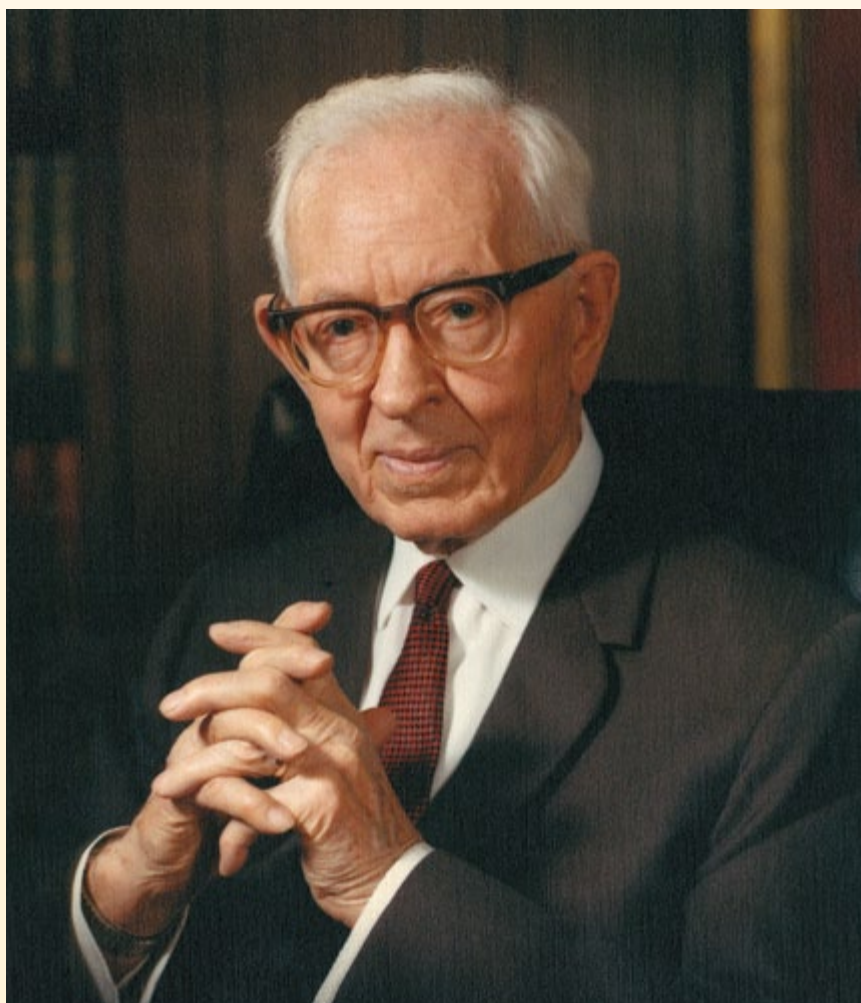

Učení presidentů Církve

Joseph Fielding Smith

UČENÍ PRESIDENTŮ CÍRKVE
JOSEPH FIELDING SMITH

Vydala
Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů
Salt Lake City, Utah

Knihy v edici *Učení presidentů Církve*

Učení presidentů Církve: Joseph Smith (katalogové číslo 36481 121)

Učení presidentů Církve: Brigham Young (35554 121)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Učení presidentů Církve: Lorenzo Snow (36787 121)

Učení presidentů Církve: Joseph F. Smith (35744 121)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Učení presidentů Církve: George Albert Smith (36786 121)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Učení presidentů Církve: Joseph Fielding Smith (36907 121)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Chcete-li si tyto knihy objednat, navštivte místní distribuční středisko nebo internetové stránky store.lds.org. Knihy jsou také k dispozici v elektronickém formátu na stránkách LDS.org.

Uvítáme vaše připomínky a náměty k této knize. Zašlete je prosím na adresu: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

E-mail: cur-development@ldschurch.org

Uvedte prosím své jméno, adresu, sbor a kůl. Nezapomeňte uvést název knihy. Poté připojte své připomínky a náměty ohledně silných stránek knihy a toho, co by šlo případně zlepšit.

© 2013 Intellectual Reserve, Inc.

Všechna práva vyhrazena

Vytištěno ve Spojených státech amerických

Vydání v angličtině schváleno: 8/03

Přeložení schváleno: 8/03

Název v originále: *Teachings of Presidents of the Church:*

Joseph Fielding Smith

Czech

36907 121

Obsah

Úvod	V
Historický přehled	IX
Život a služba Josepha Fieldinga Smitha.	1
1 Náš Otec v nebi	35
2 Náš Spasitel Ježíš Kristus	47
3 Plán spasení.	57
4 Posilování a ochraňování rodiny	71
5 Víra a pokání	81
6 Význam svátosti	93
7 Joseph a Hyrum Smithovi – svědkové Krista	103
8 Církev a království Boží	115
9 Svědkové Knihy Mormonovy	125
10 Naše hledání pravdy	137
11 Respektujme klíče kněžství znovuzřízené skrze Josepha Smitha	149
12 Přísaha a smlouva kněžství	159
13 Křest	169
14 Dar Ducha Svatého	179
15 Manželství na věčnost	189
16 Vychovávejme děti ve světle a v pravdě.	201
17 Pečeti moc a chrámová požehnání	213
18 Žijme každým slovem, jež vychází z úst Božích	225
19 Ve světě, ale ne ze světa.	235
20 Milujme všechny děti našeho Otce a mějme o ně zájem	247
21 Hlásání evangelia světu	257
22 Modlitba – prikázání a požehnání	269
23 Osobní zodpovědnost	279
24 Práce žen Svatých posledních dnů – „Nesobecká oddanost této velkolepé věci“	289
25 Narození Ježíše Krista – zvěst veliké radosti.	301
26 Připravujme se na příchod našeho Pána	311
Přehled ilustrací	323
Rejstřík	325

Joseph Fielding Smith

Úvod

První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů založilo edici *Učení presidentů Církve*, aby vám pomohlo přiblížit se Nebeskému Otci a prohloubit porozumění znovuzřízenému evangeliu Ježíše Krista. Tak jak bude Církev vydávat v této edici další knihy, budete si moci vytvořit sbírku knih s naukami evangelia pro domácí použití. Knihy v této edici jsou určeny pro osobní studium i pro nedělní výuku. Také vám mohou pomoci připravit si i jiné lekce či proslovy a najít odpovědi týkající se církevní nauky.

Tato kniha obsahuje učení presidenta Josepha Fieldinga Smitha, který sloužil jako prezident Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů od 23. ledna 1970 do 2. července 1972.

Osobní studium

Při studiu učení presidenta Josepha Fieldinga Smitha usilujte s modlitbou o inspiraci Ducha Svatého. Otázky uvedené na konci každé kapitoly vám pomohou porozumět učení presidenta Smitha a uplatňovat toto učení ve svém životě. Zatímco budete tyto nauky studovat, můžete přemýšlet o tom, jak byste se o ně mohli podělit se členy rodiny a s přáteli. To prohloubí vaše porozumění tomu, co čtete.

Výuka z této knihy

Tato kniha byla připravena pro použití doma i v Církvi. Ve skupině vysokých kněží, v kvoru starších a v Pomocném sdružení budou obvykle dvě nedělní lekce měsíčně vyučovány z kapitol v této knize. Vzhledem k tomu, že tato kniha obsahuje více kapitol, než lze za 12 měsíců probrat, vedoucí sboru a kůlu si mohou rozhodnout, které kapitoly nejlépe vyhovují potřebám členů, kterým slouží.

Při výuce z této knihy vám mohou pomoci tato vodítka:

Připravte se na výuku

Při přípravě na výuku usilujte o vedení Ducha Svatého. S modlitbou si přečtěte zadanou kapitolu, abyste se dobře obeznámili s učebním presidentem Smithem. Když se vás jeho slova osobně dotknou, budete učit s větší upřímností a mocí (viz NaS 11:21).

Pokud učíte lekci na kvoru Melchisedechova kněžství nebo v Pomocném sdružení, neměli byste tuto knihu odkládat stranou ani si lekci připravovat z jiných materiálů. S modlitbou vyberte z dané kapitoly ty nauky, které podle vás nejvíce pomohou těm, které učíte. Některé kapitoly obsahují více materiálu, než kolik ho budete schopni během času určeného pro výuku probrat.

Povzbuzujte členy třídy k tomu, aby si danou lekci prostudovali předtím, než ji budete učit, a aby si tuto knihu nosili s sebou. Díky tomu budou lépe připraveni zapojovat se do diskusí a vzájemně se vzdělávat.

Při přípravě na výuku věnujte zvláštní pozornost oddílu „Náměty ke studiu a k výuce“, který je na konci každé kapitoly. V tomto oddíle najdete otázky, související verše z písem a pomůcky k výuce. Otázky a související verše z písem se konkrétně vztahují na kapitolu, kde jsou uvedeny. Pomůcky k výuce vás mohou vést ve snaze pomáhat druhým nacházet radost ze studia evangelia a z života podle něj.

Začněte úvodem probírané kapitoly

Když uvádíte kapitolu, i v průběhu výuky, snažte se navodit takovou atmosféru, v níž se Duch bude moci dotknout srdce a myslí těch, které učíte. Na začátku lekce pomozte těm, které učíte, zaměřit se na nauky obsažené v dané kapitole. Zvažte následující náměty:

- Přečtěte oddíl „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ na začátku kapitoly a diskutujte o něm.
- Diskutujte o nějaké ilustraci nebo o verši z písem z dané kapitoly.
- Zazpívejte si společně náboženskou píseň s odpovídající tematikou.
- Stručně se podělte o osobní zkušenost s daným tématem.

Ved'te diskusi o učení presidenta Smitha

Při výuce z této knihy povzbuzujte druhé k tomu, aby se dělili o své myšlenky, pokládali otázky a jeden druhého učili. Když se do výuky aktivně zapojí, budou lépe připraveni něčemu se naučit a získat osobní zjevení. Než abyste se snažili probrat všechny nauky, raději studentům umožněte pokračovat v dobré diskusi. Chcete-li studenty povzbudit k diskusi, použijte otázky na konci kapitoly. Také si můžete připravit vlastní otázky, které budou konkrétně zaměřeny na ty, které učíte.

Níže uvedené příklady mohou být pro vás inspirací pro další nápady:

- Požádejte členy třídy, aby se podělili o to, čemu se díky osobnímu studiu dané kapitoly naučili. Může být vhodné oslovit několik členů třídy během týdne a požádat je o to, aby byli připraveni podělit se o své poznatky.
- Požádejte členy třídy o to, aby přečetli vybrané otázky na konci kapitoly (můžete požádat jednotlivé členy nebo skupinky členů). Vyzvěte je, aby v příslušné kapitole vyhledali nauky, které se těchto otázek týkají. Poté je vyzvěte, aby se o své myšlenky a postřehy podělili s ostatními členy ve třídě.
- Přečtěte si společně výňatek z učení presidenta Smitha z dané kapitoly. Požádejte členy třídy o to, aby se podělili o příklady z písem a z vlastní zkušenosti, které objasňují to, čemu president Smith učil.
- Požádejte členy třídy, aby si vybrali jeden oddíl a aby si ho v duchu přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky o dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.

Povzbuzujte členy třídy, aby se o poznatky dělili s druhými a aby podle nich žili

Učení presidenta Smitha bude mít pro členy třídy největší význam tehdy, když se o ně budou dělit s druhými a když je budou uplatňovat ve vlastním životě. Zvažte následující náměty:

- Zeptejte se členů třídy, jak mohou učení presidenta Smitha uplatňovat ve svých zodpovědnostech doma i v Církvi. Například jim

můžete pomoci přemítat a diskutovat o tom, jak mohou toto učení uplatňovat jako manželé, manželky, rodiče, synové, dcery, domácí učitelé či navštěvující učitelky.

- Povzbuzujte členy třídy k tomu, aby se o některé části učení presidenta Smitha podělili se členy rodiny a s přáteli.
- Vyzývejte účastníky, aby uplatňovali to, čemu se učí, a aby se podělili o své zážitky a zkušenosti na začátku příští lekce.

Zakončete diskusi

Stručně shrňte obsah lekce nebo o to požádejte jednoho či dva členy třídy. Vydejte svědectví o naukách, o nichž jste diskutovali. Můžete také vyzvat druhé, aby se podělili o své svědectví.

Informace o zdrojích citovaných v této knize

Učení v této knize obsahuje přímé citáty z kázání, článků, knih, dopisů a deníků presidenta Josepha Fieldinga Smitha.

President Smith často používal slova *muži*, *muž* nebo *lidstvo*, přičemž měl na mysli všechny lidi – muže i ženy. Často používal zájmena *on*, *jeho* a *jemu*, přičemž měl na mysli obě pohlaví. Toto bylo ve způsobu vyjadřování v jeho době běžné. Nehledě na odlišnosti mezi tehdejším a současným způsobem vyjadřování, učení presidenta Smitha se týká jak žen, tak i mužů.

Historický přehled

Tento chronologický přehled poskytuje stručný historický rámec pro učení presidenta Josepha Fieldinga Smitha, které je uvedeno v této knize.

19. července 1876	Narozen v Salt Lake City v Utahu Julině Lambson Smithové a Josephu F. Smithovi.
19. července 1884	Pokřtěn a konfirmován svým otcem. Dostává od otce svůj první vlastní vý- tisk Knihy Mormonovy.
6. dubna 1893 1896	Účastní se zasvěcení chrámu Salt Lake. Získává Melchisedechovo kněžství a chrámové obdarování.
26. dubna 1898	Žení se s Louie Emily Shurtliffovou v chrámu Salt Lake.
Květen 1899 – červenec 1901	Slouží jako misionář na plný úvazek v Anglii.
1901–1910	Slouží v mnoha církevních povoláních – jako president v kněžském kvoru, člen generální komise Vzájemného osvětového sdružení Mladých mužů, vysoký rádce a člen generálního výboru Církve pověřeného přípravou materiálů na obranu Církve.
Říjen 1901	Začíná pracovat jako zaměstnanec v kanceláři církevního historika.

- 1902 Vydává brožurku s rodinnou historií nazvanou *Asael Smith of Topsfield, Massachusetts, with Some Account of the Smith Family [Asael Smith z Topsfieldu ve státě Massachusetts a několik příběhů o rodině Smithových]*. Toto je první z jeho mnoha publikací, které zahrnují 25 knih a řadu článků pro církevní časopisy a periodika.
8. dubna 1906 Na generální konferenci mu je vyjádřena podpora jako asistentovi církevního historika. Tuto pozici zastává až do března 1921.
30. března 1908 Louie Shurtliff Smithová umírá po vážné nemoci spojené s třetím těhotenstvím.
2. listopadu 1908 Žení se s Marriesou Ethel Georginou Reynoldsovou v chrámu Salt Lake.
7. dubna 1910 Svým otcem je vysvěcen apoštolem.
- Říjen 1918 Zaznamenává zjevení o vykoupení mrtvých, které mu diktuje jeho otec, jenž je v té době presidentem Církve. Toto zjevení se nyní nachází v Nauce a smlouvách 138.
6. ledna 1919 Jmenován rádcem v předsednictvu chrámu Salt Lake. Tuto pozici zastává do roku 1935.
17. března 1921 Jmenován církevním historikem. Tuto pozici zastává do roku 1970.
- 1934 Jmenován presidentem Utažské genealogické společnosti. Tuto pozici zastává do roku 1961.
26. srpna 1937 Ethel Reynolds Smithová umírá po čtyřleté nemoci.

12. dubna 1938 Žení se s Marriesou Jessie Ellou Evan-
sovou v chrámu Salt Lake.
- Květen – listopad 1939 Společně s Jessie plní zvláštní úkoly
v Evropě a navštěvuje Anglii, Skotsko,
Nizozemí, Belgii, Francii, Švýcarsko,
Itálii, Švédsko, Norsko, Dánsko,
Československo, Rakousko a Ně-
mecko. Po vypuknutí 2. světové války
řídí evakuaci všech amerických misio-
nářů z Evropy.
8. června 1945 Povolán prezidentem chrámu Salt Lake.
Tuto pozici zastává do roku 1949.
6. října 1950 Je ustanoven jako zastupující president
Kvora Dvanácti apoštolů.
9. dubna 1951 Je mu vyjádřena podpora jako presi-
dntovi Kvora Dvanácti apoštolů.
- Červenec – srpen 1955 Plní zvláštní úkoly v Asii; Jessie ho do-
provází. Zsvěcuje Guam, Koreu, Oki-
nawu a Filipíny pro kázání evangelia.
- Září 1958 Účastní se zasvěcení chrámu Londýn
v Anglii.
- Říjen 1960 – leden 1961 V doprovodu Jessie navštěvuje cír-
kevní vedoucí a misionáře ve Střední a
Jižní Americe.
- Květen 1963 Účastní se slavnostního položení
úhelného kamene chrámu Oakland
v Kalifornii.
- Září 1963 Zsvěcuje Pionýrský památník v Kan-
sas City ve státě Missouri a historické
místo žaláře Liberty v Liberty ve státě
Missouri.
29. října 1965 Povolán sloužit jako rádce v Prvním
předsednictvu pod vedením presi-
dnta Davida O. McKaye.

18. ledna 1970 Po smrti presidenta Davida O. McKaye se stává služebně nejstarším apoštolem a předsedajícím vedoucím Církve.
23. ledna 1970 Je ustanoven presidentem Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.
6. dubna 1970 Na generální konferenci je mu vyjádřena podpora jako presidentovi Církve.
3. srpna 1971 Jessie Evans Smithová umírá.
- 27.–29. srpna 1971 Předsedá první územní konferenci Církve, která se konala v Manchesteru v Anglii.
18. ledna 1972 Pronáší zasvěcující modlitbu pro chrám Ogden v Utahu.
9. února 1972 Předsedá zasvěcení chrámu Provo v Utahu. Po napsání zasvěcovací modlitby pověřuje presidenta Harolda B. Leea, aby ji přečetl.
2. července 1972 Umírá v Salt Lake City v Utahu 17 dní před svými 96. narozeninami.

Život a služba Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith „používal dvě významná slova, na která nikdy nezapomenu,“ vzpomínal president Gordon B. Hinckley. Tato slova byla „pravdiví a věrní“. President Hinckley řekl: „Ve veřejných proslovech, při konverzaci v soukromí i v modlitbách k Pánu prosil o to, abychom byli pravdiví a věrní.“¹ President Thomas S. Monson se podělil o podobnou vzpomínku: „Dokonce i ve svém pokročilém věku se vždy modlil: ‚Kéž jsme pravdiví a věrní až do konce.‘“²

„Pravdiví a věrní.“ Pro presidenta Josepha Fieldinga Smitha byla tato slova něčím mnohem více než jen často opakovanou frází. Bylo to upřímné vyjádření jeho naděje ve vztahu ke všem lidem. Byl to také popis jeho života, od jeho dětství až po jeho službu jako presidenta Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

„Zaslíbené dítě“

Starší Bruce R. McConkie z Kvora Dvanácti apoštolů řekl, že Joseph Fielding Smith „se narodil jako zaslíbené dítě“. Starší McConkie, zeť presidenta Smitha, vysvětlil, že Julina Lambson Smithová „měla tři dcery, ale žádné syny, a tak předstoupila před Pána a podobně jako Anna z dávných dob ‚učinila slib‘. [1. Samuelova 1:11.] Její slib zněl takto: pokud jí Pán dá syna, ‚učiní vše, co bude v její moci, aby mu pomohla dělat čest Pánu a jeho otci‘. Pán vyslyšel její modlitby a ona dodržela slib, který Mu dala.“³ 19. července 1876 Julina spolu s manželem Josephem F. Smithem přivítali do rodiny novorozeného syna. Dali mu jméno po otci – Joseph Fielding Smith ml.

Joseph Fielding Smith se narodil do rodiny naplněné vírou, službou a vedoucími. Jeho dědeček Hyrum Smith byl bratr Proroka

*Rodiče Josepha Fieldinga Smitha – president Joseph
F. Smith a Julina Lambson Smithová*

Josepha Smitha a statečný svědek Znovuzřízení evangelia. Pán pověřil Hyruma, aby byl „prorokem a vidoucím a zjevovatelem pro [Jeho] církev“, a řekl, že Hyrumovo jméno bude „uchovááno v úctyhodné paměti z pokolení na pokolení, na věky věků“. (NaS 124:94, 96.) Společně se svým bratrem Josephem Hyrum zpečetil své svědectví vlastní krví, když mu lůza přivodila mučednickou smrt 27. června 1844. (Viz NaS 135.)

Otec Josepha Fieldinga Smitha, Joseph F. Smith, na svých bedrech nesl tíhu zodpovědností již od dětství. Byl prvorozeným dítětem Hyruma a Mary Fielding Smithových, bylo mu pět let, když jeho otec zemřel mučednickou smrtí, a devět let, když pomáhal ovdovělé matce řídit krytý vůz z Nauvoo ve státě Illinois do údolí Solného jezera. Později sloužil jako misionář a jako člen Kvora Dvanácti apoštolů. Když se mu narodil syn Joseph, byl rádcem v Prvním předsednictvu. Od 17. října 1901 do 19. listopadu 1918 sloužil jako president Církve.

Matka Josepha Fieldinga Smitha, Julina Lambson Smithová, pocházela z jedné z prvních pionýrských rodin v údolí Solného jezera. Od devíti let byla vychovávána v rodině svého strýce George A. Smitha, který byl v té době členem Kvora Dvanácti apoštolů, a tety Bathsheby W. Smithové. (Starší Smith později sloužil jako první rádcce v Prvním předsednictvu presidenta Brigham Younga a sestra Smithová později sloužila jako generální presidentka Pomocného sdružení.) V dospělosti byla Julina oddanou manželkou a matkou a obětavou členkou Pomocného sdružení. Byla známá svým soucitím a dovednostmi jako porodní asistentka – přivedla „na svět téměř 1 000 novorozeňat“ a pečovala o jejich matky.⁴ Od října 1910 do dubna 1921 sloužila jako druhá rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení.

Práce a zábava ve věku mladého muže

Joseph se naučil pracovat již v útlém věku. Jeho rodina vlastnila farmu v Taylorsville ve státě Utah, asi 16 kilometrů od jejich domova, kde společně s bratry pomáhal zavlažovat půdu, sklízet seno a starat se o dobytek. Doma se rodina starala o velkou zeleninovou zahradu, několik ovocných stromů, tři dlouhé řady vinné révy, hejno slepic, tři

krávy a několik koní. President Joseph F. Smith praktikoval plurální manželství, takže v rodině bylo mnoho těch, které bylo potřeba nasytit, a mnoho těch, kteří mohli přiložit ruku k dílu. Vzhledem k tomu, že Joseph Fielding Smith byl v této početné rodině jedním z nejstarších synů, byly mu svěřeny některé zodpovědnosti, které by obvykle zastával dospělý člověk. Kromě těchto zodpovědností se vždy snažil pilně studovat a plnit úkoly do školy.

Josephova první práce mimo domov a rodinnou farmu se týkala povinností jeho matky. Často řídil koněm tažený povoz, aby jí pomáhal vykonávat její úkoly jakožto porodní asistentky. V pozdních letech dospívání našel zaměstnání v obchodním domě Zion's Cooperative Mercantile Institution (ZCMI), kde mnoho hodin denně vykonával fyzicky náročnou práci. Později vzpomínal: „Pracoval jsem celý den jako tažný kůň a večer jsem byl úplně vyčerpaný – nosil jsem na zádech pytle s moukou, s cukrem, se šunkou a se slaninou. Vážil jsem necelých 70 kilogramů, ale nedělalo mi potíže zvednout 90kilogramový pytel a hodit si ho na ramena.“⁵

Aby Joseph něčím vyrovnal své náročné pracovní zodpovědnosti, našel si čas i na zábavu. Společně se sourozenci si večer rád hrál kolem domu – schovával se mezi keři vinné révy, „zvláště když byla réva zralá“.⁶ Také velmi rád hrál baseball. V každém sboru bylo zorganizované baseballové družstvo a on se na tyto přátelské zápasy vždy velmi těšil.

Studium evangelia a duchovní růst

I když byl baseball pro mladého Josepha Fieldinga Smitha důležitý, odcházel někdy ze zápasů dřív kvůli zájmu, který byl pro něj ještě důležitější. V takových chvílích ho mohli druzí najít někde stranou, „na seníku nebo ve stínu stromu, kde se vracel ke čtení“ *Knihy Mormonovy*.⁷ Později řekl: „Kam až má paměť sahá, od prvního okamžiku, kdy jsem se naučil číst, jsem pokaždé pocítil větší radost a uspokojení ze studia písem a z četby o Pánu Ježíši Kristu a o Proroku Josephu Smithovi a o díle, které bylo vykonáno pro spasení lidstva, než z čehokoli jiného na celém světě.“⁸ Tento zvyk osobně studovat evangelium si osvojil, když dostal v osmi letech svůj první výtisk *Knihy Mormonovy*. S dychtivostí četl standardní

Mladý Joseph Fielding Smith někdy odcházel z baseballových zápasů dříve, aby si mohl doma na seníku číst knihu Mormonovu.

díla a církevní publikace. Nosil si kapesní vydání Nového zákona, aby si mohl číst během přestávek na oběd a cestou do a z práce v obchodním domě ZCMI. Soustavně a vytrvale posiloval své svědectví o znovuzřízeném evangeliu.

Josephův duchovní růst se ale neomezoval jen na tiché osobní studium. Věrně se účastnil církevních shromáždění a tříd a obdržel kněžské obřady a požehnání. Zvláště ho přitahoval chrám. Když se narodil, chrám Salt Lake se stavěl již 23 let. „Joseph celé své mládí s velkým zájmem sledoval každodenní pokrok na stavbě této velkolepé budovy. Byl svědkem toho, jak železniční vagóny přivezly poslední ohromné žulové kameny z kamenolomu. ... Viděl, jak se konečně začaly rýsovat majestátné věže. ... [Řekl:] ‚Přemýšlel jsem, zda se vůbec dožiji toho, abych viděl chrám dostavěný.‘“⁹

6. dubna 1893 se Joseph zúčastnil prvního zasvěcovacího zasedání chrámu Salt Lake. Zasedání předsedal a zasvěcovací modlitbu pronesl president Wilford Woodruff, čtvrtý president Církve.

Na pódiu, vlevo od presidenta Woodruffa, seděl jeho druhý rádce, president Joseph F. Smith.

Když bylo Josephu Fieldingu Smithovi 19 let, obdržel patriarchální požehnání. Toto požehnání, které pronesl jeho strýc John Smith, který tehdy sloužil jako patriarcha Církve, upevnilo Josephovu duchovní sílu. Josephovi bylo řečeno:

„Je tvou výsadou dožít se velmi vysokého věku a je vůlí Páně, že se staneš mocným mužem v Izraeli. ...

Bude tvou povinností zasedat v radě se svými bratřími a předsedat mezi lidmi. Také bude tvou povinností často cestovat doma i v zahraničí, po souši i po vodě, a vykonávat duchovní službu. A pravím ti – měj hlavu vzpřímenou a pozvedni svůj hlas bez strachu či úslužnosti, podle toho, jak tě bude vést duch Páně, a spočinou na tobě požehnání Páně. Jeho Duch bude vést tvé myšlenky a dá ti slovo a porozumění, abys zahanbil moudrost zlovolných a obrátil v nicotu rady nespravedlných.“¹⁰

Později onoho roku, po svých 20. narozeninách, obdržel nové příležitosti pro službu a duchovní růst. Byl vysvěcen do úřadu staršího v Melchisedechově kněžství a obdržel chrámové obdarování. Ke konci svého života, když sloužil jako president Církve, prohlásil: „Jak vděčný jsem, že jsem nositelem svatého kněžství! Po všechny dny svého života jsem se snažil zvelebovat své povolání v kněžství a doufám, že vytrvám do konce v tomto životě a budu se těšit společenství věrných svatých v životě, který přijde.“¹¹

Námluvy a sňatek

Zatímco mladý Joseph Fielding Smith pomáhal zaopatřovat rodinu, studoval evangelium a připravoval se na kněžská požehnání, jeho úsilí si nemohla nevšimnout jistá mladá žena, která se jmenovala Louie Shurtliffová. Louie, jejíž rodiče žili v utažském Ogdenu, přišla bydlet s rodinou Smithových, aby mohla studovat na Utažské univerzitě, a tato rodina v té době bydlela přímo na protější straně ulice, v níž bydlela rodina Josepha Fieldinga Smitha.

Zpočátku nebyl vztah mezi Josephem a Louie ničím jiným než formálním přátelstvím, ale postupně spolu začali chodit. Vzhledem

k tomu, že měli jen málo peněz, jejich schůzky se omezovaly většinou na společnou četbu v obývacím pokoji, rozhovory, společné procházky a účast na církevních společenských akcích. Joseph také rád naslouchal, když Louie hrála na piano. Občas spolu zašli na představení do místního divadla. Na konci Louieina druhého ročníku na univerzitě se jejich vztah proměnil v lásku – tak velkou, že Joseph se ji jednou nebo dvakrát vydal na kole navštívit do Ogdenu, když neměla školu. Jel přitom po rozježděných prašných cestách a cestou tam a zpět urazil 160 kilometrů.¹²

Nakonec začali Louie a Joseph mluvit o sňatku. V mysli jim ale zůstávala otázka: bude Joseph povolán sloužit na misi? V té době mladí muži a ženy, kteří si přáli sloužit na misi, nechodili za biskupem, aby byli pro toto povolání doporučení. Povolávání na misi probíhalo výhradně prostřednictvím kanceláře presidenta Církve. Mladý muž netušil, kdy najde v poštovní schránce povolání na misi.

Louie absolvovala univerzitu na jaře roku 1897 a přestěhovala se zpátky do Ogdenu k rodičům. O rok později, kdy povolání na misi zjevně nepřicházelo, se oba rozhodli uskutečnit své plány a vzít se. Joseph později řekl: „Přemluvil jsem ji, aby změnila své bydliště, a 26. dubna 1898 jsme vstoupili do chrámu Salt Lake a byli jsme oddáni na čas a celou věčnost mým otcem, presidentem Josephem F. Smithem.“¹³ Na začátku svého společného života Joseph a Louie bydleli v malém bytě v domě rodiny Smithových.

Přijetí misionářského povolání

V dřívější době byli v Církvi často povoláváni na misi na plný úvazek ženatí muži, a tak Joseph a Louie nebyli překvapeni, když 17. března 1899 přišlo poštou povolání na misi podepsané presidentem Lorenzem Snowem. Joseph byl ale nejspíše trochu překvapen tím, do jakého misijního pole byl povolán. Ještě předtím, než byl povolán, mluvil s presidentem Franklinem D. Richardsem, presidentem Kvora Dvanácti apoštolů, o možném přijetí povolání na misi. Joseph později vzpomínal: „Zeptal se mě, kam bych rád šel. Řekl jsem mu, že nemám žádné zvlášť vybrané místo, že půjdu tam, kam budu poslán. On ale řekl: ‚Musíš mít nějaké místo, kam bys rád šel.‘

Starší Joseph Fielding Smith jako misionář na plný úvazek

Odpověděl jsem: ‚Nuže, dal bych přednost Německu.‘ A tak mě poslali do Anglie!¹⁴

Louie se rozhodla, že v době, kdy bude Joseph na misii, bude bydlet s rodiči. Měla dojem, že jí to pomůže přestát pocity osamělosti kvůli odloučení od manžela. A plánovala pracovat v obchodě svého otce a získanými penězi přispívat na Josephovu misii.¹⁵

12. května 1899, den před odjezdem do misijního pole, byli starší Smith s dalšími misionáři školeni presidentem Josephem F. Smithem a staršími Georgem Teasdalem a Heberem J. Grantem z Kvora Dvanácti apoštolů. Toto bylo jediné školení, kterým prošli před svým odjezdem jako misionáři na plný úvazek. Na tomto shromáždění dostal každý misionář oficiální misionářské potvrzení. Na potvrzení staršího Smitha stálo:

„Potvrzujeme, že nositel tohoto potvrzení, starší Joseph F. Smith, je věrným a právoplatným členem Církve Ježíše Krista Svatých

posledních dnů a byl generálními autoritami zmíněné Církve řádně vyslán na misii do Velké Británie, aby kázal evangelium a vykonával všechny jeho obřady, které přináležejí jeho úřadu.

Vyzýváme všechny lidi, aby věnovali pozornost jeho učení a radám jakožto muže Božího, který byl vyslán otevřít lidem dveře života a spasení – a aby mu pomáhali na jeho cestách a ve všem, co by mohl potřebovat.

A modlíme se, aby Bůh, Věčný Otec, požehnal staršímu Smithovi i všem těm, kteří ho přijmou a postarají se o jeho pohodlí, požehnáními nebes a země, na čas a celou věčnost, ve jménu Ježíše Krista, amen.

Podepsáno v Salt Lake City v Utahu, 12. května 1899, jménem zmíněné Církve. Lorenzo Snow, George Q. Cannon, Jos. F. Smith, První předsednictvo.¹⁶

Druhý den se rodina sešla doma, aby se rozloučili s Josephem a s jedním starším bratrem, který byl také povolán sloužit do Anglie. Jeden člen rodiny ale na společném setkání chyběl. Josephova mladší sestra Emily se schovávala, protože se styděla za něco, co udělala před několika lety. Když spolu Joseph a Louie chodili, Joseph někdy posílal Emily a další menší děti brzy do postele, aby mohl strávit čas jen se svou dívkou. Emily, která byla rozčarovaná kvůli této domnělé nespravedlnosti, se často modlila o to, aby Pán poslal jejího bratra pryč na misii. Nyní, když opravdu odjížděl, se cítila provinile kvůli tomu, že se do určité míry o jeho odjezd přičinila.¹⁷

Joseph a Louie věděli, že povolání sloužit v Anglii přišlo od Pána. Joseph se nemohl dočkat, až se pustí do práce, a Louie byla ráda, že její manžel bude sloužit na misii, ale pro oba bylo těžké pomyslet na to, že budou odloučení. Když nadešel čas, aby starší Smith odjel na vlakové nádraží, „Louie se snažila být statečná, snažila se, aby ji Joseph neviděl plakat. Ale těžko skrývala červené oči. A Josephovi se stýskalo po domově jen při pomýšlení na to, že odjíždí, a tak nechtěl s nikým moc mluvit. ... Když se Joseph zastavil ve vchodových dveřích starého domu na ulici First North Street, dojetím se mu sevřelo hrdlo a pak na rozloučenou políbil každého milovaného člena rodiny: maminku, tatínka, bratry a sestry, tety a úplně nakonec Louie. „Sbohem Louie, má drahá. Kéž ti Bůh žehná a ochraňuje tě pro mě.“¹⁸

Rozsévání semének evangelia v Anglii

Od chvíle, kdy se vlak – nepohodlný a plný tabákového kouře – rozjel, starší Smith se plně zasvětil misii. Zápisy z jeho deníku a dopisy, které posílal a dostával, popisují těžkosti, kterým jako misionář čelil, i víru a oddanost, se kterými je zvládal.

Na konci prvního dne misionářské práce v Anglii si do deníku napsal: „Toto byl v mém krátkém životě velmi důležitý den. Před necelým měsícem jsem odešel z domova, abych kázal evangelium našeho Pána. ... Dnes jsem byl venku a klepal jsem na dveře a rozdával jsem 25 traktátů [letáků]. Je to poprvé, co jsem se kdy o něco tabákového pokusil, a nebylo to pro mě moc jednoduché. ... Dnes jsem poprvé vydával svědectví světu, ale časem to budu umět dělat lépe. S pomocí Páně budu konat Jeho vůli, jak jsem k tomu byl povolán.“¹⁹

Když mu otec poslal pár dolarů na základní životní potřeby, odpověděl: „Budu velmi opatrně zacházet s prostředky, které jsi mi poslal. Neutrácím za nic, pokud pro to nemám dobrý důvod.“ Také se se svým otcem podělil o své odhodlání učit se evangeliu a učil mu druhé: „Jsem zde, abych kázal evangelium, a doufám, že to budu schopen dělat dobře. ... Přeji si během zdejšího pobytu zdokonalit svou mysl a talenty, abych mohl být v životě vždy pro něco užitečný. ... Chtěl bych vše dělat správně a nic mi nepřináší více potěšení, než dozvědět se něco o evangeliu. Přeji si obeznámit se s evangeliem a získat moudrost.“²⁰

President Joseph F. Smith napsal v dopise staršímu Josephu Fieldingu Smithovi tato pochvalná slova: „Líbí se mi tvůj přístup, mám víru ve tvou bezúhonnost a mám z tebe radost a pocituji uspokojení. Chtěl bych, abys pěstoval moudrost, uvážený úsudek a trpělivost a také abys pocítoval Svatého Ducha a lásku Boží.“²¹ Louiein otec, Lewis Shurtliff, také vyjádřil důvěru ve staršího Smitha: „Vždy jsem měl pocit, že odsloužíš skvělou misii a získáš zkušenost, která tě uschopní pro onen vznešený stav, k němuž jsi v budoucnu předurčen.“²²

V dopisech adresovaných Louie Joseph vždy vyjadřoval svou lásku k ní. Často ke svým „vřelým a láskyplným dopisům“ přikládal vylisované květy.²³ Také psal o těžkostech, kterým čelil: „Mnozí lidé

v tomto národě vědí, že evangelium, kterému učíme, je pravdivé, ale nemají morální odvalu vyjít ze světa a evangelium přijmout.“²⁴

Louie mu posílala dopisy nejméně jednou týdně. „Pamatuj na to,“ napsala jednou, „že jsem zde, abych tě měla ráda a modlila se za tebe, a že na tebe ani na chvíli nikdy nezapomínám. ... Bůh ti žehnej, můj drahý manželi, o to se neustále modlím.“²⁵ Louie otevřeně zmiňovala svou oddanost manželovi a stejně tak otevřeně zmiňovala i svou oddanost Pánu a Jeho dílu. Soustavně Josephovi připomínala, aby nedopustil, aby stesk po domově oslaboval jeho odhodlání sloužit.

Starší Smith takové povzbuzení potřeboval, protože jen zřídka kdy našel někoho, kdo by chtěl přijmout poselství znovuzřízeného evangelia. O mnoho let později „vyprávěl svému synovi Josephovi, že podmínky byly tak špatné a lidé měli takový nezáměr, že dospěl do takového rozpoložení, že si myslel, že nebude moci pokračovat. Jednou v noci se probudil a přemýšlel o tom, že si bude muset vydělat na cestu domů.“²⁶ Avšak díky tomu, že ho jeho blízcí povzbuzovali a posilovali svými modlitbami a on sám měl touhu sloužit, tyto myšlenky překonal. Věděl, že ho Pán povolal, a také věděl, že musí pilně pracovat pro dobro lidí, kterým sloužil, i pro dobro své rodiny. Napsal: „Raději bych zde zůstal navždy, než abych se vrátil domů bez úctyhodné minulosti a čestného uvolnění z misijnářské služby. ... Modlím se o to, abych měl ducha evangelia a lásku k bližnímu, abych zde dokázal zůstat, dokud nebudu se cítí uvolněn. Kdyby nebylo mnoha modliteb, které za mne pronášejí doma, i modliteb mých, neuspěl bych.“²⁷

Starší Joseph Fielding Smith byl se cítí uvolněn z misie 20. června 1901. Během své dvouleté pilné služby „nezískal ani jednoho obráceného, neměl příležitost vykonat ani jeden křest – ačkoli jednoho obráceného konfirmoval“.²⁸ Se svými společníky ale rozséval semínka evangelia a pomohl mnoha lidem najít větší pokoj a porozumění. On sám osobně se zlepšil jako student i učitel evangelia a jako vedoucí kněžství.

Nový domov a nové zodpovědnosti

Joseph dorazil do Salt Lake City 9. července 1901. Poté, co Joseph a Louie strávili několik dní s Louieinou rodinou v Ogdenu, vrátili

Louie Shurtliff Smithová

se domů ke Smithovým a ke společnému životu. Zatímco se snažili založit domov a rodinu a sloužit v Církvi, jejich manželství charakterizovala víra, píle a služba.

Brzy poté, co se Joseph vrátil domů, začal hledat práci, aby dokázal uživit rodinu. S pomocí jednoho člena rodiny získal dočasné zaměstnání v kanceláři úředníka kraje Salt Lake. Asi o pět týdnů později přijal místo v kanceláři církevního historika. Tím, jak se více dozvídal o historii Církve, si také začínal být víc vědom těch, kteří se snažili Církev a její vedoucí pomlouvat. Neúnavně se snažil poskytovat informace na obranu víry. To byl začátek služby, která byla v budoucích letech požehnáním pro Církev.

Na jaře roku 1902 byla Louie těhotná. Společně s Josephem byli vděční za svůj malý byt, ale těšili se na stavbu vlastního domu. Josephovo stabilní zaměstnání jim umožnilo začít plánovat. Najali si stavební firmu a vyjednali si, aby Joseph mohl velkou část práce udělat sám, aby tak snížili náklady. Jejich první dítě, dcera, kterou pojmenovali Josephine, se narodila v září 1902, a do svého nového domu se nastěhovali o 10 měsíců později. V roce 1906, poté, co Louie prodělala náročné těhotenství, přivítali do rodiny další dceru, kterou pojmenovali Julina.

Joseph se vždy ochotně zapojoval do Pánova díla spasení a dostával k tomu často příležitosti. V roce 1902 byl povolán sloužit jako jeden z presidentů dvacátého čtvrtého kvora sedmdesáti a zároveň měl zodpovědnost jako instruktor kvora. (V té době měla Církev více než 100 kvor sedmdesáti. Členové těchto kvor nebyli generálními autoritami.) Joseph byl také povolán sloužit v generální komisi Vzájemného osvětového sdružení Mladých mužů a jako člen vysoké rady kůlu Salt Lake. Jeho bratr Hyrum, člen Kvora Dvanácti apoštolů, ho vysvětil vysokým knězem. Na generální konferenci v dubnu 1906 mu byla vyjádřena podpora jako asistentovi církevního historika a následujícího ledna byl jmenován do zvláštní komise, jejímž cílem bylo „připravovat údaje pro obranu Církve před útoky jejích nepřátel“.²⁹

Když Josephův otec sloužil jako president Církve, Joseph mu často pomáhal s korespondencí a s dalšími administrativními povinnostmi a občas svého otce doprovázel při plnění církevních úkolů. Jednou se dokonce Joseph vydal na cestu v zastoupení presidenta Smitha. Zaznamenal: „Na žádost svého otce jsem jel do Brigham City [v Utahu], abych zasvětil sborový dům Druhého sboru v Brigham City. Velmi si přáli, aby zasvěcovací modlitbu pronesl *on*, ale byl velmi nasydlý, a tak mě poslal místo sebe.“ Když se president kůlu a biskup setkali s Josephem na vlakovém nádraží, nebyli nadšení z toho, že vidí právě jeho.³⁰ President kůlu prý řekl: „Je mi do pláče. Očekávali jsme presidenta Církve a místo toho přijel chlapec.“ Podle jedné verze tohoto vyprávění Joseph vtipně odvětil: „Mně je do pláče také.“³¹

I když většina církevních povinností Josepha odváděla od rodiny, on i Louie si našli čas i na to, aby společně sloužili a trávili spolu čas. V zápisu v deníku z 1. listopadu 1907 napsal: „Spolu s Louie jsem strávil většinu dne v chrámu Salt Lake – byl to jeden z nejšťastnějších dní v našem životě a také pro nás nejužitečnější.“³²

Zkoušky a požehnání

V březnu 1908 odložil mnoho svých církevních zodpovědností stranou, protože měl pocit, že potřebuje co nejvíce zůstat doma s Louie. Trpěla vážnou, neustupující nemocí, která souvisela

Ethel Reynolds Smithová

s počátečním stádiem jejího třetího těhotenství. Navzdory modlitbám, kněžským požehnáním, starostlivé péči jejího manžela a pozorného dozoru lékařů se její stav dál zhoršoval. 30. března zemřela.

Joseph ve svém zármutku napsal: „Během tohoto měsíce, který pro mě byl naplněný úzkostí a starostmi, jsem prošel těmi nejhlubšími a nejbolestivějšími zkouškami a zážitky. Během toho všeho jsem spoléhal na Pána, aby mi dal sílu a útěchu. Má milovaná manželka byla poté, co trpěla tři nebo čtyři týdny tou nejtrýznivější bolestí a po nemoci trvajícím téměř dva měsíce, vysvobozena ze svého utrpení ... a odešla ode mne a od našich drahých dětí do lepšího světa, zatímco my trpělivě a se zármutkem čekáme na setkání, které bude nanejvýš vznešené.“ Joseph řekl, že jeho manželka „zemřela pevná ve víře a věrná každé zásadě evangelia“.³³

Pro Josepha bylo záhy náročné vychovávat dvě malá děvčátka v domově bez matky. Jeho rodiče nabídli této mladé rodině, aby bydlela s nimi. Nehledě na jejich pomoc si ale ovdovělý Joseph uvědomoval, že jeho malé děti potřebují péči milující matky.

A tak udělal to, co udělal v případě všech důležitých rozhodnutí – začal se o to upřímně modlit. Odpovědí na jeho modlitby se

stala Ethel Georgina Reynoldsová, úřednice v kanceláři církevního historika. 6. července 1908 ji Joseph pozval, aby šla společně s ním a s jeho dcerami na procházku do parku. Procházka se vydařila a všichni čtyři měli radost ze společně strávených chvil. O deset dní později šli Joseph a Ethel na schůzku bez dětí a krátce nato se zasnoubili.

Ethel a Joseph byli zpečetěni v chrámu Salt Lake 2. listopadu 1908. O několik let později napsal Joseph v dopise Ethel: „Ani nevíš, kolikrát jsem děkoval Pánu, že jsem neudělal chybu, když jsem potřeboval společnici. Byla jsi mi přímo seslána.“³⁴ Kromě toho, že Ethel byla milující společnicí pro Josepha, stala se záhy i druhou matkou pro Josephinu a Julinu.

Služba v Kvoru Dvanácti apoštolů

Krátce před generální konferencí v dubnu 1910 zemřel president John R. Winder, první rádce v Prvním předsednictvu. Starší John Henry Smith, který sloužil v Kvoru Dvanácti, byl povolán sloužit v Prvním předsednictvu, a tak zůstalo v Kvoru Dvanácti jedno místo volné. Členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů se sešli v chrámu Salt Lake, aby diskutovali o mužích, kteří by byli způsobilí toto uvolněné místo zaujmout. Poté, co se společně radili asi hodinu, nedokázali „ohledně této záležitosti dospět k jednotnému názoru. Nakonec se president Joseph F. Smith sám odebral do jiné místnosti, poklekl a modlil se o vedení. Když se vrátil, poněkud váhavě se ostatních 13 bratří zeptal, zda by byli ochotni zvážít na toto místo jeho syna Josepha Fieldinga Smitha ml. Řekl, že se zdráhal toto navrhnout, protože členem rady byl již jeho syn Hyrum a jeho další syn David byl rádcem v Předsedajícím biskupstvu. Obával se, že členové Církve budou nespokojení, když bude generální autoritou jmenován další jeho syn. Nicméně pocítil inspiraci navrhnout ke zvážení Josephovo jméno. Zdálo se, že pro ostatní muže byl návrh ihned přijatelný, a presidentu Smithovi vyjádřili podporu.

President Smith se podle všeho svěřil ohledně výběru Josepha jeho [Josephově] matce ještě před oznámením na konferenci. Josephova sestra Edith S. Patricková říká: „Vzpomínám si, jak nám matka vyprávěla, že v roce 1910 přišel otec domů ze schůzky rady v chrámu a

vypadalo to, že má velké starosti. Když se ho zeptala, co ho trápí, řekl, že Joseph byl vybrán jako jeden z Dvanácti. Řekl, že bratři ho jednohlasně zvolili a že on, jakožto president, bude nyní velmi kritizován za to, že nechal svého syna zvolit apoštolem. Matka mu řekla, aby si ani na chvíli nedělal starosti s tím, co mohou říkat ostatní. Věděla, že ho vybral Pán, a řekla, že ví, že bude dělat čest svému povolání.⁴

... V té době bylo zvykem *neinformovat* vybraného člověka předem, ale nechat ho vyslechnout si své pověření ve chvíli, kdy se jeho jméno bude číst na konferenci pro vyjádření podpory. Tak tomu bylo i tehdy, když se Joseph Fielding vydal 6. dubna 1910 na konferenci – neměl ani tušení, že byl vybrán. “Když vstupoval do Tabernaclu, jistý uvaděč mu řekl: „Nuže, Josephe, kdo bude nový apoštol?“ Odpověděl: „To nevím. Ale nebudeš to ty a nebudu to ani já!“

Krátce před tím, než bylo přečteno jméno nového člena Kvora Dvanácti, Joseph pocítil nabádání od Ducha, že toto jméno bude asi jeho. Přesto později řekl, když bylo jeho jméno oznámeno: „Byl jsem tak překvapený a ohromený, že jsem dokázal stěží mluvit.“

Později téhož dne se vrátil domů, aby se o tyto novinky podělil s Ethel, která se shromáždění nemohla zúčastnit. Začal těmito slovy: „Nejspíš budeme muset prodat krávu. Už nemám čas se o ni starat!“³⁵

Joseph Fielding Smith byl během 60 let služby jako člen Kvora Dvanácti apoštolů svědkem mnoha změn, které se ve světě udály. Když byl povolán apoštolem, mnoho lidí například dosud používalo jako hlavní dopravní prostředek koně a drožku. Na konci své služby v kvoru při plnění církevních úkolů často cestoval tryskovým letadlem.

Starší Smith zastával během své služby v Kvoru Dvanácti mnoho zavazujících a zodpovědných funkcí. Prvních osm let svého apoštolského působení sloužil neoficiálně jako tajemník svého otce. Tento úkol vykonával až do jeho smrti v listopadu 1918. V této funkci Joseph Fielding Smith působil jako písař, když mu jeho otec diktoval vidění o vykoupení mrtvých, které se nyní nachází v Nauce a smlouvách 138.

Starší Smith sloužil jako asistent církevního historika, téměř 50 let jako církevní historik, jako rádce v předsednictvu chrámu Salt Lake,

Kvorum Dvanácti apoštolů v roce 1921. Starší Joseph Fielding Smith stojí zcela vlevo.

jako president chrámu Salt Lake, jako president Utažské genealogické a historické společnosti, jako první redaktor a obchodní manažer *Utažského genealogického a historického časopisu* a jako předseda výkonného výboru Církevní komise pro vzdělávání. Také sloužil jako předseda výboru pro církevní publikace, což od něj vyžadovalo číst tisíce stran rukopisu, než byly tyto materiály připraveny k vydání jako příručky k lekcím a jako další církevní publikace.

6. října 1950 byl ustanoven zastupujícím presidentem Kvora Dvanácti a na této pozici sloužil do dubna 1951, kdy byl ustanoven presidentem Kvora Dvanácti. V této pozici sloužil od dubna 1951 do ledna 1970, kdy se stal presidentem Církve. V letech 1965 až 1970 také sloužil jako rádce v Prvním předsednictvu, zatímco dál vykonával své zodpovědnosti jako president Kvora Dvanácti.

Působení charakterizované přísným varováním i vlídným odpuštěním

Během svého prvního proslovu na generální konferenci starší Joseph Fielding Smith promlouval přímočaře k těm, kteří by chtěli „pozvedat hlas proti jednání autorit, které předsedají Církvi“. Pronesl tato přísná slova: „Chtěl bych pozvednout varovný hlas ke všem

takovým jedincům, kteří jsou členy Církve, a říci jim, že by měli činit pokání a obrátit se k Pánu, jinak na ně přijdou Jeho soudy, jinak ztratí víru a odvrátí se od pravdy.“³⁶

Během svého působení dál pozvedal varovný hlas. Jednou řekl: „Považuji za své poslání, a myslím, že jsem k tomu byl inspirován Duchem Páně, abych při svých cestách do kůlů Sionu říkal členům, že *nyin* je den pokání. ... Mám pocit, že je mým posláním volat ku pokání a vyzývat lidi, aby sloužili Pánu.“³⁷

Tento rozumný a přímý postoj při učení druhých byl vyvažován jemností a laskavostí. Starší Boyd K. Packer byl toho jednou svědkem na jedné schůzce, když byl Joseph Fielding Smith předsedou Církevního misionářského výboru. „Byla předložena zpráva o nehodě, která se stala dvěma bratrům misionářům v automobilu, který vlastnila Církev. Jeden prodejce zeleniny pokročilejšího věku projel nákladním vozem značku prikazující zastavit. Narazil přímo do boku auta s misionáři a naprosto ho zdemoloval. Řidič nákladního auta byl předvolán na policii. Neměl žádné pojištění. Naštěstí nebyl ani jeden z misionářů vážně zraněn.“

Zatímco ostatní členové výboru zvažovali tuto záležitost, president Smith seděl a nic neříkal. Po určité diskusi dali pokyn výkonému řediteli Misionářského oddělení, aby zajistil advokáta a dal celou záležitost k soudu.

Až pak se zeptali presidenta Smitha, zda s tímto postupem souhlasí. President Smith řekl klidným hlasem: „Ano, mohli bychom to tak udělat. A pokud se do toho pustíme se vši vervou, možná dokonce uspějeme v tom, aby tomu ubohému muži vzali nákladní auto; jak si pak ale bude vydělávat na živobytí?“

„Podívali jsme se na sebe a trochu jsme se zastyděli,“ řekl starší Packer. „Pak jsme usoudili, že Církev by mohla koupit pro misionáře nové auto a věnovat se své práci a nechat celou záležitost být.“³⁸

„Laskavý a milující manžel a otec“

Když byl starší Smith povolán apoštolem, měl tři děti: Josephinu, Julinu a Ethelinu prvorozenou dceru Emily. O sedm měsíců později přivítali do rodiny další dceru. Ethel a Joseph ji pojmenovali Naomi.

Kvůli komplikacím při narození musela Naomi bojovat o život a rodina se obávala, že nejspíš nebude žít dlouho. Jak ale její otec později řekl, byla „zachráněna mocí modlitby a požehnání, poté, co se zdálo, že se nemůže nadechnout“.³⁹ Ethel měla později dalších sedm dětí: Lois, Amelii, Josepha, Lewise, Reynoldse, Douglase a Miliona.

President Smith musel kvůli svým apoštolským povinnostem často odjíždět z domova na delší dobu. Když byl ale doma, pozornost věnoval rodině. Jeho žena Ethel ho popsala takto: „Je laskavým a milujícím manželem a otcem, jehož nejvyšším životním cílem je učinit svou rodinu šťastnou a ve snaze toho dosáhnout zcela zapo- míná na sebe.“⁴⁰

Děti v rodině Smithových pobavil dojem, který měli někteří lidé z jejich otce – že byl přísným a strohým mužem. „Poté, ... co jednou pronesl dosti rázné kázání o tom, jak je důležité správně vést děti, jedna roztrpčená žena přistoupila k jeho dvěma dcerkám, politovala je [a řekla]: ‚Vsadím se, že vás tatínek bije!‘“ V reakci na toto nařčení se dívky jen zachichotaly. Znaly svého otce mnohem lépe než tato žena – věděly, že by jim nikdy neublížil. Když se vracel z dlouhých cest, „byly to veselé chvíle – od okamžiku, kdy se s ním nadšeně přivítaly na železniční stanici, až do chvíle, kdy se s ním po něko- lika dnech opět smutně loučily“. Hráli hry, pekli koláče a vyráběli zmrzlinu, chodili na pikniky, jezdili vlakem a navštěvovali nedaleké kaňony a jezera. Těšili se na to, jak uslyší příhody z jeho církevních cest po celém světě.⁴¹ Také společně pracovali a vykonávali různé domácí práce.⁴²

Synové presidenta Smitha sportovali a on, kdykoli mohl, chodil na jejich zápasy.⁴³ Také rád hrál s nimi, zvláště házenou. Hra pro něj byla zábavou, ale on byl soutěživý typ. Jeho synové Reynolds a Lewis vzpomínali na chvíle, kdy oba dva společně hráli proti svému otci. Nechal je vybrat, jakou rukou bude hrát. I když měl jednu ruku za zády, vždy je „oba s přehledem porazil“.⁴⁴

Smutek a naděje

Pro Ethel a děti bylo těžké, když musel být starší Smith kvůli cír- kevním úkolům mimo domov, a týdny odloučení byly i pro něho samotného bolestivé. 18. dubna 1924 vyrazil vlakem předsedat

konferenci kůlu. Ethel byla v té době již sedm měsíců těhotná a snažila se co nejlépe pečovat o děti, které s ní byly doma. V dopise, který jí poslal, napsal: „Myslím na tebe a přál bych si, kdybych tak mohl být příštích několik týdnů stále s tebou a mohl se o tebe starat.“⁴⁵ Myslel na rodinu a svůj dopis zakončil básní, kterou sám napsal. Některá slova z této básně se nyní objevují církevních zpěvnících v mnoha jazycích v písni nazvané „Zdá se cesta býti dlouhá?“

Zdá se cesta býti dlouhá?

Je snad nevlídná a strmá?

Zarůstá snad bodláčím?

Řežou ostré kameny ti paty,
když jen s námahou se zvedáš
k výšinám v tak horkém dni?

Je tvé srdce slabé, smutné,

a duše tvá znavená,

když břímě péče tě stále tíží a dřina je tak veliká?

Zdá se náklad příliš těžký,

jejž na ramenou nésti máš?

A nikdo ti s ním nepomůže?

Srdce nechť se nevzdává,

neb cesta právě začíná;

Je Jeden, kdo pomoc nabízí,

a tak pohleď vzhůru s radostí

a uchop nataženou ruku;

On povede tě k novým výšinám –

k zemi svaté a čisté,

kde starosti již žádný nemá

a život hříchu prost je tam;

kde již slzy žádné neprýští,

neboť bolest nás již netíží.

Drž se Jeho ruky a vstup tam s Ním.⁴⁶

Na začátku roku 1933 bylo štěstí v rodině Smithových občas narušeno těžkým „břemenem péče“, jak to starší Smith o devět let předtím nazval ve své básni. Ethel začala trpět „hroznou nemocí, které nerozuměla. Jednu chvíli se propadala do hluboké deprese a druhou chvíli jí mysl splašeně a neovladatelně pobíhala sem a tam

a nutila její vyčerpané tělo pracovat víc a víc. Zdálo se, že láskyplná péče a podpora její rodiny, modlitby a požehnání, a dokonce ani léčba v nemocnici nepomáhaly.⁴⁷ Po čtyřech letech trápení zemřela 26. srpna 1937. Její truchlící manžel o její smrti napsal: „Lepší ženu, či věrnější manželku a matku, by člověk těžko hledal.“⁴⁸ I ve svém hlubokém zármutku ale pociťoval útěchu díky vědomí, že byl společně s Ethel Reynolds Smithovou svázán díky posvátné pečetií smlouvě na celé věčnosti.

Nové přátelství vede ke sňatku

Když Ethel zemřela, bydlelo doma u Smithových ještě pět dětí. Dvě z nich se měly brzy odstěhovat – Amelia byla zasnoubena a Lewis se připravoval na službu na misi na plný úvazek. Zbývali 16letý Reynolds, 13letý Douglas a 10letý Milton. Joseph Fielding Smith si dělal starosti o tyto své syny, kteří nyní byli bez matky, a tak uvažoval o tom, že se znovu ožení.

S touto myšlenkou starší Smith záhy zaměřil svou pozornost na Jessie Ellu Evansovou, známou sólistku v pěveckém sboru Mormon Tabernacle Choir. Jessie také zpívala sólo na Ethelině pohřbu a starší Smith jí poslal děkovný vzkaz. Tento vzkaz vedl k telefonickému rozhovoru. Starší Smith a Jessie se před tímto rozhovorem neznali, ale rychle se z nich stali dobří přátelé.

Starší Smith strávil několik dnů přemýšlením a modlitbou o to, zda by mohl Jessie požádat o ruku. Nakonec jí napsal dopis, v němž naznačil, že by s ní měl rád osobnější vztah. O čtyři dny později sebral dost odvahy na to, aby jí dopis doručil osobně. Zanesl jí ho do budovy úřadů města a kraje, kde Jessie pracovala jako krajská zapisovatelka. Později si zapsal do deníku: „Zašel jsem do kanceláře *krajské zapisovatelky*. ... *Měl jsem se zapisovatelkou velmi důležitý rozhovor* a nechal jsem jí dopis, který jsem napsal.“⁴⁹ Po týdně, kdy vlakem cestoval na shromáždění konference kůlu, se starší Smith vrátil domů a Jessie znovu navštívil.

Svým typickým přímočarým stylem si starší Smith zapsal do deníku: „Setkal jsem se se slečnou Jessie Evansovou a měl jsem s ní *důležitý* rozhovor.“ Vzhledem k tomu, že k sobě pociťovali vzájemný obdiv, společně zařídili, aby se starší Smith mohl setkat

Joseph Fielding Smith a Jessie Evans Smithová u pianu

s Jessieinou matkou a aby se Jessie setkala s dětmi staršího Smitha. Za necelý měsíc, 21. listopadu 1937, přijala Jessie zásnubní prsten. Byli zpečetěni 12. dubna 1938 v chrámu Salt Lake a obřad vykonal president Heber J. Grant, sedmý president Církve.⁵⁰

Starší Francis M. Gibbons, který sloužil jako tajemník Prvního předsednictva v době, kdy byl presidentem Církve president Smith, popsal vztah mezi Josephem Fieldingem Smithem a Jessie Evans Smithovou takto: „Navzdory rozdílu šestadvaceti let v jejich věku a odlišnostem v povaze, zázemí i vzdělání se Joseph Fielding a Jessie Evans Smithovi obdivuhodně doplňovali. Ona byla nezkrotná extrovertka, plná žertování a dobrého humoru, která si vychutnávala pozornost veřejnosti. Joseph byl naopak tichý, uzavřený introvert, důstojný a nestranný, který se, jak se zdálo, cítil poněkud nepohodlně na veřejnosti a který na sebe nikdy nechtěl upoutávat pozornost. To, co přemostovalo tak hlubokou propast mezi těmito dvěma různorodými osobnostmi, byla opravdová láska a úcta, kterou pociťovali jeden k druhému.“⁵¹ Tato láska a úcta zahrnovala i Jessieinu matku, Jeanette Buchanan Evansovou, se kterou Jessie až do svého sňatku bydlela. Sestra Evansová odešla bydlet ke své dceři do rodiny Smithových a pomáhala se starat o děti.

Služba ve světě zmítaném nepokoji

Nová sestra Smithová, kterou děti a vnoučata staršího Smitha oslovovali teto Jessie, svého manžela často doprovázela na cestách na konference kůlů. Místní vedoucí ji často žádali o to, aby na shromáždění zazpívala, a ona občas přemluvila i manžela, aby s ní zazpíval duet. V roce 1939 president Heber J. Grant pověřil staršího a sestru Smithovy, aby navštívili všechny misie Církve v Evropě.

I když 2. světová válka dosud nepropukla, když Smithovi přijeli do Evropy, napětí mezi národy se prohlubovalo. 24. srpna, když byli Smithovi v Německu, První předsednictvo dalo staršímu Smithovi za úkol dohlédnout na to, aby se všichni misionáři v Německu přesunuli do neutrálních zemí. Starší Smith toto úsilí koordinoval z Kodaně v Dánsku. Během přesunu misionářů zjistil Wallace Toronto, president misie v Československu, že je nutné poslat kvůli bezpečí manželku Marthu a jejich děti do Kodaně. On sám zůstal v Československu, aby se postaral o bezpečnou evakuaci čtyř misionářů, kteří byli zadrženi ve vazbě. Dny plynuly, aniž by kdo o nich měl nějaké informace. Martha později vzpomínala:

„Nakonec nastal den, kdy se všechny vlaky, trajekty a lodě vydaly na poslední cestu z Německa, a my jsme se modlili, aby Wally [president Toronto] a jeho čtyři mladí svěřenci byli na onom posledním trajektu, který vyplul do domovského přístavu. Když president Smith viděl, jak jsem byla znepokojená a jak jsem byla každou minutou nešťastnější, přistoupil ke mně, položil mi svou ochrannou ruku kolem ramen a řekl: ‚Sestro Torontová, tato válka nezačne, dokud bratr Toronto a jeho misionáři nedorazí na dánskou půdu.‘ Když nastalo pozdní odpoledne, zazvonil telefon. ... Byl to Wally! Všech pět opustilo Československo s pracovníky britského velvyslanectví zvláštním vlakem, který byl pro ně vypraven, nalodili se na poslední trajekt z Německa a nyní byli na pobřeží [Dánska] a čekali na dopravu do Kodaně. Úleva a štěstí, které jsme pociťovali v misijním domě a mezi 350 misionáři, se podobaly tomu, jako když se zvedne temný mrak a odhalí sluneční paprsky.“⁵²

Starší Smith byl vděčný obyvatelům Dánska za to, že umožnili tolika evakuovaným misionářům přijet do jejich země. Když válka propukla, prorokoval, že dánský národ díky své velkorysosti nebude

během války trpět nedostatkem potravin. O několik let později „obyvatelé Dánska přežili válku možná lépe než jakýkoli jiný evropský národ. Dánští Svatí dokonce posílali balíčky s humanitární pomocí trpícím Svatým posledních dnů v Nizozemí a v Norsku. Počet členů stabilně rostl a částka vybraných desátků se v Dánské misii více než zdvojnásobila. ... Dánští Svatí považovali svou situaci za jasné naplnění proroctví, které starší Joseph Fielding Smith pronesl.“⁵³

Když válka začala, starší Smith zorganizoval evakuaci 697 amerických misionářů, kteří sloužili v Evropě. Vzhledem k tomu, že někteří misionáři sloužili jako vedoucí okrsku nebo odbočky, starší Smith přenesl zodpovědnosti spojené s vedením na místní členy. Poté, co splnil tyto povinnosti, se vydal společně s Jessie lodí do Spojených států. V New Yorku pak přestoupili na vlak a domů dorazili po sedmi měsících od chvíle, kdy odjeli.

I když byl starší Smith rád, že američtí misionáři se mohli v bezpečí vrátit domů, dělal si starosti o nevinné lidi, které nyní v jejich rodné zemi zastihla tragédie v podobě války. Napsal: „Pokaždé, když jsme měli nějaké shromáždění a na konci jsme si podávali ruce s lidmi, zabořilo mě u srdce. Všichni nás vřele vítali a jejich [přátelství] pro mě znamenalo více, než si možná mysleli. Někteří z nich plakali a říkali, že očekávají velké těžkosti a že se v tomto životě již nesetkáme. Je mi jich nyní moc líto a každý den se modlím o to, aby je Pán po celou tuto hroznou dobu ochraňoval.“⁵⁴

Lewis, syn staršího Smitha, který sloužil v Anglii, když propukla 2. světová válka, byl součástí poslední skupiny misionářů, kteří se vrátili domů.⁵⁵ Přibližně o dva a půl roku později Lewis znovu putoval přes Atlantický oceán – tentokrát, aby sloužil v armádě. „Tato událost nás všechny zarmoutila,“ napsal starší Smith. „Je hanba, že čisté a spravedliví lidé jsou nuceni zapojit se do konfliktu celosvětových rozměrů kvůli lidské zlovolnosti.“⁵⁶

2. ledna 1945 dostal starší Smith telegram, který ho informoval o tom, že jeho syn byl ve službě své vlasti zabit. Starší Smith napsal: „Tato zpráva námi nesmírně otřásla, protože jsme měli velkou naději, že se brzy vrátí do Spojených států. Domnívali jsme se, že bude ochráněn, protože již dříve několikrát unikl nebezpečí. Bylo pro nás těžké pochopit, jak se něco takového mohlo stát. ... I když je tato rána nesmírně těžká, pocítujeme pokoj a radost z vědomí, že

byl čistý a neposkvrněný zlovolnostmi, které jsou ve světě tak rozšířené a které se v armádě vyskytují. Byl věrný své víře a je hoděn slavného vzkříšení, až se znovu shledáme.“⁵⁷

Důvěryhodný učitel a vedoucí

Joseph Fielding Smith, jakožto člen Kvora Dvanácti, často vydával Svatým posledních dnů svědectví o Ježíši Kristu, učil znovuzřízenému evangelium a vyzýval druhé k pokání. Pronesl více než 125 kázání na generální konferenci, zúčastnil se tisíců konferencí kůlů a promlouval na genealogických konferencích a v rozhlasových pořadech. Učil i prostřednictvím psaného slova. Mnoho let psal články do rubriky církevního časopisu *Improvement Era*, kde odpovídal na dotazy, které posílali čtenáři. Psal také články do dalších církevních časopisů a do církevní rubriky v novinách *Deseret News*. Během jeho apoštolské služby, v letech 1910 až 1972, byly jeho spisy publikovány v 25 knihách, mezi něž patří *Essentials in Church History*, *Doctrines of Salvation*, *Church History and Modern Revelation*, a *Answers to Gospel Questions*.

Členové Církve se díky tomu, že naslouchali kázání presidenta Smitha a četli jeho spisy, naučili důvěřovat mu jako člověku, který je vzdělaný v evangelium. Co je však ještě důležitější, naučili se důvěřovat Pánu a následovat Ho. Jak řekl president N. Eldon Tanner, Joseph Fielding Smith „ovlivnil život stovek tisíců lidí tím, že žil podle každé zásady evangelia a učil jí slovem i perem. V nikom nezanechal ani stín pochybnosti o tom, že věděl, že Bůh je živým Bohem a že my jsme Jeho duchovní děti; že Ježíš Kristus je Jednorozený Syn Boží v těle; že za nás obětoval život, abychom mohli získat nesmrtelnost, a že když přijmeme evangelium a budeme podle něho žít, můžeme získat věčný život.“⁵⁸

Starší Bruce R. McConkie poznamenal:

„Život a dílo presidenta Josepha Fieldinga Smitha byly charakteristické třemi věcmi:

1) Jeho láskou k Pánu a absolutní a neochvějnou věrností, s jakou se snažil projevovat tuto lásku tím, že dodržoval Jeho přikázání, a tím, že vždy dělal to, co by Pána potěšilo.

2) Jeho oddaností Proroku Josephu Smithovi a věčným pravdám, které byly skrze něj znovuzřízeny; oddaností svému dědečkovi, patriarchovi Hyrumu Smithovi, ... [který] zemřel mučednickou smrtí, a oddaností svému otci, presidentu Josephu F. Smithovi, jehož jméno je na věky uchováváno v celestiálním městě jako jméno toho, kdo statečně vytrval ve věci Toho, Jehož krev byla prolita, abychom my mohli žít.

3) Jeho znalostí evangelia a duchovním postřehem; jeho neochabující píli jakožto kazatele spravedlivosti a jeho vlastním úsilím sytit hladové, šatit nahé, navštěvovat vdovy a sirotky a očividně žít podle čistého náboženství – jak slovem, tak i příkladem.⁵⁹

Bratří z Kvora Dvanácti považovali presidenta Smitha za moudrého a soucitného vedoucího. K uctění jeho 80. narozenin vydali ostatní členové Kvora Dvanácti článek na jeho počest. V tomto článku mimo jiné napsali:

„My, kteří pracujeme v Radě Dvanácti pod jeho vedením, máme příležitost vidět náznaky opravdové ušlechtilosti jeho charakteru. Každý den jsme neustále svědky jeho porozumění a ohleduplnosti vůči jeho spolupracovníkům při rozdělování úkolů a při koordinování našeho úsilí, které má za cíl, aby dílo Páně špelo kupředu. Přáli bychom si, kdyby tak celá Církev mohla vnímat jemnost jeho duše a jeho velký zájem o blaho těch, kterým nepřálo štěstí, a těch, kteří se ocitli v nesnázích. Má rád všechny Svaté a nepřestává se modlit za hříšníka.

Zdá se, že se svou obdivuhodnou mocí rozlišování má jen dvě měřítka, podle kterých vždy dospěje ke konečnému rozhodnutí. Jaká jsou přání Prvního předsednictva? Co je nejlepší pro království Boží?“⁶⁰

President Církve

Sabatního rána 18. ledna 1970 se smrtelný život presidenta Davida O. McKaye naplnil. Zodpovědnost za vedení Církve nyní spočinula na Kvoru Dvanácti apoštolů, jehož presidentem byl 93letý Joseph Fielding Smith.

*President Joseph Fielding Smith a jeho rádci v Prvním předsednictvu:
president Harold B. Lee (uprostřed) a president N. Eldon Tanner (vpravo)*

23. ledna 1970 se členové Kvora Dvanácti sešli a oficiálně vyjádřili podporu prezidentu Smithovi v jeho povolání presidenta Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. President Smith vybral Harolda B. Leeho jako svého prvního rádce a N. Eldona Tannera jako druhého rádce. Všichni tři muži pak byli ustanoveni, aby mohli vykonávat své nové zodpovědnosti.

Starší Ezra Taft Benson, který byl na této schůzce přítomen, vzpomínal: „Během našeho setkání jsme pociťovali úžasného ducha jednoty a došlo na projevy vzájemné lásky, když se bratři objali poté, co byli noví vedoucí vybráni a ustanoveni.“⁶¹

Starší Boyd K. Packer vyprávěl o osobním svědectví ohledně povolání presidenta Smitha:

„Jednou v pátek odpoledne jsem odcházel z kanceláře a přemýšlel jsem o nějakém úkolu na víkendové konferenci. Čekal jsem na to, až výtah sjede z pátého poschodí.

Když se dveře výtahu neslyšně otevřely, stál tam president Joseph Fielding Smith. Byl jsem trochu překvapen, že ho vidím, protože měl kancelář na nižším poschodí.

Když jsem ho tam tak viděl stát ve dveřích výtahu, dopadlo na mne mocné svědectví – zde stojí prorok Boží. Onen jemný hlas Ducha, který se podobá světlu a má co dočinění s čistou inteligencí, mi potvrdil, že toto je skutečně prorok Boží.“⁶²

Pod vedením presidenta Smitha Církev dál rostla. Bylo například zorganizováno 81 kůlů, mezi něž patřily i první kůly vytvořené v Asii a v Africe, a počet členů Církve přesáhl 3 miliony. Byly také zasvěceny dva chrámy – v utahských městech Ogden a Provo.

I když se Církev rozšiřovala po celém světě, president Smith kladl důraz na to, jak důležitý je domov a jednotlivé rodiny. Připomínal Svatým posledních dnů, že „církevní organizace ve skutečnosti existuje proto, aby rodině a jejím členům pomáhala dosáhnout oslavení“.⁶³ Učil, že „rodina je nejdůležitější organizací v čase i ve věčnosti. ... Je vůlí Páně posilovat a ochraňovat rodinnou jednotku.“⁶⁴ Církev, ve snaze posilovat rodiny i jednotlivce, kladla větší důraz na rodinný domácí večer – tento program byl prosazován již od roku 1909, kdy byl presidentem Církve otec presidenta Smitha. Během působení presidenta Josepha Fieldinga Smitha bylo pondělí oficiálně stanoveno jako den pro rodinný domácí večer. V pondělí večer se neměla konat žádná církevní shromáždění ani schůzky, a místní církevní budovy byly zavřené.

President Smith přistupoval ke svému povolání, navzdory pokročilému věku, s pokorou dítěte a s mladistvou energií. Během dvou let a pěti měsíců, kdy sloužil jako prorok Církve, vidoucí a zjevovatel, byli Svatí posledních dnů po celém světě inspirováni jeho poselstvími.

Hlásal, že „jsme duchovní děti Boha, našeho Nebeského Otce“⁶⁵ a že „musíme věřit v Krista a žít podle vzoru Jeho života“.⁶⁶ Svědčil o tom, že Joseph Smith „spatřil Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista a stál v Jejich přítomnosti“⁶⁷ a stal se „zjevovatelem znalosti o Kristu a o spasení tomuto světu v této době a pokolení“.⁶⁸

Povzbuzoval Svaté, aby „opustili mnohé světské způsoby“⁶⁹ a aby měli rádi všechny lidi na světě – „aby viděli v lidech dobro, i když se jim snažíme pomoci překonat jeden či dva zlozvyky“.⁷⁰ Připomínal jim, že jedním ze způsobů, jak projevat tohoto „ducha lásky a

bratrství“, je dělit se s nimi o evangelium – „vyzývat všechny lidi, ať jsou kdekoli, aby věnovali pozornost slovům věčného života, která byla v této době zjevena“.⁷¹

Projevoval zájem o mládež Církve, navštěvoval velká shromáždění mladých Svatých posledních dnů a povzbuzoval je, aby „stáli pevně ve víře navzdory všem protivěnostem“.⁷²

Často promlouval k nositelům kněžství a připomínal jim, že byli „povoláni zastupovat Pána a být držiteli Jeho pravomocí“, a nabádal je, aby „pamatovali na to, [kým jsou], a jednali podle toho“.⁷³

Povzbuzoval všechny Svaté posledních dnů, aby přijali chrámová požehnání, věrně dodržovali chrámové smlouvy a vraceli se do chrámu, aby tam mohli přijímat posvátné obřady za své předky. Před zasvěcením chrámu Ogden v Utahu řekl: „Dovolte mi připomenout vám, že když zasvěcujeme dům Pánu, ve skutečnosti zasvěcujeme sebe Pánově službě, se smlouvou, že budeme tento dům používat takovým způsobem, jakým On zamýšlí.“⁷⁴

„Dodržujte příkázání,“ nabádal. „Kráčejte ve světle. Vytrvejte do konce. Buďte věrní každé smlouvě a každému závazku, a Pán vám požehná více, než se vám kdy zdálo i v těch nejtoužebnějších snech.“⁷⁵

President Harold B. Lee popsal vliv a vedení presidenta Smitha tím, že citoval presidenta Brigham Younga: „President Young řekl: ‚Budeme-li žít podle svého svatého náboženství a necháme-li vládnout Ducha, náš život se nestane otupělým či omezeným, ale když se tělo bude blížit své smrti, Duch se pevněji uchopí oné trvalé substance za závojem a bude čerpat z hlubin onoho pramene života zářivé drahokamy inteligence, které obklopí křehkou a slábnoucí schránku svatozáří nesmrtelné moudrosti.‘“

Tohoto jsme byli svědky znovu a znovu, zatímco jsme diskutovali o velmi závažných záležitostech – o tom, o čem má rozhodnout jedině president Církve. A právě tehdy jsme viděli, jak se tato zářivá moudrost projevuje, když nám [president Smith] sděloval věci, které vyzdvihl z hlubin své duše a které bezpochyby pocházely mimo jeho stávající poznání.“⁷⁶

„Povolán Pánem ... k jiné a vznešenější práci“

3. srpna 1971 zemřela Jessie Evans Smithová, a tak se president Joseph Fielding Smith stal potřetí vdovcem. V důsledku toho se president Smith odstěhoval ke své dceři Amelii McConkieové a jejímu manželovi Bruceovi. Jeho ostatní děti ho pravidelně navštěvovaly a braly ho na vyjížďky. Dál chodil každý všední den do kanceláře, účastnil se shromáždění a schůzek a cestoval za církevními povinnostmi.

30. června 1972 president Smith odešel na konci dne ze své kanceláře v přízemí Církevní administrativní budovy. Se svým tajemníkem D. Arthurem Haycockem navštívil kancelář církevního historika, kde pracoval předtím, než se stal presidentem Církve. Chtěl se pozdravit se všemi, kteří tam sloužili. Poté, co si s nimi potřásl rukou, odešel do suterénu, aby si potřásl rukou s telefonními spojovateli a s ostatními, kteří v těchto prostorách pracovali, a aby jim projevil vděčnost za jejich práci. Takový byl jeho poslední den v úřadu.

V neděli 2. července 1972, pouhých 17 dnů před svými 96. narozeninami, se zúčastnil shromáždění svátosti ve svém domovském sboru. Později onoho odpoledne navštívil společně se synem Reynoldsem své prvorozené dítě – dceru Josephinu. Když pak večer seděl ve svém oblíbeném křesle u McConkieových, pokojně zemřel. Jak řekl později jeho zeť, president Smith byl „povolán Pánem, kterého tolik miloval a kterému tak dobře sloužil, k jiné a vznešenější práci na Jeho věčné vinici“.⁷⁷

Když se president Harold B. Lee, který byl nyní služebně nejstarším apoštolem na zemi, dozvěděl o úmrtí presidenta Smitha, rodinu McConkieových navštívil. „Přistoupil v tichosti k pohovce, poklekl a vzal proroka za ruku. V této poloze setrval nějakou chvíli – beze slova, v modlitbě či v meditaci. Poté vstal a vyjádřil soustrast členům rodiny, podělil se o svůj obdiv k jejich otci a nabádal je, aby ctili památku presidenta Smitha tím, že budou žít způsobile.“⁷⁸

Vyjádření úcty k „oddanému muži Božímu“

President N. Eldon Tanner mluvil o presidentu Smithovi na jeho pohřbu jako o „oddaném muži Božím, o tom, kdo velmi ušlechtilě

sloužil Bohu i svým bližním a kdo svým příkladem vedl svou rodinu i všechny ty, kterým byl povolán předsedat; o tom, o kterém lze popravdě říci, že to byl muž beze lsti a bez pýchy. Nikdy o něm nebylo možné říci,“ poznamenal president Tanner, „že by [miloval] slávu lidskou více než slávu Boží“. [Jan 12:43.]“⁷⁹

President Harold B. Lee řekl: „Společně s bratrem Tannerem jsme k tomuto muži chovali v těchto posledních dvou a půl letech velkou lásku. Nebylo to nic předstíraného. Inspiroval nás k lásce, protože nás měl rád, a my jsme stáli při něm, tak jako stál on při nás a důvěřoval nám.“⁸⁰

Jisté noviny, které byly vůči presidentu Smithovi kritické, a dokonce zpochybňovaly jeho povolání do Kvora Dvanácti o 60 let dříve, nyní otiskly tuto poctu: „Joseph Fielding Smith, striktně oddaný svému náboženství, a přesto soucitný vůči základním potřebám všech lidí, poskytoval moudré rady svým spolupracovníkům, láskyplnou péči své rodině a vznešené vedení v církevních zodpovědnostech. Bude nám chybět, ale budeme na něj vzpomínat se zvláštní úctou.“⁸¹

Možná nejvýznamnější poctou bylo prohlášení rodinného příslušníka – zetě presidenta Smitha, Bruce R. McConkieho, který ho popsal jako člověka, který byl „syn Boží, apoštol Pána Ježíše Krista, prorok Boha Nejvyššího a především otec v Izraeli!“ Starší McConkie prorokoval: „Po celá léta, která přijdou, bude jeho hlas promlouvat z prachu, zatímco se dosud nenarozená pokolení budou učit naukám evangelia z jeho spisů.“⁸²

Zatímco budete studovat tuto knihu, učení presidenta Josepha Fieldinga Smitha přispěje k naplnění výše uvedeného prohlášení. Jeho hlas k vám bude „promlouvat z prachu“, zatímco se budete „učit naukám evangelia“.

Odkazy

1. Gordon B. Hinckley, „Believe His Prophets“, *Ensign*, May 1992, 52.
2. Thomas S. Monson, „News of the Church“, *Ensign*, May 1996, 110.
3. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, *Ensign*, Aug. 1972, 29.
4. Julina Lambson Smith, v Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 52.
5. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 65.
6. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51.

7. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 57.
8. Conference Report, Apr. 1930, 91.
9. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 62.
10. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 71–72.
11. Joseph Fielding Smith, v Conference Report, Oct. 1970, 92.
12. Viz Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 73–74; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 52–53.
13. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 75.
14. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 79.
15. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 80.
16. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 81.
17. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 82.
18. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 83.
19. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 90.
20. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 117; viz také strana 116.
21. Joseph F. Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
22. Lewis Shurtliff, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 112–113.
23. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
24. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 96.
25. Louie Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113–114.
26. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 92.
27. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 115.
28. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
29. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 124.
30. Viz Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 152–153.
31. Viz *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 113.
32. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 160.
33. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
34. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 169.
35. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 174–176.
36. Conference Report, Oct. 1910, 39.
37. Conference Report, Oct. 1919, 88–89.
38. Lucile C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* (1995), 176.
39. Joseph Fielding Smith, v *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 162.
40. Ethel Smith, v Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, 459.
41. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 14.
42. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 234.
43. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 15.
44. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 237.
45. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 188–189.
46. *Hymns*, č. 127.
47. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 242–243.
48. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
49. Joseph Fielding Smith, v *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 275.
50. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 251–258.
51. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 278–279.
52. Martha Toronto Anderson, *A Cherry Tree Behind the Iron Curtain* (1977), 32.
53. Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 204.
54. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 282–283.
55. Viz *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 315.
56. Joseph Fielding Smith, v *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 332.

57. Joseph Fielding Smith, v *The Life of Joseph Fielding Smith*, 287–288.
58. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile“, *Ensign*, Aug. 1972, 33.
59. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, *Ensign*, Aug. 1972, 28.
60. Quorum of the Twelve Apostles, „President Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, July 1956, 495.
61. Ezra Taft Benson, v Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson*, 411.
62. Boyd K. Packer, „The Spirit Beareth Record“, *Ensign*, June 1971, 87.
63. Joseph Fielding Smith, v „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, vnitřní strana obálky a strana 1.
64. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, 27.
65. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
66. Joseph Fielding Smith, „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, 5.
67. Joseph Fielding Smith, „To Know for Ourselves“, *Improvement Era*, Mar. 1970, 3.
68. Joseph Fielding Smith, „The First Prophet of the Last Dispensation“, *Ensign*, Aug. 1971, 7.
69. Joseph Fielding Smith, „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, 49.
70. Joseph Fielding Smith, „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, 4.
71. Joseph Fielding Smith, „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, 27.
72. Joseph Fielding Smith, „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, 40.
73. Joseph Fielding Smith, v Conference Report, Oct. 1970, 92.
74. Joseph Fielding Smith, v „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, 6.
75. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World“, 27.
76. Harold B. Lee, „The President – Prophet, Seer, and Revelator“, *Ensign*, Aug. 1972, 35.
77. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, 24.
78. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 495.
79. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile“, *Ensign*, Aug. 1972, 32.
80. Harold B. Lee, „The President – Prophet, Seer, and Revelator“, 39.
81. *Salt Lake Tribune*, July 4, 1972, 12.
82. Bruce R. McConkie, „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, 24, 27.

Prostřednictvím Prvního vidění Josepha Smitha bylo znovuzřízeno „pravé poznání Boha“.

Náš Otec v nebi

„Přeji si připomínat vám, jakou povahu má Bůh a jaká Bytost to je, abyste Ho mohli uctívat v duchu a v pravdě, a tak získat všechna požehnání Jeho evangelia.“

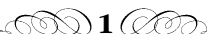
Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith žasl nad technologickým pokrokem své doby. „V mechanice, chemii, fyzice, chirurgii i v dalších oborech je dosahováno velkého pokroku,“ řekl. „Lidé postavili ohromné teleskopy, díky nimž vidí skryté galaxie. Pomocí mikroskopu objevili nesmírně rozlehlý svět mikroorganismů. ... Objevili prostředky k potlačení nemocí. ... Vynalezli stroje, které jsou citlivější než lidský dotyk a vidí dál než lidské oko. Ovládli živly a vyrobili stroje, které dokáží pohnout horami, a vyrobili mnoho dalších věcí, kterých je až příliš mnoho, než aby se daly vyjmenovat. Ano, toto je úžasná doba.“ Dělal mu však starosti jiný trend, kterého byl ve světě svědkem. S politováním řekl: „Všechny tyto objevy a vynálezy ale nepřibližují lidi k Bohu! Ani v jejich srdci neprobouzejí pokoru a ducha pokání, ale pocity opačné, k jejich odsouzení. ... Víra, ani spravedlivost, ani poslušnost Boha ve světě nevzrostla.“¹

Na rozdíl od stále se prohlubující netečnosti lidí ve světě vůči Bohu president Smith projevoval svůj blízký vztah k Otci v nebi. Jeden z jeho vnuků vzpomínal: „Maminka byla vynikající kuchařka, a tak dědeček často jedl u nás doma. Celkem často ho tatínek žádal o požehnání jídla. Jeho modlitby byly vždy velmi osobní – jako kdyby mluvil s přítelem.“²

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Počínaje Prvním viděním Josepha Smitha bylo v dnešní době znovuzřízeno pravé poznání Boha.

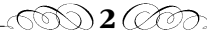
Jsem velmi vděčný za První vidění, v němž se Otec a Syn zjeví mladému prorokovi a znovuzřídili lidem pravé poznání Boha.³

Měli bychom si uvědomit, že v roce 1820 celý křesťanský svět neměl pravou nauku týkající se Boha. Ona jednoduchá pravda, kterou tak jasně chápali apoštolové a Svátí v dávných dobách, byla ztracena v tajemstvích odpadlického světa. Všichni dávní proroci a apoštolové Ježíše Krista jasně chápali, že Otec a Syn jsou oddělené bytosti, jak o tom tak jasně učí písmo. Kvůli odpadlictví bylo toto poznání ztraceno. ... Bůh se stal tajemstvím, a Otec i Syn byli považováni za jednu nepoznatelnou duchovní substanci, bez těla, končetin či citů. Příchod Otce a Syna dal zemi svědka pocházejícího od Boha, který byl schopen díky svému poznání znovuzřídit světu pravou povahu Boha.⁴

[První] vidění Josepha Smitha objasnilo, že Otec a Syn jsou oddělené bytosti, které mají tělo tak hmatatelné jako tělo člověka. Dále bylo Josephu Smithovi zjeveno, že Duch Svátý je bytostí Ducha, samostatnou a oddělenou od bytostí Otce a Syna. [Viz NaS 130:22.] Tato nesmírně důležitá pravda svět zaskočila; když se ale zamyslíme nad jasnými vyjádřeními ve svatém písmu, je nanejvýš ohromující a podivuhodné, že člověk mohl zbloudit tak dalece. Spasitel pravil: „Otec větší jest nežli já“ [Jan 14:28]; a po svém Vzkříšení vyzval apoštolů, aby se Ho dotkli a viděli, že je to On, neboť, jak řekl, „duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mítí“. [Lukáš 24:39.] Apoštolové jasně chápali, že Otec, Syn a Duch Svátý jsou samostatné bytosti, což neustále zmiňovali ve svých epištolách; a Pavel informoval Korintské o tom, že až bude všechno poddáno Otci, „tehdy i sám Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všechno, aby byl Bůh všechno ve všech“. [1. Korintským 15:28.]

Joseph Smith spatřil Otce i Syna, a tudíž mohl na základě vlastní znalosti svědčit o pravdivosti verše z písem, v němž čteme: „I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže

a ženu stvořil je.“ [Genesis 1:27.] Toto má být chápáno doslovně, nikoli v nějakém mystickém nebo obrazném smyslu.⁵

Abychom mohli používat víru v Boha a abychom Ho mohli uctívat, musíme rozumět Jeho vlastnostem.

V jednom z našich zjevení se praví, že máme-li být oslaveni v Kristu tak, jako je On v Otci, musíme chápat a vědět, jak uctívat a co uctívat. (Viz NaS 93:19–20.)

Přeji si připomínat vám, jakou povahu má Bůh a jaká Bytost to je, abyste Ho mohli uctívat v duchu a v pravdě, a tak získat všechna požehnání Jeho evangelia.

Víme, že Boha lze poznat jedině skrze zjevení – že se musí buď zjevit, nebo zůstat na věky nepoznaný. Máme-li se dozvědět pravdu o Božství, musíme se obrátit na písmo – nikoli na vědce či filosofy. V Janově velkém proroctví o znovuzřízení evangelia andělem, který poletí prostředkem nebe, se vskutku praví, že toto má nastat, aby lidé mohli dospět k poznání pravého Boha a mohli být učeni: „Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu ... a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.“ (Zjevení 14:7.) Jinak řečeno, počínaje znovuzřízením evangelia v této dispensaci jsou lidé znovu vyzýváni, aby uctívali svého Stvořitele a sloužili Mu, místo aby uctívali falešné představy o Božství, které ve světě převládají.

V každé době byli Pánovi proroci povoláváni, aby potírali falešné uctívání a hlásali pravdu o Bohu. Když v dávném Izraeli někteří uctívali modly a pohanské bohy, Izaiáš vznesl otázku: „K komu tedy připodobníte Boha silného? A jaké podobenství přirovnáte jemu?“

Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bůh věčný Hospodin, kterýž stvořil končiny země, neustává ani zemdlivá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho?“ (Izaiáš 40:18, 28.)

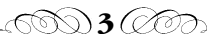
Mnoho lidí v dnešním světě toto poznání Boha nemá, a dokonce i v [Církvi] někteří nemají dokonalé poznání týkající se oné vznešené bytosti, kterou náš Věčný Otec je. Těm, kteří toto poznání nemají, bychom mohli docela dobře říci: „Proč omezujete slávu Boží? Nebo proč se domníváte, že je něčím méně, než kým je? Cožpak to nevíte? Cožpak jste neslyšeli, že věčný Bůh, Pán, Stvořitel končin

země, je nekonečný a věčný; že zná všechny věci a že všechny věci jsou před Jeho tváří přítomny?“

Ve 20. oddíle Nauky a smluv, v němž bylo Proroku Josephu Smithovi nařízeno, aby v této dispensaci znovu zorganizoval Církev, je nám zjeveno shrnutí některých základních nauk spasení. Ohledně Božství se v tomto zjevení praví: „... V nebi je Bůh, který je nekonečný a věčný, od věčnosti do věčnosti tentýž neproměnlivý Bůh, tvořitel nebe a země a všech věcí, jež jsou na nich.“ (NaS 20:17.) ...

Bůh je náš Otec; je Bytostí, k jejímuž obrazu je člověk stvořený. Má tělo z masa a kostí tak hmatatelné jako tělo člověka (NaS 130:22) a je doslovným a osobním otcem ducha všech lidí. Je všemocný a vševědoucí; má veškerou moc a veškerou moudrost; a Jeho dokonalost spočívá v tom, že má veškerou znalost, veškerou víru neboli moc, veškerou spravedlnost, veškerý úsudek, veškeré milosrdenství, veškerou pravdu a plnost všech božských vlastností. ... Máme-li získat onu dokonalou víru, díky níž můžeme obdržet věčný život, musíme věřit v Boha jakožto Toho, kdo vlastní plnost všech těchto vlastností a rysů. Také pravím, že je nekonečnou a věčnou bytostí, neměnitelnou bytostí, že vlastní tyto zdokonalené schopnosti a vlastnosti od nekonečnosti do nekonečnosti, což znamená od věčnosti do věčnosti.⁶

Víme, že náš Nebeský Otec je vznešená a oslavená bytost, která má veškerou moc, veškerou sílu a veškerou vládu a která zná všechny věci. Svědčíme o tom, že skrze svého Jednorozeného Syna je Stvořitelem této země i bezpočtu světů.⁷

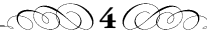
Bůh je osobní bytost a Otec našeho ducha.

Jsme duchovní děti Boha, našeho Nebeského Otce. ... Jsme členové Jeho rodiny. ... Přebývali jsme s Ním dlouhé věky v předsmrtném životě. ... Ustanovil plán pokroku a spasení, který nám umožňuje, jsme-li věrní a upřímní ve všech věcech, rozvíjet se a činit pokrok, dokud se nestaneme takovými, jako je On.⁸

V písmech se učíme, že Bůh je doslovně, nikoli obrazně, naším skutečným věčným Otcem. Slova našeho Spasitele, která pronesl k Marii poblíž hrobu, z něhož byl vzkříšen a kde zvítězil nad smrtí,

jsou nanejvýš úžasná a plná vznešeného významu: „Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ [Jan 20:17.] Těmito slovy Jednorozený Syn důrazně pronáší pravdu o otcovství Boha a prohlašuje, že je naším Bratrem a že máme téhož věčného Otce.⁹

Jsem vděčný za to, že poznání Boha a Jeho zákonů bylo v dnešní době znovuzříženo a že my, členové Církve, víme, že Bůh je osobní bytostí a nikoli, jak někteří sektáři říkají, „snůšskou zákonů vznášející se jako mlha vesmírem“. Jsem vděčný za to, že víme, že je naším Otcem v nebi, Otcem našeho ducha, a že ustanovil zákony, díky nimž se můžeme rozvíjet a činit pokrok, dokud se nestaneme takovými, jako je On. A jsem vděčný za to, že víme, že je nekonečnou a věčnou bytostí, která zná všechny věci, která má veškerou moc a jejíž pokrok nespočívá v získávání dalšího poznání nebo moci, ani v dalším zdokonalování božských vlastností, ale v rozšiřování a v rozhojňování jeho království.¹⁰

Nebeský Otec nás miluje a zajímá se o každého z nás.

Napadá mě jeden výraz z Drahocenné perly, z Mojžíšova vidění, které bylo dáno v době, kdy byl Mojžíš vynesena na nesmírně vysokou horu a viděl Boha tvář v tvář a rozmlouval s Ním. Pán ukázal Mojžíšovi „dílo rukou svých“ a Mojžíš spatřil svět a všechny děti lidské až do nejposlednějšího pokolení. [Viz Mojžíš 1:1–8, 27–29.]

A Pán pravil Mojžíšovi:

„Neboť viz, jsou mnohé světy, jež pominuly slovem mé moci. A jsou mnohé, jež nyní trvají a jsou nespočetné pro člověka; ale pro mne jsou spočteny všechny věci, neboť jsou mé a já je znám.

A stalo se, že Mojžíš pravil Pánovi řka: Buď milosrdný k služebníkovi svému, ó Bože, a řekni mi ohledně této země a jejích obyvatel, a také nebes, a potom služebník tvůj bude spokojen.

A Pán Bůh pravil Mojžíšovi řka: Nebesa, ta jsou mnohá, a nemožnou býti spočtena pro člověka; ale jsou spočtena pro mne, neboť jsou má.“ [Mojžíš 1:35–37.]

Mojžíš, který je zde vyobrazen, jak se dívá na zaslíbenou zemi, obdržel vidění, díky němuž se dozvěděl o Božím díle a o Boží slávě.

... Napadá mě, že nehledě na nespočetné množství světů a ohromnou velikost mnohých z nich jsou tyto světy prostředkem k dosažení určitého cíle, nikoli cílem samotným. Otec tvoří světy se záměrem zalidnit je – umístit na ně své syny a dcery. V 76. oddíle Nauky a smluv je nám řečeno, že Synem Božím a skrze Něj „světy jsou a byly stvořeny a obyvatelé jejich jsou syny a dcerami Bohu zplozenými“. [NaS 76:24.]

Z těchto veršů, ze kterých jsem četl, i z jiných zjevení od Pána, se dozvídáme, že člověk je nejdůležitějším ze všech Otcových stvoření. V témže vidění daném Mojžíšovi Otec řekl: „A jak jedna země pomine, i její nebesa, právě tak přijde jiná; a není žádného konce pro díla má, ani pro slova má. Neboť viz, toto je dílo mé a sláva má – uskutečniti nesmrtelnost a věčný život člověka.“ [Mojžíš 1:38–39.]

Jsem přesvědčen, že z tohoto i z jiných veršů se dozvídáme, že Otcovo veliké dílo spočívá v uskutečnění spasení Jeho dětí, přičemž každé odměňuje tak, jak si podle svých skutků zaslouhuje. Jsem zcela jistě přesvědčen, že náš Otec v nebi se zajímá o jednotlivou duši – o jednoho ze svých dětí – mnohem více, než by se dokázal zajímat o jedno ze svých dětí pozemský otec. Jeho láska k nám je větší, než může být láska, kterou pozemský rodič chová ke svému potomstvu.¹¹

Nebeský Otec kvůli svým neposlušným dětem pláče.

Je nám řečeno, že když Pán promlouval s Enochem a ukázal mu národy země a vysvětlil mu povahu trestu, který na ně dopadne kvůli tomu, že přestoupily Jeho přikázání, Pán plakal a svůj zármutek kvůli jejich neposlušnosti projevil slzami. Enoch se tomu podívoval a připadalo mu neobvyklé, že Pán dokáže plakat.

Toto je ta pasáž:

„A stalo se, že Bůh nebe pohlédl na zbytek lidu a plakal; a Enoch o tom vydal svědectví řka: Jak to, že nebesa pláčí a prolévají slzy své jako déšť na horách?

A Enoch řekl Pánovi: Jak to, že můžeš plakati, vždyť ty jsi svatý, a od veškeré věčnosti do veškeré věčnosti?

A kdyby to bylo možné, že by člověk mohl spočítati částičky země, ano, miliony zemí jako je tato, nebyl by to počátek počtu stvoření tvých; a závěsy tvé jsou stále rozprostřeny; a přece ty jsi tam, a lůno tvé je tam; a ty jsi také spravedlný; jsi milosrdný a laskavý na věky.“ [Viz Mojžíš 7:28–30.]

A Pán odpověděl: „... Viz tyto bratří své; jsou dílem mých vlastních rukou, a já jsem jim dal poznání jejich v onen den, kdy jsem je stvořil; a v zahradě Eden jsem dal člověku svobodu jednání;

A bratřím tvým jsem řekl, a také jsem jim dal přikázání, že mají milovati jeden druhého a že si mají vyvoliti mne, Otce svého; ale viz, jsou bez citu a nenávidí svou vlastní krev.“ [Mojžíš 7:32–33.]

Existují důvody, proč Pán plakal a proč nebesa plakala.

Jednou se mě jeden bratr zeptal, zda může být člověk v celestiálním království úplně šťastný, pokud by tam některému z jeho dětí nebylo dovoleno vstoupit. Řekl jsem mu, že si myslím, že kdokoli, koho by potkalo takové neštěstí, že by některému z jeho dětí bylo zabráněno vstoupit do celestiálního království, by kvůli tomu samozřejmě pociťoval zármutek; a právě v takovém postavení se nachází náš Otec v nebi. Ne všechny Jeho děti jsou hodny celestiální slávy a mnohé musí kvůli svým přestupkům trpět Jeho hněv – a kvůli tomu jsou Otec a celá nebesa zarmouceni a pláčí. Pán jedná v souladu se zákony přírody. Člověk musí být vykoupen podle zákona a jeho odměna musí být založena na zákonu spravedlnosti. V důsledku toho Pán nedá lidem to, co si nezaslouží, ale odmění každého podle jeho skutků.

... Jsem přesvědčen, že kdyby to bylo možné, Otec v nebi by spasil všechny lidi a dal by jim celestiální slávu, dokonce plnost oslavení. On ale dal člověku svobodu jednání a má-li člověk dosáhnout oslavení spravedlivých, musí být poslušen pravdy podle toho, co bylo zjeveno.¹²

6

Nebeský Otec nám poskytl možnost být vykoupeni, abychom mohli být přivedeni zpět do Jeho přítomnosti.

Když byl Adam v zahradě Eden, přebýval v přítomnosti Boha, našeho Otce. ... Poté, co byl ze zahrady Eden vyhnán, se situace změnila. Adam byl kvůli svému přestupku vypuzen z Otcovy přítomnosti. V písmech se píše, že se stal duchovně mrtvým – to znamená, že byl vyloučen z přítomnosti Boží.¹³

Vím, že Ježíš Kristus je Syn Boží a že od svého Otce obdržel moc vykoupit lidi z duchovní i časné smrti, kterou na svět přivodil Pád Adamův.¹⁴

Existoval jen jeden způsob vykoupení, jeden způsob, kterým by se zajistila náprava a tělo mohlo být znovu spojeno s duchem – a to

skrze nekonečné Usmíření, které musela přinést nekonečná bytost, někdo, kdo nebyl podroben smrti, a přesto někdo, kdo měl moc zemřít a kdo měl také moc nad smrtí. A tak nám náš Otec v nebi seslal do světa svého Syna Ježíše Krista, který si nesl život v sobě. A protože měl [Ježíš Kristus] matku, v jejíchž žilách kolovala krev, měl schopnost zemřít. Mohl odevzdat své tělo smrti a poté si ho vzít zpět. Dovolte mi přečíst Jeho vlastní slova: „Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.

Nižádnýť jí neběře ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.“ (Jan 10:17–18.)¹⁵

Úmyslem našeho Otce v nebi nikdy nebylo nechat lidi tápat a snažit se ve tmě najít cestu bez světla, které by je vedlo, a očekávat od nich, že v takové situaci najdou cestu zpátky do Jeho království a do Jeho svaté přítomnosti. To není způsob Páně. Po celé věky již od počátku náš Otec v nebi projevuje vůči svým dětem laskavost a je ochoten jim ukazovat správný směr. Již od nejranějších dob, kdy byla nebesa otevřena, Pán sesílá ze své přítomnosti posly Bohem pověřeným služebníkům, mužům, kteří jsou nositeli kněžské pravomoci a kteří jsou pověřeni učit zásadám evangelia, varovat druhé a učit je spravedlivosti; a tito muži získávají toto poznání, tuto inspiraci a vedení od těchto poslů z přítomnosti Boží. Toto platí i pro naši dispensaci. Není nutné, aby lidé zavírali oči a mysleli si, že nemají žádné světlo a že se mohou spoléhat jen na svůj rozum, neboť Pán je vždy ochotný nás vést a řídit a ukazovat nám cestu. Jak jsem již řekl, On posílá posly ze své přítomnosti. Posílá zjevení. Přikázal, aby Jeho slovo bylo zapsáno, aby bylo vydáno a aby ho všichni lidé mohli poznat.¹⁶

Pravím vám i celé Církvi, a ostatně i celému světu, že laskavý a láskyplný Otec promluvil v těchto posledních dnech znovu z nebe ke svým služebníkům prorokům.

Jeho hlas je hlasem vyzývajícím všechny lidi, aby přišli k Jeho milovanému Synu, aby se od Něho učili, aby přijímali z Jeho dobrotivosti, aby na sebe vzali Jeho jho a aby si vypracovali své spasení poslušností zákonů Jeho evangelia. Jeho hlas je hlasem slávy a cti, hlasem pokoje v tomto životě a věčného života ve světě, který přijde.¹⁷

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Co podle vás člověku pomáhá v tom, aby byl schopen modlit se k Bohu tak, „jako kdyby mluvil s přítelem“? („Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Zamyslete se nad tím, jak můžete posilovat svůj vztah s Nebeským Otcem.
- President Smith mluvil o vděčnosti za První vidění Josepha Smitha, které znovuzřídilo „pravé poznání Boha“. (1. oddíl.) Jaké pravdy týkající se Boha Otce a Ježíše Krista znáte díky Prvnímu vidění?
- Které vlastnosti Boha, jež president Smith zmiňuje ve 2. oddíle, mají pro vás největší význam? Proč? Jak vám ve snaze mít víru v Nebeského Otce pomáhá to, že znáte Jeho vlastnosti?
- President Smith svědčil: „Jsme duchovní děti Boha, našeho Nebeského Otce. ... Jsme členové Jeho rodiny.“ (3. oddíl.) Jaký vliv má na vás tato pravda?
- Jaká vyjádření ve 4. a 5. oddíle vám pomáhají pociťovat lásku, kterou k vám Nebeský Otec chová? Proč je důležité, abychom si byli vědomi toho, že Bůh nás miluje a zajímá se o každého z nás osobně? Jak můžeme členům rodiny a přátelům pomoci pociťovat Jeho lásku?
- Zamyslete se nad tím, co Nebeský Otec vykonal, aby vám pomohl vrátit se do Jeho přítomnosti. (Viz 6. oddíl.) Jaké máte pocity, když přemýšlíte o tom, že Nebeský Otec seslal svého milovaného Syna? V jakém smyslu Nebeský Otec seslal světlo, které vás může vést?

Související verše z písem

Jan 3:16; 17:3; 1. Nefi 11:17; Alma 30:44

Pomůcka k výuce

„Výuka v Církvi často probíhá dosti strnule, je to přednášení. Když ve třídě posloucháme přednášky, nepůsobí to na nás moc dobře. To děláme na shromáždění svátosti a na konferencích, ale výuka může probíhat oběma směry, takže můžete klást otázky. Ve třídě můžete snadno podporovat kladení otázek.“ (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning“, *Ensign*, June 2007, 87.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1943, 15–16.
2. Nepublikovaný rukopis Hoyta W. Brewstera ml.
3. Conference Report, Apr. 1930, 90.
4. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:117.
5. „Origin of the First Vision“, *Improvement Era*, Apr. 1920, 496–497; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:2–3.
6. „The Most Important Knowledge“, *Ensign*, May 1971, 2–3.
7. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 2.
8. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
9. „Purpose and Value of Mortal Probation“, *Deseret News*, Church section, June 12, 1949, 21; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:1.
10. „The Most Important Knowledge“, 3.
11. Conference Report, Apr. 1923, 135–136. Všimněte si toho, že Mojžíšovo vidění zaznamenané v Mojžíšovi 1 je příkladem toho, kdy Spasitel používá Otcova slova na základě božského zplnomocnění. (Viz „The Father and the Son: A Doctrinal Exposition by the First Presidency and the Twelve“, *Improvement Era*, Aug. 1916, 939; přetištěno v časopise *Ensign*, Apr. 2002, 17.) Tato pasáž z písem a komentář Josepha Fieldinga Smitha uvedený v této kapitole dokládá, že slova zaznamenaná v Mojžíšovi 1 představují mysl a vůli Boha Otce.
12. Conference Report, Apr. 1923, 136–137, 139. Viz také odkaz č. 11 v této kapitole, který se rovněž týká Enochova vidění zaznamenaného v Mojžíšovi 7.
13. Conference Report, Oct. 1953, 58.
14. „A Witness and a Blessing“, *Ensign*, June 1971, 109.
15. Conference Report, Apr. 1967, 122.
16. Conference Report, Oct. 1931, 15.
17. „A Witness and a Blessing“, 109.

„Vše se soustřeďuje na Pána Ježíše Krista, Vykupitele světa, a kolem Něj.“

Náš Spasitel Ježíš Kristus

„Kéž vždy v první řadě pamatujete na to, nyní i kdykoli jindy, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, který přišel na svět položit život kvůli tomu, abychom my mohli žít. Taková je pravda, a je to pravda naprosto základní. Na tomto je postavena naše víra.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith byl jako apoštol věrný svému povolání být jedním z těch, kteří jsou „zvláštními svědky jména Kristova na celém světě“. (NaS 107:23.) Řekl: „Snažím se Ho milovat, našeho Vykupitele, více než cokoli jiného. Taková je má povinnost. Cestuji křížem krážem po tomto státě jako jeden z Jeho zvláštních svědků. Nemohl bych být zvláštním svědkem Ježíše Krista, kdybych neměl nepochybné a spolehlivé poznání, že On je Syn Boží a Vykupitel světa.“¹

I jako otec byl president Smith oddaný své zodpovědnosti svědčit o Spasiteli. 18. července 1948 poslal dopis svým synům Douglasovi a Miltonovi, kteří sloužili jako misionáři na plný úvazek. Napsal:

„Občas si sednu a rozjímám – a čtu písmo – a přemýšlím o poslání našeho Pána, o tom, co pro *mě* vykonal; a když mě napadají tyto myšlenky, říkám si, že Mu nemohu být nevěrný. Miloval mě dokonalou láskou, tak jako miluje všechny lidi, zvláště ty, kteří Mu slouží, a já Ho *musím* milovat tou největší láskou, jakou dokáži, a to i když je nedokonalá, ačkoli by být neměla. Je to úžasné. Nežil jsem ve Spasitelově době; nepřišel ke mně osobně. Neviděl jsem Ho. On i Jeho Otec se nedomnívají, že je nutné udělit mi takovéto veliké požehnání. Ale ono to není nutné. Pocítil jsem Jeho přítomnost. Víím, že Svatý Duch mi osvětlil mysl a *zjevil mi Ho*, takže svého Vykupitele skutečně miluji – doufám, a myslím, že je to pravda – více

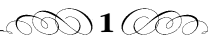
než cokoli jiného v tomto životě. Nechtěl bych, aby tomu bylo jinak. Chci Mu být věrný. Víím, že zemřel za mě, za vás i za celé lidstvo, abychom mohli díky vzkříšení žít znovu. Víím, že zemřel, aby mi mohly být odpuštěny pošetilosti a hříchy a abych od nich mohl být očištěn. Jak úžasná je tato láska! Když toto víím, jak bych Ho, svého Vykupitele, mohl nemilovat? Chtěl bych, aby moji synové v misijním poli pociťovali totéž. Chtěl bych, aby moje děti a vnoučata pociťovaly totéž a aby nikdy nesešly z cesty pravdy a spravedlivosti.“²

Jeden ze synů presidenta Smitha vzpomínal:

„Jako děti jsme ho často slyšeli říkat: ‚Kdyby tak lidé ve světě chápali zkoušky, strasti a hříchy, které na sebe náš Pán vzal pro naše dobro!‘ Kdykoli toto říkal, zaleskly se mu v očích slzy.

[Jednou], když jsem seděl sám s otcem v jeho studovně, jsem si všiml, že je hluboce zamyšlen. Nechtěl jsem to ticho přerušovat, ale on nakonec promluvil. ‚Můj synu, přál bych si, kdybys tak mohl být se mnou minulý čtvrtek, když jsem se v chrámu setkal s Bratřími. Kdybys je tak mohl slyšet svědčit o jejich lásce k jejich Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu!‘ A pak sklonil hlavu a po tváři se mu kutálely slzy, které mu dopadaly na košili. Poté, po mnoha vteřinách, aniž by zvedl hlavu, pokýval hlavou a řekl: ‚Tolik miluji svého Pána a Spasitele Ježíše Krista!‘“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Ježíš Kristus je Jednorozený Syn Boží a Spasitel světa.

Dovolte mi říci, tak jasně a důrazně, jak jen to dokáži, že věříme v Krista. Přijímáme Ho bez výhrad jako Syna Božího a Spasitele světa.⁴

Víme, že spasení spočívá v Kristu; že byl Prvorozeným Synem Věčného Otce; že byl vyvolen a předustanoven v nebeských radách, aby vykonal nekonečné a věčné Usmíření; že se narodil na svět jako Syn Boží; a že skrze evangelium vynesl na světlo život a nesmrtelnost.

Věříme s dokonalou jistotou, že Kristus přišel vykoupit lidi z časné a duchovní smrti, kterou na svět přivodil pád Adamův, a že na sebe vzal hříchy všech lidí, pod podmínkou pokání. ...

Věříme, že milostí jsme spaseni po všem, co můžeme učinit [viz 2. Nefi 25:23], a že všichni lidé musí, stavějíce na základě Kristova Usmíření, pracovat na svém vlastním spasení s bázní a třesením před Pánem [viz Filipenským 2:12; Mormon 9:27].⁵

Rozdíl mezi Spasitelem a námi ostatními je ten, že my jsme měli otce, který byl smrtelný, a tudíž byl podroben smrti. Náš Spasitel smrtelného Otce neměl, a smrt byla tudíž podrobena Jemu. Měl moc položit svůj život a opět si ho vzít [viz Jan 10:17–18], ale my tuto moc – položit svůj život a opět si ho vzít – nemáme. A právě skrze Usmíření Ježíše Krista získáváme věčný život – skrze vzkříšení mrtvých a poslušnost zásad evangelia.⁶

On je vskutku jednorozený Syn Boží a skrze Jeho milost a milost Jeho Otce nás vykoupil z hříchu pod podmínkou našeho pokání. Víme, že vstal z mrtvých, že vystoupil na výsost, vzal zajaté vězně [viz Žalm 68:18] a stal se původcem spasení pro všechny ty, kteří chtějí věřit, kteří chtějí činit pokání z hříchů a přijmout Ho jako Vykupitele světa [viz Židům 5:9]. Svati posledních dnů o tomto nepochybují.⁷

Ačkoli lidé mohou vytvářet plány, přijímat teorie, předkládat podivné tradice a shromažďovat a vyučovat mnoho zvláštních nauk, jedno učení je zcela základní a od něho se nemůžeme odchýlit: *vše se soustřeďuje na Pána Ježíše Krista, Vykupitele světa, a kolem Něj*. Přijímáme Ho jako Jednorozeného Otcova v těle, jediného, kdo přebýval v těle a kdo měl nesmrtelného Otce. Díky svému původu a podmínkám, které panovaly při Jeho příchodu na zem, se stal Vykupitelem lidí; a tím, že prolil svou krev, máme výsadu vrátit se do přítomnosti našeho Otce pod podmínkou, že budeme činit pokání a přijmeme tento veliký plán vykopení, jehož je Kristus původcem.⁸

Svědčíme o tom, že evangelium Ježíše Krista je plán spasení; a že skrze smírnou oběť našeho Pána budou všichni lidé pozvednuti k nesmrtelnosti, aby Jím byli souzeni podle skutků učiněných v těle; a ti, kteří věří a jsou poslušni plnosti zákona evangelia, budou pozvednuti k věčnému životu v království našeho Otce.⁹

2

Skrze Usmíření Ježíše Krista a skrze smlouvu poslušnosti vůči Němu se stáváme Jeho syny a dcerami.

Náš Otec v nebi je Otcem Ježíše Krista – v duchu i v těle. Náš Spasitel je Prvorozený v duchu, Jednorozený v těle.¹⁰

On [Ježíš Kristus] je naším starším Bratrem a Otec Ho pocítil plností pravomoci a moci jakožto člena svrchovaného Předsednictva, jež se skládá z Otce, Syna a Duchu Svatého.¹¹

Naše písmata učí tomu, že Ježíš Kristus je Otcem i Synem. Tato jednoduchá pravda znamená, že je Synem Božím skrze narození, v duchu i v těle. A Otcem je díky dílu, které vykonal.¹²

Spasitel se stává naším Otcem v tom smyslu, v jakém se tento výraz používá v písmech – protože nám nabízí život, věčný život, skrze Usmíření, které pro nás vykonal. V úžasném ponaučení, které pronesl král Beniamin, nacházíme toto: „A nyní, pro smlouvu, kterou jste učinili, budete nazýváni *děťmi Kristovými, syny jeho a dcerami jeho*; neboť vizte, tohoto dne *vás duchovně zplodil*; neboť vy pravíte, že srdce vaše je změněno vírou ve jméno jeho; tudíž *jste z něho zrozeni a stali jste se syny jeho a dcerami jeho*.“ [Mosiáš 5:7; viz také verše 8–11.]

A tak se stáváme dětmi, syny a dcerami Ježíše Krista, skrze svou smlouvu poslušnosti vůči Němu. Díky Jeho božské pravomoci a oběti na kříži se stáváme duchovně zrozenými syny a dcerami a On je naším Otcem.¹³

Svatí posledních dnů, podobně jako Nefité ve dnech krále Beniamina, na sebe berou jméno Kristovo. [Viz Mosiáš 5:1–9; 6:1–2.] Tak jak je nám přikázáno, na sebe každý týden na shromáždění svátosti bereme Jeho jméno, abychom na Něj vždy pamatovali, a právě k tomuto se Nefité zavázali smlouvou.¹⁴

3

Spasitel se zjevil v této dispensaci a každý z nás může mít ohledně Něho neochvějně svědectví.

Ježíše přijímáme jako Vykupitele světa. Víme, ... že se zjevil v této dispensaci. Nejsme závislí na svědectví ... úctyhodných lidí z dávných dob, kteří žili v Jeho době a rozmlouvali s Ním během

*„Stáváme [se] dětmi, syny a dcerami Ježíše Krista,
skrze svou smlouvu poslušnosti vůči Němu.“*

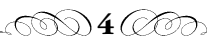
Jeho služby a kterým se zjevil po svém vzkříšení. Máme svědky, kteří žili v naší době, kteří Ho viděli, kteří věděli, že žije, a kteří o této skutečnosti svědčili nám i světu. Víme, že jejich svědectví jsou pravdivá. Joseph Smith nebyl jediným, kdo v této dispensaci vydával svědectví o poslání Ježíše Krista, neboť Pán povolal i další svědky, kteří společně s Prorokem Josephem Smithem viděli Vykupitele, obdrželi od Něj ponaučení a spatřili Ho, jak sedí na nebesích po pravici Otcově, obklopen svatými anděly. Vydali nám své svědectví, které bude stát proti světu, aby odsoudilo všechny ty, kteří na něj nedbají.

Jako členové Církve ale nejsme závislí ani na svědectvích Josepha Smitha, Olivera Cowderyho, Sidneyho Rigdona či ostatních, kteří jsou nyní již mrtví a kteří v této dispensaci obdrželi od Pána úžasná zjevení a vidění, díky nimž věděli, že Ježíš žije a že je Vykupitel světa. Máme osobní svědectví, které je skrze Ducha Páně dáno všem, kteří žijí v souladu s evangeliem. Pokud jsme poté, co jsme byli pokřtěni na odpuštění hříchů a confirmováni vkládáním rukou pro přijetí daru Svatého Ducha, žili v souladu s pravdou, Pán nám každému jednotlivě zjevil, že tyto věci jsou pravdivé. Pokud jde o tuto znalost, nejsme závislí na svědectví nikoho jiného, neboť skrze Ducha víme, že Ježíš je Kristus, Vykupitel světa.¹⁵

Je-li něco, co do srdce člověka, více než cokoli jiného, o čem vím, vnáší radost, pokoj a spokojenost, pak je to neochvějné svědectví, které mám já a které máte i vy, že Ježíš Kristus je Syn Boží. Toto je pravda, kterou nelze změnit. Lidé ji mohou napadat; mohou se jí vysmívat; mohou prohlašovat, že Kristus není Vykupitelem světa, že Jeho poslání nebylo skutečné nebo že účelem Jeho poslání, skrze prolití Jeho krve, nebylo udělit všem lidem odpuštění hříchů pod podmínkou jejich pokání. Mohou odmítat věřit ve vzkříšení z mrtvých, či dokonce v to, že sám Kristus byl vzkříšen poté, co Ho Jeho nepřátelé usmrtili, jak to prohlašují písma; nicméně pravda zůstává pravdou. On vskutku zemřel za hříchy světa, On vskutku uskutečnil vykoupění ze smrti, On vskutku dal lidem možnost činit pokání a získat odpuštění hříchů skrze jejich víru a přijetí zásad evangelia a Jeho poslání. Tyto pravdy jsou zcela zásadní a budou platit i nadále; nelze je zničit, ať již lidé mohou říkat nebo si myslet cokoli.¹⁶

Kéž vždy v první řadě pamatujete na to, nyní i kdykoli jindy, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, který přišel na svět položit život kvůli tomu, abychom my mohli žít. Taková je pravda, a je to pravda naprosto základní. Na tomto je postavena naše víra.¹⁷

My všichni máme žít podle vzoru života Ježíše Krista.

Tím největším příkladem, který kdy byl lidem dán, byl samotný Syn Boží. Jeho život byl dokonalý. Vše činil správně a byl schopen říci všem lidem: „Následujte mne“ [2. Nefi 31:10] – a my všichni máme žít podle vzoru Jeho života.

Dám vám jeden příklad z Jeho života. Učil lidi, jak se mají modlit, a poté řekl: „Vpravdě, vpravdě pravím vám, musíte bdít a modlit se vždy, aby vás ďábel nepokoušel a neuvedl vás do zajetí. A jako já jsem se modlil mezi vámi, právě tak se budete vy modlit v církvi mé mezi lidem mým, který činí pokání a je pokřtěn ve jménu mém. Vizte, já jsem světlo; já jsem vám dal příklad. ... Tudíž, vyzdvihněte světlo své, aby mohlo svítit světu. Vizte, já jsem to světlo, které budete vyzdvihovat – to, co jste mne viděli činit. ...“ [3. Nefi 18:15–16, 24.]

Snad Jeho nejlepší radou byla v tomto ohledu rada, kterou dal nefitským učedníkům. „Jakými lidmi máte být?“ zeptal se a poté takto odpověděl: „Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“ [3. Nefi 27:27.]¹⁸

Musíme věřit v Krista a žít podle vzoru Jeho života. Musíme být pokřtěni, jako byl pokřtěn On. Musíme uctívat Otce, jako to činil On. Musíme konat vůli Otce, jako to činil On. Musíme se snažit konat dobro a činit skutky spravedlivosti, jako to činil On. On je naším Příkladem, velikým Pravzorem spasení.¹⁹

Když se setkáte s nějakým problémem a potřebujete se rozhodnout, rozhodněte se na základě toho, že si položíte tuto otázku: „Co by udělal Ježíš?“ A pak udělejte to, co by udělal On.

Pokud se o to budete snažit a budete žít tak, abyste toho byli hodni, můžete pociťovat radost z Jeho přítomnosti a můžete mít Jeho inspiraci, která vás povede každý den vašeho života. Ježíšova láska a utěšující síla pramenící z Jeho Svatého Ducha může být pro vás právě tak skutečná, jako byla pro děti, které k sobě přivínil, když žil na zemi.²⁰

Dovolte mi říci, že ti, kteří následují Jeho příklad, se stanou takovými, jako je On, a budou s Ním oslaveni v království Jeho Otce; aby se jim dostalo cti, moci a pravomoci. Jistým nefitským učedníkům, kteří Ho následovali s celým úmyslem srdce řekl: „... Budete právě jako já jsem, a já jsem právě jako Otec; a Otec a já jedno jsme.“ [3. Nefi 28:10.] ...

Modlím se o to, abychom mohli všichni kráčet v Jeho šlépějích a dodržovat Jeho přikázání, abychom mohli být takovými, jako je On. Takové je mé přání. A doufám, že i vaše.²¹

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Jaký vliv mělo podle vašeho názoru svědectví presidenta Smitha a to, jak vyjadřoval lásku ke Spasiteli, na jeho děti? (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Zamyslete se nad tím, co můžete dělat, abyste prohloubili svou lásku ke Spasiteli a dělili se o své svědectví o Něm s druhými.
- President Smith prohlásil, že „vše se soustřeďuje na Pána Ježíše Krista ... a kolem Něj“. (1. oddíl.) Jaký vliv může mít tato pravda na náš život? Jaký vliv může mít na naši rodinu?
- Jak vám nauky uvedené v 2. oddíle pomáhají porozumět vašemu vztahu ke Spasiteli? Co podle vás znamená vzít na sebe jméno Kristovo?
- President Smith upozorňoval na to, že někteří lidé budou napařovat pravdy týkající se Ježíše Krista a Jeho Usmíření a budou je zesměšňovat. (Viz 3. oddíl.) Jak můžeme posílit své svědectví, abychom těmto výzvám dokázali odolat? Jak mohou rodiče pomáhat svým dětem posilovat jejich svědectví?
- Přemítejte o radě presidenta Smitha, abychom si kladli otázku: „Co by udělal Ježíš?“ (4. oddíl.) Jak konkrétně můžeme žít podle vzoru života Ježíše Krista? Jak můžeme ovlivnit život druhých, když následujeme Jeho příklad?

Související verše z písem

Jan 14:6; 1. Nefi 10:6; Mosiáš 3:5–7; Helaman 5:12; 3. Nefi 11:3–7; NaS 34:1–3; 76:22–24; Joseph Smith–Životopis 1:17

Pomůcka k výuce

„[Vyvarujte se] pokušení probrat toho příliš. ... Učíme lidi, nikoli témata jako taková; a ... osnova každé lekce, kterou jsem kdy viděl, nezbytně pokrývá více látky, než kolik lze v daném čase probrat.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, 91.)

Odkazy

1. „Message of President Joseph Fielding Smith“ (proslov pronesený 22. května 1955, Joseph Fielding Smith Collection, Church History Library), 2.
2. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 387–388; kurzíva v originále.
3. Leon R. Hartshorn, „President Joseph Fielding Smith: Student of the Gospel“, *New Era*, Jan. 1972, 63.
4. „The First Prophet of the Last Dispensation“, *Ensign*, Aug. 1971, 6.
5. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 2, 4.
6. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:28–29.
7. Conference Report, Apr. 1912, 67.
8. „The One Fundamental Teaching“, *Improvement Era*, May 1970, 3; kurzíva v originále.
9. „Out of the Darkness“, 2, 4.
10. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:18.
11. „The Spirit of Reverence and Worship“, *Improvement Era*, Sept. 1941, 573; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:15.
12. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:28.
13. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:29.
14. *Man: His Origin and Destiny* (1954), 117.
15. Conference Report, Oct. 1914, 98.
16. Conference Report, Oct. 1924, 100–101.
17. Conference Report, Oct. 1921, 186; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:302.
18. „Follow His Example“, *New Era*, Aug. 1972, 4.
19. „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, 5.
20. „Christmas Message to Children of the Church in Every Land“, *Friend*, Dec. 1971, 3.
21. „Follow His Example“, 4.

„Žili jsme a přebývali jsme s [naším Otcem v nebi] ještě předtím, než byly položeny základy této země.“

Plán spasení

„Náš Otec v nebi zavedl pro své duchovní děti plán spasení, ... aby jim umožnil rozvíjet se a činit pokrok, dokud nedosáhnou věčného života.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

29. dubna 1901 zemřela po dlouhé nemoci osmnáctiletá sestra Josepha Fieldinga Smitha Alice. Joseph v té době končil misii na plný úvazek v Anglii. Jeho reakce na zprávu o úmrtí Alice prozrazovala jeho lásku k rodině i jeho svědectví o plánu spasení. „Je to pro nás všechny strašlivá rána,“ zaznamenal si do deníku. „Neuvědomoval jsem si, že její nemoc je tak vážná, i když jsem věděl, že jí nebylo dobře. Zcela jsem očekával, že se s ní a s ostatními členy rodiny za několik málo týdnů setkám, ale děj se vůle Boží. Právě v takových okamžicích je naděje, kterou nám poskytuje evangelium, nanejvýš vítaná. Znovu se setkáme na druhé straně a budeme pocíťovat potěšení a požehnání plynoucí z toho, že budeme v přítomnosti jeden druhého, a zde již rodinné svazky nebudou zpřetrhány, ale my všichni se tam dožijeme požehnání a poznáme láskyplné milosrdenství našeho Otce v nebi. Pokorně se modlím o to, abych vždy kráčet po cestě pravdy a dělal čest jménu, kterého jsem nositelem, aby pro mě bylo setkání s mými příbuznými vskutku nanejvýš nádherné a věčné.“¹

Když prezident Joseph Fielding Smith sloužil jako apoštol a později jako prezident Církve, opakovaně svědčil o naději, která přichází díky porozumění evangeliu. Učil: „Máme plán spasení; spravujeme evangelium; a evangelium je jedinou nadějí pro tento svět, jedinou cestou, která na zem přinese mír a která napraví nepravosti, které ve všech národech jsou.“²

Učení Josepha Fieldinga Smitha

1

V předsmrtném duchovním světě jsme se radovali, když jsme se dozvěděli o plánu spasení, který připravil Nebeský Otec.

Všichni jsme příslušníci rodiny našeho Otce v nebi. Žili jsme a přebývali jsme s Ním ještě předtím, než byly položeny základy této země. Viděli jsme Jeho tvář, pociťovali jsme Jeho lásku a slyšeli jsme Jeho učení, a On ustanovil zákony, díky nimž se můžeme rozvíjet a činit pokrok a dosáhnout vlastní věčné rodinné jednotky.³

Náš Otec v nebi zavedl pro své duchovní děti plán spasení. Tento plán byl navržen tak, aby jim umožnil rozvíjet se a činit pokrok, dokud nedosáhnou věčného života, čímž je míněn takový způsob života, který vede náš Otec v nebi. Tento plán má umožnit dětem Božím, aby se staly takovými, jako je On, a aby měly moc, moudrost a poznání, které vlastní On.⁴

Z Drahocenné perly se dozvídáme, že v nebi se konala rada, na kterou Pán svolal duchy svých dětí, a předložil jim plán, podle něhož měli přijít na tuto zem, získat smrtelný život a fyzické tělo, projít zkušební dobou smrtelnosti a pak jít dál k vyššímu oslavení skrze vzkříšení, které mělo být uskutečněno skrze Usmíření Jeho Jednorozeného Syna Ježíše Krista. [Viz Mojžíš 4:1–2; Abrahám 3:22–28.] Pomyšlení na to, že projdou smrtelností a zakusí všechny rány osudu spojené s pozemským životem, během kterého získají zkušenosti skrze utrpení, bolest, zármutek, pokušení a soužení, jakož i radosti života v této světské existenci, a poté, budou-li věrní, půjdou dál skrze vzkříšení k věčnému životu v království Božím, aby se mohli stát takovými, jako je On [viz 1. Janova 3:2], je naplnilo duchem radosti a oni jákali radostí. [Viz Job 38:4–7.] Zkušenosti a poznání získané v tomto smrtném životě nebylo možné získat žádným jiným způsobem a obdržení fyzického těla bylo pro jejich oslavení zcela nezbytné.⁵

2

Pád Adama a Evy byl součástí plánu Nebeského Otce.

Plán spasení, neboli sbírka zákonů, kterou známe jako evangelium Ježíše Krista, byl přijat na nebesích ještě předtím, než byly

Pád Adama a Evy „přinesl bolest, přinesl zármutek, přinesl smrt; ale ... přinesl také požehnání“.

položeny základy tohoto světa. Bylo určeno, že Adam, náš otec, přijde na tuto zem a bude stát v čele celé lidské rodiny. Součástí tohoto velikého plánu bylo i to, že Adam požije ze zakázaného ovoce a že padne, a tím vnese do světa utrpení a smrt, i když to v konečném důsledku bude pro dobro jeho dětí.⁶

Pád byl nezbytnou součástí smrtelné zkoušky člověka. ... Kdyby Adam a Eva nepožili ovoce, nezískali by veliký dar smrtelnosti. Navíc by neměli žádné potomstvo, a ono veliké přikázání, které jim Pán dal, by se nenaplnilo.⁷

Pád Adamův přinesl všechny rány osudu spojené se smrtelností. Přinesl bolest, přinesl zármutek, přinesl smrt; ale nesmíme ztratit ze zřetele to, že přinesl také požehnání. ... Přinesl požehnání v podobě poznání, porozumění a smrtelného života.⁸

3

Ježíš Kristus se nabídl jako oběť, aby nás spasil od Pádu a z našich hříchů.

Adamův přestupek přinesl tyto dvě smrti, duchovní a časnou – člověk byl vyloučen z přítomnosti Boží a stal se smrtelným a

podrobeným všem neduhům těla. Aby se člověk mohl vrátit zpátky, musel být porušený zákon napraven. Takový byl požadavek spravedlnosti.⁹

Je nanejvýš přirozené a spravedlné, že ten, kdo spáchá nepravost, má být potrestán – má si svůj špatný skutek odpykat. A tak vzhledem k tomu, že Adam byl přestupníkem zákona, spravedlnost požadovala, aby on, a nikdo jiný, odpovídal za dotyčný hřích a byl potrestán na životě. Avšak tím, že Adam porušil zákon, se sám stal podroben prokletí, a pod tímto prokletím nemohl odpykat neboli odčinit to, co udělal. A nemohly to odčinit ani jeho děti, neboť byly také pod prokletím, a pro smíření onoho prvotního hříchu bylo zapotřebí někoho, kdo pod prokletím nebyl. Navíc vzhledem k tomu, že jsme byli všichni pod prokletím, jsme rovněž nebyli schopni usmířit své osobní hříchy. A tak bylo nutné, aby Otec seslal svého Jednorozenného Syna, který byl bez hříchu, aby usmířil naše hříchy i přestupek Adamův, což byl požadavek spravedlnosti. A tak se v souladu s tím nabídl jako oběť za hříchy a svou smrtí na kříži na sebe vzal Adamův přestupek i naše osobní hříchy, a tím nás vykoupil z Pádu a z našich hříchů pod podmínkou, že budeme činit pokání.¹⁰

Je naší povinností učit o poslání Ježíše Krista. Proč přišel? Co pro nás vykonal? Jaký z toho máme užitek? Co Ho to stálo? Vždyť Ho to stálo vlastní život, ano, více než vlastní život! Co dalšího vykonal, kromě toho, že byl přibit na kříž? Proč na něj byl přibit? Byl tam přibit, aby Jeho krev mohla být prolita, aby nás vykoupila z tohoto strašlivého trestu, který by vždy nastal – z vyloučení z přítomnosti Boží. Zemřel na kříži, aby nás přivedl zpátky, aby naše tělo a duch byly znovu spojeny. Dal nám tuto výsadu. Zemřel za nás, abychom mohli obdržet odpuštění hříchů a nebylo po nás požadováno, abychom museli odpykat trest – pokud jen budeme věřit v Něho a budeme dodržovat Jeho přikázání. On tuto cenu zaplatil. ...

... Nikdo by nedokázal udělat to, co pro nás udělal On. On nemusel zemřít, mohl to odmítnout. Udělal to dobrovolně. Udělal to proto, že to bylo přikázání od Jeho Otce. Věděl, jaké to bude utrpení; a přesto, díky své lásce k nám, byl ochoten to učinit. ...

Zatloukání hřebů do Spasitelových rukou a do Jeho nohou bylo tou nejmenší částí Jeho utrpení. Domnívám se, že jsme si navykli myslet si, že Jeho veliké utrpení spočívalo v tom, že byl přibit na

kříž a byl ponechán, aby tam visel. V onom období světové historie ale takto trpěly tisíce lidí. A tak Jeho utrpení, pokud jde o tuto jeho část, nebylo o nic větší než utrpení jiných lidí, kteří byli takto ukřižováni. V čem tedy Jeho veliké utrpení spočívalo? Přál bych si, kdybychom mohli vstoupit do mysli každého člena Církve tuto skutečnost: k Jeho velikému utrpení došlo ještě předtím, než vůbec přišel ke kříži. Bylo to v zahradě getsemanské, kde, jak nám praví písmo, Mu krev prýštila z každého póru těla; a v této své nesmírné duševní agónii volal k Otci. Jeho veliké utrpení nespočívalo v tom, že Jeho ruce a nohy probily hřeby. Neptejte se mě, jak toto bylo uskutečněno, protože to nevím. Nikdo to neví. Víme jediné to, že nějakým způsobem na sebe vzal tento nesmírný trest. Vzal na sebe naše přestupky a zaplatil cenu, mučivou cenu.

Pomyslete na Spasitele, který nesl spojené břímě každého jedince, kterážto muka – nějakým způsobem, jemuž, jak pravím, nedokáží porozumět; zkrátka to jen přijímám – způsobila, že trpěl bolestivou agónií, přičemž ve srovnání s tím bylo probití hřebů Jeho rukama a nohama utrpením jen malým. V bolestech zvolal ke svému Otci: „Je-li to možné, nechť tento kalich odejde!“, avšak tento kalich nemohl odejít. [Viz Matouš 26:42; Marek 14:36; Lukáš 22:42.] Dovolte mi přečíst vám nyní několik slov, která k tomu Pán říká:

„Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činiti pokání;

Ale jestliže nebudou činiti pokání, musejí trpět stejně jako já;

Kteréžto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu – a přál jsem si, abych nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti –

Nicméně, sláva buď Otci, a já jsem vypil a dokončil jsem přípravu své pro děti lidské.“ [NaS 19:16–19.]

Když toto čtu, zaplavuje mne pocit pokory. Jeho láska k lidstvu, ke světu, byla tak velká, že byl ochoten nést břímě, které by nemohl nést žádný smrtelník, a zaplatit strašlivou cenu, kterou by nikdo nikdy nemohl zaplatit, abychom mohli uniknout.¹¹

Syn Boží [řekl]: „Sejdu dolů a tuto cenu zaplatím. Budu Vykupitel a vykoupím lidstvo z Adamova přestupku. Vezmu na sebe hříchy

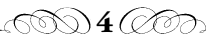
světa a vykoupím neboli spasím každou duši, která bude činit pokání, z jejích hříchů.“¹²

Dovolte mi uvést názorný příklad: člověk jde po cestě a najednou spadne do jámy, která je tak hluboká a temná, že z ní nemůže vylézt na povrch a opět získat svobodu. Jak se může z této nepříjemné situace sám vymanit? Nemůže to zvládnout vlastním úsilím, protože v jámě není žádný prostředek k úniku. A tak volá o pomoc, a nějaká laskavá duše, která slyší jeho volání o záchranu, mu přispěchá na pomoc a spustí mu do jámy žebřík, a tím mu poskytne prostředek, díky němuž může znovu vylézt na povrch zemský. Přesně do tohoto stavu se dostal Adam a jeho potomstvo, když požil ze zakázaného ovoce. Vzhledem k tomu, že všichni byli v jámě, nikdo se nemohl dostat na povrch a pomoci druhým. Tato jáma představovala vyloučení z přítomnosti Páně a časnou smrt – rozložení těla. A vzhledem k tomu, že všichni jsou podrobena smrti, nikdo nemohl poskytnout prostředek k úniku.¹³

Přichází Spasitel, který v oné jámě není, a spouští do ní žebřík. Sestupuje do jámy a umožňuje nám, abychom pomocí žebříku unikli.¹⁴

Otec, ve svém nekonečném milosrdenství, vyslyšel volání svých dětí a seslal svého Jednorozeného Syna, který nebyl podroben smrti, ani hříchu, aby nám poskytl prostředek k úniku. A toto učinil skrze své nekonečné Usmíření a skrze věčné evangelium.¹⁵

Srdce by nám mělo přetékat vděčností a láskou a poslušností vůči [Spasitelově] velkému a láskyplnému milosrdenství. Za to, co udělal, bychom ho nikdy neměli zklamat. Vykoupil nás a zaplatil přitom cenu, cenu v podobě svého velikého utrpení a prolití krve při přinesení oběti na kříži.¹⁶

Během smrtelného života stavíme na základech Usmíření Ježíše Krista a vypracováváme si své vlastní spasení.

Náš Spasitel Ježíš Kristus je ústřední postavou v tomto velikém plánu pokroku a spasení.¹⁷

Plán spasení je postaven na základech Usmíření a spočívá v těchto věcech:

Zaprvé – musíme mít víru v Pána Ježíše Krista; musíme Ho přijmout jako Syna Božího; musíme v Něj vložit důvěru, spoléhat se na Jeho slovo a přát si získat požehnání, která přicházejí skrze poslušnost Jeho zákonů.

Zadruhé – musíme činit pokání z hříchů; musíme se zříci světa; musíme se v srdci bezvýhradně rozhodnout, že budeme vést zbožný a spravedlivý život.

Zatřetí – musíme být pokřtěni vodou, rukama právoplatného vykonavatele, který má moc svazovat na zemi a pečtit v nebi; skrze tento posvátný obřad musíme uzavřít smlouvu, že budeme sloužit Pánu a dodržovat Jeho přikázání.

Začtvrté – musíme přijmout dar Ducha Svatého; musíme se znovuzrodit; z naší duše musí být hřích a nepravost vypáleny jakoby ohněm; musíme být mocí Ducha Svatého znovustvořeni.

Zapáté – musíme vytrvat do konce; po křtu musíme dodržovat přikázání; musíme pracovat na svém spasení s bázní a třesením před Pánem; musíme žít tak, abychom si osvojili božské vlastnosti a stali se takovými lidmi, kteří se mohou těšit ze slávy a divů celestiálního království.¹⁸

Svědčím o tom, že tyto zákony, kterých musí být lidé poslušni, aby získali spasení, a z kterých se skládá evangelium Ježíše Krista, byly zjeveny v této době prorokům a apoštolům, a svědčím o tom, že jsou nyní spravovány Jeho Církví, která byla znovu založena na zemi.¹⁹

My všichni jsme na tomto smrtelném světě ve zkušební době. Byli jsme sem posláni v první řadě proto, abychom získali tělesnou schránku pro svého věčného ducha; v druhé řadě proto, abychom byli zkoušeni, abychom zažili soužení i hojnost radosti a štěstí, které lze získat skrze posvátnou smlouvu poslušnosti věčných zásad evangelia. Smrtnost, jak řekl Lehi svým dětem, je „stavem zkoušky“. (2. Nefi 2:21.) Právě zde máme být zkoušeni a prověřováni, aby se vidělo, zda budeme našeho Věčného Otce – i když jsme vyloučeni z Jeho přítomnosti, ačkoli jsme poučováni ohledně způsobů věčného života – milovat a ctít a zda budeme věrni Jeho Milovanému Synu Ježíši Kristu.²⁰

Přišli jsme sem, abychom byli zkoušeni a prověřováni tím, že přijdeme do kontaktu se zlem i s dobrem. ... Otec dopustil, aby nás

*„Náš Spasitel Ježíš Kristus je ústřední postavou
v tomto velikém plánu pokroku a spasení.“*

Satan a jeho následovníci pokoušeli, ale díky vedení Ducha Páně a příkázáním, která jsou nám dána skrze zjevení, jsme připraveni rozhodovat se podle sebe. Budeme-li činit zlo, bylo nám slíbeno, že budeme potrestáni; budeme-li činit dobro, obdržíme věčnou odměnu v podobě spravedlivosti.²¹

Tato zkušební doba ve smrtelnosti [je] krátkým obdobím, pouhým nedlouhým okamžikem spojujícím minulou věčnost s věčností budoucí. [Je] to však období nesmírně důležité. ... Tento život je tím nejdůležitějším obdobím naší věčné existence.²²

 5

Všichni lidé obdrží požehnání vzkříšení skrze Usmíření Ježíše Krista.

Přišli jsme na tento svět, abychom zemřeli. Tomu jsme rozuměli ještě předtím, než jsme sem přišli. Je to součástí plánu, který byl zešíroka prodiskutován a připravován dlouho před tím, než byli lidé umístěni na zem. ... Byli jsme připraveni a ochotni vydat se na onu cestu z přítomnosti Boží v duchovním světě, abychom zde vytrpěli vše, co se týká tohoto života, jeho radosti i zármutky, a abychom zemřeli; a smrt je právě tak nezbytná jako narození.²³

Fyzická smrt, neboli smrt smrtelného člověka, není trvalým rozdělením ducha a tělesné schránky – nehledě na skutečnost, že se tělo opět navrácí ke svým základním prvkům –, ale je to pouhé dočasné rozdělení, které zanikne v den vzkříšení, kdy tělo bude vyzvednuto z prachu, aby bylo opět oživeno duchem. Toto požehnání přichází ke všem lidem skrze Usmíření Krista, bez ohledu na to, zda byli ve smrtelnosti dobří, nebo zlovolní. Pavel řekl, že nastane vzkříšení spravedlivých i nespravedlivých (Skutkové 24:15), a Spasitel řekl, že všichni ti, kteří byli v hrobě, uslyší Jeho hlas a „ti, kteříž dobré věci činili, [půjdou] na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu“. (Jan 5:29.)²⁴

Každá základní část každého těla bude při vzkříšení znovuzřízena na své náležité místo, nehledě na to, co se mohlo s tímto tělem stát při smrti. Ať již bylo spáleno ohněm, sežráno žraloky, na tom nezáleží. Každá základní část každého těla bude znovuzřízena na své náležité místo.²⁵

Duchové nemohou být učiněni dokonalými bez těla z masa a kostí. Toto tělo a jeho duch jsou přivedeni k nesmrtelnosti a k požehnáním spasení skrze vzkříšení. Po vzkříšení nemůže znovu dojít k žádnému rozdělení, tělo a duch se neoddelitelně spojí, aby člověk mohl získat plnost radosti. Žádným jiným způsobem než narozením do tohoto života a vzkříšením se duchové nemohou stát takovými, jako je náš věčný Otec.²⁶

 6

Věrní zdědí věčný život společně se svou rodinou v přítomnosti Nebeského Otce.

Někteří lidé dědí bohatství díky pracovitosti svých otců. Někteří lidé jsou díky dědictví vyzdviženi ke světským trůnům, k moci a k význačnému postavení mezi svými bližními. Někteří usilují o to, aby zdědili světské poznání a proslulost uplatňováním vlastní píle a vytrvalosti; ale existuje jedno dědictví, které má větší hodnotu než cokoli jiného – je to dědictví věčného oslavení.

V písmech se píše, že věčný život – což je život, který vedou náš Věčný Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus – je největší dar Boží. [Viz NaS 14:7.] Obdrží ho pouze ti, kteří jsou očištěni od všech hříchů. Je slíben těm, kteří „přemáhají vírou a jsou zpečetěni Svatým Duchem zaslíbení, kterého Otec vylévá na všechny ty, kdož jsou spravedlní a pravdiví. To jsou ti, kdož jsou církví Prvorozeného. To jsou ti, do jejichž rukou dal Otec všechny věci.“ [NaS 76:53–55; viz také verš 52.]²⁷

Tento plán spasení je zaměřen na rodinu. ... Jeho záměrem je umožnit nám vlastní věčnou rodinnou jednotku.²⁸

Ti, kteří obdrží oslavení v celestiálním království, budou mít „pokračování semene na věky věků“. Budou žít v rodinném vztahu.²⁹

Evangelium Ježíše Krista nás učí, že rodinná organizace bude, ve vztahu k celestiálnímu oslavení, organizací úplnou, organizací propojenou od otce a matky a dětí jednoho pokolení k otcí a matce a dětem dalšího pokolení, a takto se bude rozvíjet a rozprostírat až do konce času.³⁰

Tato vznešená požehnání plynoucí z věčného dědictví ... nepřicházejí jinak než skrze ochotu dodržovat příkázání, ba i trpět společně s Kristem, je-li to nutné. Jinak řečeno, od kandidátů na věčný život – což je největší dar Boží – se očekává, že na oltář položí vše, co mají, je-li to vyžadováno, neboť ani poté, a bude-li požadováno, aby za Jeho věc položili vlastní život, Mu nebudou nikdy moci splatit ona hojná požehnání, která jsou získávána a zaslíbena na základě poslušnosti Jeho zákonů a příkázání.³¹

Když jsme vyšli ze světa a přijali jsme evangelium v jeho plnosti, stáváme se kandidáty na celestiální slávu; ne, jsme-li věrní, jsme

více než kandidáty, neboť Pán nám poskytl ujištění, že skrze svou věrnost vstoupíme do celestiálního království. ...

... Žijme tak, abychom si byli jisti svým místem a abychom věděli, že díky životu, který vedeme, vstoupíme do Jeho přítomnosti, budeme dlít s Ním a obdržíme plnost požehnání, která byla slíbena. Který Svátý posledních dnů by byl spokojený s něčím menším než s plností spasení, která je nám slíbena? ... Je nutné, abychom se v pokoře a v duchu pokání tlačili kupředu dál a dál; abychom dodržovali příkázání až do konce, neboť naší nadějí a naším cílem je věčný život, to jest život v přítomnosti Otce a Syna. „Totoť jest pak věčný život,“ pravil Pán, „aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ [Jan 17:3.]³²

Nyní se nacházím ve věku, který bych mohl nazvat soumrakem života, a uvědomuji si, že v nepřilíš vzdáleném dni budu vyzván, abych složil účty ze svého správcovství ve smrtelnosti. ...

Jsem si jist, že my všichni Pána milujeme. Víím, že žije, a těším se na ten den, kdy uzřím Jeho tvář, a doufám, že uslyším Jeho hlas, který mi řekne: „Podtež požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“ (Matouš 25:34.)

A modlím se o to, aby toto bylo v naší vlastní příslušné době šťastným údělem každého z nás.³³

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Při čtení zápisů z deníku v oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ si vzpomeňte na situaci, kdy jste získali útěchu díky svému svědectví o plánu spasení. Jak byste mohli pomoci členovi rodiny nebo příteli získat podobnou útěchu?
- Jak nám mohou pomoci slova presidenta Smitha o Radě v nebi, když se potýkáme se zkouškami? (Viz 1. oddíl.)
- President Smith učil, že „nesmíme ztrácet ze zřetele to, že [Pád Adama a Evy] přinesl také požehnání“. (2. oddíl.) Proč je podle vás důležité, abychom pamatovali na tuto pravdu? Jaká požehnání jste obdrželi v důsledku Pádu?

- Jak se příklad, uvedený presidentem Smithem ve 3. oddíle, o člověku, který spadl do jámy, vztahuje na náš život? Zamyslete se nad tím, jak vás Spasitel svým Usmířením vysvobodil.
- Čemu nás slova presidenta Smitha ve 4. oddíle učí o smyslu našeho života na zemi? Co nám Pán poskytl, aby nám pomohl bezpečně projít tímto zkušebním obdobím?
- Jak byste mohli někomu pomoci porozumět slovům presidenta Smitha uvedeným v 5. oddíle, že „smrt je právě tak nezbytná jako narození“? Jaký vliv má na váš život nauka o vzkříšení?
- V čem se světské bohatství liší od „věčného dědictví“, které můžeme získat díky plánu spasení? (Viz 6. oddíl.) Jak nám může pochopení těchto rozdílů pomoci připravit se na věčný život?

Související verše z písem

Job 38:4–7; 2. Nefi 2:15–29; 9:5–27; Alma 12:20–35; NaS 19:16–19; Mojžíš 5:10–12

Pomůcka k výuce

„Církev, aby nám pomohla učit z písem a ze slov proroků posledních dnů, vydala příručky k lekcím a další materiály. Je zapotřebí jen málo dalších výkladů nebo jiných vysvětlujících materiálů.“ (*Učení – není většího povolání: Příručka s náměty pro výuku evangelia* [2000], 52.)

Odkazy

1. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 117–118.
2. „To the Saints in Great Britain“, *Ensign*, Sept. 1971, 4.
3. „Pres. Smith Tells of Parents' Duty“, *Church News*, Apr. 3, 1971, 10.
4. Proslov na Institutu náboženství v utazském Loganu, 10. ledna 1971, 3; nepublikovaný rukopis.
5. „Is Man Immortal?“ *Improvement Era*, Feb. 1916, 318; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:58.
6. *Elijah the Prophet and His Mission a Salvation Universal* (1957), 65–66.
7. Conference Report, Oct. 1966, 59.
8. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation“, *Deseret News*, Church section, Apr. 22, 1939, 3; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:115.
9. „The Atonement“, *Deseret News*, Church section, Mar. 2, 1935, 7; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:122.
10. *Elijah the Prophet and His Mission a Salvation Universal*, 79–80.
11. *Seek Ye Earnestly*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1970), 118–120.
12. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation“, 5; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:123.
13. *Elijah the Prophet and His Mission a Salvation Universal*, 80–81.

14. „Principles of the Gospel: The Infinite Atonement – Redemption, Salvation, Exaltation“, 5; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:123.
15. *Elijah the Prophet and His Mission a Salvation Universal*, 81.
16. „Purpose and Value of Mortal Probation“, *Deseret News*, Church section, June 12, 1949, 21; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:132.
17. Proslov na Institutu náboženství v utazském Loganu, 10. ledna 1971, 3; nepublikovaný rukopis.
18. „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, 5.
19. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, 26.
20. Conference Report, Apr. 1965, 11.
21. Conference Report, Apr. 1964, 107–108.
22. „Purpose and Value of Mortal Probation“, 21; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:69.
23. „Services for Miss Nell Sumsion“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1938, 10–11.
24. „What Is Spiritual Death?“ *Improvement Era*, Jan. 1918, 191–192; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:216–217.
25. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 5:103; kurzíva odstraněna.
26. „The Law of Chastity“, *Improvement Era*, Sept. 1931, 643; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:85–86.
27. *The Way to Perfection* (1931), 21–22.
28. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
29. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 2:287; kurzíva odstraněna.
30. Conference Report, Apr. 1942, 26; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:175.
31. *The Way to Perfection*, 23.
32. Conference Report, Apr. 1922, 61–62.
33. „Let the Spirit of Oneness Prevail“, *Ensign*, Dec. 1971, 136.

„Evangelium je zaměřeno na rodinu; musí se podle něj žít v rodině.“

Posilování a ochraňování rodiny

*„Je vůlí Páně posilovat a ochraňovat
rodinnou jednotku.“*

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith prohlásil: „Rodina je nejdůležitější organizací v čase i ve věčnosti.“¹ Nikde jinde tomuto neučil působivěji než ve vlastní rodině a byl příkladem milujícího manžela, otce a dědečka. Navzdory svému vytížení v apoštolském povolání si vždy udělal čas na rodinu „a vynahradil jí dny, kdy byl pryč, tím, že když byl doma, věnoval rodině dvojnásobnou dávku náklonnosti“.²

Ethel, druhé manželce presidenta Smitha, byla jednou položena otázka: „Mohla byste nám říci něco o tomto muži, kterého tak dobře znáte?“ Vědoma si toho, že mnozí členové Církve považovali jejího manžela za až příliš strohého a vážného, odpověděla:

„Žádáte mě, abych vám něco řekla o muži, kterého znám já. Často jsem přemýšlela o tom, že až odejde, lidé řeknou: Je to velmi dobrý muž, upřímný, pravověrný atd.‘ Budou o něm mluvit tak, jak ho zná veřejnost; ale muž, kterého mají na mysli, se velmi liší od muže, kterého znám já. Muž, kterého znám já, je laskavý a milující manžel a otec, jehož nejvyšším životním cílem je učinit svou rodinu šťastnou, a ve snaze toho dosáhnout vůbec nemyslí na sebe. Je to muž, který uspává rozmrzelé dítě, který dětem vypráví pohádky na dobrou noc, který není nikdy příliš unavený ani příliš zaneprázdněný, aby zůstal vzhůru do noci nebo aby brzo ráno vstal a pomohl starším dětem vyřešit složité školní úkoly. Když někdo onemocní, muž, kterého znám, něžně bdí nad nemocným a pečuje o něj. Je to jejich otec, kterého volají, a jeho přítomnost je pro ně všelékem na jejich nemoci. Jeho ruce obvazují rány, jeho rámě dodává trpícímu odvalu, jeho hlas jemně protestuje, když chybuji – až se nakonec jejich štěstím stává snaha dělat to, co učiní šťastným jeho. ...“

Muž, kterého znám já, je nesobecký, nestěžuje si, je ohleduplný, pozorný, soucitný a snaží se ze všech sil vnášet do života svých blízkých tu největší možnou radost. Takový je muž, kterého znám já.“³

Děti presidenta Smitha vyprávěly o příkladech jeho snahy posilovat a ochraňovat jeho rodinu a vnášet do jejich života tu největší možnou radost. Spoluautoři životopisu Josepha Fieldinga Smitha – Joseph Fielding Smith ml. a John J. Stewart – uvedli ve své knize tyto vzpomínky: „Když děti uviděly, jak si tatínek oblékl zástěru a začal péct velkou dávku koláčů, byl to pro ně radostný den. Jednou z jeho oblíbených náplní byla směs různého ovoce. Sám si ji připravoval. Troufl si ale i na jiné druhy koláčů: jablečný, třešňový, broskvový a dýňový. Z pečení koláčů se stala akce pro celou rodinu – děti byly vyslány, aby shromáždily potřebné náčiní a ingredience. Celá rodina si pak hodinu s očekáváním vychutnávala příjemnou vůni koláčů, které se pekly ve velké troubě. Pečlivě je kontrolovali, aby je nevytáhli příliš brzy, nebo naopak příliš pozdě. Ethel mezitím rozmíchala várku domácí zmrzliny a děti se střídaly v točení klikou u domácího zmrzlinovače.“⁴

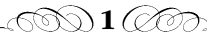
Douglas A. Smith řekl, že měl se svým otcem „vynikající vztah“. Vyprávěl o tom, co spolu dělávali: „Občas jsme spolu boxovali, nebo přinejmenším jsme boxování vzdáleně předstírali. Až příliš jsem si ho vážil, než abych ho udeřil, a on mě měl až příliš rád, než aby udeřil mě. ... Bylo to spíše takové předstírané boxování. Také jsme hrávali šachy a já jsem se radoval, když jsem ho dokázal porazit. Když na to nyní vzpomínám, mám pocit, že to nejspíš bylo předem naplánované.“⁵

Amelia Smith McConkieová vzpomínala: „Onemocnět bylo téměř zábavné, protože nám věnoval zvlášť velkou pozornost. ... Bivil nás tím, že nám na starém Edisonově fonografu pouštěl hezkou hudbu. K našemu potěšení k hudbě tancoval nebo pochodoval po pokoji, a dokonce se snažil i zpívat. ... Přinesl nám ohromné sladké pomeranče, posadil se na postel, loupal je a po kouscích nám je dával. Vyprávěl nám příběhy ze svého dětství nebo o tom, jak se o něj tatínek staral, když byl nemocný. Když k tomu byl důvod, dal nám požehnaní.“⁶ Amelia také prozradila, jakým způsobem její otec své děti ukázňoval: „Když někdo z nás potřeboval nápravu kvůli špatnému chování, položil nám jen ruce na ramena, podíval

se nám se zarmouceným výrazem do očí a řekl: ‚Chtěl bych, aby moje děti byly hodné.‘ Žádné naplácání ani jiný trest nemohl být efektivnější.“⁷

President Smith věnoval lásku a pozornost, kterou choval ke svým dětem, i svým vnoučatům. Jeho vnuk, Hoyt W. Brewster ml., vyprávěl o tom, jak měl jako misionář sloužící v Nizozemí příležitost zúčastnit se v roce 1958 zasvěcení chrámu Londýn v Anglii. Když společně s ostatními misionáři vcházeli do shromažďovací místnosti, všiml si ho jeho dědeček. Hoyt později vzpomínal: „Bez váhání vyskočil ze židle, rozpráhl ruce a pokynul mi, abych k němu přišel. V onom okamžiku jsem neviděl Josepha Fieldinga Smitha, presidenta Rady Dvanácti apoštolů, ... ale dědečka, který viděl jedno ze svých vnoučat, které měl tak rád. Bez zaváhání jsem opustil svou skupinu a vyběhl jsem na stupínek, kde mě objal a políbil před celým posvátným shromážděním. To byl pro mě jeden z nejposvátnějších a nejpamátnějších zážitků v životě.“⁸

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Rodina je nejdůležitější organizací v čase i ve věčnosti.

Dovolte mi připomenout vám, jak důležitá je rodinná jednotka v celkovém plánu našeho Otce v nebi. Církevní organizace ve skutečnosti existuje proto, aby rodině a jejím členům pomáhala dosáhnout oslavení.

Jednota v rodinně a oddanost rodiny k evangeliu jsou natolik důležité, že protivník věnuje většinu své pozornosti tomu, aby v naší společnosti rodiny ničil. Na každé straně se útočí na základní celistvost rodiny jakožto na základ toho, co je v životě dobré a vznešené. ... Liberalizace zákonů o potratu po celém světě je známkou stávajícího pohrdání posvátností života. Rodiny se rozpadají kvůli rostoucímu užívání drog a zneužívání legálních léků. Pohrdání autoritou u čím dál většího počtu mladých lidí obvykle začíná neúctou a neposlušností v rodině. ...

Vzhledem k tomu, že síly zla útočí na jednotlivce tím, že ho odtrhávají od rodinných kořenů, je pro rodiče Svatých posledních dnů nesmírně důležité, aby rodinu ochraňovali a posilovali. Možná

existuje několik málo silných jedinců, kteří dokáží přežít bez rodinné podpory, ale většina z nás potřebuje lásku, výuku a přijetí od těch, kteří o nás s velkým zájmem pečují.⁹

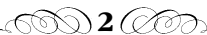
Existují určité staré pravdy, které budou pravdami tak dlouho, dokud bude svět světem, a které nemůže zničit žádná míra pokroku. Jednou z těchto pravd je to, že rodina (organizace sestávající z otce, matky a dětí) je základem všech věcí v Církvi; další pravdou je to, že hříchy vůči čistému a zdravému rodinnému životu patří ze všech ostatních hříchů k takovým, které budou mít nakonec na národy, v nichž k těmto hříchům dochází, dalekosáhlý dopad. ...

Mnohem důležitější než otázka zaměstnání či bohatství lidí je otázka týkající se toho, jak vedou rodinný život. Vše ostatní je méně důležité, dokud budou existovat opravdové rodiny a dokud ti, z nichž tyto rodiny sestávají, budou dělat to, co mají.¹⁰

Neexistuje žádná náhrada za spravedlivý domov. Svět si to možná nemyslí, ale myslí si to a má si to myslet Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Rodina je jednotkou v království Božím.¹¹

Rodina je nejdůležitější organizací v čase i ve věčnosti. ... Je vůlí Páně posilovat a ochraňovat rodinnou jednotku. Naléhavě žádáme otce, aby zaujali své právoplatné místo v čele rodiny. Žádáme matky, aby podporovaly svého manžela a aby byly světlem pro své děti.¹²

Evangelium je zaměřeno na rodinu; musí se podle něj žít v rodině. Právě v rodině získáváme ty nejpodstatnější a nejdůležitější zkušenosti, když se snažíme sami si vytvořit jednotku věčné rodiny podle vzoru rodiny Boha, našeho Otce.¹³

Pán zřídil rodinu, aby trvala věčně.

Manželství, jak se učíme, je věčná zásada, která byla ustanovena před založením světa a která byla zřízena na této zemi předtím, než na ni vstoupila smrt. Naším prvním rodičům bylo přikázáno, aby se množili a naplnili zemi. Z toho přirozeně vyplývá, že bylo záměrem i to, aby rodinné uspořádání bylo věčné. Základem plánu připraveného pro tuto zemi se staly zákony řídící celestiální svět. Velikým dílem a slávou Páně je „uskutečnit nesmrtelnost a věčný

„Církevní organizace ve skutečnosti existuje proto, aby rodině a jejím členům pomáhala dosáhnout oslavení.“

život člověka“. [Mojžíš 1:39.] Jediný způsob, jak toho lze dosáhnout, je skrze manželství a rodinu – ve skutečnosti je toto věčný řád mezi oslavenými bytostmi a je tomu tak na věky věků.¹⁴

Plán obsažený v evangeliu týkající se uspořádání lidstva na této zemi se podobá zákonu, který vládne v království Božím. Lze si snad představit větší zármutek než být ponechán ve věčném světě bez nároku na otce, matku nebo děti? Představa národa bez rodinné jednotky jakožto jeho stěžejního základu, v němž jsou si všichni občané navzájem cizinci a kde nevidíte projevy přirozené náklonnosti, kde skupinky lidí nespojují rodinné svazky, je strašná. Takový stav by mohl vést jen k jednomu konci – k anarchii a k rozkladu. Není snad rozumné domnívat se, že totéž platí i ve vztahu ke království Božímu? Pokud by v tomto království neexistovaly žádné rodinné svazky a všichni muži a ženy by byli „andělé“ bez příbuzenské

spřízněnosti, jak se mnozí lidé domnívají, mohlo by to být místo naplněné štěstím? Mohlo by to být nebe?¹⁵

Do chrámu Páně přichází manželský pár, aby byl zpečetěn neboli oddán na čas a celou věčnost. Děti narozené v tomto svazku budou dětmi onoho otce a matky nejen ve smrtelném životě, ale i po celou věčnost, a stanou se členy rodiny Boží v nebi a na zemi, jak o tom mluvil Pavel [viz Efezským 3:14–15], a tento rodinný řád nebude nikdy přerušen. ...

... Děti, které se jim narodí, budou mít právo na společenství otce a matky, a otec a matka mají před svým Věčným Otcem zodpovědnost být si vzájemně věrni a vychovávat tyto děti ve světle a v pravdě, aby ve věčnostech, které přijdou, mohli být sjednoceni – aby mohli být rodinou uvnitř veliké rodiny Boží.¹⁶

Jako Svatí posledních dnů máme pamatovat na to, že mimo celestiálního království neexistuje [po smrti] žádné rodinné uspořádání. Toto uspořádání je vyhrazené pro ty, kteří jsou ochotni držet se každé smlouvy a každého závazku, který jsme vyzváni přijmout během svého putování zde, v tomto smrtelném životě.¹⁷

Království Boží bude jedna velká rodina. Nazýváme se bratry a sestrami. Skrze evangelium Ježíše Krista se vskutku stáváme spoludědici s Ježíšem Kristem [viz Římanům 8:16–17], syny a dcerami Božími, oprávněni obdržet plnost požehnání v Jeho království, budeme-li činit pokání a dodržovat přikázání.¹⁸

Naděje na věčný život, včetně opětného shledání členů rodiny, až nastane vzkříšení, vnáší do srdce větší lásku a náklonnost vůči každému členovi rodiny. Díky této naději mají manželé sklon milovat manželku silnější a svatější láskou; a manželky mají sklon tímtež způsobem milovat manžela. Láskyplné pocity a starostlivost ze strany rodičů k jejich dětem se prohlubují, neboť děti jsou k nim připoutány svazkem lásky a štěstí, který nelze zlomit.¹⁹

3

Rodinu posilujeme a ochraňujeme tím, že spolu trávíme čas, máme se navzájem rádi a společně žijeme podle evangelia.

Prvořadým posláním rodiny Svatých posledních dnů je dbát na to, aby skutky každého člena rodiny vytvářely atmosféru a podmínky, v nichž mohou všichni růst k dokonalosti. Od rodičů se vyžaduje, aby tomuto úsilí zasvětili mnohem více času a energie, než aby jen zaopatřovali fyzické potřeby dětí. U dětí to znamená, že budou ovládat svůj přirozený sklon k sobeckosti.

Trávíte tolik času snahou o to, aby se vám dařilo v rodině a doma, kolik ho trávíte snahou o to, aby se vám dařilo v oblasti společenské a profesní? Věnujete svou nejlepší tvořivou energii té nejdůležitější jednotce ve společnosti – rodině? Nebo je váš vztah k rodině pouhou rutinní součástí života, která vám nepřináší žádné uspokojení? Rodič a dítě musí být ochotni dát rodinné zodpovědnosti na první místo, mají-li dosáhnout oslavení rodiny.²⁰

Domov ... je dílnou, v níž se budují lidské charaktery, a to, jak se vytvářejí, závisí na tom, jaký vztah existuje mezi rodiči a dětmi. Domov nemůže být tím, čím být má, dokud tyto vztahy nemají ten správný charakter. Je pravdou, že to, zda správný charakter mají, či nikoli, závisí jak na rodičích, tak na dětech, ale mnohem více na rodičích. Rodiče se musí snažit, jak nejlépe dovedou.²¹

„Jdi pryč a nech mě, nemám čas se s tebou obtěžovat,“ řekla uspěchaná, netrpělivá matka své tříleté dceři, která se snažila pomoci s určitou domácí prací. ... Touha pomáhat je vlastní každému normálnímu dítěti a rodiče nemají žádné právo si stěžovat. Když s pracovními úkoly pomáhají všichni, nemůže existovat nic takového jako domácí lopota – díky spolupráci při vykonávání těchto povinností vzniká to nejkrásnější společenství, které lze zažívat.

Pokud bych měl navrhnout jednu věc, o níž se domnívám, že ji rodiče nejvíce postrádají, bylo by to chápavé porozumění našim dětem. Žijte s dětmi; jděte jejich cestou. ... Poznejte vše, co vaše děti zajímá, a chovejte se k nim kamarádsky.²²

Snažíme se vstřípit rodičům, že je potřeba, aby věnovali svým dětem více pozornosti, aby ve svém domově měli trochu více ducha evangelia, trochu více jednoty a trochu více víry; aby otcové, a také matky, pociťovali trochu více náboženské a duchovní zodpovědnosti; aby doma více učili evangeliu.²³

Rodičům v Církvi říkáme – mějte z celého srdce rádi jeden druhého. Dodržujte mravní zákon a žijte podle evangelia. Vychovávejte své děti ve světle a v pravdě; uče je spásným pravdám evangelia a vytvořte ze svého domova nebe na zemi, místo, kde může přebývat Duch Páně a kde může být do srdce každého člena rodiny vštěpována spravedlivost.²⁴

Modlím se o to, aby Nebeský Otec dal každému z nás sílu dosáhnout svých skutečných možností a schopností. Svolávám Jeho Ducha na rodiny v Církvi, aby v nich mohla přebývat láska a soulad. Kéž náš Otec ochraňuje a zvelebují naše rodiny.²⁵

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Poté, co si přečtete příběhy uvedené v oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“, se zamyslete nad tím, v čem může být příklad presidenta Smitha vodítkem pro váš život. Přemýšlejte o tom, v čem se můžete osobně zlepšit, abyste dokázali posilovat vztahy v rodině.
- Zamyslete se nad významem rodiny, jak je popisován v 1. oddíle. Jak opevňujete svou rodinu před negativními světskými vlivy?
- President Smith mluvil o naději „na věčný život, včetně opětného shledání členů rodiny, až nastane vzkříšení“. (2. oddíl.) Jaký vliv má tato naděje na váš vztah s ostatními členy rodiny?
- Ve 3. oddíle president Smith pokládá sebezpytující otázky. V duchu si na tyto otázky odpovězte. Při čtení tohoto oddílu se zamyslete nad tím, co můžete ve svém životě změnit, aby se tím zlepšila celková atmosféra ve vašem domově.

Související verše z písem

Prísloví 22:6; 1. Nefi 8:37; NaS 88:119; 93:40–50; viz také „Rodina – prohlášení světu“

Pomůcka k výuce

„Požádejte členy třídy, aby si vybrali jeden oddíl [z kapitoly] a aby si ho v duchu přečetli. Vyzvěte je, aby vytvořili skupinky po dvou nebo třech členech, kteří si vybrali tentýž oddíl, a aby diskutovali o tom, co se dozvěděli.“ (Ze strany vii v této knize.)

Odkazy

1. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, 27.
2. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 14.
3. Ethel Smith, Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, 459.
4. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 228.
5. Douglas A. Smith, v D. Arthur Haycock, *Exemplary Manhood Award*, Brigham Young University Speeches of the Year (Apr. 18, 1972), 5.
6. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith“, *Church News*, Oct. 30, 1993, 10.
7. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith“, 10.
8. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 254.
9. „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, vnitřní strana obálky a strana 1.
10. „Our Children – ,The Loveliest Flowers from God's Own Garden“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1969, 4.
11. Conference Report, Oct. 1948, 152.
12. „Counsel to the Saints and to the World“, 27.
13. „Mothers in Israel“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, 886.
14. *The Way to Perfection* (1931), 251.
15. „A Peculiar People“, *Deseret News*, Church section, Apr. 2, 1932, 6; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:65–66.
16. Conference Report, Apr. 1961, 49.
17. Conference Report, Oct. 1948, 153.
18. Conference Report, Apr. 1959, 24.
19. *The Way to Perfection*, 258.
20. „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, 1.
21. „Our Children – ,The Loveliest Flowers from God's Own Garden“, 6.
22. „Our Children – ,The Loveliest Flowers from God's Own Garden“, 6–7.
23. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 354.
24. „Counsel to the Saints and to the World“, 27.
25. „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, 1.

President Joseph Fielding Smith vysvětlil, proč volá Svaté posledních dnů k pokání: „Mám členy Církve rád.“

Víra a pokání

*„To, co potřebujeme v Církvi i mimo ni, je pokání.
Potřebujeme více víry a více odhodlání sloužit Pánu.“*

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith učil: „Odpuštění hříchů se dostavuje vírou a upřímným pokáním.“¹ Řekl, že „je nezbytné nejenom to, abychom věřili, ale abychom také činili pokání,“ a také učil, že když budeme konat dobré skutky ve víře až do konce, „obdržíme odměnu věrných a místo v celestiálním království Božím“.² President Smith si přál, aby tuto odměnu obdrželi všichni lidé, a po celou dobu své služby svědčil o Ježíši Kristu a kázal pokání.

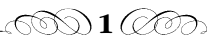
Na začátku své služby v povolání apoštola řekl: „Vždy jsem považoval za své poslání, byv takto myslím nabádán Duchem Páně, abych při svých cestách po kulech Sionu říkal lidem, že *dnešek* je dnem pokání, a abych vyzýval Svaté posledních dnů k tomu, aby pamatovali na své smlouvy, sliby, jež dali Pánovi, že budou dodržovat Jeho příkázání a že se budou řídit učením a pokyny starších Izraele – proroků Božích –, které jsou zaznamenány ve svatých písmech. Ve všem máme kráčet s pokorou a obezřetností před Pánem, abychom mohli být požeháni a vedeni Jeho Svatým Duchem. Domnívám se, že toto je den varování. Je to doba varování již ode dne, kdy prorok poprvé obdržel onen projev z nebes, že evangelium bude znovuzřízeno.“³

Jednou v neděli na shromáždění svátosti vysvětlil president Smith shromážděným, proč promlouvá varovným hlasem. Jeho syn, Joseph, který se shromáždění také účastnil, později napsal: „Živě se mi vybavují některá slova, která při té příležitosti [můj otec] pronesl. ‚Kdo je váš přítel nebo kdo vás má rád ze všeho nejvíce?‘ zeptal se shromážděných. ‚Člověk, který vám říká, že vše je dobré v Sionu, že blahobyť je nadosah, nebo člověk, který vás varuje před pohromami

a těžkostmi, ke kterým musí dojít, pokud lidé nebudou žít podle zásad evangelia? Chci, abyste věděli, že já mám členy Círky rád, a nepřeji si, aby na mě jediný z nich ukázal vyčítavě prstem, až projdeme závojem smrtelné existence, a řekl: „Kdybys mě jen býval varoval, tak bych se nyní nenacházel v tak tíživé situaci.“ A tak pozvedám varovný hlas v naději, že moji bratři a sestry se budou moci připravit na království slávy.“⁴

Lidé, kteří s presidentem Smithem úzce spolupracovali, viděli, že za jeho přísnými varovnými slovy se skrývá člověk s upřímným zájmem o ty, kteří se potýkají s hříchem. Starší Francis M. Gibbons, který sloužil jako tajemník Prvního předsednictva, byl často u toho, když se president Smith zabýval záležitostmi spojenými s církevním disciplinárním řízením. Starší Gibbons vzpomínal: „Svá rozhodnutí činil vždy v duchu laskavosti a lásky a s tou nejvyšší mírou milosrdenství, kterou dané okolnosti umožňovaly projevit. Když se seznámil s okolnostmi nějakého těžkého případu, nebylo neobvyklé, když řekl: ‚Proč se lidé nechovají tak, jak mají?‘ Toto neříkal vyčítavým nebo zatracujícím tónem – spíše tónem smutným a lítostivým.“⁵ President Spencer W. Kimball, který sloužil s presidentem Smithem jako člen Kvora Dvanácti apoštolů, řekl: „Mnohokrát jsme si řekli, že jelikož členové Dvanácti budou působit jako soudci Izraele, každý z nás by byl velmi rád souzen jím, neboť jeho soudy by byly laskavé, milosrdné, spravedlné a svaté.“⁶ Když president Smith vysvěcoval biskupy, často jim radil: „Pamatujte na to, že každý má své slabosti a všechno má vždy dvě strany. Pokud pochybíte na straně soudu, dbejte na to, abyste pochybil i na straně lásky a milosrdenství.“⁷

Učení Josepha Fieldinga Smitha

První zásadou evangelia je víra v Pána Ježíše Krista.

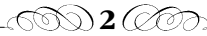
Naše víra se zaměřuje na Pána Ježíše Krista a skrze Něho i na Otce. Věříme v Krista, přijímáme Ho jako Syna Božího a ve vodách křtu jsme na sebe vzali Jeho jméno.⁸

Kéž vždy v prvé řadě pamatujete na to, nyní i kdykoli jindy, že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha, který přišel na svět položit

život kvůli tomu, abychom my mohli žít. Taková je pravda, a je to pravda naprosto základní. Na tomto je postavena naše víra. Nemůže být zničena. Musíme se tímto učením řídit navzdory učení světa a představám lidí; neboť toto je to nejdůležitější, toto je nezbytné pro naše spasení. Pán nás vykoupil svou krví, poskytl nám spasení, a to vše za předpokladu – a to je ta podmínka, na kterou nesmíme zapomínat –, že budeme dodržovat Jeho přikázání a vždy na Něj pamatovat. Budeme-li tak činit, budeme spaseni, kdežto představy a pošetilost lidí se ze země vytratí.⁹

Vírou přicházíme k Bohu. Kdybychom nevěřili v Pána Ježíše Krista, kdybychom v Něj nebo v Jeho Usmíření neměli žádnou víru, neměli bychom sklon věnovat jakoukoli pozornost Jeho přikázání. Do souladu s Jeho pravdou jsme uvedeni právě díky tomu, že máme onu víru a že máme v srdci touhu Mu sloužit. ...

... První zásadou evangelia je víra v Pána Ježíše Krista; a víru v Pána Ježíše Krista samozřejmě nebudeme mít, aniž bychom měli víru v Jeho Otce. A když máme víru v Boha Otce a v Jeho Syna a jsme vedeni, jak bychom měli být, Duchem Svatým, tak máme víru i ve služebníky Páně, skrze něž On promlouvá.¹⁰

Víra znamená konat skutky.

„Víra je hybnou silou veškerého jednání.“ [Lectures on Faith, přednáška č. 1.] Když se nad tím na chvíli zamyslíte, myslím, že budete souhlasit s tím, že toto je naprosto pravdivé jak v záležitostech časných, tak v záležitostech duchovních. Platí to pro nás v případech našich vlastních skutků i v případech skutků Božích. ...

„Víra bez skutků jest mrtvá“ [Jakub 2:26] – jinak řečeno, víra bez skutků neexistuje. Jakub tím podle mého názoru jasně vyjadřuje tuto myšlenku: „Ty mi ukaž svou víru bez skutků, a nic se nestane; ale já ti ukáži svou víru spojenou se skutky, a něčeho tím dosáhnu.“ [Viz Jakub 2:18.] Víra znamená konat skutky. ... Víra je tudíž silnější než pouhé přesvědčení. ...

Víra je dar od Boha. Každá dobrá věc je dar od Boha. Tato zásada se nachází v písmech, například v 11. kapitole Židům – což je kapitola pojednávající velmi výstižně o víře – [a] ve zjeveních Páně,

kteřá nám byla dána v Nauce a smlouvách i v dalších písmech. Víru nemůžeme získat nečinností nebo netečností nebo pasivním přesvědčením. Pouhá touha obdržet víru nám nepřinese víru, právě tak jako pouhá touha být dobrým hudebníkem nebo malířem nezajistí, že se v této oblasti staneme bez vynaložení rozumného úsilí zdatnými. A v tom spočívá náš problém. Máme svědectví o evangeliu, věříme v Josepha Smitha, věříme v Ježíše Krista, věříme v zásady evangelia, ale jak usilovně na nich pracujeme?

... Chceme-li mít živoucí a neochvějnou víru, musíme aktivně konat každou povinnost, kterou jako členové této Církve máme. ...

Kéž bychom tak měli takovou víru, jakou projevoval Nefi! V 17. kapitole 1. Nefiho čteme, jak Nefiovi bratři Nefimu odporovali a utahovali si z něj, protože se chystal postavit loď. Říkali:

„Náš bratr je blázen, neboť si myslí, že může postavit loď; ano, a také si myslí, že může přeplouti tyto veliké vody.“ [1. Nefi 17:17.]

Nefi jim odpověděl:

„Kdyby mi Bůh přikázal vykonati cokoli, mohl bych to vykonati. Kdyby mi přikázal, že mám této vodě říci, staň se zemí, stala by se zemí; a kdybych to řekl, stalo by se tak.“ [1. Nefi 17:50.]

Taková byla jeho víra.¹¹

Nyní nechodíme podle toho, co vidíme, jak tomu bylo předtím, než jsme přišli na tento svět, avšak Pán očekává, že budeme chodit podle víry [viz 2. Korintským 5:7]; a budeme-li chodit podle víry, obdržíme odměnu spravedlivých, budeme-li dodržovat ona přikázání, která jsou dána pro naše spasení.¹²

Pokud člověk nebude žít podle nauky a kráčet ve víře, přijímat pravdu a dodržovat přikázání, která mu byla dána, nebude moci získat věčný život, bez ohledu na to, jak moc bude svými ústy prohlašovat, že Ježíš je Kristus, nebo jak moc bude věřit, že Otec poslal Ježíše na svět, aby přinesl lidem vykoupění. Jakub má tedy pravdu, když říká, že ďáblové „věří, a však třesou se“, ale nečiní pokání. [Viz Jakub 2:19.]¹³

3

Druhou zásadou evangelia je pokání, které je nezbytné pro naše spasení a oslavení.

Pokání je druhou základní zásadou evangelia a přirozeným důsledkem víry.¹⁴

To, co potřebujeme v Církvi i mimo ni, je pokání. Potřebujeme více víry a více odhodlání sloužit Pánu.¹⁵

Je pravda, že někteří z nás se domnívají, že nezáleží na tom, když hřešíme, pokud se nejedná o závažné hříchy, smrtelné hříchy, a že i přesto budeme spaseni v království Božím? Nefi viděl naši dobu. Řekl, že právě toto budou lidé říkat. [Viz 2. Nefi 28:7–9.] Já vám však říkám, že se nemůžeme odvrátit od stezky pravdy a spravedlivosti a zároveň si uchovat vedení Ducha Páně.¹⁶

V Sionu není místo pro svévolného hříšníka. Je tam místo pro hříšníka, který činí pokání – pro člověka, který se odvrací od nepravosti a usiluje o život věčný a o světlo evangelia. Na hřích nemáme pohlížet se sebemenší mírou shovívavosti – ani Pán to nečiní –, ale máme kráčet zpříma a bezchybně před Pánem.¹⁷

Člověk může být spasen a oslaven v království Božím jedině ve spravedlivosti; a tak musíme činit pokání z hříchů a kráčet ve světle, tak jako je ve světle Kristus [viz 1. Janova 1:7], aby nás Jeho krev mohla očistit od všech hříchů a abychom mohli mít společenství s Pánem a obdržet Jeho slávu a oslavení.¹⁸

Potřebujeme pokání a potřebujeme, aby nám bylo připomínáno, že ho máme činit.¹⁹

4

V zásadě pokání se projevuje milosrdenství Nebeského Otce a Ježíše Krista.

Pokání je jednou z nejnádhernějších zásad, kterým se v evangeliu učíme, a přináší nám největší útěchu. V této zásadě se projevuje milosrdenství našeho Nebeského Otce a Jeho Jednorozeného Syna Ježíše Krista tak zřetelně jako snad v žádné jiné zásadě. Jak děsivé by bylo pro ty, kteří pokorně činí pokání, kdyby nebylo žádného odpuštění hříchů ani žádného prostředku, jak prominutí hříchů získat! Jen zčásti si dokážeme představit tu hrůzu, která by nás

„Pokání je jednou z nejnádhernejších zásad, kterým se v evangeliu učíme, a přináší nám největší útěchu.“

přemohla, kdybychom museli na věky trpět trest za své přestupky a nemít žádnou naději na jakoukoli úlevu. Jak lze tuto úlevu získat? Od koho ji lze získat?

Náš Pán pravil:

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Neboť neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze něho.“ [Jan 3:16–17; viz také verše 18–21.]

Kdyby Otec neposlal Ježíše Krista na svět, tak bychom nemohli obdržet odpuštění hříchů a nemohli bychom obdržet žádnou úlevu od hříchu dostavující se skrze pokání.²⁰

Kdybychom skutečně chápali a dokázali, byť jen v malé míře, pociťovat lásku a milosrdnou ochotu Ježíše Krista trpět za naše hříchy, byli bychom ochotní činit pokání ze všech přestupků a sloužit Pánu.²¹

 5

K pokání patří upřímný zármutek kvůli hříchu a úplné odvrácení se od hříchu.

Písma praví:

„Budeš přinášeti oběť Pánu Bohu svému ve spravedlivosti, a to srdce zlomené a ducha zkroušeného.“ [NaS 59:8.]

To znamená činit pokání.

... Pokání je podle definice ve slovníku upřímný zármutek kvůli hříchu spojený se sebeodsouzením a s úplným odvrácením se od hříchu. ... Bez zármutku a bez touhy být osvobozen od hříchu se nemůže jednat o opravdové pokání.

Zkroušenost je projevem zlomeného neboli pokorného ducha v důsledku spáchaného hříchu a také projevem upřímného uvědomění si zlé podstaty hříchu a pochopení milosrdenství a milosti Boží, které jsou kajícímu hříšníkovi dostupné. ... Z tohoto důvodu Pán říká, jak jsem to již citoval, že máme přinášet oběť „ve spravedlivosti, a to srdce zlomené a ducha zkroušeného“. ...

Pokání je dar od Boha. ... Pro některé není snadné činit pokání, ale dar pokání a víry získá každý, kdo o něj bude usilovat.²²

Z vlastní zkušenosti jsem se naučil, že když se chcete změnit, opravdu se chcete změnit, je to možné. Naše svědomí a písma nám říkají, jak máme žít – a také nám říkají, jaké návyky máme v zájmu svého věčného blaha a pokroku změnit.²³

 6

Začít s pokáním máme hned.

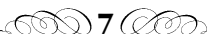
Bůh nespasí v celestiálním království každého muže a každou ženu. Pokud se tam chcete dostat, a máte chyby, pokud se dopouštíte hříchů, pokud porušujete přikázání Páně a jste si toho vědomi, je právě teď ta nejvhodnější chvíle k tomu, abyste činili pokání a napravili se; a nedomnívejte se, že se jedná jen o něco malého, co vám Pán nakonec odpustí – jen několik málo ran, jen nějaký malý trest a bude vám odpuštěno; neboť budete-li pokračovat a setrvávat v tomto jednání, můžete se ocitnout v situaci, kdy budete vyvrženi.²⁴

Odkládání, ve vztahu k zásadám evangelia, je zlodějem věčného života, což je život v přítomnosti Otce a Syna. Jsou mezi námi mnozí, dokonce i členové Církve, kteří mají pocit, že není třeba spěchat při zachovávání zásad evangelia a dodržování příkázání. ...

Nezapomínejme na slova [Amuleka]: „Neboť vizte, tento život je dobou na to, aby se lidé připravili na setkání s Bohem; ano, vizte, den tohoto života je dnem na to, aby lidé vykonávali práce své.

A nyní, jak jsem vám pravil dříve, protože se vám dostalo tolika svědectví, tudíž, prosím vás, abyste neodkládali den pokání svého až na konec; neboť po tomto dnu života, který nám je dán, abychom se připravili na věčnost, vizte, nevyužijeme-li řádně času svého, zatímco jsme v tomto životě, pak přijde noc temnoty, kdy nemůže býti žádná práce vykonána.

Nebudete moci říci, až budete uvedeni do onoho strašného stavu: Budu činiti pokání, vrátím se k Bohu svému. Nikoli, to nebudete moci říci; neboť tentýž duch, který ovládá tělo vaše v době, kdy odcházíte z tohoto života, tentýž duch bude míti moc ovládati tělo vaše na onom věčném světě.“ [Alma 34:32–34.]²⁵

Naším závazkem vůči světu je pozvedat varovný hlas.

Pán si přeje, aby lidé byli šťastní – to je Jeho záměr –, ale lidé odmítají být šťastní a dopouštějí, aby se cítili zbědovaně, protože se domnívají, že jejich cesty jsou lepší než cesty Boží, a také z důvodu sobeckosti, chamtivosti a zlovolnosti, kterou mají v srdci; a v tom spočívá v dnešní době náš problém.²⁶

To, co pozorujeme při svých cestách po celém světě a o čem se dočítáme v tisku, nás nutí k závěru, že pokání z hříčů je v dnešní době na celém světě nesmírně důležité a nezbytné.²⁷

Nedomnívejte se, že jsme se dostali až do bodu, kdy to již nemůže být horší. Nebudeme-li činit pokání, bude to horší. A tak volám k pokání tento lid, Svaté posledních dnů, ... i všechny národy světa.²⁸

Naším závazkem vůči světu – a obzvláště vůči členům Církve – je pozvedat varovný hlas. [Viz NaS 88:81.]²⁹

Naší povinností je vzájemně o sebe pečovat, ochraňovat se, varovat se před nebezpečími, učit jeden druhého zásadám evangelia království a bojovat společně se sjednoceným záměrem proti hříchům světa.³⁰

Nevím o ničem, co by v této době bylo důležitější nebo nezbytnější než hlásat pokání, a to i Svatým posledních dnů, a já vyzývám je i ty, kteří nejsou členy Církve, aby dbali na tato slova našeho Vykupitele. On jasně prohlásil, že nic nečistého nemůže vstoupit do Jeho přítomnosti. Vstoupit tam mohou pouze ti, kteří prokáží, že jsou věrní, a jejich šat bude omyt v Jeho krvi skrze jejich víru a pokání – nikdo jiný se do království Božího nedostane.³¹

„Vizte, všechny národy, pokolení, jazyky a lidé budou dlíti bezpečně díky Svatému Izraelskému, pakliže budou činiti pokání.“ [1. Nefi 22:28.] A já se modlím o to, aby pokání činili. Přeji si, aby dleli v bezpečí. Přeji si, aby věřili ve Svatého Izraelského, který přišel na svět a usmířil naše hříchy, hříchy celého lidstva, který nám poskytl vykoupění ze smrti a který nám slíbil spasení a odpuštění hříchů, pod podmínkou našeho pokání.

Přeji si, aby v Něj celé lidstvo věřilo, aby uctívalo Jeho i Jeho Otce a aby sloužilo Pánu, našemu Bohu, ve jménu Syna; a poté by se dostavil pokoj a zavládla by spravedlivost, pak by Pán mohl založit své království na zemi.³²

Snažně prosím svět, aby činil pokání a uvěřil v pravdu, aby v životě lidí zářilo světlo Kristovo, aby si zachovali všechny dobré a pravdivé zásady, které mají, a přidali k nim další světlo a poznání, které přišlo skrze zjevení v této době. Snažně je prosím, aby vstoupili do Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů a sklízeli požehnání evangelia.

Snažně prosím členy Církve, aby konali skutky spravedlivosti, dodržovali příkázání, usilovali o Ducha, milovali Pána, v životě dávali na první místo záležitosti Božího království, a tím si vypracovali své spasení s bázní a s třesením před Pánem. [Viz Filipenským 2:12.]³³

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- V oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ si projděte slova presidenta Smitha o tom, proč chtěl „[pozvedat] varovný hlas“. V jakém smyslu je výzva k pokání vyjádřením lásky?
- Co pro vás znamená zaměřovat víru na Nebeského Otce a Ježíše Krista? (Viz 1. oddíl.)
- Proč opravdová víra vždy vede k činům? (Několik příkladů je uvedeno ve 2. oddíle.) Jak například můžeme projevat víru svými skutky?
- V jakém smyslu je pokání „přirozeným důsledkem víry“? (Viz 3. oddíl.)
- V duchu se zamyslete nad nějakým zážitkem, kdy jste učinili pokání a pocítli jste milosrdenství a lásku Nebeského Otce a Ježíše Krista. (Viz 4. oddíl.) Co byste mohli říci o své vděčnosti za Spasitelovo Usmíření?
- Proč nelze činit pokání „bez zármutku a bez touhy být osvobozen od hříchu“? (Viz 5. oddíl.) Jak mohou poslední dva odstavce v 5. oddíle dodat naději někomu, kdo pocituje zármutek kvůli hříchu?
- V jakém smyslu je odkládání „zlodějem věčného života“? (Viz 6. oddíl.) Jaká nebezpečí se skrývají v odkládání našeho pokání?
- Znovu si přečtěte 7. oddíl a přemýšlejte o tom, co to znamená „pozvedat varovný hlas“. Jak můžeme být při své snaze varovat druhé laskaví a láskyplní?

Související verše z písem

Židům 11:1–6; Mosiáš 4:1–3; Alma 34:17; Eter 12:4; Moroni 7:33–34; NaS 18:10–16; Články víry 1:4

Pomůcka k výuce

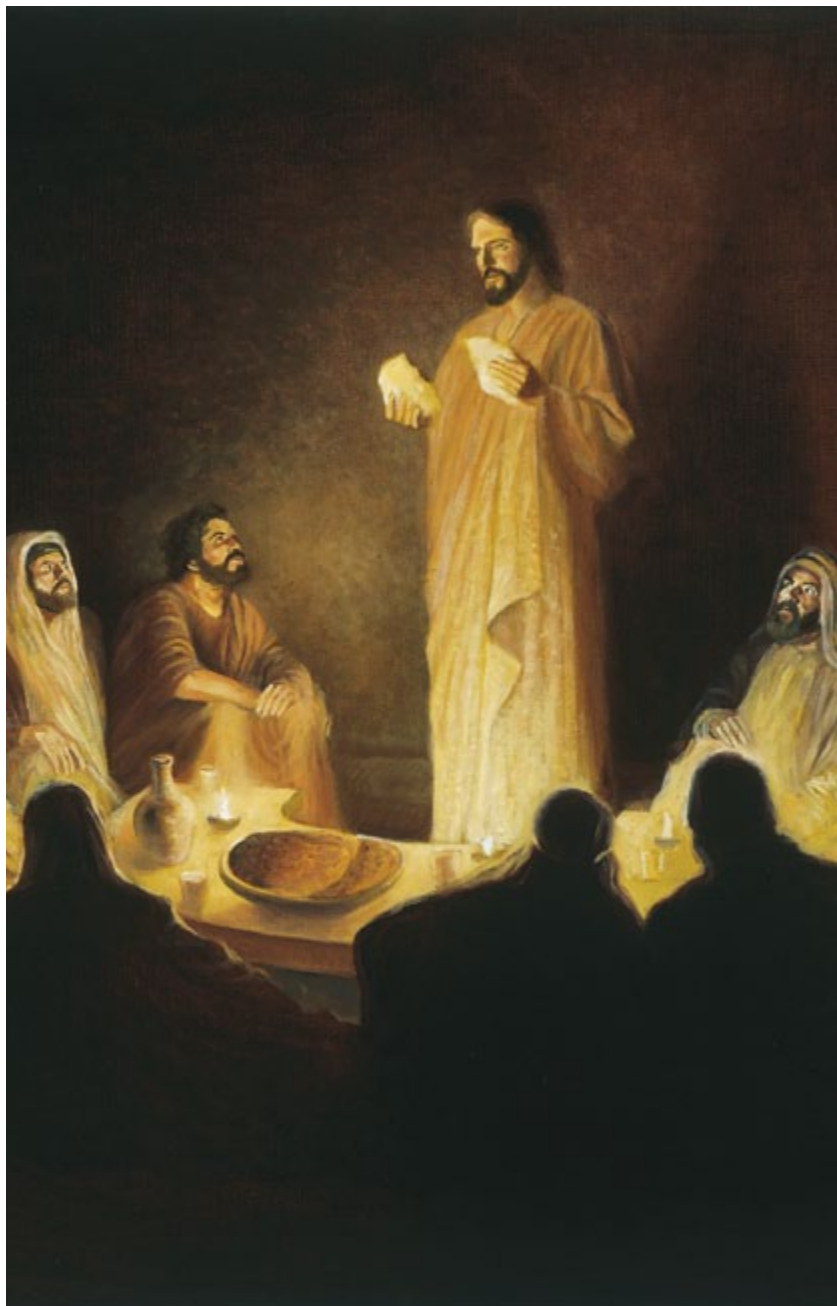
„Právě žák se musí zapojovat do činností. Když na sebe učitel strhne zář reflektorů, když se stane hvězdou představení, když hovoří pouze on a vůbec přebírá veškerou aktivitu, je téměř jisté, že překáží vzdělávání členů třídy.“ (Asahel D. Woodruff, *Teaching the*

Gospel [1962], 37; v článku Virginie H. Pearceové, „The Ordinary Classroom – A Powerful Place for Steady and Continued Growth“, *Ensign*, Nov. 1996, 12.)

Odkazy

1. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:84.
2. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict“, *Improvement Era*, Oct. 1924, 1151; viz také *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:311.
3. Conference Report, Oct. 1919, 88; kurzíva v originále.
4. Joseph Fielding Smith Jr., *Take Heed to Yourselves!* (1966), v–vi.
5. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), viii.
6. Spencer W. Kimball, citováno Bruce R. McConkiem v „Joseph Fielding Smith: Apostle, Prophet, Father in Israel“, *Ensign*, Aug. 1972, 28.
7. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10.
8. Conference Report, Apr. 1970, 113.
9. Conference Report, Oct. 1921, 186; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:302.
10. „Redemption of Little Children“, *Deseret News*, Apr. 29, 1939, Church section, 3; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:302–303.
11. „Faith“, *Deseret News*, Mar. 16, 1935, Church section, 3, 7.
12. Conference Report, Apr. 1923, 139.
13. „Faith and Works: The Clearing of a Seeming Conflict“, 1151; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:311.
14. *The Restoration of All Things* (1945), 196.
15. „The Pearl of Great Price“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, 104; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:48.
16. Conference Report, Oct. 1950, 13.
17. Conference Report, Apr. 1915, 120.
18. Conference Report, Oct. 1969, 109.
19. „A Warning Cry for Repentance“, *Deseret News*, May 4, 1935, Church section, 6; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:44.
20. *The Restoration of All Things*, 196–197.
21. *The Restoration of All Things*, 199.
22. „Repentance and Baptism“, *Deseret News*, Mar. 30, 1935, Church section, 6.
23. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, 5.
24. „Relief Society Conference Minutes“, *Relief Society Magazine*, Aug. 1919, 473, viz také *Doctrines of Salvation*, 2:17.
25. Conference Report, Apr. 1969, 121, 123.
26. „A Warning Cry for Repentance“, 6; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:35.
27. Conference Report, Oct. 1966, 58.
28. Conference Report, Oct. 1932, 91–92; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:31–32.
29. Conference Report, Apr. 1937, 59; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:49.
30. Conference Report, Apr. 1915, 120.
31. Conference Report, Oct. 1960, 51.
32. Conference Report, Oct. 1919, 92.
33. Conference Report, Oct. 1970, 7–8.

„To činite na mou památku.“ (Lukáš 22:19.)

Význam svátosti

„Přijímání těchto symbolů představuje jeden z nejsvatějších a nejposvátnějších obřadů v Církvi.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

5. října 1929, ve 20. roce služby v apoštolském povolání, stál starší Joseph Fielding Smith v Tabernaclu v Salt Lake City a pronášel svůj 39. proslov na generální konferenci. Řekl: „Rád bych zmínil jednu nebo dvě myšlenky týkající se otázky svátosti a zvláště shromáždění, která byla v Církvi skrze zjevení, skrze přikázání Páně, vyhrazena pro přijímání těchto symbolů představujících tělo a krev Ježíše Krista.“ V úvodu tohoto tématu se podělil o osobní pocity a názory ohledně svátosti:

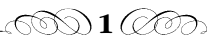
„Dle mého soudu je shromáždění svátosti tím nejposvátnějším a nejsvatějším ze všech shromáždění Církve. Když rozjímám o setkání Spasitele a Jeho apoštolů v onen památný večer, kdy zavedl svátost; když přemýšlím o této posvátné události, jsem v nitru naplněn úžasem a pociťuji dojetí. Považuji toto setkání za jedno z nejposvátnějších a nejúžasnějších shromáždění od počátku času.

Právě tam je Spasitel učil o své nadcházející oběti, které ve svém údivu nedokázali porozumět. Jasně jim řekl o své smrti a o tom, že bude prolita Jeho krev, a toto řekl i přímo v oné hodině svých muk za hříchy světa. Byla to velmi posvátná událost; byla ustanovena svátost a učedníkům bylo přikázáno, aby se často scházeli a připomínali si smrt a utrpení Ježíše Krista, neboť Jeho oběť byla určena pro vykoupení světa.

Chystal se vzít na sebe zodpovědnost za splacení dluhu, který byl na svět přiveden Pádem, aby lidé mohli být vykoupeni ze smrti a z pekla. Učil lidi, že bude vyzdvižen, aby mohl přitáhnout všechny lidi k sobě, a že všichni ti, kteří budou činit pokání a budou v Něho

věřit a dodržovat Jeho přikázání, trpět nebudou, neboť On na sebe vezme jejich hříchy.“¹

Učení Josepha Fieldinga Smitha

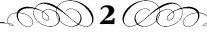

Pán nám přikázal, abychom se často scházeli a přijímali svátost.

Přijímání těchto symbolů [chleba a vody] představuje jeden z nej-svatějších a nejposvátnějších obřadů v Církvi – obřad, kterým bylo nahrazeno zabití a jezení velikonočního beránka, který [symbolizoval] oběť našeho Vykupitele na kříži. ... Od doby exodu z Egypta až k Ukřížování našeho Vykupitele bylo Izraelitům přikázáno, aby každý rok v určitou dobu slavili přesnice. Onoho posvátného večera před Ukřížováním Pán tento obřad změnil a ustanovil místo něj svátost. Bylo nám přikázáno, abychom se často scházeli, ne pouze jednou za rok, a přicházeli do domu modlitby a tam pamatovali na našeho Vykupitele a uzavřeli s Ním smlouvu tím, že se budeme často účastnit tohoto svatého obřadu.²

Člověk, který nechodí na shromáždění svátosti týden co týden a měsíc co měsíc, a přitom mu nic nebrání v tom, aby přišel, není oddaný pravdě. Nemiluje pravdu. Kdyby ji miloval, byl by přítomen, aby mohl přijímat tyto symboly – pouhý kousek chleba, kalíšek vody. Chtěl by tak činit, aby projevil svou lásku k pravdě a svou oddanou službu Synu Božímu.³

Jsme vyzýváni, abychom pamatovali na tuto velikou událost [Usmíření Ježíše Krista] a abychom ji měli neustále na mysli. Z tohoto důvodu jsme vyzýváni, abychom společně jednou týdně přijali tyto symboly a dosvědčili, že vskutku pamatujeme na našeho Pána, že jsme ochotni vzít na sebe Jeho jméno a že budeme dodržovat Jeho přikázání. Jsme vyzýváni, abychom tuto smlouvu obnovovali každý týden, a pokud důsledně nejednáme podle tohoto přikázání, nemůžeme si uchovat Ducha Páně. Pokud Pána milujeme, budeme přítomni na těchto shromážděních v duchu uctívání a modlitby a budeme pamatovat na Pána a na smlouvu, kterou máme každý týden obnovovat skrze tuto svátost, jak to On od nás požaduje.⁴

Svatost přijímáme na památku Usmíření Ježíše Krista.

Povinností členů Církve je žít pokorně a věrně s poznáním a pochopením Usmíření Ježíše Krista. ... Mám pocit – rád bych se mýlil, ale myslím, že se nemýlím –, že velmi velké procento členů Církve si neuvědomuje, co to znamená sníst kousíček chleba a vypít kalíšek vody na památku prolití krve našeho Spasitele Ježíše Krista a Jeho oběti na kříži.

Dovolte mi zaměřit se na žehnání [chleba]. Přečtu ho s pokorou, abychom pochopili, co se v něm říká:

„Ó Bože, Věčný Otče, prosíme tě ve jménu tvého Syna, Ježíše Krista, abys požehnal a posvětil tento chléb duším všech těch, kteří jej přijímají, aby jej mohli jísti na památku těla tvého Syna a tobě dosvědčiti, ó Bože, Věčný Otče, že jsou ochotni vzíti na sebe jméno tvého Syna a vždy na něj pamatovati a zachovávatí jeho přikázání, jež jim dal; aby mohli vždy míti jeho Ducha, aby byl s nimi. Amen.“
[NaS 20:77.] ...

Jíst na Jeho památku. Znamená to, že budu pamatovat jen na to, že před téměř 2 000 lety se Ho chopili zlovolní lidé, pověsili Ho na kříž, zatloukli Mu do rukou a do nohou hřeby a nechali Ho tam zemřít? Pro mě to znamená mnohem víc než jen to. Pamatovat na Něj – proč byl vůbec na kříži? Co [mi] to přináší, že byl na kříži? Co všechno na kříži vytrpěl, abych díky tomu mohl být vykoupen neboli zbaven hříchů?

Někdo by si mohl samozřejmě pomyslet: ruce i nohy měl probíté hřeby a visel tam, dokud nezemřel. ... Co jiného ještě vytrpěl? To je to, co podle mě většina z nás přehlíží. Jsem přesvědčen, že Jeho největší utrpení nespočívalo v tom, že Mu do rukou a do nohou zatloukli hřeby a pověsili Ho na kříž, ať již to bylo jakkoli mučivé a hrozné. Nesl ještě jiné břemeno, které bylo mnohem závažnější a pronikavější. V jakém smyslu? Tomu přesně nerozumíme, ale jistý náznak v tom spatřuji.⁵

Myslím, že mezi námi není nikdo, kdo by neudělal něco špatného, a pak by toho nelitoval a nepřál si, aby to byl býval neudělal. Pak se ozývá naše svědomí a my se cítíme vskutku velmi nešťastně. Zažili jste to někdy? Já ano. ... Zde však máme Syna Božího, který

nese břímě mých i vašich přestupků. ... Jeho největší muka nespočívala v tom, že měl v rukou a nohách hřeby, ať již to bylo jakkoli hrozné, ale spočívala v mukách duševních – způsobem, který mi není jasný. On ale nesl toto břímě – naše břímě. Já jsem k němu něco přidal; a vy také. Každý k němu něco přidal. On se rozhodl zaplatit cenu, abych mohl uniknout – abyste vy mohli uniknout – trestu pod podmínkou, že přijmeme Jeho evangelium a budeme podle něj upřímně a věrně žít.

A to je to, na co se snažím myslet. To je to, na co pamatuji – na mučivou agónii, když volal v modlitbě ke svému Otci, aby od Něj onen kalich odejmul. Neprosil úpěnlivě jen za to, aby se Mu ulevilo od hřebů zatlučených do [rukou] nebo nohou, prožíval určitým způsobem, kterému nerozumím, mnohem větší muka než všechno to dohromady.⁶

Je nemožné, aby slabí smrtelníci, a my jsme všichni slabí, plně pochopili rozsah utrpení Syna Božího. Nedokážeme si představit cenu, kterou musel zaplatit. Pán řekl Proroku Josephu Smithovi:

„Neboť viz, já, Bůh, jsem vytrpěl tyto věci za všechny, aby oni nemuseli trpět, jestliže budou činiti pokání; Ale jestliže nebudou činiti pokání, musejí trpět stejně jako já; Kteréžto utrpení způsobilo mně, dokonce Bohu, největšímu ze všech, že jsem se chvěl bolestí a krvácel v každém póru a trpěl v těle i v duchu; a přál jsem si, abych nemusel pít ten hořký kalich a mohl se stáhnouti – nicméně, sláva buď Otci, a já jsem vypil a dokončil jsem přípravy své pro děti lidské.“ [NaS 19:16–19.]

Je ale v naší moci pochopit a uvědomit si, že tato mučivá agónie spojená s Jeho obětí nám přinesla to největší požehnání, které nám kdy mohlo být vůbec dáno. Navíc jsme schopni si uvědomit, že toto nesmírné utrpení – které přesahovalo schopnost smrtelníka ho podstoupit či vytrpět – bylo vykonáno díky veliké lásce, kterou Otec a Syn k lidstvu chovají. ...

... Pokud bychom si byli plně vědomi mnoha požehnání, která díky vykoupení, jež pro nás bylo vykonáno, máme, pak by nebylo ničeho, o co by nás Pán mohl požádat, co bychom nadšeně a ochotně neudělali.⁷

„Přál bych si, abychom členům Církve dokázali pomoci lépe porozumět smlouvám, které uzavírají, když ... přijímají svátost.“

Jsem si jist, že kdybychom si dokázali představit – jak jsem se o to sám snažil mnohokrát – onu posvátnou událost, kdy se Spasitel setkal se svými apoštoly; kdybychom mohli vidět, jak se tam shromáždili, Pán se svým smutkem, zarmoucen kvůli hříchům světa, zarmoucen kvůli jednomu ze svých apoštolů, který Jej měl zradit, jak přesto učí těchto jedenáct mužů, kteří Ho milovali, a jak s nimi uzavírá smlouvu, jsem si jist, že bychom v srdci pocítili, že bychom Ho nikdy neopustili. Pokud bychom je mohli vidět takto shromážděné a dokázali bychom si uvědomit tíhu břemene, která na Pánovi spočívala; a jak pak po večeři a po zpěvu náboženské písně vyšli ven, Pán byl zrazen, zesměšňován a posmíván, učedníci Ho opustili v nejtemnější hodině Jeho zkoušky – kdybychom tomuto všemu dokázali porozumět, byť i nedokonale, a určitě by to bylo nedokonale, jsem si jist, bratří a sestry, že bychom chtěli navždy kráčet ve světle

pravdy. Kdybychom mohli vidět Spasitele lidí, jak trpí v zahradě a na kříži, a kdybychom si dokázali plně uvědomit, co to pro nás znamená, přáli bychom si dodržovat Jeho příkázání a milovali bychom Pána, našeho Boha, celým svým srdcem, celou svou mocí, myslí a silou, a sloužili bychom Mu ve jménu Ježíše Krista.⁸

3

Je naší povinností pozorně přemýšlet o smlouvě, kterou při přijímání svátosti uzavíráme.

Přál bych si, abychom členům Církve dokázali pomoci lépe porozumět smlouvám, které uzavírají, když na shromáždění svátosti přijímají svátost.⁹

Viděl jsem dva členy Církve, jak [na shromáždění svátosti] seděli vedle sebe a začali si povídat a přestali jen na tak dlouho, aby se mohlo pronést požehnání vody či chleba, a pak si začali znovu povídat. ... Toto je pro mě urážlivé a jsem si jist, že je to urážlivé i pro Pána.¹⁰

Je naší povinností pečlivě a pozorně přemýšlet o podstatě modliteb [svátosti], když je slyšíme na shromáždění pronášet. Pokaždé, když přijímáme tyto symboly, uzavíráme smlouvu, že budeme dělat čtyři velmi důležité věci, a přijímání svátosti je známkou toho, že se plně podrobujeme těmto závazkům, a že se pro nás tudíž stávají závaznými. Jsou to tyto věci:

1. Jíme na památku těla Ježíše Krista a slibujeme tím, že budeme vždy pamatovat na Jeho zraněné tělo, které bylo zabito na kříži.

2. Pijeme na památku krve, která byla prolita za hříchy světa, která usmířila přestupek Adamův a která nás osvobozuje od našich hříchů pod podmínkou opravdového pokání.

3. Uzavíráme smlouvu, že budeme ochotni vzít na sebe *jméno* Syna a že na Něj budeme vždy pamatovat. Při dodržování této smlouvy slibujeme, že budeme nazýváni Jeho jménem a že nikdy neuděláme nic, co by tomuto jménu přivodilo hanbu nebo potupu.

4. Uzavíráme smlouvu, že budeme dodržovat Jeho příkázání, která nám dal; nikoli jedno příkázání, ale že budeme ochotni „žít každým slovem, jež vychází z úst Božích“. [NaS 84:44.]

„Je naší povinností pečlivě a pozorně přemýšlet o podstatě modliteb [svátosti], když je slyšíme ... pronášet.“

Budeme-li tak činit, je nám slíbeno trvalé vedení Ducha Svatého, a nebudeme-li tak činit, toto vedení mít nebudeme.¹¹

Chtěl bych vám položit několik otázek, a mluvím samozřejmě ke všem členům Církve. Myslíte si, že ten, kdo přichází na shromáždění svátosti v duchu modlitby, pokory a uctívání a kdo přijímá tyto symboly představující tělo a krev Ježíše Krista, bude vědomě porušovat přikázání Páně? Pokud si člověk plně uvědomuje, co to znamená, když přijímá svátost – že uzavírá smlouvu vzít na sebe jméno Ježíše Krista a vždy na Něj pamatovat a dodržovat Jeho přikázání, a tato přísaha se obnovuje týden co týden –, myslíte si, že takový člověk nebude platit desátek? Myslíte si, že takový člověk bude porušovat sabatní den nebo zanedbávat Slovo moudrosti? Myslíte si, že přestane dbát na to, aby byl naplněn modlitbou, a že nebude vykonávat povinnosti týkající se jeho kvora a další povinnosti v Církvi? Zdá se mi, že když člověk ví, co to znamená činit takto týden co týden

přísahy Pánu před Svatými, pak je něco takového, jako je porušení těchto posvátných zásad a povinností, nemožné.¹²

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- V oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ se president Smith dělí o některé své myšlenky ohledně doby, kdy Spasitel ustanovil svátost. Proč je tato událost pro vás významná?
- Při studiu 1. oddílu se zamyslete nad tím, proč je důležité chodit každý týden na shromáždění svátosti. Jak se můžete na shromáždění svátosti připravit? Jak mohou rodiče pomáhat dětem připravit se na shromáždění?
- Co vás zaujalo na myšlenkách presidenta Smitha, když přijímal svátost? (Viz 2. oddíl.) Co můžeme dělat pro to, abychom při přijímání svátosti pamatovali na Spasitele a na Jeho Usmíření?
- Věnujte pozornost smlouvám uvedeným ve 3. oddíle. Přemístejte o tom, co vás ve vztahu k těmto smlouvám napadá. Jaký vliv mají tyto smlouvy na váš život?

Související verše z písem

Matouš 26:26–29; 1. Korintským 11:23–29; 3. Nefi 18:1–13; Mormon 9:29; Moroni 4–5; NaS 20:75–79; 59:9–12

Pomůcka k výuce

„Požádejte členy třídy o to, aby přečetli vybrané otázky na konci kapitoly (můžete požádat jednotlivé členy nebo skupinky členů). Vyzvěte je, aby v příslušné kapitole vyhledali nauky, které se těchto otázek týkají. Poté je vyzvěte, aby se o své myšlenky a postřehy podělili s ostatními členy ve třídě.“ (Ze strany vii v této knize.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1929, 60–61; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:340–341.
2. „Importance of the Sacrament Meeting“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1943, 590; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:339–340.
3. *Seek Ye Earnestly*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1972), 99.
4. Conference Report, Oct. 1929, 61; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:341.
5. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament“, proslov pronesený v Institutu náboženství Utažské univerzity v Salt Lake City, 14. ledna 1961, 7–8.
6. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament“, 8.
7. „Importance of the Sacrament Meeting“, 591–592.
8. Conference Report, Oct. 1929, 63; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:347.
9. „Fall-Atonement-Resurrection-Sacrament“, 7.
10. *Seek Ye Earnestly*, 122.
11. „Importance of the Sacrament Meeting“, 591.
12. Conference Report, Oct. 1929, 62–63; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:346.

*Joseph a Hyrum Smithovi: „V životě nebyli rozděleni
a ve smrti nebyli odloučení!“ (NaS 135:3.)*

Joseph a Hyrum Smithovi – svědkové Krista

„Pozvedáme hlas v díkůvzdání za život a službu Proroka Josepha Smitha, Patriarchy Hyruma Smitha a také proroků a apoštolů a spravedlivých mužů a žen, kteří stavěli na základě, který oni položili.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Joseph Fielding Smith již od útlého mládí věděl, že jeho rodina je zvláštním způsobem spojena s Prorokem Josephem Smithem. Inspiroval ho příklad jeho dědečka Hyruma Smitha, staršího bratra a věrného přítele Proroka Josepha. Hyrum věrně sloužil po boku svého bratra jako vedoucí v Církvi. Také pomáhal s vydáním Knihy Mormonovy a byl povolán jako jeden z osmi svědků této knihy. 27. června 1844 zemřeli Joseph a Hyrum mučednickou smrtí v Carthage ve státě Illinois, a zpečetili tak své svědectví o Spasiteli a Jeho evangeliu. „V životě nebyli rozděleni a ve smrti nebyli odloučeni!“ (NaS 135:3.)

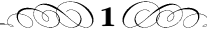
Joseph Fielding Smith své prarodiče ze strany Smithových nikdy nepoznal. Jeho dědeček Hyrum zemřel mučednickou smrtí dlouho předtím, než se Joseph Fielding Smith narodil. Hyrumova manželka Mary Fielding Smithová také zemřela mladá. Joseph Fielding Smith řekl: „Babičku Smithovou jsem nikdy nepoznal. Vždy mě to mrzelo, protože byla jednou z nejušlechtilějších žen, která kdy žila, ale znal jsem její laskavou sestru, svoji tetu Mercy Thompsonovou, a jako chlapec jsem k ní chodíval na návštěvu a sedával jsem jí u kolenou a ona mi vyprávěla příběhy o Proroku Josephu Smithovi – a za tyto zážitky jsem nesmírně vděčný.“¹

Joseph Fielding Smith se také učil díky příkladu svého otce Josepha F. Smitha, který znal Proroka Josepha Smitha osobně. O svém otci Joseph Fielding Smith řekl: „V jeho svědectví nebylo ani zrníčko pochybností či nejistoty. Zvláště patrné to bylo vždy, když mluvil o božskosti našeho Spasitele nebo o poslání Proroka Josepha Smitha.“²

Díky těmto příkladům a výuce získal Joseph Fielding Smith svědectví o znovuzřízení evangelia již v dětství. Později řekl: „Nepamatuji si chvíli, kdy bych nevěřil v poslání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista či v poslání Proroka Josepha Smitha.“³ Když učil evangeliu, odkazoval se někdy při vydávání svědectví na svou rodinu: „Jestli mám rád Proroka Josepha Smitha? Ano, mám, právě tak, jako ho měl rád můj otec. Mám ho rád kvůli tomu, že to byl služebník Boží, a kvůli znovuzřízení evangelia a kvůli přínosům a požehnáním, kterých se dostalo mně a mé rodině a vám a vaší rodině díky požehnáním, která byla udělena tomuto muži a těm, kteří s ním spolupracovali.“⁴

I když byl prezident Smith vděčný za učení a odkaz své rodiny, měl své vlastní svědectví. Řekl: „Vždy jsem byl velmi vděčný za svědectví, kterého se mi dostalo skrze Duchu Páně ohledně toho, že Joseph Smith, prorok Boží, byl povolán stát v čele dispensace plnosti časů.“⁵ Při jiné příležitosti svědčil: „Vím skrze dar Boží, že Joseph Smith v roce 1820 skutečně viděl Otce a Syna; že Otec mu představil svého Syna; že Syn k němu promlouval, zeptal se ho, co si přeje vědět, a udělil mu rady; řekl mu, co má dělat, se zaslíbením, že nakonec přijde další světlo a že plnost evangelia, která se tehdy na tváři země nenacházela, bude znovuzřízena.“ Pak se podělil o přesvědčení, že všichni lidé mohou získat totéž svědectví: „Každý člověk na tváři země, který má touhu to poznat, má tuto výsadu, neboť každý člověk, který se pokoří a v hlubinách pokory a víry se zkroušeným duchem předstoupí před Pána, obdrží toto poznání tak jistě, jakože Pán žije.“⁶

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Dvě témata vyčnívají nade vše – že Ježíš Kristus je Syn Boží a že Joseph Smith byl prorok.

Mezi jmény Ježíše Krista a Josepha Smitha nacházíme jistou spojitost. Kristus je Pán; přinesl smírnou obět; je vzkříšení a život; skrze Něho jsou všichni lidé pozvednuti k nesmrtelnosti a ti, kteří věří a dodržují Jeho zákony, také obdrží věčný život.

Joseph Smith byl prorok povoláný v těchto posledních dnech, aby skrze zjevení obdržel spásné pravdy evangelia a aby působil jako právoplatný vykonavatel s mocí z výsosti a vykonával obřady evangelia.

Vzhledem k tomu, že tyto pravdy, které byly zjeveny skrze něho, jsou pravdy, které se před Druhým příchodem dostanou ke každému národu, není se co divit, když zjišťujeme, že Moroni říká Josephu Smithovi, že jeho „jméno má být pokládáno za dobré i zlé mezi všemi národy, pokoleními a jazyky, neboli že má být mezi všemi lidmi vyslovováno jak v dobrém, tak ve zlém“. [Joseph Smith–Životopis 1:33.]

Ani se není co divit, když později slyšíme Pána říkat Prorokovi: „Končiny země se budou tázati po jménu tvém a blázni tě budou mít v posměchu a peklo bude zužití proti tobě;

Zatímco čistí v srdci a moudří a ušlechtilí a ctnostní budou neustále usilovati o radu a pravomoc a požehnání pod rukou tvou.“ (NaS 122:1–2.)

Končiny země se nyní začínají tázat po jménu Josepha Smitha a mnozí lidé v mnoha národech se radují z evangelia znovuzřízeného jeho prostřednictvím.

Od počátku této dispensace se toto svědectví o Ježíšovi, jak bylo zjeveno Josephu Smithovi, káže ve Spojených státech, Kanadě, Velké Británii, ve většině zemí Evropy a na tichomořských ostrovech.

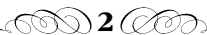
V nedávných letech došlo k téměř neuvěřitelnému rozmachu tohoto díla v Mexiku, v zemích Střední Ameriky a v Jižní Americe.

A Asie se nyní [v roce 1971] otevírá poselství evangelia způsobem, který překonává vše, co jsme dosud zažili. Církev se zakládá v Japonsku a v Koreji, na Tchaj-wanu a v Hongkongu a začínáme i v Thajsku, v Singapuru a v Indonésii.

A přijde den, kdy nám, podle prozřetelnosti Páně, i ostatní národy, které jsou nyní před poselstvím pravdy zavřeny, otevřou dveře a starší v Izraeli do nich vstoupí, aby v těchto národech těch, kteří jsou čestní v srdci, řekli o Kristu a o evangeliu Jeho království, které přišlo na zemi v této době skrze Proroka Josepha Smitha.⁷

Joseph Smith je zjevovatelem znalosti o Kristu a o spasení tomuto světu v této době a v tomto pokolení.⁸

Dvě témata mi v mysli vždy vyčnívají nade všechno ostatní. Že Ježíš Kristus je Syn Boží, který byl ukřižován za hříchy světa, a že Joseph Smith byl prorok povoláný a pověřený zahájit dispensaci plnosti časů. Takové je mé poselství světu.⁹

Pán povolal Josepha Smitha, aby stál v čele této velkolepé dispensace.

Joseph Smith ... přišel a pod vedením svatých poslů položil základy pro království Boží a pro toto podivuhodné dílo a div, aby mohl být svět připraven na příchod Páně.¹⁰

Vím, že [Joseph Smith] byl povolán a pověřen naším Otcem v nebi; že obdržel zjevení a vedení od Syna Božího, které by bylo ku prospěchu a ku požehnání všech lidí, pokud by ho přijali.¹¹

Nemám pochyb o tom, že Pán povolal Proroka Josepha Smitha a dal mu zjevení a přikázání, otevřel mu nebesa a povolal ho, aby stál v čele této velkolepé dispensace. Jsem zcela přesvědčen o tom, že když se ve svém mládí šel pomodlit, spatřil Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista a stál v Jejich přítomnosti; nemám o tom žádné pochyby – vím, že to je pravda. Vím, že později ho navštívil Moroni, že obdržel Aronovo kněžství z rukou Jana Křtitele, Melchisedechovo kněžství z rukou Petra, Jakuba a Jana, a že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů byla na základě božského příkazu zorganizována šestého dubna roku 1830.¹²

*„Joseph Smith byl prorok povoláný a pověřený
zahájit dispensaci plnosti časů.“*

Když Pán vybíral zástupce, který měl stát v čele tohoto podivuhodného díla, které mělo brzy vyjít mezi děti lidské [viz NaS 4:1], nevybral někoho, kdo byl zběhlý v učenosti a tradicích světa. Jeho cesty nejsou cesty lidské, ani jeho myšlení není myšlení lidské. [Viz Izaiáš 55:8.] Ten, který by byl vyškolený v učenosti světa, by se musel odnaučit až příliš mnoho lidských tradic a filosofii. Pán ve své veliké moudrosti vybral prosté a neznalé dítě – čtrnáctiletého chlapce. Tomuto mladíkovi Pán zjevil plnost evangelia, které svět nechce přijmout kvůli své nevěře. V průběhu mnohaletého nebeského vedení – neboť byl vyučován posly z přítomnosti Páně – byl tento mladý muž, Joseph Smith, připraven řídit dílo znovuzřízení evangelia a budování království Božího.¹³

 3

Pán pravil, že toto pokolení bude mít Jeho slovo skrze Proroka Josepha Smitha.

V každé době, kdy je evangelium na zemi, musí být zjeveno Pánovým prorokům a tito proroci musí být povoláni, aby působili jako právoplatní vykonavatelé, kteří vykonávají a řídí obřady spasení pro své bližní.

Joseph Smith je prorok, kterého Pán povolal v této době, aby znovuzřídil pravdy spasení a aby obdržel klíče a moci a mohl spravovat tyto spásné pravdy.

Právě jemu Pán řekl: „... Toto pokolení bude mít slovo mé skrze tebe.“ (NaS 5:10.) A poté Pán ohledně evangelia znovuzřízeného skrze Josepha Smitha pravil: „Toto evangelium Království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a potom přijde konec neboli zničení zlovolných.“ [Joseph Smith–Matouš 1:31.]¹⁴

Nyní pravím –

že Joseph Smith je tím, k němuž musí všichni lidé v této době hledět, aby se dozvěděli pravdu o Kristu a Jeho evangeliu;

že v příslušném čase bude jméno tohoto proroka známo v každém koutu země a mezi všemi lidmi;

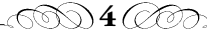
že ti, kteří jsou čestní v srdci, ho jako proroka přijmou a budou uctívat Pána, kterého on zjevil;

že Církvi, kterou na základě božského příkazu zorganizoval, se daří, protože se řídí zjeveními, která přišla skrze něho;

a že všichni ti, kteří věří učení Josepha Smitha a snaží se jít směrem, který vytyčil, dojdou k poznání, že Ježíš Kristus je Syn Boží, který byl ukřižován za hříchy světa.

Tímtéž způsobem, kterým vím, že Ježíš je Kristus – totiž skrze zjevení od Svatého Ducha – vím i to, že Joseph Smith je a byl a na věky bude prorok Boží. ...

V duchu svědectví a díkůvzdání [cituji] tato inspirovaná slova z Nauky a smluv: „Joseph Smith, Prorok a Vidoucí Páně, učinil, kromě Ježíše samotného, pro spasení lidí na tomto světě více, než kterýkoli jiný člověk, jenž na něm kdy žil.“ (NaS 135:3.)¹⁵

Joseph Smith a jeho bratr Hyrum byli sjednoceni v životě i ve smrti.

Jsem vděčný za znovuzřízení věčné pravdy v této poslední dispensaci evangelia; za posláním a službu Proroka Josepha Smitha a mého dědečka, Patriarchy Hyruma Smitha; a za to, že člověku na zemi byly opět svěřeny klíče království Božího.¹⁶

„A opět, vpravdě pravím tobě, požehnaný je služebník můj Hyrum Smith; neboť já, Pán, ho miluji pro bezúhonnost srdce jeho, a protože miluje to, co je správné přede mnou, praví Pán.“ [NaS 124:15.]

Kdo by nebyl šťastný, kdyby mu byla vyslovena taková důvěra a dána taková chvála a přicházela by od Pána? Hyrum Smith byl jedním z prvních, kdo byli v této dispensaci pokřtěni. Celý život stál po boku svého bratra Josepha a posiloval ho povzbuzením, vírou a oddanou láskou. Hyrum byl mužem, který měl úžasně jemné srdce. Byl velmi pokorný a měl rád svého bratra více než vlastní život. To se projevilo při Hyrumově smrti, díky níž obdržel korunu mučedníka. Při obhajobě pravdy byl nebojácný. Vpravdě „miloval to, co je správné“.

Hyrum Smith se narodil devátého února 1800 a byl téměř o šest let starší než Prorok. Joseph Smith nikdy nezískal žádnou poctu, kterou by s ním nesdílel i Hyrum, který se s bratrem radoval ze všech požehnání, která Pán Josephovi udělil. Tutéž bratrskou lásku projevoval Prorok Joseph ke svému bratru Hyrumovi. Procházeli společně týmiž strastmi a radostmi. Na oba doléhala tatáž pronásledování. Kvůli evangeliu byli ve stejných žalářích, a když nadešel čas, aby své svědectví zpečetili, oba společně získali korunu mučednictví. „V životě nebyli rozdělení a ve smrti nebyli odloučení.“ [NaS 135:3.] ...

Toto je zasloužilá pocta od Proroka: „Bratře Hyrume, jak věrné srdce máš! Ó, kéž věčný Jehova korunuje tvou hlavu věčnými požehnáními jako odměnu za péči, se kterou se staráš o mou duši! Ó, kolik trápení jsme spolu sdíleli; a opět se shledáváme spoutáni neúprosnou rukou útisku. Hyrume, jméno tvé bude zapsáno v Knize zákona Páně, aby na něj mohli hledět ti, kteří přijdou po tobě, a aby se mohli řídit vzorem tvých skutků.“

Joseph a Hyrum Smithovi společně zpečetili své svědectví vlastní krví.

A dále Prorok řekl: „Modlím se v srdci, aby všichni moji bratři byli jako můj milovaný bratr Hyrum, který vlastní mírnost beránka a bezúhonnost Jóba, a krátce řečeno, tichost a pokoru Krista; a já ho miluji onou láskou, která je silnější než smrt, neboť jsem neměl nikdy důvod pokárat ho, ani on mne.“¹⁷

5

Joseph a Hyrum Smithovi zpečetili své svědectví vlastní krví.

Můj dědeček, Patriarcha Hyrum Smith, byl povolán, aby držel klíče této dispensace společně se svým mladším bratrem, Prorokem Josephem. Pán řekl, že v ústech dvou svědků budou všechny věci potvrzeny. [Viz 2. Korintským 13:1.] ...

Joseph Smith nemohl být sám, protože jinak by jeho dílo neuspělo, právě tak jako dílo Spasitelovo vyžadovalo potvrzení dalšího svědka – a kdo jiný by mohl svědčit ve prospěch Krista než Jeho Otec? [Viz Jan 8:12–18.] A tak Pán povolal dalšího muže, aby stál

s Josephem Smithem a držel klíče spasení v této dispensaci jakožto spolusvědék. ...

... Nejen že byl [Hyrum] povolán stát se Patriarchou Církve, což bylo jeho dědičné právo, ale zároveň mu Pán řekl:

„A od tohoto času nadále ho určuji, aby mohl býti prorokem a vidoucím a zjevovatelem pro církev mou stejně jako služebník můj Joseph;

Aby mohl jednati ve shodě také se služebníkem mým Josephem; a aby přijímal rady od služebníka mého Josepha, jenž mu ukáže klíče, skrze něž může prositi a obdržeti a býti korunován stejným požehnáním a slávou a ctí a kněžstvím a dary kněžství, jež byly kdysi vloženy na toho, jenž býval služebníkem mým Oliverem Cowderym;

Aby služebník můj Hyrum mohl vydávati svědectví o věcech, které mu ukáží, aby jméno jeho mohlo býti uchovááno v úctyhodné paměti z pokolení na pokolení, na věky věků.“ [NaS 124:94–96.]

V souladu s tímto povoláním a příkázáním Prorok Joseph Smith předal Hyrumu Smithovi všechny klíče, pravomoc a dary kněžství, které Prorok držel a které dříve držel Oliver Cowdery. Pán také Hyrumu Smithovi zjevil vše, co bylo nutné k tomu, aby byl zcela a v plné míře svědkem se svým bratrem Josephem jako prorok, vidoucí a zjevovatel a president Církve a aby stál po celý čas a celou věčnost v čele této dispensace se svým bratrem Josephem jako svědek Ježíše Krista.¹⁸

Se svým bratrem – mým dědečkem, Patriarchou Hyrumem Smithem – zpečetil [Joseph Smith] své svědectví vlastní krví v žaláři v Carthage. A přinejmenším já sám chci být nástrojem v rukou Páně, abych dal končinám země poznat, že spasení je znovu dostupné díky tomu, že Pán povolal v této době mocného vidoucího, aby znovuzřídil své království na zemi.¹⁹

Pozvedáme hlas v díkůvzdání za život a službu Proroka Josepha Smitha, Patriarchy Hyruma Smitha a také proroků a apoštolů a spravedlivých mužů a žen, kteří stavěli na základě, který oni položili.²⁰

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- President Smith vyprávěl o členech své rodiny, kteří mu pomáhali vyživovat jeho dětské svědectví o poslání Josepha Smitha. (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Jak můžeme dětem pomáhat získat svědectví o poslání Proroka Josepha Smitha?
- Jaká je spojitost mezi jmény Ježíše Krista a Josepha Smitha? (Viz 1. oddíl.) Jaký vliv má poslání Proroka Josepha Smitha na vaše svědectví o Spasiteli a Jeho evangeliu?
- Zamyslete se nad poznámkou presidenta Smitha ohledně toho, že Pán povolal spíše Josepha Smitha než „někoho, kdo byl zběhlý v učenosti a tradicích světa“. (2. oddíl.) Jak nám tato znalost může pomoci, když máme pocit, že nejsme schopni plnit své zodpovědnosti?
- Ve 3. oddíle president Smith cituje Nauku a smlouvy 5:10 a 135:3. Jak byste mohli vysvětlit tyto verše někomu, kdo nezná poslání Josepha Smitha?
- Čemu se můžete naučit ze vztahu mezi Josephem Smithem a jeho bratrem Hyrumem? (Viz 4. oddíl.)
- Co vás napadá, když přemýšlíte o tom, jak Joseph a Hyrum Smithovi zpečetili své svědectví vlastní krví? (Viz 5. oddíl.) Jak můžeme chovat jejich oběť v úctě?

Související verše z písem

Překlad Josepha Smitha, Genesis 50:30–31; 2. Nefi 3:5–15; NaS 11:11–26; 76:22–24; 135

Pomůcka k výuce

Jedním ze způsobů, jak povzbuzovat k pilnému studiu, je pozorně naslouchat, když někdo pokládá otázku nebo něco říká. „Naslouchání je vyjádřením lásky. Často vyžaduje oběť. Když skutečně nasloucháme druhým, často se vzdáváme toho, co chceme říci my, ve prospěch toho, aby se mohli vyjádřit oni.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 66.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1962, 44.
2. Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, 459.
3. Conference Report, Apr. 1962, 44.
4. Conference Report, Apr. 1960, 73.
5. Conference Report, Apr. 1962, 45.
6. Conference Report, Oct. 1949, 88–89.
7. Conference Report, Oct. 1970, 6.
8. „The First Prophet of the Last Dispensation“, *Ensign*, Aug. 1971, 7.
9. Conference Report, Apr. 1920, 108–109.
10. Conference Report, Apr. 1920, 107.
11. Conference Report, Oct. 1949, 88.
12. „To Know for Ourselves“, *Improvement Era*, Mar. 1970, 3.
13. *Essentials in Church History* (1950), 20–21.
14. Conference Report, Oct. 1970, 6.
15. „The First Prophet of the Last Dispensation“, 7.
16. „A Prophet's Blessing“, *Ensign*, July 1972, 130.
17. „Hyrum Smith: A Tribute by Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, Feb. 1933, 201; z původního textu kurzíva odstraněna; viz také *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 457.
18. Conference Report, Apr. 1930, 91–93; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:216–219.
19. „The First Prophet of the Last Dispensation“, 7.
20. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, 9.

President Joseph Fielding Smith, oddaný služebník v Pánově království

Církev a království Boží

„Nechť všichni lidé nepochybně vědí, že toto je Pánova Církev, a On řídí její záležitosti. Jaká výsada být členem takové božské instituce!“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Služba Josepha Fieldinga Smitha v povolání presidenta Církve od 23. ledna 1970 do 2. července 1972 byla vyvrcholením jeho celoživotní oddanosti Pánovu království. Vtipkoval o tom, že svůj první církevní úkol dostal v době, když byl ještě nemluvně. Když mu bylo devět měsíců, doprovázel se svým otcem, presidentem Josephem F. Smithem, presidenta Brigham Younga do utazského St. George, aby se zúčastnili zasvěcení chrámu St. George.¹

Joseph Fielding Smith sloužil jako mladý muž na misii na plný úvazek a později byl povolán presidentem kněžského kvora a členem generální komise Vzájemného osvětového sdružení Mladých mužů (předchůdce dnešní organizace Mladých mužů). Také pracoval jako referent v kanceláři církevního historika a neokázale pomáhal svému otci jako jakýsi neoficiální tajemník, když byl jeho otec presidentem Církve. Díky těmto příležitostem ke službě získal Joseph Fielding Smith schopnost cenit si inspirovaného uspořádání Církve a její role při vedení jednotlivců a rodin k věčnému životu.

7. dubna 1910 byl Joseph Fielding Smith vysvěcen apoštolem Pána Ježíše Krista. Téměř 60 let sloužil jako člen Kvora Dvanácti apoštolů, z toho téměř 20 let jako president tohoto Kvora. Jako apoštol pomáhal řídit Církev po celém světě. Zapojoval se do mnoha oblastí působení Církve – sloužil jako církevní historik, president chrámu Salt Lake, president Utažské genealogické společnosti a jako rádce v Prvním předsednictvu.

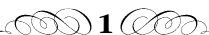
Joseph Fielding Smith byl prostý a nenáročný muž a nikdy o tato povolání neusiloval. Když ho ale Pán povolal ke službě, ochotně a nadšeně uposlechl. Tuto oddanost neokázale projevil, když šel jednou ve věku 89 let na shromáždění. Vyšel z domu, uklouzl a spadl z několika schodů. Ačkoli si poranil nohu, šel pěšky ještě asi půl kilometru – „kulhal jsem jako stařík,“ řekl –, aby mohl splnit své zodpovědnosti. Po shromáždění došel pěšky domů, kde lékaři konečně umožnil, aby ho vyšetřil. Lékař zjistil, že president Smith si nohu na několika místech zlomil. President Smith později tento zážitek okomentoval. „Shromáždění bylo poněkud dlouhé,“ řekl. „Ale to je ostatně většina shromáždění.“²

V poselství mládeži Svatých posledních dnů president Smith vysvětlil, proč je tak oddaný dílu Církve:

„Vím, že Bůh žije. Vím, že Ježíš Kristus je Jednorozený Syn v těle našeho Otce. Mám dokonalou víru v poslání Proroka Josepha Smitha a těch, kteří byli jeho nástupci.

Vím, že máme pravdu věčného evangelia Ježíše Krista, právě tak jistě jako vím, že žiji. Kdybych to nevěděl, nechtěl bych zde být, ani bych s tímto dílem nechtěl mít nic co do činění. Avšak vím to každou částí svého těla. Bůh mi to zjevil.“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Po staletích duchovní temnoty a odpadlictví Pán znovuzřídil své evangelium a zorganizoval svou církev na zemi.

Pán znovuzřídil evangelium a opět zorganizoval svou církev na zemi. Důvodem pro toto zorganizování a znovuzřízení je skutečnost, že svět byl celá staletí v duchovní temnotě, bez pravomoci a bez porozumění; lidé nevěděli, jak uctívat žijícího Boha. ...

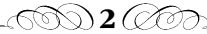
Věčná smlouva byla porušena; správné porozumění zásadám evangelia zmizelo následkem odpadlictví; právo úřadovat v obřadech evangelia mezi lidmi skončilo. Stalo se nutností, aby toto vše bylo znovuzřízeno a aby se víra mohla šířit mezi lidmi skrze otevření nebes a znovuzřízení evangelia.

A tak Pán vyslal ze své přítomnosti posly s plností evangelia a s mocí a pravomocí kněžství, které mělo být předáno lidem, a tito poslové jim dali příkázání, ... protože Pán znal pohromy, které měly přijít na svět, a bylo Jeho vůlí, aby se lidem dostalo náležitěho varování a příležitosti obdržet evangelium, aby mohli činit pokání, odvrátit se od svých zlovolných cest a sloužit Pánu. [Viz NaS 1:17–23.]⁴

Prohlašujeme, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je království Boží na zemi, jediné místo, kam mohou lidé přijít a učit se pravdivým naukám spasení a kde mohou najít pravomoc svatého kněžství.⁵

Milovaní bratří a sestry – jsem vděčný tak, že to nedokáži ani vyjádřit, za pozhnání, která Pán dává mně a věrným členům této Církve v rozličných národech světa i všem svým dětem, ať jsou kdekoli.

Děkuji mu každý den svého života za to, že v těchto posledních dnech znovuzřídil své věčné evangelium pro spasení všech těch, kteří budou věřit zákonům evangelia a budou jich poslušni.⁶

Církev řídí samotný Pán a je naší výsadou, že můžeme být členy Církve.

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je doslova a skutečně království Boží na zemi.⁷

Rád bych řekl, že žádný člověk sám o sobě nemůže vést tuto Církev. Je to Církev Pána Ježíše Krista; On stojí v jejím čele. Církev nese Jeho jméno, má Jeho kněžství, spravuje Jeho evangelium, káže Jeho nauku a koná Jeho dílo.

On si vybírá lidi a povolává je, aby byli nástrojem v Jeho rukou pro dosažení Jeho záměrů, a vede je a řídí je v jejich práci. Lidé jsou ale pouhým nástrojem v Pánových rukou a čest a sláva za vše, čeho Jeho služebníci dosáhnou, je a má být připisována navěky Jemu.

Pokud by toto bylo dílo lidské, tak by selhalo, ale je to dílo Páně a On neselhává. A máme ujištění, že pokud budeme dodržovat příkázání a budeme stateční ve svědectví o Ježíšovi a budeme věrni ve všem, co nám bude svěřeno, Pán nás povede a bude řídit nás i svou Církve po stezkách spravedlivosti, aby uskutečnil všechny své záměry.⁸

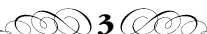
Všem členům Církve po celém světě bych rád řekl, že tato Církev má božsky dané poslání působit pod správou a vedením našeho Spasitele Ježíše Krista a že nic nezastaví Jeho plány, které se toho týkají. Církev naplní záměry našeho Otce v nebi. Doufám, že Svatí po celém světě denně děkují Pánu za to, že jsou členy Jeho Církve, a za poslání Proroka Josepha Smitha, který znovuzřídil evangelium pro naši radost a štěstí.⁹

Čestným v srdci ve všech národech říkáme: Pán vás miluje. Chce, abyste získali všechna požehnání evangelia. Vyzývá vás nyní k tomu, abyste věřili v Knihu Mormonovu, abyste přijali Josepha Smitha jako proroka a abyste vstoupili do Jeho pozemského království, a stali se tak dědici věčného života v Jeho nebeském království.¹⁰

Nikdy od zorganizování Církve nenastala doba, kdy by Církev vedl člověk. Nebylo tomu tak ve dnech Josepha Smitha, ani Brigham Younga; nebylo tomu tak ani nikdy poté. Toto je Pánovo dílo, a nezapomínejte na to, že toto dílo koná Všemohoucí, nikoli člověk.¹¹

Vím, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je království Boží na zemi a že tak, jak je nyní uspořádána a vedena, má Pánovo schválení a postupuje předepsaným směrem.

Nechť všichni lidé nepochybně vědí, že toto je Pánova Církev a On řídí její záležitosti. Jaká výsada být členem takové božské instituce!¹²

Církev je zorganizována proto, aby pomáhala členům nacházet radost a štěstí v tomto životě a získat věčný život v životě, který přijde.

Pán ustanovil všechny věci v určitém pořádku a dal nám dokonalý systém. Lidé ho nemohou vylepšit. Pokud bychom vykonávali to, co Pán zjevil, tak, jak to zjevil, pak by vše bylo dokonalé, neboť tato organizace je organizací dokonalou; její teoretická základ – její plán – je bez chyby.¹³

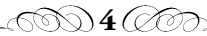
Pán ve své Církvi ustanovil kněžskou organizaci, kterou vedou apoštolové a proroci. A také zřídil další organizace, ... aby kněžství podporovaly a aby mu pomáhaly.

V každé dispensaci evangelia je nutné zaopatřit zvláštní potřeby, je zapotřebí řešit problémy a členům Církve se musí pomáhat v jejich úsilí vypracovat si spasení „s bázni a s třesením“ před Pánem. (Viz Filipenským 2:12.) A tak máme pomocné organizace [Pomocné sdružení, Mladé muže, Mladé ženy, Primárky a Nedělní školu], aby kněžství podporovaly a pomáhaly mu. Jsou zorganizovány tak, aby zaopatřovaly potřeby lidí, ať již žijí v jakýchkoli společenských podmínkách. Jsou součástí Božího vedení a jsou zřízeny proto, aby pomáhaly členům Církve zdokonalovat se a dělat to, co jim zajistí radost a štěstí v tomto životě a věčný život v životě, který přijde. ...

Církev a její orgány tvoří v podstatě servisní organizaci, která má pomáhat rodině i jednotlivci. Domácí učitelé, vedoucí kněžství a biskupové jsou pověřeni vést ty, s nimiž pracují, k věčnému životu v království našeho Otce, a pomocné organizace jsou pověřeny pomáhat v tomto velikém díle spasení a podporovat ho.

Nemůžeme dostatečně zdůraznit onu velikou potřebu využívat všechny tyto programy ku prospěchu a požehnání všech dětí našeho Otce. ...

Pokud každý z nás bude při plnění programů Církve dělat vše, co má, Pán nám bude žehnat zdarem v tak plné míře, že naše úsilí bude úspěšné, a díky tomu budeme mít veškerý pokoj a radost zde a věčnou slávu v životě příštím.¹⁴

Naše služba v Církvi je vyjádřením lásky k druhým a vděčnosti za Pánovu nekonečnou službu.

Pán je s Církví. Vede nás. Jeho Duch spočívá na tomto lidu. A od nás vyžaduje, abychom Mu sloužili pokorně a v jednotě srdce a duše.¹⁵

Náš Spasitel přišel na svět, aby nás učil, že máme mít rádi jeden druhého, a jelikož se toto veliké ponaučení projevilo prostřednictvím Jeho velikého utrpení a smrti, abychom my mohli žít, neměli bychom snad vyjadřovat lásku k bližním službou, kterou pro ně vykonáváme? Neměli bychom snad projevovat vděčnost za onu nekonečnou službu, kterou nám prokázal, tím, že budeme sloužit v Jeho díle?

„Vaše znamenitá služba nezůstává nepovšimnuta Bohem, kterému sloužíte a do Jehož díla jste zapojeni.“

Člověk, který v Církvi dělá pouze to, co se týká jen jeho samotného, nikdy nedosáhne oslavení. Například ten, kdo je ochotný se modlit, platit desátky a oběti a vykonávat obvyklé povinnosti, které se týkají jen jeho osobního života a ničeho jiného, nikdy nedosáhne cíle dokonalosti.¹⁶

Nikdy neodmítejte sloužit. Když vás předsedající úředník požádá o pomoc, s radostí to přijměte a vynaložte na danou práci své nejlepší úsilí. Toto od nás očekává Pán a my jsme zavázáni smlouvou, že tak budeme činit. Toto jednání nám přináší radost a pokoj a zároveň ti, kteří slouží, získávají to největší požehnání. Učitel získává víc než ten, kdo se učí; požehnání, které se nám vrací, když přijmeme povolání k práci v Církvi, je mnohem větší než požehnání, které můžeme dát druhým. Ten, kdo odmítá vykonat jakoukoli práci nebo se

vyhýbá zodpovědnosti, když je mu v Církvi nějaká dána, se ocitá ve vážném nebezpečí, že ztratí vedení Ducha. Nakonec se stane vlašným a netečným vůči všem povinnostem a podobně jako rostlina, která se neobdělává a nezalévá, sesychá a umírá duchovní smrtí.¹⁷

Vaše znamenitá služba nezůstává nepovšimnuta Bohem, kterému sloužíte a do Jehož díla jste zapojeni.¹⁸

Modlím se o to, abychom všichni pracovali společně jako opravdoví bratři a sestry v Pánově království, a uskutečnili tak veliké dílo, které před námi leží.¹⁹

V této dispensaci se království Boží a dílo Páně rozšíří po celém světě.

Dispensace evangelia je definována jako udělení moci a pravomoci na základě pověření od Boha božsky vybraným úředníkům, aby mohli šířit slovo Boží a vykonávat všechny obřady evangelia. ...

Byly doby, kdy evangelium bylo lidem kvůli jejich přestupkům odňato. Tak tomu bylo i v době Noémově. Izrael se odvrátil od Pána a byl před příchodem Ježíše Krista ponechán mnoho pokolení v temnotě – a když Kristus přišel mezi lidi, plnost evangelia znovu-zřídil. Vyslal své učedníky, aby hlásali Jeho poselství po celém světě, ale neuplynulo mnoho staletí a lidé opět upadli v omyl a ztratili pravomoc jednat ve jménu Páně. Proto bylo nutné, aby se otevřela nebesa a aby došlo k uvedení nové dispensace v přípravě na Druhý příchod našeho Pána v oblacích nebeských, aby panoval na zemi ve slávě po dobu tisíce let, kterážto událost je blízko, dokonce na prahu našich dveří.²⁰

Samotné evangelium bylo a je stejné v každé dispensaci; plán spasení je tentýž pro všechny děti našeho Otce v každé době. Čas od času bylo evangelium ztraceno kvůli odpadlictví, ale kdykoli má Pán svůj lid na zemi, jsou mu nabídnuty tytéž zákony a pravdy spasení, které byly zjeveny i nám.

Existuje ale jeden úžasný přídavek, který jsme obdrželi v této době a který lidé nikdy dříve neměli. Pán v této dispensaci prohlásil, že Církev nebude nikdy svedena na scestí; tentokrát zde evangelium zůstane. Tentokrát je tato zjevená pravda předurčena

k tomu, aby připravila lidi na Druhý příchod Syna Muže, a až Pán přijde uvést mileniální éru pokoje a spravedlivosti, Církev bude zřízena ve všech koutech země.²¹

Jsme členy celosvětové Církvě – Církvě, která má plán života a spasení, Církvě založené samotným Pánem v těchto posledních dnech, aby nesla Jeho poselství spasení ke všem Jeho dětem po celé zemi. ...

Dosáhli jsme takového postavení a síly, které nám umožňují naplnit pověření dané nám Pánem skrze Proroka Josepha Smitha, že máme nést tyto radostné zvěsti znovuzřízení každému národu a všem lidem.

A budeme nejen kázat evangelium v každém národě před Druhým příchodem Syna Muže, ale také získáme obrácené a zřídíme mezi nimi kongregace Svatých.²²

Království Boží a dílo Páně se bude šířit dál a dál; bude ve světě postupovat kupředu rychleji, než tomu bylo v minulosti. Pán tak pravil a Duch vydává svědectví; a já o tom vydávám svědectví, neboť vím, že je to pravda. Království Boží zde má růst, má se šířit, má v zemi zapustit kořeny a přebývat tam, kam ho Pán zasadil svou vlastní mocí a svým vlastním slovem, aby již nikdy nebylo zničeno, ale aby pokračovalo dál, dokud nebudou záměry Všemohoucího naplněny – každá zásada, o které promlouvali proroci od počátku světa. Toto je Boží dílo, které On sám svou vlastní moudrostí, a nikoli moudrostí lidskou, znovuzřídil na zemi v těchto posledních dnech.²³

Evangelium je určeno pro všechny lidi a Církev bude před Druhým příchodem Syna Muže založena všude, ve všech národech, dokonce až do končin světa.²⁴

Vím, a svědčím o tom, že Pánovy záměry na zemi zvítězí. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů zde zůstane. Pánovo dílo zvítězí. Žádná moc na zemi nemůže zabránit tomu, aby se pravda šířila dál a evangelium bylo kázáno v každém národě.²⁵

Zanechávám na vás své požehnání a své ujištění, že Bůh je se svým lidem a že dílo, do něhož jsme zapojeni, zvítězí a bude se šířit kupředu, dokud se věčné záměry Pána nenaplní.²⁶

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Jak můžeme následovat příklad presidenta Smitha při své službě v Církvi? (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.)
- Přemítejte o učení presidenta Smitha ohledně Znovuzřízení evangelia. (Viz 1. oddíl.) Jaké myšlenky vás napadají, když přemýšlíte o tom, že žijete v době, kdy byla Pánova Církev na zemi znovuzřízena?
- President Smith svědčil o tom, že Ježíš Kristus stojí v čele Církve. (Viz 2. oddíl.) Jak byste se mohli podělit o své svědectví týkající se této pravdy s někým, kdo není členem Církve?
- Jak vám organizace a programy v Církvi pomáhají získat pozhnaní zmíněná ve 3. oddíle? Jak pomáhají vaší rodině?
- President Smith řekl: „Náš Spasitel přišel na svět, aby nás učil, že máme mít rádi jeden druhého.“ (4. oddíl.) Jak můžeme následovat Spasitelův příklad lásky, když sloužíme jako domácí učitelé nebo navštěvující učitelky?
- Zatímco si budete procházet 5. oddíl, všimněte si toho, jak se tato dispensace liší od ostatních. Jaký vliv může mít toto poznání na naši službu v Církvi? Co vás napadá, když přemýšlíte o přípravě světa na Spasitelův Druhý příchod?

Související verše z písem

Mosiáš 18:17–29; NaS 1:30; 65:1–6; 115:4; 128:19–22

Pomůcka k výuce

„Používáte-li rozmanité vzdělávací činnosti, studenti mají tendenci lépe porozumět zásadám evangelia a lépe si je pamatovat. Díky pečlivě vybrané metodě výuky může být určitá zásada jasnější, zajímavější a snadněji zapamatovatelná.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 89.)

Odkazy

1. Viz Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 16.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 4.
3. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, 5.
4. Conference Report, Oct. 1944, 140–141.
5. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 4.

6. Conference Report, Apr. 1970, 4.
7. „Use the Programs of the Church“, *Improvement Era*, Oct. 1970, 3.
8. Conference Report, Apr. 1970, 113.
9. „For Thus Shall My Church Be Called“, *Improvement Era*, Apr. 1970, 3.
10. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, 27.
11. Conference Report, Oct. 1968, 123.
12. Conference Report, Oct. 1970, 8.
13. „The One Fundamental Teaching“, *Improvement Era*, May 1970, 3.
14. „Use the Programs of the Church“, 2–3.
15. „The One Fundamental Teaching“, 3.
16. Conference Report, Apr. 1968, 12.
17. Conference Report, Apr. 1966, 102.
18. Conference Report, Apr. 1970, 59.
19. Conference Report, Apr. 1970, 114.
20. „A Peculiar People: Gospel Dispensations“, *Deseret News*, Dec. 5, 1931, Church section, 6.
21. „A Call to Serve“, *New Era*, Nov. 1971, 5.
22. Conference Report, British Area General Conference 1971, 5.
23. Conference Report, Oct. 1968, 123.
24. Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
25. „Counsel to the Saints and to the World“, 28.
26. Conference Report, Apr. 1970, 148–149.

Svědkové Knihy Mormonovy

„Zdá se mi, že žádný člen této Církve nemůže být nikdy spokojen, dokud znovu a znovu nebude číst Knihu Mormonovu a nebude o ní důkladně uvažovat, tak aby o ní mohl vydávat svědectví, že to je vskutku záznam, na němž spočívá inspirace Všemohoucího.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith sloužil od března 1921 do února 1970 jako církevní historik a zapisovatel. Z této své pozice pomáhal získávat původní dokumenty, které měly pro Církev historický význam. Jedním z dokumentů bylo i rukou psané svědectví podepsané Davidem Whitmerem, jedním ze tří zvláštních svědků Knihy Mormonovy. President Smith měl také tu výsadu držet v ruce ručně psané svědectví Olivera Cowderyho, dalšího ze tří svědků Knihy Mormonovy. Poté, co president Smith vytvořil vlastnoruční opis těchto dvou dokumentů, přečetl je přinejmenším při dvou veřejných proslovech – jednou v březnu 1939 a znovu na generální konferenci Církve v říjnu 1956.

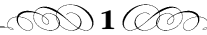
I když byl president Smith přesvědčen, že tato písemná svědectví byla natolik významná, že se o ně podělil veřejně, častěji mluvil o jiném svědectví o Knize Mormonově – o svém vlastním svědectví, které získal dokonce ještě dlouho předtím, než začal pracovat v kanceláři církevního historika. Řekl: „Knihu Mormonovu jsem začal číst ještě předtím, než jsem byl dost starý na to, abych mohl být jáhnem, a čtu ji dodnes a vím, že je pravdivá.“¹ „Přečetl jsem ji mnohokrát,“ řekl Svátým posledních dnů. „Nečetl jsem ji ale dostatečně. Stále obsahuje pravdy, které mohu dál hledat a nacházet, neboť jsem ji dosud nepoznal dokonale, ale vím, že je pravdivá.“²

Anděl ukázal zlaté desky Oliveru Cowderymu a Davidu Whitmerovi, dvěma ze tří svědků, v přítomnosti Josepha Smitha. Později anděl ukázal desky i třetímu svědkovi – Martinu Harrisovi.

Když se president Smith děлил o tato svědectví o Knize Mormonově, bylo jeho cílem povzbuzovat druhé, aby i oni obdrželi vlastní svědectví. Prohlásil: „Vydávám vám svědectví, že Pán mi dal jasně najevo skrze zjevení, které jsem obdržel – a mnozí z vás, kteří jsou zde přítomni, mohou vydat stejné svědectví –, že tyto věci jsou pravdivé, a tutéž výsadu má jakýkoli upřímný člověk, který se rozhodne číst s duchem naplněným modlitbou a s touhou poznat, zda je tato kniha pravdivá, či nikoli; a toto svědectví obdrží podle zaslíbení, které dal Moroni, který tento záznam zapečetil, aby vyšel na světlo světa v dispensaci plnosti časů.“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Knihy Mormonova je posvátný záznam, který obsahuje věčné evangelium a vydává svědectví o Ježíši Kristu.

Knihy Mormonova je posvátný historický záznam o dávných obyvatelích amerického kontinentu a obsahuje předpovědi jejich proroků, jim určená přikázání Páně a historii a osud těchto dávných národů. Je to americká kniha písma a je právě tak posvátná a inspirovaná jako Bible, která obsahuje posvátné záznamy Hebrejců na východní polokouli.⁴

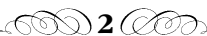
Nefitští proroci v modlitbě upřímně prosili o to, aby jejich zápisy byly zachovány a mohly vyjít na světlo světa a promlouvat jakoby z mrtvých, aby zbytku lidu Lehiova a také Židům a pohanům vydávaly svědectví o tom, že Bůh jim již tehdy zjevil plnost evangelia. Toužebně si přáli, aby v těchto posledních dnech byli lidé přivedeni k pokání a k víře v Boha skrze svědectví, které bylo těmto nefitským prorokům dáno před mnoha staletími. Ve skutečnosti se z Knihy Mormonovy dozvídáme, že toto je hlavní účel Knihy Mormonovy, jak je uveden v mnohých jejích pasážích. ...

... Pán dal nefitským prorokům velmi jasně najevo, že jejich historie a proroctví budou zachovány, aby vyšly na světlo světa v posledních dnech jako svědectví o Ježíši Kristu a aby mezi lidmi založily Jeho evangelium. Nefi prorokoval pohanům a Židům dnešní doby a zanechal jim své svědectví nanejvýš důrazným a výmluvným způsobem. (2. Nefi 33.) Moroni udělal totéž. (Moroni 10:24–34.)⁵

Nefi, jeden z prvních proroků izraelské kolonie, předpověděl téměř šest století před křesťanskou érou, že až budou záznamy obsahující historii jeho lidu zjeveny z prachu, stane se tak v době, kdy lidé budou zapírat „moc Boží, Svatého Izraelského“ a kdy budou říkat: „Poslouchejte nás a slyšte předpis náš; neboť vizte, dnes není žádného Boha, neboť Pán a Vykupitel vykonal dílo své a dal moc svou lidem.“ [2. Nefi 28:5.] A mnozí mezi nimi budou, až jim bude předložena nová kniha písem obsahující historii lidu tohoto západního světa, říkat: „Bible! Bible! My máme Bibli a nemůže být žádné další Bible.“ [2. Nefi 29:3.]

... Tato nová kniha písma měla být svědectvím nejen o Kristu, a měla obsahovat věčné evangelium, ale také měla být svědectvím o židovských písmech – o Bibli; a tyto dva záznamy – podle prorokování Nefiho, jeho otce, a také Jozefa, syna Izraele – mají srůst a vydávat svědectví o věčném evangeliu. [Viz 2. Nefi 3:11–13; 29:10–14.] A tyto záznamy jako svědectví dnes svědčí o pravdě, k odsouzení všech těch, kteří jejich nauky zavrhnou.⁶

Vím, že Joseph Smith přeložil Knihu Mormonovu darem a mocí Boží a že vyšla na světlo světa „k přesvědčení Židů a pohanů, že Ježíš je Kristus, Věčný Bůh, zjevující se všem národům“. [Titulní strana Knihy Mormonovy.]⁷

Pán, v souladu se zákonem svědků, povolal zvláštní svědky, aby svědčili o Knize Mormonově.

Existuje zákon, který je jednoznačně uvedený v písmech a který řídí svědectví a určování svědků. Pán se tímto zákonem řídí vždy, když udílí lidem nové zjevení.⁸

Ve všech dobách byl tento zákon [zákon svědků] neměnný a jednoznačný. Kdybychom měli dokonalé záznamy o všech dobách, zjistili bychom, že kdykoli Pán ustanovoval nějakou dispensaci, existovalo více svědků než jen jeden, aby o Něm svědčili. Pavel v listu Korintským napsal: „V ústech dvou neb tří svědků stanet každé slovo.“ [2. Korintským 13:1.]⁹

Pokud jde o příchod Knihy Mormonovy, Pán řekl, že si vybere svědky. Tři zvláštní svědkové měli vydat svědectví světu, a On pravil:

„A není nikoho jiného, kdo ji spatří, kromě několika podle vůle Boží, aby vydávali svědectví o jeho slově dětem lidským; neboť Pán Bůh řekl, že slova věrných budou mluvit, jako by to bylo od mrtvých.

Pročež, Pán Bůh bude nadále vynášeti slova knihy; a v ústech tolika svědků, kolik se mu bude zdát dobré, bude utvrzovati slovo své; a běda buď tomu, kdo odmítá slovo Boží!“ (2. Nefi 27:13–14.)¹⁰

Těmito třemi muži, kteří byli povoláni zvláštními svědky toho, jak Kniha Mormonova vyšla mocí Boží na světlo světa, jsou Oliver Cowdery, David Whitmer a Martin Harris. ... Spolupracovali s Josephem Smithem při zakládání tohoto podivuhodného díla v této dispensaci. ...

Jejich svědectví spočívá v tom, že je navštívil anděl z přítomnosti Páně, který jim ukázal zlatý záznam, z něhož byla Kniha Mormonova přeložena, a předal jim určité pokyny. Viděli rytiny na deskách, když před nimi byl obracen jeden list po druhém, a slyšeli hlas Boží prohlašující z nebes, že překlad byl proveden darem a mocí Boží, a prikazující jim, aby o tom vydali svědectví celému světu. Tito tři svědkové i přes protivenství, pronásledování a všechny možné rány osudu vždy zůstali věrní svému svědectví ohledně toho, že viděli desky v přítomnosti anděla a slyšeli hlas Boží, jenž k nim promlouval z nebes.

Bylo zde i dalších osm svědků, kteří rovněž viděli desky, drželi je v ruce a pečlivě zkoumali rytiny, které na nich byly, když jim je Joseph Smith ukazoval. Jejich svědectví je rovněž dáno světu a je uvedeno v každém výtisku Knihy Mormonovy. Všech osm těchto mužů zůstalo věrnými tomuto svědectví až do smrti.

Těchto dvanáct svědků [včetně Josepha Smitha], z nichž čtyři viděli anděly a měli nebeská vidění a osm z nich vidělo záznam, který jim ukázal Joseph Smith, představují, jak se zdá, všechny ty, které Pán usoudil za nutné povolát, aby potvrdil pravdivost Knihy Mormonovy, jak skrze Nefiho slíbil, že učiní. „A běda buď tomu, kdo odmítá slovo Boží!“ Svědectví těchto mužů naplňují zákon nadmíru.¹¹

Joseph Smith ... byl sám při Prvním vidění, byl sám, když mu Moroni přinesl poselství, byl sám, když obdržel desky; ale poté již sám nebyl. Pán povolal další svědky. Babička Smithová [Lucy Mack

Joseph Smith ukázal zlaté desky osmi svědkům.

Smithová, matka Josepha Smitha] ve svém životopise uvádí, že poté, co svědkové viděli desky pod vedením anděla Božího, Prorok přišel domů a plakal radostí, protože řekl: „Břímě bylo sejmuto a já již nejsem sám.“¹²

3

Tři svědkové zůstali věrni svému svědectví o Knize Mormonově.

Všichni tři [zvláštní] svědci se Církvi odcizili a opustili ji. Oliver Cowdery a Martin Harris se vrátili a pokorně usilovali o členství v Církvi a oba zemřeli jako plnoprávní členové. David Whitmer

zůstal mimo Církev; nicméně všichni tři tito muži zůstali věrni svědectví, které dali světu a které se nachází v každém výtisku Knihy Mormonovy.¹³

Toto je svědectví Davida Whitmera dané v Richmondu ve státě Missouri 19. března 1881 – opsané z původního dokumentu, který byl vydán tohoto data v richmondském listu *Conservator*.

„Všem národům, pokolením, jazykům a lidem, k nimž se tento spis dostane –

Bylo řečeno jistým Johnem Murphym z Pola [z kraje Caldwell] ve státě Missouri, že jsem loňského léta v rozhovoru s ním popřel svědectví jakožto jeden ze tří svědků Knihy Mormonovy –

Za účelem toho, aby mi porozuměl nyní, pokud mi nerozuměl tehdy, a aby svět mohl poznat pravdu, přeji si nyní, nacházejíc se takříkajíc na samém sklonku života, a v bázni Boží, učinit jednou provždy toto veřejné prohlášení:

Že jsem nikdy v žádném okamžiku nepopřel jakožto jeden ze tří svědků ono svědectví, ani žádnou jeho část, které se již tak dlouho vydává v oné knize.

Ti, kteří mne znají nejlépe, vědí, že jsem na tomto svědectví vždy trval – a aby nebyl nikdo uveden v omyl nebo aby nepochyboval o mých současných názorech na tuto věc, potvrzuji nyní opět pravdivost všech svých prohlášení, která jsem tehdy učinil a která byla tehdy vydána.“¹⁴

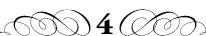
Nyní mi dovoluňte říci něco o Martinu Harrisovi. ... I když byl nadále věrný svému svědectví o Knize Mormonově, byl ve vztahu k Církvi mnoho let rozladěný. Po nějaké době, poté, co Svatí přišli do Utahu, se za ním několik našich dobrých bratří vydalo, našli ho a pomohli mu cítit se lépe a přivedli ho zpátky. Přišel sem [do Utahu], byl znovu pokřtěn a žil zde řadu let, přičemž potvrzoval své svědectví mezi osadníky. Zde také zemřel a byl pohřben [v Clarkstonu v Utahu].

Nyní pojďme k Oliveru Cowderymu. Co Oliver Cowdery, nejvýznamnější z oněch tří, který byl s Josephem Smithem tolikrát přítomen, když se jim zjevili andělé a byly znovuzřízeny klíče? Co se dělo s ním? Opustil Církev a stal se nesmírně zahořklým, ale nikdy

své svědectví nepopřel. Někteří řekli, že popřel, ale on to neudělal. Vždy byl onomu svědectví věrný. ...

... Poté, co byli Svátí vyhnáni z Nauvoa a ocitli se na pláních a vše vypadalo velmi ponuře (Sidney Rigdon řekl, že šli vstříc záhubě a že pro ně není žádné naděje, a v novinách se psalo, že nemohou přežít!), za těchto okolností Oliver Cowdery ... požádal o to, aby se mohl vrátit do Církve. ... Byl přijat zpátky, a když se připravoval odjet na misií do Velké Británie, onemocněl a zemřel. Zemřel v domě Davida Whitmera vydávajícíce svědectví o pravdě.¹⁵

Každý člen Církve může být svědkem Knihy Mormonovy.

Toto nejsou všichni svědkové, kteří mohou promlouvat o božském poslání Josepha Smitha či o pravdivosti Knihy Mormonovy. V Knize Mormonově je uvedeno zaslíbení, že všichni ti, kteří si přejí poznat, zda je tato kniha pravdivá a obsahuje slovo Páně, mohou poznat, že je pravdivá, budou-li se tázat s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, neboť On jim to projeví mocí Ducha Svatého. [Viz Moroni 10:3–5.] Existují stovky tisíců lidí, kteří toto zaslíbení vyzkoušeli, a mohou se vši upřímností říci, že toto poznání obdrželi.¹⁶

Jsem právě tak pevně přesvědčen, že tato Kniha Mormonova, z níž jsem četl, je slovo Boží a že byla zjevena tak, jak Joseph Smith prohlásil, že byla zjevena, jakože zde stojím a dívám se vám do tváře. Tuto pravdu může poznat každý člověk na tváři země, který má dost inteligence k tomu, aby rozuměl. Jak to může poznat? Musí udělat jediné – držet se návodu, který dal sám Pán, když řekl Židům, že ti, kteří budou činit vůli Jeho Otce, poznají, zda je tato nauka od Boha, nebo zda mluvil sám za sebe. [Viz Jan 7:17.] Mým svědectvím celému světu je to, že tato kniha je pravdivá. ...

Vím, že svědectví těchto [tří] svědků zaznamenané v každém výstisku Knihy Mormonovy je pravdivé; že stáli v přítomnosti anděla Božího, který jim oznámil, že tento záznam, tak jak byl přeložen, je správný; že jejich svědectví o tom, že Bůh k nim promluvil z nebes a vyzval je, aby o této skutečnosti svědčili, je pravdivé a že není člověka, který by nemohl obdržet toto svědectví, pokud si přeje ho obdržet, když bude tuto knihu s modlitbou a s vírou číst, s přáním

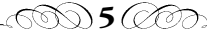
„Upřímné a zbožné čtení této knihy doprovází inspirace a pocit pokojné radosti a spokojenosti.“

poznat pravdu, jak to Moroni skrze zjevení oznámil. Díky tomu pozná pravdu ohledně znovuzřízení tohoto písma, které bylo dáno dávným obyvatelům tohoto kontinentu.¹⁷

Zdá se mi, že žádný člen této Církve nemůže být nikdy spokojen, dokud znovu a znovu nebude číst Knihu Mormonovu a nebude o ní důkladně uvažovat, tak aby o ní mohl vydávat svědectví, že to je vskutku záznam, na němž spočívá inspirace Všemohoucího, a že jeho historie je pravdivá. ...

... Žádný člen této Církve nemůže způsobit stát v přítomnosti Boží, pokud vážně a pečlivě nečetl Knihu Mormonovu.¹⁸

Když čtete Knihu Mormonovu, víte, že čtete pravdu. Proč? Protože Bůh vedl druhé, aby zapisovali události tak, jak se přihodily, a dal jim moudrost a inspiraci, aby tak mohli činit. A tak byly záznamy napsány těmi, kteří věřili v Boha. Tyto záznamy se nikdy neocitly v rukou odpadlíků; avšak dějepisci psali a mluvili tak, jak byli pohnuti Duchem Svatým, a my víme, že to, co napsali, je pravdivé, protože Pán na to vložil svou pečeť schválení. [Viz NaS 17:6.]¹⁹

Když nepřestáváme číst Knihu Mormonovu upřímně a s modlitbou, stává se pro nás čím dál dražší.

Všichni ti, kteří upřímně čtou Knihu Mormonovu, jsou ohromeni inspirovaným obsahem jejích stránek. ... Upřímné a zbožné čtení této knihy doprovází inspirace a pocit pokojné radosti a spokojenosti.²⁰

Když čtu [Knihu Mormonovu], jsem čím dál víc ohromen její posvátností, poselstvím, které obsahuje a které se zaměřuje na obranu poslání Pána Ježíše Krista, a evangeliem, které bylo znovuzřízeno v dispensaci plnosti časů pro spasení duší. Tento záznam se mi den za dnem stává čím dál tím dražším, protože se mi odhaluje naplnění prorocství, která pronesli tito proroci, kteří nyní promlouvají z mrtvých a z prachu k národům země, volají je k pokání a vyzývají je, aby věřily v Krista.²¹

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- President Smith řekl, že nečetl Knihu Mormonovu dostatečně. (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha.“) Čemu se můžeme z těchto slov naučit?
- 1. oddíl této kapitoly obsahuje slova z učení presidenta Smitha o účelech Knihy Mormonovy. Jak se tyto účely naplnily nebo naplňují ve vašem životě?
- I když Oliver Cowdery, Martin Harris a David Whitmer opustili Církev, nikdo z nich nikdy nepopřel své svědectví o Knize Mormonově. (Viz 2. a 3. oddíl.) Proč je tato skutečnost významná, když se zamýšlíme nad jejich svědectvími?
- President Smith řekl, že všichni lidé mohou být svědky Knihy Mormonovy. (Viz 4. oddíl.) Jak jste získali svědectví o této knize? Jak se můžete o toto svědectví dělit s druhými?
- President Smith o Knize Mormonově řekl: „Tento záznam se mi den za dnem stává čím dál tím dražším.“ (5. oddíl.) Platí toto i pro vás? Co může člověk dělat pro to, aby posílil své svědectví ohledně Knihy Mormonovy?

Související verše z písem

1. Nefi 6:3–5; 2. Nefi 29:7–8; Jákob 4:1–4; Enos 1:13; NaS 20:8–12

Pomůcka k výuce

„Vydávejte svědectví, kdykoli vás k tomu Duch nabádá, ne jenom na konci každé lekce. Poskytněte těm, které učíte, příležitosti k vydávání vlastních svědectví.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 45.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1961, 18.
2. Conference Report, Oct. 1949, 89; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:231.
3. Conference Report, Oct. 1956, 20; viz také Moroni 10:3–5.
4. „Origin of the First Vision“, *Improvement Era*, Apr. 1920, 503; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:209.
5. *Church History and Modern Revelation* (1953), 1:31–32.
6. „Predictions in the Bible Concerning the Book of Mormon“, *Improvement Era*, Sept. 1923, 958–959; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:228–229.
7. Conference Report, Oct. 1970, 8.
8. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, *Improvement Era*, Sept. 1927, 950; viz také *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:203.
9. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:203; z původního textu kurzíva odstraněna.
10. Conference Report, Oct. 1956, 19–20.
11. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, 952–53; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
12. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:210–211.
13. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, 952; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:229–230.
14. Conference Report, Oct. 1956, 20.
15. *Doctrines of Salvation*, rev. ed., 1:226–228.
16. „Testimonies of the Witnesses to the Book of Mormon“, 953; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:231.
17. Conference Report, Oct. 1949, 89; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:231–232.
18. Conference Report, Oct. 1961, 18.
19. „History and History Recorders“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1925, 55; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:202.
20. „Origin of the First Vision“, 503.
21. Conference Report, Apr. 1925, 73.

*Starší Joseph Fielding Smith z Kvora Dvanácti apoštolů
a President Joseph F. Smith v roce 1914*

Naše hledání pravdy

„Po nás, členech této Církve, se požaduje, abychom se obeznámili s tím, co Pán zjevil, abychom nemohli být svedeni na scestí. ... Jak můžeme kráčet v pravdě, pokud ji neznáme?“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Když bylo Josephu Fieldingu Smithovi osm let, otec mu dal Knihu Mormonovu a požádal ho, aby si ji přečetl. „Přijal jsem tento ne-fitský záznam s vděčností,“ vzpomínal později, „a věnoval jsem se úkolu, který jsem dostal.“ Jeho láska k této knize ho motivovala k tomu, aby pokaždé rychle udělal své domácí práce, a někdy dokonce odcházel dřív z baseballových zápasů, aby si našel nějaké klidné místo, kde by si mohl číst. Za necelé dva roky od chvíle, kdy dostal od otce tento dar, přečetl knihu dvakrát. Později o této četbě v dětství řekl: „Určitě pasáže se mi vtiskly do mysli, a já na ně nikdy nezapomněl.“¹ Četl i jiné knihy. „V oněch dětských letech jsem četl knihy, které byly napsány pro děti v Primárnkách a pro děti v Nedělní škole,“ řekl, „a když jsem byl doma, obvykle jsem měl v ruce nějakou knihu. ... Později jsem přečetl historii Církve zapsanou v časopise *Millennial Star*. Také jsem četl Bibli, Knihu Mormonovu, Drahocennou perlu, Nauku a smlouvy a další literaturu, která se mi dostala do rukou.“²

President Smith si uchovával tento hlad po poznání evangelia celý život. Když poznal pravdy evangelia, dělil se o ně s druhými a, když to bylo nutné, hájil je. Tři roky poté, co byl vysvěcen apoštolem, obdržel kněžské požehnání, které obsahovalo tyto rady: „Byl jsi požehnan schopností chápat, analyzovat a hájit zásady pravdy lépe než mnozí tvoji vrstevníci a přijde čas, kdy souhrnné znalosti, které jsi nashromáždil, budou stát jako obranná zeď před těmi, kteří se snaží a budou snažit zničit důkazy o božskosti

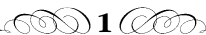
poslání Proroka Josepha; a při této obraně nebudeš poražen a světlo Ducha vyšle své paprsky do tvého srdce tak jemně, jako když rosa padá z nebe, a odkryje tvému porozumění mnoho pravd týkajících se tohoto díla.“³ President Smith tato prorocká slova naplnil. Jakožto vzdělaný student evangelia, učitel a spisovatel se pilně snažil vysvětlovat a hájit nauky spasení. President Heber J. Grant ho jednou nazval „největším znalcem písem“ mezi všemi generálními autoritami.⁴

President Smith se ke konci života často zamýšlel nad požehnáními, která díky studiu evangelia obdržel:

„Celý život jsem studoval zásady evangelia a přemítal jsem o nich a snažil jsem se žít podle zákonů Páně. Díky tomu mi do srdce vstoupila velká láska k Němu i k Jeho dílu a ke všem těm, kteří se snaží uskutečňovat Jeho záměry na zemi.“⁵

„Celý život jsem studoval písma a usiloval jsem o vedení Ducha Páně, abych porozuměl jejich skutečnému významu. Pán ke mně byl laskavý, a já se raduji z poznání, které mi dal, a z výsady, kterou jsem měl a mám, učit Jeho spásným zásadám.“⁶

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Pravdu máme hledat v mnoha oblastech, ale to nejdůležitější poznání je poznání evangelia.

Věříme ve vzdělání. Jako lidé se vždy snažíme dosáhnout znalostí v každé oblasti a jako Církev věnujeme velké částky a přinášíme značnou obět, abychom členům Církve umožnili získat příležitosti ke vzdělání. A to platí zvláště v této době vědeckého bádání a rozvoje. Máme za to, že naši mladí členové mají získat tolik vzdělání a technického školení, kolik je moudré a nutné získat.

Také ale máme za to, že toto úsilí o světské vzdělání má být spojeno s podobným úsilím o duchovní porozumění. Je důležitější – tisíckrát důležitější – dosáhnout poznání Boha a Jeho zákonů, abychom mohli dělat to, co přináší spasení, než získat veškeré světské poznání, kterého lze dosáhnout.⁷

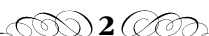
Každý den by se měl každý z nás něčemu novému naučit. Každý z vás má zvědavou mysl a snažíte se najít pravdu v mnoha oblastech. Upřímně doufám, že to největší úsilí věnujete oblasti duchovních

věcí, protože právě v této oblasti jsme schopni dosáhnout spasení a činit pokrok, který vede k věčnému životu v království našeho Otce.

Nejdůležitějším poznáním na světě je poznání evangelia. Je to poznání Boha a Jeho zákonů, toho, co lidé musí dělat, aby si vypracovali své spasení s bázní a třesením před Pánem. [Viz Filipenským 2:12; Mormon 9:27.]⁸

Ne každá pravda má tutéž hodnotu či důležitost. Některé pravdy jsou důležitější než jiné. Tu nejdůležitější pravdu, či nejdůležitější pravdy, nacházíme v základních zásadách evangelia Ježíše Krista. V prvé řadě se jedná o to, že Ježíš Kristus je Syn Boží, Vykupitel světa, který na tento svět přišel zemřít, aby lidé mohli žít. Tuto pravdu bychom měli znát. Je mnohem důležitější vědět, že Ježíš Kristus je náš Vykupitel, že nám dal zásady věčného života, než poznat vše, co lze poznat ve světském vzdělání.⁹

Pokud jde o filosofii a moudrost světa – nejsou-li v souladu se zjeveným slovem Božím, nic neznamenaají. Pokud je nějaká nauka, ať již přichází ve jménu náboženství, vědy, filosofie, či cehokoli jiného, v rozporu se zjeveným slovem Páně, neuspěje. Může se zdát hodnověrná. Může vám být předložena takovými slovy, která jsou lákavá a proti kterým možná nebudete schopni nic namítat. Může být založena na skutečnostech, které nedokážete vyvrátit, ale to jediné, co musíte udělat, je vyčkat. Čas vše prověří. Zjistíte, že každá nauka, každá zásada, bez ohledu na to, jak všeobecně v ní lidé věří – není-li v souladu s božským slovem Páně k Jeho služebníkům – zanikne. Ani není nutné, abychom se snažili překrucovat slovo Páně v marném úsilí přizpůsobit ho těmto teoriím a naukám. Slovo Páně nepomine, aniž by bylo splněno, ale všechny tyto falešné nauky a teorie zaniknou. Zůstane pravda, a jediné pravda, a vše ostatní zanikne.¹⁰

Pán nám přikázal, abychom báдали v písmech.

Pán přikázal členům Círky v této době, aby Ho hledali modlitbou, vírou a studiem. Bylo nám přikázáno, abychom studovali přikázání, která nám byla dána v Nauce a smlouvách, v Knize Mormonově a ve všech písmech, se zaslíbením, že „jakéhokoli základu inteligence dosáhneme v tomto životě, ten povstane s námi při

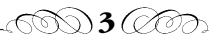
„Poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.“ (Jan 8:32.)

vzkříšení. A získá-li nějaká osoba více poznání a inteligence v tomto životě skrze svou píli a poslušnost než jiná, bude mít výhodu ve světě, který přijde.“ [NaS 130:18–19.] ... Spasitel řekl Židům: „Ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.“ [Jan 5:39.] Kolik členů Církve si *myslí* totéž, ale studiem a vírou se nepřipravují?¹¹

Zdá se mi, že člen této Církve by nebyl schopen odpočívat v pokoji a v klidu a mít čisté svědomí, aniž by skrze studium a víru znal standardní díla Církve. Tyto záznamy jsou neocenitelné. Svět se jim vysmívá, ale díky jejich naukám je nám dovoleno přiblížit se Bohu, lépe porozumět našemu Nebeskému Otci a Jeho Synu Ježíši Kristu, lépe se s Nimi seznámit a dozvědět se více o onom úžasném plánu spasení, který nám a světu dali.¹²

Dávní proroci, kteří viděli naši dobu, nemluvili nijak zvlášť ku prospěchu lidí své doby, ale ku prospěchu lidí, kteří žijí v době, o níž tito proroci mluví.¹³

Pravím vám, bratří a sestry, nemůžete dodržovat přikázání Páně a kráčet ve spravedlivosti, dokud nevíte, jaká tato přikázání jsou. Pán nám přikázal, abychom bádali v písmech, neboť to, co je v nich obsaženo, je pravdivé a bude splněno. [Viz NaS 1:37.] ... Bádejte v písmech; dobře se seznamte s tím, co Pán zjevil pro vaše spasení, pro spasení vaší rodiny a celého světa.¹⁴

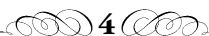

Máme velkou zodpovědnost dbát poselství pravdy, které Pán nyní zjevuje svým služebníkům.

Pokud budeme dbát slov Páně a budeme bádat sami za sebe a získávat poznání z Knihy Mormonovy, z Bible, z Nauky a smluv, z Drahocenné perly a z pokynů, které nám čas od času dávají církevní autority, a pokud se budeme snažit konat vůli Páně, pamatovat před Ním na modlitby a své smlouvy, nesejdeme z cesty.¹⁵

V devátém článku víry prohlašujeme, že „věříme všemu, co Bůh zjevil, všemu, co nyní zjevuje, a věříme, že ještě zjeví mnohé veliké a důležité věci týkající se království Božího“. To je pravda, a tak je nezbytné, abychom rozuměli všemu, co zjevil a co nyní zjevuje; jinak nejsme ve spojení s Jeho dílem a nemůžeme znát Jeho vůli ohledně sebe, neboť ji nechápeme.¹⁶

Svatí posledních dnů mají vkládat důvěru ve své vedoucí a mají následovat učení církevních autorit, neboť k nim promlouvají hlasem proroctví a inspirace. Pán hned v prvním oddíle Nauky a smluv prohlásil, že ať promlouvá svým vlastním hlasem, nebo hlasem svých služebníků, je to totéž. [Viz NaS 1:38.] Proto máme právě tak velkou zodpovědnost a závazek dbát hlasu toho, kdo stojí v čele, aby učil lid, nebo naslouchat hlasu starších Izraele, kteří nesou poselství pravdy mezi lid, jakou bychom měli, [kdyby] Pán seslal anděla ze své přítomnosti nebo nám sám přišel tyto věci oznámit.¹⁷

Evangelium můžeme poznat studiem, vírou a poslušností a skrze vedení Ducha Svatého.

Udělal bychom dobře, kdybychom se řídili radou Pána, kterou nám dal a která zní: „A kdokoli uchovává jako poklad slovo mé, nebude oklamán.“ [Joseph Smith–Matouš 1:37.] Uchovávat Jeho slovo

jako poklad je něco mnohem více, než ho jen číst. Když ho člověk uchovává jako poklad, musí ho nejen číst a studovat, ale také musí pokorně a poslušně dodržovat daná přikázání a obdržet inspiraci, kterou mu Svatý Duch udělí.¹⁸

Někdy slýcháme postesknutí: „Nemám čas.“ Všichni ale máme čas na to, abychom četli a studovali, což je naše posvátná povinnost. Což nedokážeme zařídit, abychom si každý den našli alespoň patnáct minut, které bychom věnovali pravidelné četbě a přemítání? Byl by to jen nepatrný časový úsek, ale byla by to jedna hodina a čtyřicet pět minut za týden; sedm a půl hodiny za měsíc, který má třicet dní, a devadesát jedna a čtvrt hodiny za rok. ...

... Velmi málo z nás čte příliš hodně; většina z nás čte příliš málo. Pán pravil: „A jelikož všichni nemají víru, hledejte pilně slova moudrosti a uče jim jeden druhého; ano, vyhledávejte slova moudrosti z nejlepších knih; usilujte o vědomosti, dokonce studiem a také vírou.“ [NaS 88:118; 109:7.]¹⁹

Očekává se od nás, že budeme studovat a poznávat vše, co budeme schopni, bádáním a rozbořem. V oblasti rozumu a studia ale existují určité hranice našich poznávacích schopností. Věci Boží lze poznat jedině Duchem Božím. Musíme získávat poznání vírou.²⁰

Lidé samozřejmě mohou bádát, mohou studovat, mohou poznávat mnoho věcí; mohou shromáždit velké množství informací, ale nikdy nebudou schopni dobrat se plnosti pravdy, ... pokud nejsou vedeni Duchem pravdy, Duchem Svatým, a nedodržují přikázání Boží.²¹

Opravdová víra doprovázená duchem pokory povede lidi k poznání pravdy. Neexistuje dost dobrý důvod k tomu, proč by lidi, ať jsou kdekoli, nemohli poznat pravdu, která lidi osvobozuje. Neexistuje dost dobrý důvod k tomu, proč by všichni lidé nemohli objevit světlo pravdy a poznat, zda Pán v těchto posledních dnech znovu promluvil, či nikoli. Pavel prohlásil, že lidé mají hledat „Pána, zda by [se ho snad mohli dotknout a] mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás“. [Skutkové 17:27.] Dokonce ani uprostřed duchovní temnoty a nedostatku víry, který pokrývá zemi, není rámě Páně zkráceno. Bůh vyslyší upřímnou prosbu těch, kteří poctivě hledají pravdu; a nikdo nemusí kráčet bez poznání božské pravdy a toho, kde nalézt Církev Ježíše Krista. To jediné, co člověk

potřebuje, je mít pokornou víru a zkroušeného ducha s odhodláním kráčet ve světle, a Pán mu to zjeví.²²

My všichni můžeme poznat pravdu; nejsme ponecháni bez pomoci. Pán umožňuje všem, aby získali poznání skrze dodržování [Jeho] zákonů a skrze vedení Jeho Svatého Ducha, který je seslán právě k tomu účelu, aby nás učil, když se podrobíme zákonu, abychom tak mohli poznat pravdu, která nás osvobozuje. [Viz Jan 8:32.]²³

Když uvedeme svůj život do souladu s pravdou, Pán nám dává více světla a poznání.

Po nás, členech této Církve, se požaduje, abychom se obeznámili s tím, co Pán zjevil, abychom nemohli být svedeni na scestí. ... Jak můžeme kráčet v pravdě, pokud ji neznáme?²⁴

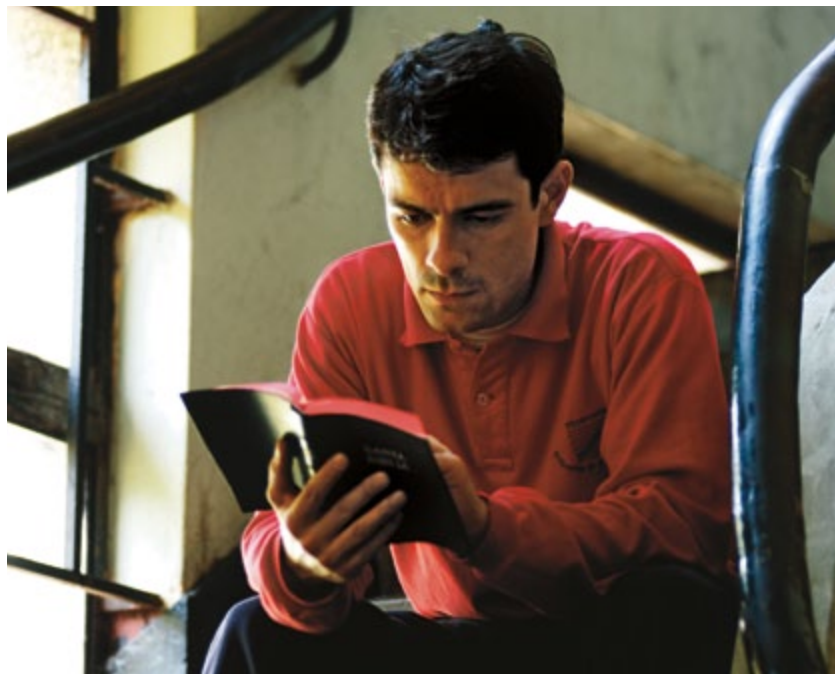
Naším jediným cílem, pokud jde o pravdy spasení, má být to, abychom zjistili, co Pán zjevil, a pak tomu věřili a jednali podle toho.²⁵

Budeme-li následovat ducha světla, ducha pravdy, ducha, který je vyložen ve zjeveních Páně; budeme-li skrze ducha modlitby a pokory usilovat o vedení Ducha Svatého, Pán nám dá více světla a více poznání; takže budeme mít ducha rozlišování, budeme rozumět pravdě, poznáme nepravdu, když ji uvidíme, a nebudeme oklamáni.

Kdo v této Církvi je oklamán? Není to ten, kdo věrně vykonává svou povinnost; není to ten, kdo se seznámil se slovem Páně; není to ten, kdo dodržuje příkázání daná v těchto zjeveních; je to však ten, kdo není obeznámen s pravdou, ten, kdo je v duchovní temnotě, ten, kdo nechápe a nezná zásady evangelia. Právě takový člověk bude oklamán, a až tito falešní duchové přijdou mezi nás, on nebude rozumět, ani nebude schopen rozlišovat mezi světlem a temnotou.

Budeme-li ale kráčet ve světle Pánových zjevení, budeme-li dbát rad, které nám dávají ti, kteří stojí v radách Církve a kteří jsou zplnomocnění udílet nám pokyny, nesejdeme na scestí.²⁶

Bádejme v písmech, poznejme, co Pán zjevil, uveďme svůj život do souladu s Jeho pravdou. Pak nebudeme oklamáni, nýbrž budeme mít moc odolávat zlu a pokušení. Naše mysl bude oživena a my budeme schopni chápat pravdu a odlišit ji od omylu.²⁷

„Bádejme v písmech, poznejme, co Pán zjevil, uvedme svůj život do souladu s Jeho pravdou.“

Pokud nerozumíme nějaké nauce nebo zásadě týkající se učení Církve, poklekněme. Předstupme před Pána v duchu modlitby a pokory a požádejme Ho, aby naše mysl byla osvětlena, abychom chápali.²⁸

„To, co je od Boha, je světlo; a ten, kdo přijímá světlo a zůstává v Bohu“ – a právě to je klíčem k řešení této situace – „přijímá více světla; a to světlo je jasnější a jasnější, až přijde dokonalý den.“ [NaS 50:24.]

Díky tomuto poznáváme, že ten, kdo hledá Boha a [je] veden Duchem pravdy neboli Utěшитelem a zůstává v Bohu, poroste v poznání, ve světle, v pravdě, až nakonec dosáhne dokonalého dne naplněného světlem a pravdou.

Toto vše nezískáme v tomto životě. Člověk nemůže dosáhnout tohoto cíle za několik málo let smrtelné existence. Avšak to, co zde poznáme, to, co je věčné, to, co je inspirováno Duchem pravdy, s námi zůstane i po smrti a pak půjdeme dál, budeme-li stále

zůstávat v Bohu, abychom přijali světlo a pravdu, dokud nakonec nedojdeme k onomu dokonalému dni.²⁹

Všem těm, kteří obdrží světlo pravdy a kteří se svým hledáním a poslušností snaží obeznámit se s evangeliem, je dáno zaslíbení, že obdrží řádku za řádkou, předpis za předpisem, zde trochu a tam trochu, dokud neobdrží plnost pravdy; dokonce jim budou zjevena i skrytá tajemství království; „neboť každý, kdo prosí, dostává; a ten, kdo hledá, nalézá; a tomu, kdo klepe, bude otevřeno“. [Matouš 7:8; 3. Nefi 14:8; viz také Izaiáš 28:10; NaS 76:1–10; 98:11–12.] Všichni tito jsou dědicové spasení a budou korunováni slávou, nesmrtelností a věčným životem jakožto synové a dcery Boží a získají oslavení v Jeho celestiálním království.³⁰

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Poté, co si přečtete o úsilí presidenta Smitha učít se evangeliu (viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“), se zamyslete nad vlastním úsilím. Jaká požehnání jste získali nebo získáváte díky tomu, že studujete písma a další nauky evangelia?
- Co se z 1. oddílu dozvídáme o vyváženosti mezi duchovním a světským vzděláváním? Jak můžeme členům rodiny a dalším pomoci v tom, aby ve snaze dosáhnout svých cílů ve vzdělání dávali na první místo duchovní poznání?
- Jak vám písma pomáhají „lépe se ... seznámit“ s Nebeským Otcem a Ježíšem Kristem? (Viz 2. oddíl.) Přemýšlejte o tom, co můžete dělat, abyste se zlepšili ve studiu písem.
- Poté, co si přečtete 3. oddíl, se zamyslete nad tím, jaká požehnání jste získali díky tomu, že jste se řídili radami vedoucích Církve. Jak se můžeme dělit o to, čemu žijící proroci učí, se svou rodinou i s dalšími?
- Co to znamená uchovávat jako poklad slovo Páně? (Některé náměty jsou uvedeny ve 4. oddíle.) Pokud si najdeme „každý den ... alespoň patnáct minut, které bychom věnovali pravidelně četbě a přemítání“, jak to může ovlivnit náš život?

- Přemítejte o tom, jak se rady uvedené v 5. oddíle týkají vašeho života. Jak můžeme „rozlišovat mezi světlem a temnotou“, zatímco se nepravdy stávají čím dál útočnější a dostupnější? Co můžeme dělat pro to, abychom v tomto ohledu pomáhali dětem a mládeži?

Související verše z písem

Žalm 119:105; Jan 7:17; 2. Timoteovi 3:15–17; 2. Nefi 4:15; 32:3; Helaman 3:29–30; NaS 19:23; 84:85; 88:77–80

Pomůcka k výuce

„Projevovat zájem o jednotlivce můžete i tehdy, když učíte více lidí najednou. Zájem o jednotlivce projevujete například tím, že každého vřele pozdravíte na začátku hodiny. ... Zájem projevujete také tím, když lákavě a bez rizika pobídnete studenty k účasti.“
(*Učení – není většího povolání* [2000], 35.)

Odkazy

1. Viz Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 57.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, v.
3. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 195.
4. Heber J. Grant, v Richard O. Cowan, „Advice from a Prophet: Take Time Out“, *Brigham Young University Studies*, jaro 1976, 416.
5. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, 27.
6. Conference Report, Oct. 1970, 5.
7. Proslov v institutu náboženství v utažském Loganu, 10. ledna 1971, 1–2, Church History Library; nepublikovaný rukopis.
8. „The Most Important Knowledge“, *Ensign*, May 1971, 2.
9. Conference Report, Apr. 1955, 51.
10. Conference Report, Oct. 1952, 60.
11. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:xiv; kurzíva v originále.
12. Conference Report, Oct. 1961, 18.
13. Conference Report, Oct. 1927, 142.
14. Conference Report, Oct. 1920, 58–59.
15. Conference Report, Oct. 1918, 56–57.
16. „Search the Scriptures“, *Young Woman's Journal*, Nov. 1917, 592.
17. Conference Report, Oct. 1916, 73.
18. „The Resurrection“, *Improvement Era*, Dec. 1942, 780; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:305.
19. „How and What to Read“, *Improvement Era*, Aug. 1913, 104–105; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:207.
20. „Pres. Smith Stresses Value of Education“, *Church News*, June 12, 1971, 3.
21. „And the Truth Shall Make You Free“, *Deseret News*, Mar. 30, 1940, Church section, 4; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:299.
22. *The Restoration of All Things* (1945), 195.
23. „Evidences of Eternal Life“, *Deseret News*, June 3, 1933, Church section, 5; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:295–296.
24. Conference Report, Oct. 1934, 65; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:302.
25. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 2.
26. Conference Report, Apr. 1931, 71; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:285–286.

27. „The New and Everlasting Covenant“, *Deseret News*, May 6, 1939, Church section, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:301.
28. Conference Report, Oct. 1959, 20.
29. „And the Truth Shall Make You Free“, 4; interpunkce a psaní velkých písmen upraveny podle současných norem.
30. „Search the Scriptures“, 591–592; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:303.

Když Petr, Jakub a Jan předali Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu Melchisedechovo kněžství, udělili jim také klíče kněžství.

Respektujeme klíče kněžství znovuzřízené skrže Josepha Smitha

„Dovolte mi nyní říci – velmi jasně a velmi důrazně –, že máme svaté kněžství a že klíče království Božího jsou zde. Nacházejí se pouze v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith prohlásil: „Mám dokonalé poznání božského poslání Proroka Josepha Smitha. Nemám pochyb o tom, že Pán ho povolal a dal mu zjevení a přikázání, otevřel mu nebesa a pověřil ho, aby stál v čele této velkolepé dispensace.“¹ President Smith měl společně s tímto „dokonalým poznáním“ i hlubokou úctu ke klíčům kněžství, které byly skrže Proroka Josepha znovuzřízeny. Vždy respektoval a podporoval ty, kteří tyto klíče drželi, a radil všem členům Církve, aby projevovali tutéž úctu. Řekl: „Každý muž, který je náležitým způsobem vybrán, aby předsedal v jakémkoli postavení v Církvi, má být ve svém povolání respektován.“²

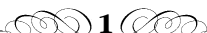
Při jedné příležitosti během apoštolské služby Josepha Fieldinga Smitha členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů dlouze diskutovali o jedné složité záležitosti. Starší Smith vyjádřil ohledně této záležitosti velmi jasný názor. Jednoho dne pak přišel za starším Smithem do kanceláře president Heber J. Grant, který byl tehdy presidentem Církve. President Grant vysvětlil, že poté, co s modlitbou dotyčnou záležitost zvážil, měl pocit, že má doporučit kroky, které se lišily od názoru staršího Smitha. Starší Smith ihned vyjádřil podporu rozhodnutí presidenta Granta. Později prohlásil: „Pokud se mě týče, když president Církve řekne, že Pán mu

projevil nebo ho inspiroval, aby něco udělal, budu ho v těchto krocích plně podporovat.“³

Joseph Fielding Smith v tomto duchu podporoval všechny své vedoucí kněžství, nejen presidenta Církve. Například v říjnu 1962 byl jako člen Kvora Dvanácti povolán sloužit Nathan Eldon Tanner. O rok později byl povolán jako rádce v Prvním předsednictvu, čímž se dostal na předsednickou pozici nad presidenta Smitha, který byl presidentem Kvora Dvanácti. President Tanner později vyjádřil vděčnost za podporu ze strany presidenta Smitha: „Když jsem byl povolán do Prvního předsednictva, projevoval mi v tomto postavení veliký respekt a věnoval mi plnou podporu a důvěru, i když byl služebně starším členem Dvanácti a působil v tomto úřadu déle než padesát let.“⁴

President Smith respektoval také vedoucí kněžství ve svém sboru. Když sloužil jako člen Kvora Dvanácti apoštolů, řekl: „Nemám právo ... pokřtít některé ze svých dětí, aniž bych nejprve zašel za biskupem ve sboru, kde žiji, a získal jeho svolení, protože on drží klíče pro sbor, do kterého jako člen patřím. Nikdy jsem nepokřtil žádné ze svých dětí, ... aniž bych zašel za biskupem a získal jeho schválení, abych tento obřad mohl vykonat a abych je mohl konfirmovat za členy Církve.“⁵

Učení Josepha Fieldinga Smitha

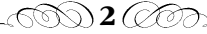
Klíče kněžství představují moc a pravomoc řídit Pánovo dílo na zemi.

Existuje rozdíl mezi přijetím úřadu v kněžství a obdržením klíčů kněžství. Tomu bychom měli rozumět zcela jasně. ...

... I když jsou všichni muži, kteří jsou vysvěceni do nějakého úřadu, držitelé kněžství, existují zvláštní neboli řídicí pravomoci, které jsou udílány těm, kteří jsou povoláni předsedat. Těmto pravomocem se říká klíče.⁶

Klíče [kněžství] jsou právem předsednictví; jsou mocí a pravomocí, kterou se vedou a řídí všechny Pánovy záležitosti na zemi. Ti, kteří je drží, mají moc spravovat a řídit způsob, kterým mohou sloužit v kněžství všichni ostatní.⁷

Když jsou muži pověřeni tím, kdo drží tyto klíče, jsou jejich úkony platné. To, co činí, je zpečetěno a schváleno v Církví jak na zemi, tak v nebesích.⁸

Pán seslal svaté posly ze své přítomnosti, aby znovuzřídil klíče kněžství.

Věříme, že po dlouhé noci temnoty, nevíry a odchýlení se od pravd čistého a dokonalého křesťanství Pán ve své nekonečné moudrosti znovuzřídil plnost věčného evangelia na zemi.

Víme, že Joseph Smith je prorok; že se mu na jaře 1820 zjevili Otec a Syn, aby uvedli tuto poslední dispensaci evangelia; že přeložil Knihu Mormonovu darem a mocí Boží; že obdržel klíče a pravomoc od andělů, kteří k tomuto účelu byli posláni; a že mu Pán zjevil nauky spasení.⁹

Pán neuznává žádný obřad ani ceremonii, i kdyby byly provedeny v Jeho jménu, ledaže by byly v souladu s Jeho vůlí a byly vykonány někým, kdo je uznán jako Jeho oprávněný služebník. Právě z tohoto důvodu Pán seslal Josephu Smithovi a dalším svaté posly ze své přítomnosti, aby znovuzřídil to, co bylo ze země odňato, ano, plnost evangelia a plnost klíčů kněžství.¹⁰

Klíče kněžství musely být znovuzříceny. Nestačilo, aby přišli Jan Křtitel s klíči Aronova kněžství a Petr, Jakub a Jan s klíči kněžství Melchisedechova, jehož mocí byla Církev zorganizována, ale muselo dojít k otevření nebes a ke znovuzřízení klíčů, které drželi všichni proroci, kteří stáli v čele dispensací ode dnů Adamových až ke dnům Petra, Jakuba a Jana. Tito proroci přišli v příslušném pořadí a každý z nich udělil pravomoc, jíž byl držitelem.¹¹

Všechny klíče všech dispensací musely být přineseny, aby se naplnila slova proroků a záměry Páně a uskutečnilo se úplné znovuzřízení všech věcí. Musel tudíž přijít otec lidské rodiny, první člověk na zemi – Adam, a přišel se svou mocí. Přišel i Mojžíš a další. Přišli všichni, kteří měli klíče, a udělili svou pravomoc. ... Neznáme přesná data, kdy se některé z těchto autorit zjevily, ale Prorok Joseph Smith, když psal Svatým v Nauvoo ohledně spasení mrtvých, prohlásil, jak to máme zaznamenané ve 128. oddíle Nauky a smluv

[verše 17–21], že všichni tito proroci přišli se svými klíči v dispensaci, v níž žijeme.¹²

Poté, co byla Církev zorganizována, Pán přikázal svým Svatým, aby Jeho jménu postavili dům. Svatí si stěžili uvědomovali význam tohoto příkazu a nepustili se ihned do práce, aby tento dům postavili, a tak je Pán pokáral. [Viz NaS 95:1–4.] Po tomto pokárání se s veškerou mocí a ve své chudobě pustili do stavby chrámu Kirtland. K jakému účelu byl chrám postaven? Jako svatostánek, kam mohl přijít Ježíš Kristus, kam mohl poslat své služebníky proroky s jejich klíči pravomoci. ... Víme, že 3. dne měsíce dubna roku 1836 vskutku přišli tři velcí proroci z dávných dob, kteří drželi důležité klíče.

Nejprve přišel Mojžíš. [Viz NaS 110:11.] Předal Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu klíče shromažďování Izraele. ... Mojžíš shromáždil Izrael, a i když neměl tu výsadu přivést Izraelity k tomu, aby vlastnili onu zemi, tyto klíče určené pro shromažďování byly přesto v jeho rukou. Přišel k Petrovi, Jakubovi a Janovi na hoře proměnění a tam jim udělil tytéž klíče pro shromažďování Izraele v době, v níž žili. Byl poslán i k Proroku Josephu Smithovi a k Oliveru Cowderymu, aby jim předal klíče pro shromažďování Izraele v dispensaci plnosti časů. ...

Poté, co Mojžíš předal své klíče, přišel Elias a přinesl evangelium dispensace, v níž žil Abraham. [Viz NaS 110:12.] Vše, co přináležel k oné dispensaci, požehnání, která byla udělena Abrahamovi, zaslíbení, která byla dána jeho potomstvu – to vše muselo být znovu-zřízeno, a Elias, který držel klíče oné dispensace, přišel.

Pak přišel Eliáš, poslední z proroků, kteří ve starém Izraeli drželi klíče pečetící moci, a předal tuto moc – moc pečetění. [Viz NaS 110:13–16.] Někteří členové Církve se mylně domnívají, že Eliáš přišel s klíči křtu za mrtvé nebo spasení mrtvých. Eliášovy klíče zahrnovaly ale více než jen toto. Byly to klíče pečetění a tyto klíče pečetění přináležejí žijícím a zahrnují i mrtvé, kteří jsou ochotni činit pokání.¹³

Prorok Eliáš ... jim [Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu] předal pečetící moc – moc používat kněžství k tomu, aby mohli vázat na zemi a pečetit v nebi.¹⁴

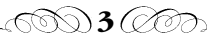

V chrámu Kirtland se Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu zjevil Eliáš a udělil jim klíče pečeti.

Pečetící moc dává pečeť schválení na každý obřad, který je v této Církvi vykonán, a zvláště na obřady, které jsou vykonávány v chrámech Páně.¹⁵

Bratří a sestry, toto je velkolepá dispensace. Všechny ostatní dispensace do ní vyúsťují. Všechny pravomoci, všechny moci se soustředí do této dispensace, v níž žijeme. Máme tu výsadu čerpat z těchto požehnání skrze svou věrnost.¹⁶

Dovolte mi nyní říci – velmi jasně a velmi důrazně –, že máme svaté kněžství a že klíče království Božího jsou zde. Nacházejí se pouze v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů.¹⁷

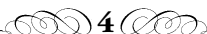

President Církve drží klíče pro celou Církev.

Prorok [Joseph Smith] krátce před svou mučednickou smrtí udělil Dvanácti apoštolům – kteří tvoří druhé kvorum v Církvi – všechny klíče a všechny obřady a kněžství, které museli mít k tomu, aby mohli nést kupředu toto veliké a vznešené dílo všeobecného spasení.¹⁸

Toto kněžství a tyto klíče ... byly dány každému muži, který byl ustanoven jako člen Rady Dvanácti. Ale protože představují právo předsednictví, může je v plnosti používat pouze služebně nejstarší apoštol Boží na zemi, kterým je president Církve.¹⁹

President Církve drží klíče pro celou Církev. ... V něm je soustředěna moc kněžství. Drží všechny klíče každého druhu, které přináležejí k dispensaci plnosti časů. Spočívají na něm všechny klíče dřívějších dispensací, které byly zjeveny.²⁰

Máme respektovat ty, kterým president Církve delegoval klíče pravomoci.

[President Církve] má právo delegovat pravomoc a odnímat pravomoc, podle toho, jak se mu zdá vhodné, a podle toho, jakou pro to obdrží inspiraci.²¹

Pamatujte na to, že existuje jen jeden člověk na tváři země, který drží pečetící moc kněžství, a tuto moc může delegovat druhým, aby mohli konat a aby mohli pečtit na zemi – a pokud to on schválí, je to platné a je to závazné; pokud ale tuto moc odejme, žádný člověk ji nemůže používat.²²

Nikdo nemůže úřadovat v chrámu a udílet požehnání chrámu bez pravomoci tak činit, aniž by mu tuto pravomoc delegoval president Církve. Nikdo nemůže v této Církvi úřadovat v žádném povolání bez moci, která ho při tomto konání bude doprovázet, neboť tato moc se získává skrze moc a klíče, které drží president Církve.

... Pokud mocí svých klíčů řekne, že určité výsady mají být lidem odňaty, pak nemá nikdo pravomoc úřadovat při udílení oněch konkrétních výsad. Pokud by se o to někdo pokusil, bude příslušný úkon neplatný, a ten, který se takto pokusí úřadovat, se bude muset zodpovídat před soudnou stolicí Boží, ne-li před Církví, a bude shledán přestupníkem. ...

... Když apoštolové nebo jiní bratři navštěvují kůly Sionu a jsou pověřeni uvést do pořádku cokoli, co si vyžaduje pozornost, činí tak mocí svého pověření neboli pravomocí, kterou jim deleguje president Církve. Tatáž zásada platí na nižší úrovni i v kůlech a sborech.²³

Každý muž, který je náležitým způsobem vybrán, aby předsedal v jakémkoli postavení v Církvi, má být ve svém povolání respektován. Když je muž vysvěcen do úřadu biskupa, jsou mu dány klíče předsednictví nad sborem, v němž žije, a každý člen sboru ho má v jeho povolání respektovat, ať již má tento člen jakýkoli úřad. Totéž platí o presidentovi kůlu, presidentovi kvora nebo o komkoli jiném. Mám-li uvést na příkladu, co to znamená, učíme se, že žádný otec, i když může být nositelem Melchisedechova kněžství, nemá právo pokřtít jedno ze svých dětí, aniž by nejprve obdržel schválení od svého biskupa. Když otec toto schválení získá, má oprávnění vykonat pro své dítě tento obřad. Kdyby se některý otec sám od sebe rozhodl vykonat křest nebo vysvětit svého syna, aniž by nejprve obdržel schválení od předsedajícího úředníka ve sboru či kůlu, podle situace, který drží klíče pravomoci, dopustil by se přestupku. Toto platí pro apoštola, stejně jako pro staršího ve sboru. Dokonce ani presidenta Církve by nenapadlo konat v podobné záležitosti, aniž by nejprve respektoval biskupa svého sboru či presidenta svého kůlu a pravomoc, která byla tomuto biskupovi či presidentovi kůlu delegována.²⁴

Sjednocený hlas těch, kteří drží klíče království, nás vždy povede tam, kde nás chce Pán mít.

Myslím, že je jedna věc, která nám má být mimořádně jasná. Ani president Církve, ani První předsednictvo, ani sjednocený hlas Prvního předsednictva a Dvanácti nikdy nesvede Svaté z cesty ani nevyšle světu radu, která je v rozporu s úmyslem a vůlí Pána.

Člověk může sejít z cesty nebo mít osobní názory nebo může udílet rady, které jsou v rozporu s Pánovými záměry. Ale hlas Prvního předsednictva a sjednocený hlas těch dalších, kteří s nimi drží klíče království, vždy povede Svaté a svět stezkami, na nichž Pán chce, aby byli. ...

Svědčím o tom, že budeme-li hledět k Prvnímu předsednictvu a řídit se jeho radami a vedením, žádná moc na zemi nás, jakožto Církev, nemůže zastavit ani nemůže změnit náš směr, a my, jakožto jednotlivci, získáme pokoj v tomto životě a budeme dědicové věčné slávy ve světě, který přijde. [Viz NaS 59:23.]²⁵

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Jak můžeme následovat příklad presidenta Smitha ve snaze podporovat ty, kteří drží klíče kněžství? (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.)
- Jak vám informace uvedené v 1. oddíle pomáhají porozumět rozdílu mezi držením úřadu v kněžství a držením klíčů kněžství? Proč se podle vás jedná o podstatný rozdíl?
- Jaká požehnání jste obdrželi díky tomu, že byly na zemi znovu-zřízeny klíče kněžství? (Viz 2. oddíl.)
- Jak je podle vás posilována Církev díky svému uspořádání, které je popsáno ve 3. a 4. oddíle? Jak jsou posilováni jednotliví členové Církve?
- Co vás napadá, když uvažujete o slovech presidenta Smitha ohledně jednoty mezi členy Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů? Kdy jste například obdrželi vedení skrze jejich „sjednocený hlas“? (Viz 5. oddíl.)

Související verše z písem

Matouš 16:13–19; Skutkové 3:21; NaS 21:4–6; 27:5–13; 65:2; 128:8–21; 132:7

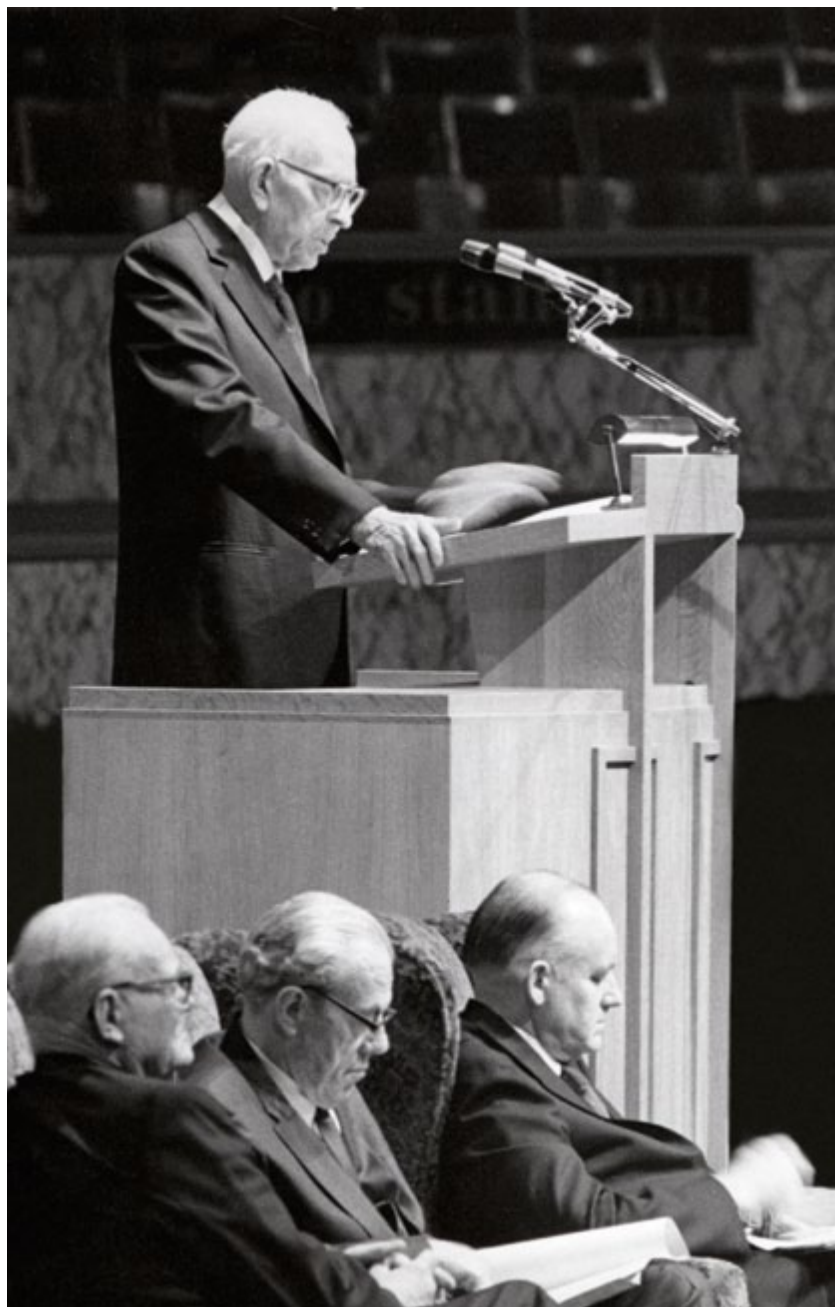
Pomůcka k výuce

„Mohou nastat situace, kdy nebudete znát odpověď na otázku. Pokud toto nastane, prostě řekněte, že nevíte. Možná byste mohli říci, že se pokusíte nalézt odpověď. Nebo můžete vyzvat studenty,

aby našli odpověď, a během příští lekce jim poskytnout čas k tomu, aby přednesli, co zjistili.“ (*Učení – není většího povolání*, [2000], 64.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1951, 58.
2. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:40.
3. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 342.
4. N. Eldon Tanner, „A Man without Guile“, *Ensign*, Aug. 1972, 33.
5. „Principles of the Gospel: The New and Everlasting Covenant“, *Deseret News*, May 6, 1939, Church section, 5; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:136–137.
6. Conference Report, Apr. 1967, 98.
7. „Eternal Keys and the Right to Preside“, *Ensign*, July 1972, 87.
8. Conference Report, Apr. 1967, 99.
9. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 4.
10. „The Coming of Elijah“, *Ensign*, Jan. 1972, 5.
11. „The Keys of the Priesthood Restored“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1936, 98–99.
12. „The Keys of the Priesthood Restored“, 101.
13. „The Keys of the Priesthood Restored“, 99–100.
14. Conference Report, Apr. 1970, 58.
15. Conference Report, Apr. 1948, 135; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:129.
16. „The Keys of the Priesthood Restored“, 101.
17. „Eternal Keys and the Right to Preside“, 87–88.
18. *Doctrines of Salvation*, 3:154.
19. „Eternal Keys and the Right to Preside“, 87.
20. „Priesthood – Restoration of Keys“, *Deseret News*, Sept. 16, 1933; Church section, 4; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:135.
21. „The Keys of the Priesthood Restored“, 101; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:135.
22. *Elijah the Prophet and His Mission a Salvation Universal* (1957), 50; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:136.
23. Conference Report, Apr. 1967, 98–99.
24. *Answers to Gospel Questions*, 2:40–41.
25. „Eternal Keys and the Right to Preside“, 88.

President Joseph Fielding Smith při proslovu na konferenci britského území v srpnu 1971. Sedící, zleva doprava: starší Marion G. Romney, Richard L. Evans a Howard W. Hunter.

Přísaha a smlouva kněžství

„Pánova požehnání jsou nabízena Svatým a světu prostřednictvím služby těch, kteří jsou držiteli svatého kněžství a kteří Ho zastupují.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Josephu Fieldingu Smithovi byla 9. dubna 1951, po 41 letech, kdy sloužil jako apoštol, vyjádřena podpora jako presidentovi Kvora Dvanácti. President Smith nedlouho po hlasování o vyjádření podpory promluvil ke shromáždění. Krátce vyjádřil své dojmy ohledně svého povolání:

„Uvědomuji si, že funkce, do níž jsem byl povolán, je velmi důležitá. Vede mě to k pokoře. ...

Děkuji Pánu za evangelium Ježíše Krista, za své členství v Církvi a za příležitost sloužit, kterou jsem obdržel. Mám jen jedno přání, jakkoli jsem slabý, a to, abych povolání, které mi bylo svěřeno, zveleboval podle svých nejlepších schopností.“¹

President Smith často vyzýval držitele kněžství, aby své povolání zvelebovali. I když na veřejnosti hovořil o svém přání zvelebovat své povolání v kněžství, jen zřídka hovořil o tom, jak se to snaží dělat.² Jednou se však zamyslel nad kněžskou službou, kterou poskytl se svým přítelem Georgem F. Richardsem, jenž sloužil jako president Kvora Dvanácti před ním:

„S presidentem Georgem F. Richardsem jsem čtyřicet let sloužil v radě, navštěvoval konference a sloužil mnoha různými způsoby...

Společně jsme cestovali od jednoho kůlu Sionu k dalším. Dříve jsme se jako generální autority vydávali na návštěvy kůlů Sionu ve dvojicích. Tam, kam nás nedovezla železnice, a takových míst bylo mnoho, jsme obvykle cestovali lehkým vozem krytým bílou

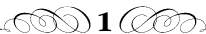
plachtou. Delší cesty obvykle znamenaly návštěvu dvou kůlů, často také i tří nebo čtyř.

Během těchto cest se shromáždění konala každý den mezi konferencemi kůlů v různých osadách neboli sborech kůlů. Jezdilo se po hrbolatých cestách, někdy pouhých pěšinách, v létě hustými oblaky prachu a v zimě mrazivým počasím, často hlubokým blátem nebo závějemí sněhu.“³

Starší Francis M. Gibbons, který sloužil jako tajemník Prvního předsednictva, se podělil o náhled na to, jak president Smith zveleboval své povolání v kněžství: „I když si svou pravomoc plně uvědomoval, byl při jejím uplatňování vždy mírný a vlídný. V jeho charakteru nebyla ani stopa povýšenosti, pózy či domýšlivosti. Nikdy se nepředváděl ani se nevychloubal výsadami svého úřadu.“⁴

Joseph Fielding Smith promlouval jako president Církve na pěti kněžských zasedáních generální konference, při nichž bratři povzbuzoval, aby zvelebovali své povolání v kněžství. Učení v této kapitole čerpá ze čtyř těchto kázání, přičemž zvláštní pozornost je věnována proslovu, který president Smith pronesl 3. října 1970. Tato kázání byla pronesena na kněžských shromážděních, a proto jsou slova v této kapitole adresována mužům. Tato slova však s sebou nesou poznání, že moc kněžství je velkým požehnáním pro všechny členy Církve. V jednom z těchto kázání president Smith řekl: „Myslím si, že všichni víme, že požehnání kněžství nejsou omezena jen na muže. Tato požehnání jsou také vylévána na manželky a dcery a na všechny věrné ženy Církve. Tyto dobré sestry se mohou dodržováním příkázání a službou v Církvi připravit na požehnání domu Páně. Pán svým dcerám nabízí každý duchovní dar a požehnání, které mohou získat jeho synové, neboť ani muž bez ženy, ani žena bez muže v Pánu. [Viz 1. Korintským 11:11.]“⁵

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Muži mají jasně rozumět smlouvám, které uzavírají, když přijímají úřad v kněžství.

Přál bych si zaměřit vaši pozornost na přísahu a smlouvu Melchisedechova kněžství. Myslím si, že budeme-li jasně rozumět smlouvě,

kteřou uzavíráme, když přijímáme úřad v kněžství, a slibu, který nám Pán dává, že pokud budeme své povolání zvelebovat, budeme mít větší motivaci dělat vše, co je nutné pro to, abychom obdrželi věčný život.

Dovolte mi dále říci, že vše, co je spojeno s tímto vyšším kněžstvím, je určeno a zamýšleno k tomu, abychom se připravili obdržet věčný život v království Božím.

Ve zjevení ohledně kněžství, jež obdržel Joseph Smith v září 1832, Pán říká, že Melchisedechovo kněžství je věčné; že spravuje evangelium, nachází se v pravé církvi ve všech pokoleních a drží klíče poznání Boha. Říká, že umožňuje Pánovu lidu, aby se posvětil, viděl tvář Boží a vstoupil do Pánova odpočinutí, „kteréžto odpočinutí je plnost slávy jeho“. (Viz NaS 84:17–24.)

Poté Pán ohledně Melchisedechova i Aronova kněžství říká: „Neboť kdokoli je věrný, aby získal tato dvě kněžství, o nichž jsem mluvil, a aby zveleboval povolání své, ten je posvěcen Duchem k obnovení těla svého.

Stávají se syny Mojžíšovými a Aronovými a semenem Abrahamovým, a církvi a královstvím a vyvolenými Boha.

A také všichni ti, již přijímají toto kněžství, přijímají mne, praví Pán; Neboť ten, kdo přijímá služebníky mé, přijímá mne;

A ten, kdo přijímá mne, přijímá Otce mého;

A ten, kdo přijímá Otce mého, přijímá království Otce mého; tudíž vše, co můj Otec má, mu bude dáno.

A toto je podle přísahy a smlouvy, která náleží ke kněžství.

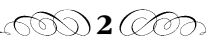
Tudíž, všichni ti, kteří přijímají kněžství, přijímají tuto přísahu a smlouvu Otce mého, kterou on porušiti nemůže a která ani nemůže býti odsunuta.“

Poté je zmíněn trest za porušení této smlouvy a za naprosté odvrácení se od ní a s tímto trestem je zmíněno i toto přikázání: „... [Mějte se] na pozoru ohledně sebe, abyste pilně dbali slov věčného života.

Neboť vy budete žít každým slovem, jež vychází z úst Božích.“ (NaS 84:33–44.)⁶

Ti z vás, kteří jste držiteli Aronova kněžství, jste ještě tuto přísahu a smlouvu náležející k vyššímu kněžství nepřijali, avšak přesto máte velkou moc a pravomoc, kterou vám Pán dal. Aronovo kněžství je přípravné kněžství, které nás učí a školí, abychom byli hodni těchto dalších velkých požehnání, která přicházejí později.

Budete-li sloužit věrně jako jáhen, jako učitel a jako kněz, získáte zkušenosti a osvojíte si dovednosti a schopnosti, které vám umožní přijmout Melchisedechovo kněžství a zvelebovat v tomto kněžství své povolání.⁷

Nositelé kněžství slibují, že budou zvelebovat své povolání v kněžství a že budou žít každým slovem, které vychází z úst Božích.

Jak všichni víme, smlouva je úmluva a dohoda mezi alespoň dvěma stranami. V případě smluv evangelia jsou těmito stranami Pán v nebi a lidé na zemi. Lidé slibují, že budou dodržovat příkázání, a Pán slibuje, že je podle toho odmění. Samotné evangelium je nová a věčná smlouva a zahrnuje v sobě všechny úmluvy, sliby a odměny, které Pán svému lidu nabízí.

Když tedy přijímáme Melchisedechovo kněžství, činíme tak prostřednictvím smlouvy. Slavnostně slibujme, že přijmeme kněžství, že budeme zvelebovat své povolání v něm a že budeme žít každým slovem, které vychází z úst Božích. Pán nám za sebe slibuje, že budeme-li tuto smlouvu dodržovat, obdržíme vše, co má Otec, což je život věčný. Dokáže si kdokoli z nás představit nějakou větší nebo velkolepější úmluvu než právě tuto?

Někdy o zvelebování svého kněžství mluvíme nedbale, avšak ve zjeveních se mluví právě o tom, že své povolání v kněžství máme zvelebovat – jako starší, sedmdesátníci, vysocí kněží, patriarchové a apoštolové.

Kněžství dané lidem je moc a pravomoc Boží svěřená lidem na zemi, aby vykonávali vše, co je zapotřebí pro spasení lidstva. Úřady neboli povolání v kněžství jsou služební pověření, díky kterým lze vykonávat konkrétní přidělenou službu v kněžství. A zvelebovat tato

povolání znamená vykonávat práci, která má být prováděna těmi, kteří příslušný úřad zastávají.

Nezáleží na tom, jaký úřad zastáváme, pokud své povinnosti plníme spolehlivě a věrně. Jeden úřad není vyšší než druhý, i když z administrativních důvodů může být jeden držitel kněžství povolán, aby předsedal dalším a řídil jejich práci.

Můj otec, president Joseph F. Smith řekl: „Žádný úřad vyplývající z tohoto kněžství není, ani nemůže být větší než kněžství samo. Právě z kněžství všechny úřady odvozují svou pravomoc a moc. Pravomoc kněžství nepochází z žádného úřadu. A žádný úřad moc kněžství nezvětšuje. Avšak všechny úřady v Církvi odvozují svou moc, svou působnost, svou pravomoc z kněžství.“

Jsme vyzýváni, abychom zvelebovali své povolání v kněžství a abychom vykonávali práci, jež souvisí s úřadem, který jsme obdrželi. A tak Pán ve zjevení o kněžství říká: „Tudíž, nechť každý člověk zastává svůj vlastní úřad a pracuje ve svém vlastním povolání ..., aby systém mohl býti zachováván dokonalým.“ (NaS 84:109–110.)

Toto je jeden z největších cílů, na kterém pracujeme v kněžském programu Církve – aby starší vykonávali práci starších, aby sedmdesátníci vykonávali práci sedmdesátníků, aby vysocí kněží vykonávali práci vysokých kněží a tak dále, aby díky tomu všichni držitelé kněžství mohli zvelebovat své vlastní povolání a mohli sklízet ona bohatá požehnání, jež nám byla za takové jednání slíbena.⁸

Jsme vyslanci Pána Ježíše Krista. Naším posláním je zastupovat Ho. Jsme vedeni k tomu, abychom kázali Jeho evangelium, vykonávali obřady spasení, žehnali lidstvu, uzdravovali nemocné a možná i vykonávali zázraky, abychom dělali to, co by dělal On, kdyby byl osobně přítomen – a to vše proto, že jsme držiteli svatého kněžství.

Jako Pánovi zástupci jsme vázáni Jeho zákonem, že budeme dělat to, co chce, abychom dělali, bez ohledu na osobní názory nebo světská vábení. Sami od sebe nemáme žádné poselství spásy, žádnou nauku, již je třeba přijmout, žádnou moc křtít nebo vysvěcovat do úřadu nebo oddávat na věčnost. Všechny tyto věci pocházejí od Pána a cokoli, co děláme v souvislosti s nimi, je výsledkem svěřené pravomoci.⁹

*„Kněžství ... je moc a pravomoc Boží svěřená lidem na zemi,
aby vykonávali vše, co je zapotřebí pro spasení lidstva.“*

3

**Každému držiteli Melchisedechova kněžství,
který je věrný přísaze a smlouvě kněžství,
je nabídnuto zaslíbení oslavení.**

Nyní mi dovoluť říci několik slov o přísaze, která je spojena s přijetím Melchisedechova kněžství.

Prísaha je nejposvátnější a nejzávaznější druh projevu, který lidská řeč zná; a právě tuto jazykovou formu si Otec zvolil a tuto formu použil ve velkém mesiášském prorockví o Kristovi a o kněžství. Říká o Kristu: „Přísáhl Hospodin, a nebude želeť toho, řka: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.“ (Žalm 110:4.)

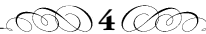
Pavel při vysvětlování tohoto mesiášského proroctví říká, že Ježíš má neměnné kněžství a že skrze toto kněžství přišla moc nekonečného života. (Viz Židům 7:24, 16.) Joseph Smith řekl, že „všichni ti, již jsou vysvěceni k tomuto kněžství, jsou učiněni podobnými Synu Božímu, zůstávajíce knězem neustále“, totiž, jsou-li věrní a spravedliví. [Viz Překlad Josepha Smitha, Židům 7:3.]

A tak je Kristus velkým pravzorem z hlediska kněžství, stejně jako v případě křtu a všech dalších věcí. A proto, tak jako Otec přísahá, že Jeho Syn zdědí skrze kněžství všechny věci, stejně tak přísahá, že my všichni, kteří zvelebujeme své povolání v tomtéž kněžství, obdržíme vše, co Otec má.

Toto je zaslíbení oslavení nabízené každému muži, který je držitelem Melchisedechova kněžství, ale je to zaslíbení podmíněné, zaslíbení pod podmínkou, že budeme zvelebovat své povolání v kněžství a že budeme žít každým slovem, které vychází z úst Božích.

Je naprosto zřejmé, že neexistují velkolepější zaslíbení, jež byla nebo by mohla být poskytnuta, než ta, která jsme obdrželi, když jsme přijali onu výsadu a převzali zodpovědnost být držiteli svatého kněžství a působit jako Kristovi služebníci.

Aronovo kněžství je přípravné kněžství, jež nás opravňuje uzavřít smlouvu a přijmout přísahu, která toto vyšší kněžství provází.¹⁰

Pánova požehnání jsou poskytována všem lidem skrze službu těch, kteří jsou držiteli Jeho svatého kněžství.

Na tomto světě není pro nikoho z nás nic důležitějšího než to, abychom na první místo v životě dávali věci království Božího, abychom dodržovali příkázání, abychom zvelebovali své povolání v kněžství, abychom chodili do domu Páně a aby nám byla nabídnuta plnost požehnání v království našeho Otce.¹¹

Pánova požehnání jsou nabízena Svatým a světu prostřednictvím služby těch, kteří jsou držiteli svatého kněžství a kteří Ho zastupují, kteří jsou v podstatě Jeho služebníky a zástupci a kteří jsou ochotni sloužit Mu a dodržovat Jeho příkázání.¹²

Modlím se o to, abychom my všichni, kteří jsme byli povoláni zastupovat Pána a mít tuto pravomoc, pamatovali na to, kdo jsme, a abychom podle toho jednali.

... Po všechny dny mého života jsem se snažil zvelebovat své povolání v kněžství a doufám, že vytrvám do konce v tomto životě a že se budu těšit ze společenství věrných svatých v životě, který přijde.¹³

Chtěl bych požehnat těm, kteří zvelebují své povolání v kněžství, mladým i starším, a chtěl bych požádat Pána, aby na ně vylil dobré věci svého Ducha v tomto životě a aby je ujistil o bohatstvích věčnosti v životě, který přijde. ...

Jak velkolepé je vědomí, že Pán každému z nás nabízí plnost kněžství a slibuje nám, že pokud přijmeme toto kněžství a budeme zvelebovat své povolání, získáme spolu s Ním věčné dědictví v Jeho království!¹⁴

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- President Smith učil, že skrze kněžství „Pán svým dcerám nabízí každý duchovní dar a požehnání, které mohou získat jeho synové“. („Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Co vás napadá, když přemítáte o tomto prohlášení?
- President Smith řekl, že držitelé kněžství mají větší motivaci usilovat o věčný život, pokud rozumějí svým smlouvám a Pánovým slibům. (Viz 1. oddíl.) V jakém smyslu toto platí pro všechny členy Církve?
- V čem se to, jak president Smith vysvětluje zvelebování povolání (viz 2. oddíl), liší od jiných užití slova *zvelebovat*? Jaká požehnání vám přinesla a přináší služba členů Církve, kteří zvelebují svá povolání?
- President Smith učil, že „Kristus [je] velkým pravzorem z hlediska kněžství“. (3. oddíl.) Jak se můžeme při službě druhým řídit příkladem Ježíše Krista?
- Zopakujte si, co ve 4. oddíle president Smith říká o požehnáních nabízených v chrámu. Jak mohou rodiče pomoci svým dětem připravit se na požehnání kněžství, jež jsou dostupná v chrámu?

Souviselící verše z písem

Židům 5:4; Alma 13:1–2, 6; NaS 20:38–60; 84:19–22; 107:99–100;
Články víry 1:5

Pomůcka k výuce

„Zkušený učitel nepřemýšlí: ‚Co bych měl dnes ve třídě udělat?‘, ale ptá se: ‚Co budou dnes moji studenti ve třídě dělat?‘; neptá se: ‚Čemu dnes budu učit?‘, ale spíše: ‚Jak pomohu studentům odhalit to, co potřebují znát?‘“ (Virginia H. Pearce, „The Ordinary Classroom – A Powerful Place for Steady and Continued Growth“, *Ensign*, Nov. 1992, 12; viz také *Učení – není většího povolání* [2000], 61.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1951, 152.
2. Viz Conference Report, Apr. 1951, 152; Conference Report, Oct. 1970, 92.
3. „President George F. Richards: A Tribute“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1950, 661.
4. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 352.
5. Conference Report, Apr. 1970, 59.
6. Conference Report, Oct. 1970, 90–91.
7. Conference Report, Apr. 1970, 59.
8. Conference Report, Oct. 1970, 91–92; viz také Joseph F. Smith, Conference Report, Oct. 1903, 87.
9. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, 49.
10. Conference Report, Oct. 1970, 92.
11. Conference Report, Apr. 1970, 59.
12. „Blessings of the Priesthood“, *Ensign*, Dec. 1971, 98.
13. Conference Report, Oct. 1970, 92.
14. Conference Report, Apr. 1970, 58.

*Tato kresba zobrazuje muže, který je křtěn v řece
Dněpr nedaleko Kyjeva na Ukrajině.*

Křest

„Křest je doslovně ... přenesení neboli vzkříšení z jednoho života ke druhému – ze života hříchu k životu duchovního života.“

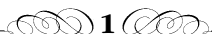
Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Na generální konferenci v dubnu 1951 hovořil president Joseph Fielding Smith o zážitku, který se udál o 67 let dříve, když byl president Smith v osmi letech pokřtěn. Řekl, že v den svého křtu pociťoval, že „stojí čistý a neposkvrněný před Pánem“. Poznal však, že se bude muset celý život snažit, aby se v tomto stavu udržel. Vzpomínal: „Měl jsem sestru, která byla velmi laskavá, tak jako všechny mé sestry, a která mi do mysli vstúpila potřebu udržovat se neposkvrněným od světa. To, čemu mě ten den, kdy jsem byl pokřtěn, naučila, se mnou zůstalo po všechny dny mého života.“¹

President Smith byl věrný učení své sestry a povzbuzoval členy Církve k tomu, aby dodržovali smlouvu křtu – aby „[vedli] duchovní život“, který obdrželi, když byli pokřtěni.² Prohlásil:

„Není důležitější rady, kterou lze dát členovi Církve, než to, aby po svém křtu dodržoval přikázání. Pán nám poskytne spasení pod podmínkou pokání a věrnosti Jeho zákonům.“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Křest ponořením je podobenstvím narození, smrti a vzkříšení.

Křest, třetí zásada a první obřad evangelia, je nezbytný pro získání spasení a oslavení v království Božím. Křest je zaprvé prostředkem, jímž člověk činící pokání získává odpuštění hříchů. Za druhé

je to brána do království Božího. Tak nám to praví Pán v Janovi 3:1–11, když mluví s Nikodémem. ...

... Křest se provádí ponořením do vody. ... Křest nelze provést žádným jiným způsobem než ponořením celého těla do vody, a to z následujících důvodů:

1) Křest je podobenstvím smrti, pohřbení a vzkříšení Ježíše Krista a všech dalších, kteří již byli vzkříšeni.

2) Křest je také narozením a je podobenstvím narození dítěte na tento svět.

3) Křest je doslovně, a také v obrazném pojetí, vzkříšení, přenesení neboli vzkříšení z jednoho života ke druhému – ze života hříchu k životu duchovního života.

Rád bych se zastavil u druhého důvodu: Křest je také narození a je podobenstvím narození dítěte na tento svět. ... V Mojžíšovi 6:58–60 čteme:

„Tudíž, dávám ti přikázání, abys učil těmto věcem děti své otevřeně řka:

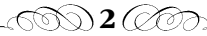
Že kvůli přestupku přichází pád, kterýžto pád přivádí smrt, a poněvadž vy jste byly zrozeny na svět skrze vodu a krev a ducha, kteréhož jsem učinil, a tak jste se staly z prachu duší živou, právě tak musíte býti znovuzrozeny do království nebeského z vody a z Ducha a býti očištěny skrze krev, a to krev mého Jednorozeného; abyste mohly býti posvěceny od veškerého hříchu a těšiti se ze slov věčného života v tomto světě a z věčného života ve světě, který přijde, a to z nesmrtelné slávy;

Neboť skrze vodu zachováváte přikázání; skrze Ducha jste ospravedlněny a skrze krev jste posvěceny.“ ...

... Každé dítě, které přichází na tento svět, přebývá ve vodě, narodí se ve vodě a z krve a z ducha. Když se tedy narodíme do království Božího, musíme se narodit tímž způsobem: křtem zrození z vody; prolitím krve Kristovy očištění a posvěcení; a ospravedlnění prostřednictvím Ducha Božího, neboť křest není úplný bez křtu Duchem Svatým. A tak vidíte tu paralelu mezi narozením na svět a narozením do království Božího. ...

A dostávám se ke třetímu důvodu: křest je doslovně, a také v obrazném pojetí vzkříšení, přenesení neboli vzkříšení z jednoho života ke druhému – ze života hříchu k životu duchovního života. ...

... Všichni muži a ženy ... potřebují pokání. ... Jsou duchovně mrtví. Jak se dostanou zpět? Tím, že budou pohřbeni ve vodě. Jsou mrtví a jsou pohřbeni ve vodě a vycházejí skrze vzkříšení ducha zpět k duchovnímu životu. A právě to je křest.⁴

**Malé děti, které ještě nedosáhly let
zodpovědnosti, nepotřebují křest, protože jsou
vykoupeny skrze Usmíření Ježíše Krista.**

Vím, že malé děti, které ještě nedosáhly let zodpovědnosti, a nejsou tedy vinny hříchem, jsou ... vykoupeny skrze krev Kristovu, a je vážným výsměchem tvrdit, že potřebují křest, a tím popírat spravedlnost a milosrdenství Boží. [Viz Moroni 8:20–23.]⁵

Ve 29. oddíle Nauky a smluv říká Pán toto (verše 46–47):

„Ale vizte, pravím vám, že malé děti jsou vykoupeny od založení světa skrze mého Jednorozeného;

Pročez, nemohou hřešiti, neboť Satanovi není dána moc pokoušeti malé děti, dokud nezačnou býti přede mnou zodpovědnými.“

To zní správně. „Malé děti jsou vykoupeny od založení světa.“ Co tím Pán myslí? Znamená to, že ještě předtím, než byly položeny základy této země, byl důkladně připraven tento plán vykoupení, plán spasení, podle něhož se máme v tomto smrtelném životě řídit, a Bůh, který zná konec od počátku, učinil taková opatření, aby malé děti byly vykoupeny skrze Usmíření Ježíše Krista. ...

... Když se podíváte do tváře nemluvně a ono se podívá na vás a usměje se, věříte snad tomu, že toto děťátko je poskvřeno nějakým hříchem, který by ho připravil o možnost být v přítomnosti Boží, kdyby zemřelo? ...

Vzpomínám si, jak jsem byl v misijním poli v Anglii a měli jsme tam jednu americkou rodinu. ... Když [manžel] uslyšel starší, jak v ulicích káží evangelium, pozval je k sobě domů, protože to byli jeho krajané. Neměl zájem o evangelium; měl zájem o ně, protože i oni pocházeli ze Spojených států. Shodou okolností jsem v té oblasti

také pracoval. Nebyl jsem tím, koho jako prvního slyšel kázat, ale později mě také pozval k sobě domů. ...

Napadlo nás, že ho navštívíme a budeme si povídat o baseballu, fotbalu a dalších věcech a že budeme porovnávat to, co je ve Spojených státech, s tím, co je ve Velké Británii – to, co ho zajímá. A přesně to jsme udělali a zpočátku jsme o náboženství neřekli ani slovo. Navštívili jsme ho pak ještě několikrát, a on nás považoval za dobré kamarády, protože jsme se nesnažili nutit mu své náboženství. Ale po nějaké době nám začali klást otázky – věděli jsme, že začnou – a jednou večer, když jsme seděli u nich doma, se na mě obrátila manželka onoho muže a řekla: „Starší Smithe, chci se vás na něco zeptat.“ Ještě než se stihla zeptat, začala plakat. Nevěděl jsem, co se děje. Vzlykala, a když se uklidnila natolik, že dokázala položit svou otázku, vyprávěla mi tento příběh:

Když přijeli do Anglie, potkalo je neštěstí – zemřelo jim miminko. ... Šli za duchovním [církve, do které chodili,] a chtěli se se svým děťátkem rozloučit na křesťanském pohřbu. ... Duchovní jí řekl: „Vaše dítě nemůže mít křesťanský pohřeb, protože nebylo pokřtěno. Vaše dítě je ztracené.“ To bylo řečeno poněkud neomaleně, ale takto mi ta žena tento příběh vyprávěla a v srdci si již dva nebo tři roky nesla tuto nesmírnou bolest. A tak se mě zeptala: „Je mé dítě ztraceno? Opravdu ho již nikdy neuvidím?“ Otevřel jsem Knihu Mormonovu a přečetl jsem jí slova Mormona určená jeho synu Moronimu. [Viz Moroni 8.] Řekl jsem: „Vaše dítě není ztracené. Žádné dítě není ztracené. Každé dítě, když zemře, je spaseno v království Božím.“

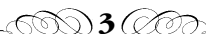
... „A také jsem spatřil, že všechny děti, jež zemřely předtím, než dosáhly let zodpovědnosti, jsou spaseny v celestiálním království nebeském.“ [NaS 137:10.] Toto řekl Pán Proroku Josephu Smithovi ve zjevení neboli ve vidění, které měl v chrámu Kirtland. Cožpak to nezní hezky? Není to snad spravedlné? Není to snad správné? ... [Dítě] není zodpovědné za prvotní hřích, není zodpovědné za žádný hřích, působí na něj milosrdenství Boží a ono [dítě] je vykoupené.

Jak je to ale s vámi a se mnou? My jsme schopni dosáhnout porozumění a Pán říká: „[Pokud jde o ty], kteří mají poznání, nepřikázal jsem jim, aby činili pokání?“ [NaS 29:49.] Je nám přikázáno,

abychom činili pokání, je nám přikázáno, abychom byli pokřtěni, je nám přikázáno, aby nám byly smyty hříchy ve vodách křtu, protože jsme schopni dosáhnout porozumění, a my všichni hřešíme. Avšak já jsem nebyl pokřtěn a ani vy jste nebyli pokřtěni kvůli ničemu z toho, co udělal Adam. Byl jsem pokřtěn proto, abych mohl být očištěn od toho, čeho jsem se dopustil já sám, a tak je tomu i s vámi, a abych mohl vstoupit do království Božího.

... Pán učinil opatření pro ty, kteří jsou bez zákona, a malé děti nejsou podrobeny zákonu pokání. Jak byste mohli malé dítě učit činit pokání? Nemá z čeho činit pokání.

Pán stanovil – a to podle svého vlastního úsudku – věk zodpovědnosti na osm let. Jakmile dosáhneme věku osmi let, očekává se, že budeme mít dostatečné porozumění na to, abychom byli pokřtěni. O ty, kterým je méně než osm let, se postará Pán.⁶

Každý, kdo byl pokřtěn do Církve, uzavřel smlouvu s Pánem.

Každý člověk, když vstupuje do vod křtu, na sebe bere smlouvu.

„A opět, cestou přikázání církvi ohledně způsobu křtu – Všichni ti, kteří se pokoří před Bohem a přejí si býti pokřtěni a přicházejí se srdcem zlomeným a s duchem zkroušeným a dosvědčují před církví, že opravdově činili pokání ze všech hříchů svých, a jsou ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista, maje odhodlání sloužiti mu do konce, a vpravdě skutky svými projevují, že přijali z Ducha Kristova na odpuštění hříchů svých, budou přijati křtem do jeho církve.“ (NaS 20:37.)⁷

Přečtu vám něco z 59. oddílu Nauky a smluv:

„Pročež, dávám jim [to jest členům Církve] přikázání, řka toto: Milovati budeš Pána Boha svého celým svým srdcem, celou svou mocí, myslí a silou; a ve jménu Ježíše Krista mu budeš sloužiti.

Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Nepokradeš; ani nezczizoložíš ani nezabiješ ani nebudeš činiti nic tomu podobného.

Budeš děkovati Pánu Bohu svému ve všech věcech.“ [NaS 59:5–7.]

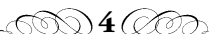
„Každý, kdo byl pokřtěn do této Církve, uzavřel smlouvu s Pánem, že bude dodržovat Jeho přikázání.“

Každý, kdo byl pokřtěn do této Církve, uzavřel smlouvu s Pánem, že bude dodržovat Jeho přikázání, a v tomto přikázání, které bylo znovu zdůrazněno v dispensaci, v níž žijeme, je nám řečeno, že máme sloužit Pánu celým srdcem a celou myslí a s veškerou silou,

kteřou máme, a to vše ve jménu Ježíše Krista. Vše, co děláme, máme dělat ve jménu Ježíše Krista.

Ve vodách křtu jsme uzavřeli smlouvu, že budeme tato přikázání dodržovat; že budeme sloužit Pánu; že budeme dodržovat toto přední a největší přikázání ze všech – milovat Pána našeho Boha; že budeme dodržovat i to další veliké přikázání – mít rádi bližního svého jako sebe samého; a s veškerou mocí, kterou máme, s veškerou silou a celým srdcem Mu budeme dokazovat, že budeme „žít každým slovem, jež vychází z úst Božích“ [NaS 84:44]; že budeme poslušní a pokorní, pilní v Jeho službě a ochotní poslouchat; že budeme poslušni rad těch, kteří nám předsedají, a že budeme dělat vše s okem upřeným na slávu Boží.

Na tyto věci bychom neměli zapomínat, neboť toto přikázání je pro nás jako členy Církve závazné.⁸

Abychom mohli obdržet veškerá požehnání evangelia, musíme být po svém křtu nadále pokorní a poslušní a musíme činit pokání.

Jedním z velkých účelů pravé církve je učit lidi tomu, co musí po křtu dělat, aby získali veškerá požehnání evangelia.⁹

Každý pokřtěný člověk, skutečně pokřtěný, se pokořil; jeho srdce je zlomené; jeho duch je zkroušený; uzavřel smlouvu před Bohem, že bude dodržovat Jeho přikázání, a zanechal všech svých hříchů. Když pak vstoupí do Církve, má snad právo hřešit poté, co je v Církvi? Může snad všeho nechat? Může si snad dopřávat něco z toho, čemu se podle Pána má vyhýbat? Nikoli. Je právě tak nezbytné, aby měl onoho zkroušeného ducha a ono zlomené srdce poté, co je pokřtěn, jako to bylo nezbytné předtím.¹⁰

Občas slýchávám, jak někteří naši mladí muži, i někteří, kteří již tak mladí nejsou, mluví o křtu. Říkají, že nevědí, proč, když křest je na odpuštění hříchů, nemusí být člověk pokřtěn pokaždé, když se dopustí hřichu. Znáte ten důvod? Pokud člověk hřeší, ale nadále vede duchovní život, tak žije a může činit pokání a získat odpuštění. Není třeba, aby byl pokřtěn, aby se tak mohl vrátit tam, kde již je.¹¹

Kdo ze Svatých posledních dnů usiluje o místo v telestiálním království? Kdo ze Svatých posledních dnů usiluje o místo v terestriálním království? S těmito královstvími bychom neměli chtít mít nic společného; cílem člověka, který je pokřtěn do Církve, není, ani nemá být, snaha žít tak, aby nezískal místo v celestiálním království Božím; neboť křest je sám o sobě cestou vedoucí do onoho království. Křest má dvojí podstatu; v první řadě je na odpuštění hříchů, a dále je to vstupní brána do království Božího – ne do telestiálního království, ne do terestriálního království, nýbrž je to brána do celestiálního království, kde přebývá Bůh. Přesně k tomu křest slouží; přesně k tomu slouží dar Ducha Svatého vkládáním rukou – aby nás připravil, abychom mohli, díky poslušnosti, pokračovat dál a dál, dodržovat přikázání Páně, dokud neobdržíme plnost v celestiálním království.¹²

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Při čtení vzpomínek presidenta Smitha v oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ přemítejte o svém křtu. Jak se od té doby prohloubilo vaše porozumění křtu? Jak můžeme pomoci členům rodiny nebo přátelům, kteří se připravují na křest?
- Co nového o křtu jste se dozvěděli z 1. oddílu učení presidenta Smitha? Jak můžeme díky učení presidenta Smitha o symbolice křtu prohloubit své porozumění smlouvě křtu?
- Čemu vás příběh uvedený ve 2. oddíle učí o lásce, kterou chová Nebeský Otec ke svým dětem? Přemýšlejte o lidech, jež znáte, kterým by mohlo prospět, kdyby se dozvěděli o nauce uvedené v tomto příběhu.
- Přemítejte o svém úsilí dodržovat smlouvu křtu. (Viz 3. oddíl.) Jaký vliv má tato smlouva na váš vztah se členy rodiny i s dalšími lidmi?
- Zamyslete se nad slovy presidenta Smitha na začátku 4. oddílu. Čemu podle vás potřebují být lidé učeni poté, co byli pokřtěni? Jak si můžeme vzájemně pomáhat dodržovat smlouvu křtu?

Související verše z písem

Matouš 3:13–17; 2. Nefi 31:5–13; Mosiáš 18:8–13; 3. Nefi 11:31–39; NaS 68:25–27; Články víry 1:4

Pomůcka k výuce

„Pokud pozitivně reagujete na každou upřímnou poznámku, můžete pomoci těm, které učíte, pocítit větší důvěru ve své schopnosti zapojit se do diskuse. Můžete například říci: ‚Děkuji za vaši odpověď. Byla velmi promyšlená‘ ... nebo ‚To je dobrý příklad‘ nebo ‚Děkuji za vše, co jste dnes řekli.‘“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 64.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1951, 57–58.
2. „Repentance and Baptism“, *Deseret News*, Mar. 30, 1935, Church section, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:326.
3. Conference Report, Oct. 1970, 7.
4. „Repentance and Baptism“, 6, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:323–326.
5. „Testimony of Elder Joseph F. Smith Jr.“, *Liahona: The Elder's Journal*, Mar. 30, 1915, 629.
6. „Redemption of Little Children“, *Deseret News*, Apr. 29, 1939, Church section, 7.
7. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, *Ensign*, June 1972, 2.
8. Conference Report, Apr. 1940, 95; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:328.
9. „The Plan of Salvation“, *Ensign*, Nov. 1971, 5.
10. Conference Report, Oct. 1950, 12; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:329.
11. „Repentance and Baptism“, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:326.
12. Conference Report, Apr. 1922, 60–61.

*„A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil
Duch svatý na ně.“ (Skutkové 19:6.)*

Dar Duchá Svatého

*„Po křtu a konfirmaci se můžeme stát
společníkem Duchá Svatého, který nás bude
učit cestám Páně, bude oživovat naši mysl a
bude nám pomáhat rozumět pravdě.“*

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith učil, že každý věrný člen nebo členka Církve „má právo získávat zjevení, která jsou vhodná a nezbytná pro jeho [nebo její] osobní vedení“. ¹ Vždy usiloval o osobní vedení, obzvláště ve své snaze učit a ochraňovat své syny a dcery. Starší Francis M. Gibbons, který sloužil jako tajemník Prvního předsednictva, se podělil o následující příběh, který mu vyprávěl syn presidenta Smitha Reynolds (který měl přezdívku Reyn).

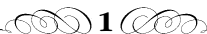
„Reyn se svěřil, že cigaretu měl v ústech jen jednou v životě, a to jen na velmi krátkou chvíli. Stalo se to, když studoval na Rooseveltově střední škole v Salt Lake City. Vchod [do školy] se nacházel v poklidné postranní ulici, kde jezdilo jen velmi málo automobilů. Onoho dne Reyn zrovna vyšel ven hlavním vchodem s kamarádem, který kouřil a který na něho jako vždy naléhal, aby ‚alespoň jednu zkusil‘. A tehdy byl jeho kamarád úspěšný. Reyn si vzal cigaretu a zapálil si ji. A kdo poté, co několikrát vydechl kouř z cigarety, nezastavil u chodníku ve svém voze? Reynův otec. Starší Smith stáhl okénko, řekl svému šokovanému synovi: ‚Reynoldsi, dnes večer po večeři si chci s tebou promluvit‘ a pak odjel. Reyn poznamenal: ‚Když mě otec říkal Reynoldsi, tak jsem věděl, že to je vážné.‘ Starší Smith nechal Reyna dusit se pocitem viny celé odpoledne i během večere, kdy překvapivě skoro nic neřekl. Když pak Reynolds s nepříjemným pocitem seděl v otcově studovně, ... byl připraven na to, že otec jeho chování odsoudí. Dostalo se mu ale jen laskavé a laskavé přednášky o zlých důsledcích ‚onoho špinavého zlozvyku‘ a

připomínky toho, kdo Reynolds je a jak jeho chování ovlivňuje celou rodinu. Nakonec byl Reyn vyzván, aby slíbil, že již nikdy nevloží do úst cigaretu. Reyn tuto výzvu přijal. „Už nikdy se to nestalo,“ řekl. V průběhu následujících let, včetně krátké služby v námořnictvu Spojených států během 2. světové války, kdy bylo kouření velmi rozšířené, dodržel Reyn závazek, který dal svému otci.“

Když starší Gibbons vyprávěl tento zážitek, poznamenal: „Pravděpodobnost toho, že se Joseph Fielding Smith objeví v oné postranní ulici zrovna ve chvíli, kdy si jeho mladý syn zapálí svou první a jedinou cigaretu, je extrémně nízká. Ačkoli to Reyn neřekl, jeho chování a tón hlasu naznačoval, že tato příhoda ho přesvědčila o neobyčejně hluboké a silné duchovní vnímavosti jeho otce, obzvláště pokud šlo o blaho jeho rodiny.“²

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Posláním Ducha Svatého je vydávat svědectví o Otci a Synu a o veškeré pravdě.

Duch Svatý je třetí člen Božstva. Je to Duch v podobě člověka. Otec a Syn jsou bytosti s tělesnou schránkou; mají tělo z masa a kostí. Duch Svatý je bytost duchovní, která má pouze duchovní tělo. [Viz NaS 130:22.] Jeho posláním je vydávat svědectví o Otci a Synu a o veškeré pravdě. [Viz 2. Nefi 31:18; Moroni 10:5.]³

Podílí se na tom, co dělají Otec a Syn, a zjevuje to těm, kteří věrně slouží Pánu. Právě skrze učení Utěšitele, neboli Ducha Svatého, si apoštolové vzpomněli na učení Ježíše Krista. [Viz Jan 14:26.] A právě skrze učení Svatého Ducha se dostavuje prorocství. [Viz 2. Petrova 1:21.]⁴

Duch Boží, který promlouvá k duchu člověka, má moc sdělit pravdu s větším účinkem a porozuměním, než ji lze sdělit osobním kontaktem dokonce i s nebeskými bytostmi. Prostřednictvím Ducha Svatého je pravda vetkána do žilek a šlach těla tak, že ji nelze zapomenout.⁵

2

Duch Svatý zjevuje pravdu čestným lidem, ať jsou kdekoli.

Věříme, že Duch Svatý je zjevovatel a že vydá svědectví čestným lidem, ať jsou kdekoli, o tom, že Ježíš Kristus je Syn Boží, že Joseph Smith je prorok a že tato Církev je „jedinou pravou a živou [církví] na tváři celé země“. (NaS 1:30.)

Není třeba, aby někdo zůstával v temnotě; světlo věčného evangelia je zde; a každý upřímný zájemce na zemi může získat osobní svědectví od Svatého Ducha o pravdě a o božské podstatě Pánova díla.

Petr pravil: „... Bůh [nikomu nestrání]. Ale v každém národu, kdož se ho bojí, a činí spravedlnost, příjemný jest jemu.“ (Skutkové 10:34–35.) To znamená, že Pán vylije svého Ducha na věrné, aby mohli sami pro sebe poznat pravdy tohoto náboženství.⁶

Duch Svatý se projeví každému, kdo prosí o pravdu, tak jako to udělal v případě Kornelia. [Viz Skutkové 10.] V Knize Mormonově čtete tato slova Moroniho, která pronesl v době, kdy dokončoval svůj záznam – v 10. kapitole, ve verši 4:

„A až tyto věci obdržíte, chtěl bych vás nabádati, abyste se tázali Boha, Věčného Otce, ve jménu Krista, zda tyto věci nejsou pravdivé; a budete-li se tázati s upřímným srdcem, s opravdovým záměrem, majíce víru v Krista, on vám projeví jejich pravdivost, mocí Ducha Svatého.“

Každý člověk může obdržet projev Ducha Svatého, dokonce i když není v Církvi, pokud dychtivě usiluje o světlo a pravdu. Duch Svatý přijde a dá člověku svědectví, o které usiluje, a potom se vzdálí.⁷

3

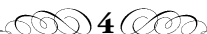
Po křtu je udílen dar Ducha Svatého vkládáním rukou.

Ve dnech prvotní Církve Ježíše Krista bylo dáno zaslíbení, že každý, kdo bude činit pokání, bude pokřtěn na odpuštění hříchů a bude věrný, obdrží dar Ducha Svatého vkládáním rukou. Totéž zaslíbení bylo dáno i všem těm, kteří přijmou evangelium v této dispensaci, neboť Pán říká:

„A ty, kteří mají víru, budete konfirmovati v církvi mé vkládáním rukou a já jim udělím dar Duchu Svatého.“ [NaS 33:15.]⁸

Dar Duchu Svatého nemůžete obdržet jen tím, že se o to budete modlit, že budete platit desátek a dodržovat Slovo moudrosti – dokonce ani tím, že budete pokřtěni ve vodě na odpuštění hříchů. Onen křest totiž musíte doplnit křtem Duchu. Prorok při jedné příležitosti řekl, že byste mohli stejně tak pokřtít pytel písku, pokud poté dotyčného nekonfirmujete a neudělíte mu dar Duchu Svatého vkládáním rukou. Nemůžete ho obdržet žádným jiným způsobem.⁹

Věřím v nauku o vkládání rukou pro obdržení daru Duchu Svatého, díky kterému můžeme navázat osobní vztah s naším Otcem v nebi a učit se Jeho cestám, abychom mohli kráčet v Jeho stopách.¹⁰

Díky daru Duchu Svatého mohou mít členové Církve Duchu Svatého jako stálého společníka.

Duch Svatý je posel neboli Utěšitel, kterého Spasitel slíbil, že pošle svým učedníkům poté, co bude ukřižován. Tento Utěšitel má být, prostřednictvím svého vlivu, stálým společníkem každého pokřtěného člověka a má členům Církve pomáhat zjevením a vedením a poznáním pravdy, aby mohli kráčet v Jeho světle. Právě Duch Svatý osvěcuje mysl skutečně pokřtěného člena. Jeho prostřednictvím přichází osobní zjevení a do našeho srdce je vštěpováno světlo pravdy.¹¹

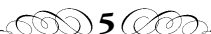
Poté, co jsme pokřtěni, jsme konfirmováni. K čemu je konfirmace dobrá? Abychom se stali společníkem Duchu Svatého; abychom měli právo na vedení třetího člena Božstva – abychom měli společníka, aby tak naše mysl mohla být osvětlena a abychom mohli být oživeni Svatým Duchem a usilovali o poznání a pochopení všeho, co přináleží k našemu oslavení.¹²

Po křtu a konfirmaci se můžeme stát společníkem Duchu Svatého, který nás bude učit cestám Páně, bude oživovat naši mysl a bude nám pomáhat rozumět pravdě.¹³

Je nám slíbeno, že budeme-li poté, co jsme pokřtěni, pravdiví a věrní, budeme se těšit z vedení Duchu Svatého. Co je účelem tohoto vedení? Aby nás Duch učil, vedl a vydával nám svědectví o spásných zásadách evangelia Ježíše Krista. Každé dítě, které je

dostatečně staré na to, aby bylo pokřtěno, a které je pokřtěno, má právo na vedení Ducha Svatého. Slýchám lidi říkat, že malé osmileté dítě tomu nedokáže rozumět. Já mám však jinou zkušenost. Já jsem získal svědectví o této pravdě, když mi bylo osm let, a toto svědectví přišlo od Ducha Svatého. A mám ho až do dneška.¹⁴

Být neustále veden Duchem Svatým a těšit se z toho, že jsou nám zjevována tajemství království Božího, je nádherná výsada!¹⁵

Společenství Ducha Svatého je dostupné pouze těm, kteří se připravují na to, aby toto společenství obdrželi.

Podle mého úsudku je mnoho členů této Církve, kteří byli pokřtěni na odpuštění hříchů a kterým byly vloženy ruce na hlavu pro udělení daru Ducha Svatého, kteří však onen dar nikdy neobdrželi – tedy jeho projevy. Proč? Protože nikdy neučinili vše potřebné pro to, aby tyto projevy obdrželi. Nikdy se nepokořili. Nikdy nepodnikli ony kroky, které by je připravily na společenství Ducha Svatého. A tak kráčí životem bez tohoto poznání; nedostává se jim porozumění. Když za nimi pak přijdou ti, kteří jsou vychytralí a lstiví ve svém oklamávání, a kritizují autority Církve a nauky Církve, tak tito slabí členové nemají dostatečné porozumění, dostatek informací a dostatečné vedení od Ducha Páně, aby těmto falešným naukám a učením odolali. Naslouchají těmto lidem a myslí si, že možná udělali chybu, a než se vzpamatujete, tak již odcházejí z Církve, protože nemají dostatečné porozumění.¹⁶

Pán nám dal přikázání, že členové Církve mají být pilní ve svém úsilí a ve studiu základních pravd evangelia, jak nám bylo zjeveno. Duch Páně nebude neustále zápolit s člověkem, který je netečný, vzpurný a vzdorovitý a který nežije ve světle božské pravdy. Je výsadou každého pokřtěného člověka, aby měl neochvějné svědectví o Znovuzřízení evangelia, avšak pokud nebudeme neustále přijímat duchovní potravu skrze studium, poslušnost a pilnou snahu o poznání a pochopení pravdy, toto svědectví ochabne a nakonec se zcela vytratí.¹⁷

Máme právo na vedení Ducha Svatého, ale toto vedení nemůžeme mít, pokud vědomě odmítáme pamatovat na zjevení, která nám byla dána, aby nám pomáhala rozumět a aby nás vedla ve

„Pán nám dal prikázání, že členové Církve mají být pilní ve svém úsilí a ve studiu základních pravd evangelia, jak nám bylo zjeveno.“

světla a pravdě věčného evangelia. Pokud odmítáme pamatovat na tato veliká zjevení, která pro nás tolik znamenají – časně i duchovně –, nemůžeme si na toto vedení dělat naději. Jestliže se ocitneme v tomto stavu nevíry neboli neochoty usilovat o světlo a poznání, jež nám Pán dal nadosah, pak jsme vystaveni nebezpečí toho, že budeme oklamáni zlými duchy, naukami ďáblůvými a učením lidským. [Viz NaS 46:7.] A až se tyto falešné vlivy před námi objeví, nebudeme mít ono rozlišovací poznání, jehož pomocí bychom je mohli rozlišit a poznat, že nejsou od Pána. A tak se můžeme stát obětí lidské bezbožnosti, zkaženosti, lstivosti a vychytralosti.¹⁸

Duch Páně nepřebývá v nečistých schránkách, a když se člověk skrze zlovolnost odvrátí od pravdy, Duch s ním již nepřebývá a odchází a místo Něj nastupuje duch omylu, duch neposlušnosti, duch zlovolnosti, duch věčného zničení.¹⁹

6

Zůstaneme-li věrní, Duch Svatý nám bude dávat zjevení, která nás budou během celého života vést a řídit.

Pán dal všem, kteří činí pokání a zůstávají věrní a projevují ducha pokory a píle, zaslíbení, že budou mít právo na vedení Ducha Božího. Tento Duch je bude vést a řídit po celý život.²⁰

Každému členovi Církve byly vloženy ruce na hlavu a byl mu udělen dar Ducha Svatého. Každý člen má právo přijímat zjevení, která jsou žádoucí a nezbytná pro jeho osobní vedení; nikoli pro celou Církev, ale pro něj samotného. Má právo, skrze svou poslušnost, skrze svou pokoru, přijímat světlo a pravdu, jak je bude zjevovat Duch Pravdy, a ten, kdo bude tohoto Ducha poslušen a bude usilovat o dar Ducha v pokoře a víře, nebude oklamán.²¹

Musíme kráčet ve svatosti života ve světle a v pravdě s patřičným porozuměním, které přichází skrze dar a moc Ducha Svatého, který je zaslíben všem těm, kteří uvěří ku pokání a přijmou slova věčného života. Máme-li společenství s tímto Duchem, pak kráčíme ve světle a máme společenství i s Bohem.²²

Výsadou každého člena Církve je znát pravdu, mluvit pravdu, mít inspiraci Ducha Svatého; je naší výsadou, každého jednotlivě, ... přijímat světlo a kráčet ve světle; a budeme-li kráčet v Bohu, to znamená, budeme-li dodržovat Jeho přikázání, budeme získávat stále více světla, až nakonec přijde dokonalý den poznání. [Viz NaS 50:24.]²³

Zpět do přítomnosti Boha, našeho Otce, přijdeme nakonec díky vedení Ducha Svatého.²⁴

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Čemu se můžeme naučit o Duchu Svatém z příběhu uvedeného v oddílu „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“? Kdy vás například Duch nabádal, abyste někomu pomohli?
- President Smith se zmínil o „[Duchu Božím], který promlouvá k duchu člověka“. (1. oddíl.) V jakém smyslu se komunikace s naším duchem liší od komunikace přijímané ušima nebo očima? Proč je tato komunikace působivější?

- Jaké jsou některé rozdíly mezi přijetím projevů Ducha, jako tomu bylo v případě Kornelia, a přijetím daru Ducha Svatého? (Viz 2. oddíl.)
- President Smith učil, že křest není úplný bez daru Ducha Svatého. (Viz 3. oddíl.) V jakém smyslu by byl váš život neúplný bez daru Ducha Svatého?
- Přemíťte o učení presidenta Smitha ve 4. oddíle o tom, co to znamená mít stálé společenství Ducha Svatého. Jak jste byli nebo jste požehnáni díky tomuto společenství?
- Co můžeme dělat pro to, abychom se připravili na společenství Ducha Svatého? (Několik příkladů je uvedeno v 5. oddíle.)
- Při čtení 6. oddílu věnujte pozornost tomu, jaké vedení můžeme od Ducha Svatého obdržet. Jak mohou rodiče učit své děti rozpoznávat a přijímat toto vedení?

Související verše z písem

Jan 16:13; Skutkové 19:1–6; 1. Korintským 12:3; 1. Nefi 10:17–19; 2. Nefi 31:15–20; 3. Nefi 19:9; NaS 46:13; Články víry 1:4

Pomůcka k výuce

„Nemějte obavy, jsou-li studenti na několik vteřin zticha poté, co jste jim položili otázku. Neodpovídejte na vlastní otázku; poskytněte studentům čas na přemýšlení o odpovědích. Dlouhotrvající ticho však může naznačovat, že otázce neporozuměli a že je třeba, abyste ji položili jinak.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 69.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1940, 96.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), xiv–xv.
3. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:38; z původního textu kurzíva odstraněna.
4. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:38.
5. „The Sin against the Holy Ghost“, *Instructor*, Oct. 1935, 431; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:47–48.
6. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 4.
7. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers“, *Deseret News*, Apr. 27, 1935, Church section, 7; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:42.
8. „Avoid Needless Speculations“, *Improvement Era*, Dec. 1933, 866; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:38–39.
9. „Address by Elder Joseph Fielding Smith before Seminary Teachers“, 7; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:41; *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 95.
10. Conference Report, Apr. 1915, 118.

11. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:149–150.
12. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, *Ensign*, June 1972, 2.
13. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:42.
14. Conference Report, Oct. 1959, 19.
15. *Answers to Gospel Questions*, 4:90.
16. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, 3.
17. Conference Report, Oct. 1963, 22.
18. Conference Report, Oct. 1952, 59–60; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:43.
19. Conference Report, Apr. 1962, 45.
20. Conference Report, Apr. 1931, 68.
21. Conference Report, Apr. 1940, 96.
22. Conference Report, Apr. 1916, 74; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:290.
23. „What a Prophet Means to Latter-day Saints“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1941, 7.
24. Conference Report, Apr. 1955, 51.

„Manželství, jak mu rozumějí Světí posledních dnů, je smlouvou určenou k tomu, aby byla věčná.“

Manželství na věčnost

„Z celestiálního sňatku vyplývá plnost a požehnání kněžství a evangelia. Toto je vrcholný obřad evangelia a vrcholný obřad chrámu.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Když bylo Josephu Fieldingu Smithovi osmnáct let, bylo mu řečeno, že s rodinou Smithových bude bydlet jistá mladá žena – Louie Emily Shurtliffová – během svého studia na vysoké škole. Překvapilo ho však, a potěšilo, když jednou přišel domů z práce a spatřil Louie, jak na jejich rodinné piano hraje náboženskou píseň. Od onoho dne na konci léta roku 1894 se Joseph a Louie spřátelili a později se jejich vztah prohluboval, až se do sebe nakonec zamilovali. 26. dubna 1898 byli zpečetěni v chrámu Salt Lake.¹

Louie s Josephem měli láskyplný vztah. Když byl Joseph krátce po jejich sňatku povolán sloužit na dvouletou misii v Anglii, Louie pracovala pro svého otce, aby mohla Josepha finančně podporovat. Posílala mu povzbudivé dopisy, a tím ho podporovala také citově a duchovně. Po návratu z misie založili šťastnou rodinu a přivítali do ní dvě dcery. Avšak po 10 letech manželského života Louie během třetího těhotenství vážně onemocněla a ve věku 31 let zemřela.

Joseph nacházel útěchu v ujištění, že Louie odešla „do lepšího světa“, a do deníku si zaznamenal modlitbu, v níž prosil, aby „byl hoden setkat se s ní ve věčné slávě a znovu být s ní“.² Nehledě na útěchu a naději, kterou v evangeliu našel, se mu po Louise velmi stýskalo. Také si dělal starosti o své dcery, které zůstaly bez matky. Krátce po Louieině smrti se Joseph seznámil s Ethel Georginou Reynoldsovou. I když jeho láska k Louie neztratila na síle, do Ethel se zamiloval a jeho dcery ji měly také rády. Se svolením svých rodičů, Louiených rodičů i Etheliných rodičů Joseph požádal Ethel o ruku. Byli zpečetěni 2. listopadu 1908. Prožili spolu radostný a událostmi

naplněný život – měli spolu dalších devět dětí. Jejich domov se vyznačoval pořádkem, usilovnou prací, úctou, čistotou, láskyplnou kázní, láskou a hodnotnou zábavou.³

Po 29 letech manželství Ethel zemřela na vysilující nemoc, která ji oslabovala 4 roky. Joseph opět zůstal sám, ale čerpal útěchu z ujištění o platnosti věčného sňatku.⁴ A opět se setkal s někým, s kým mohl sdílet svůj život. 12. dubna 1938 byl zpečetěn s Jessie Evansovou. „Během 33 let společného života ho doprovázela téměř všude, na místa blízká i vzdálená. On jí na oplátku pomáhal s nákupy, utíral nádobí po večeři a na podzim zavařoval ovoce do sklenic. Nedělal si žádné výčitky kvůli tomu, že jako apoštol nosil kuchyňskou zástěru.“⁵ Jessie o svém manželovi často říkávala: „Je to ten nejlaskavější muž, kterého znám. Nikdy jsem ho neslyšela pronést jediné nelaskavé slovo.“ A on s úsměvem odpovídal: „Žádná nelaskavá slova totiž neznám.“⁶

Životopisec John J. Stewart napsal o laskavosti a něžnosti presidenta Smitha k Jessie toto: „Od řečnického pultu často nabádal manžele, aby se chovali ke své manželce s láskou a oddaností. Avšak kázání, které mě skutečně dojímá, pronesl tím, že se jednoho horkého červencového dne v roce 1971 pěšky vydal přes devět obytných bloků nahoru po příkrých severních ulicích Salt Lake City do nemocnice Latter-day Saint Hospital a strávil své 95. narozeniny tím, že seděl u lůžka své nemocné manželky Jessie. Když se její stav zhoršoval, zůstal tam s ní několik týdnů dnem i nocí a bděl u ní a až do samotného konce jí udílel tu největší útěchu a povzbuzení, které byl schopen jí dát.“⁷

Jessie zemřela 3. srpna 1971. O dva měsíce později president Smith pronesl úvodní proslov na generální konferenci. Svým svědectvím ukázal, že jeho zármutek je zmírněn důvěrou v Pána a nadějí na věčný život.

„Chce se mi říci s Jobem z dávných dob, jehož poznání vyšlo ze stejného zdroje jako to mé: Já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví a ‚v těle svém uzřím Boha. Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej. ...‘ (Job 19:25–27.)

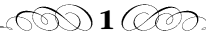
A zatímco se svým svědectvím připojuji k tomu Jobovu, dovolu mi připojit se s díkůvzdáním i k jeho zvolání vyřčenému z jeho

ztrápené a zarmoucené duše: ‚... Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.‘ (Job 1:21.)

Modlím se o to, abychom mohli být všichni vedeni mocí Svatého Ducha, abychom mohli kráčet zpříma před Pánem a abychom mohli zdědit věčný život v příbytcích a královstvích, která pro ty, kteří jsou poslušní, Pán připravil.“⁸

Po proslovu presidenta Smitha president Harold B. Lee, který shromáždění vedl, řekl: „Jsem si jist, že všichni členové Církve po celém světě, vědomi si okolností, v nichž bylo toto mocné poselství proneseno, jsou nanejvýš pozvednuti mocí a silou, kterou zde dnes dopoledne před námi projevil. Presidente Smithe, z hloubi srdce vám děkujeme.“⁹

Učení Josepha Fieldinga Smitha

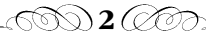

Celestiální sňatek je vrcholným obřadem evangelia Ježíše Krista.

Neexistuje obřad spojený s evangeliem Ježíše Krista, který by byl důležitější, který by měl závažnější a posvátnější podstatu a který by byl pro [naši] věčnou radost nezbytnější, než je ... sňatek.¹⁰

Z celestiálního sňatku vyplývá plnost a požehnání kněžství a evangelia. Toto je vrcholný obřad evangelia a vrcholný obřad chrámu.¹¹

Snažně vás prosím, moji dobří bratři a sestry, dobří členové Církve, jděte do chrámu, abyste tam uzavřeli sňatek na čas a celou věčnost.¹²

V plánu evangelia, na rozdíl od světských zvyklostí, trvá manželství na věky.

Mnoho lidí považuje manželství za pouhou občanskou smlouvu nebo dohodu mezi mužem a ženou, že budou žít spolu jako manželé. Ve skutečnosti je to ale věčná zásada, na níž závisí samotná existence lidstva. Pán dal tento zákon člověku na samém počátku světa v rámci zákona evangelia a toto první manželství mělo trvat na věky. Podle zákona Páně má každé manželství trvat na věky. Pokud by všichni lidé byli striktně poslušni evangelia a žili v lásce, kterou plodí Duch Páně, všechna manželství by byla věčná. ...

... Manželství, jak mu rozumějí Svátí posledních dnů, je smlouvou určenou k tomu, aby byla věčná. Je to základ pro věčné oslavení, protože bez něj by v království Božím nebylo žádného věčného pokroku.¹³

Nám všem, kteří čtou noviny, kteří poslouchají zprávy v rozhlase a kteří sledují vysílání v televizi, je nanejvýš zřejmé, že až příliš mnoho lidí nechová manželství a rodinu v takové úctě, jak to Pán zamýšlí.¹⁴

Manželství je posvátná smlouva, a přesto je v mnoha případech terčem hrubých vtípů, šprýmů a pomíjivých vrtochů ze strany vulgárních a nečistých lidí i mnohých, kteří se domnívají, že jsou kultivovaní, ale kteří nemají ohledy na posvátnost této vznešené zásady.¹⁵

Pán nám dal své věčné evangelium, aby pro nás bylo světlem a měřítkem, a toto evangelium zahrnuje Jeho svatý řád manželství, který je ve své podstatě věčný. Pokud jde o manželství, nemáme a nesmíme následovat světské zvyklosti. Máme více světla, než má svět, a Pán toho od nás očekává více než od nich.

Víme, jaký je správný řád manželství. Známe místo, které rodinná jednotka v plánu spasení zaujímá. Víme, že máme uzavřít sňatek v chrámu a že se musíme uchovávat čistými a neposkvrněnými, aby náš manželský svazek mohl získat onu schvalující pečeť Svatého Ducha zaslíbení.

Jsme duchovní děti našeho Věčného Otce, který ustanovil plán spasení, díky němuž jsme mohli přijít na zem, růst, činit pokrok a stát se takovými, jako je On; neboli poskytl nám plán evangelia, díky němuž jsme schopni mít vlastní věčné rodinné jednotky a můžeme se těšit věčnému životu.¹⁶

Pán nikdy neměl v úmyslu, aby manželství skončilo úmrtím smrtelného těla; ale aby obě smluvní strany a pokračující a věčná rodinná jednotka v království Božím získaly čest, panství a moc. Tato požehnání jsou připravena v záloze pro ty, kteří jsou ochotni dodržovat tuto smlouvu tak, jak ji Pán zjevil. Nejedná se o pouhé partnerství mezi mužem a ženou, neboť Pán řekl, že v manželství se stanou jedním tělem a vstoupí do partnerství s Bohem.¹⁷

„Rodinné vztahy a rodinná jednota budou, jsou-li náležitě uspořádány, pokračovat ve spravedlivosti v životě, který přijde.“

3

Věrnost manželské smlouvě přináší štěstí a vede k požehnáním věčné slávy.

Jsem vděčný Pánu za poznání věčné podstaty manželské smlouvy, která dává manželovi právo činit si nárok na svou manželku a manželce právo činit si nárok na svého manžela ve světě, který přijde, za předpokladu, že vstoupili do domu Páně a byli spojeni na čas a celou věčnost někým, kdo drží tuto pečeticí moc, neboť žádným jiným způsobem tohoto velkého požehnání dosáhnout nelze. Jsem také vděčný za poznání, že rodinné vztahy a rodinná jednota budou, jsou-li náležitě uspořádány, pokračovat ve spravedlivosti v životě, který přijde.¹⁸

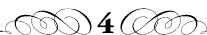
Naléhavě žádám ty, kteří již byli v chrámu a uzavřeli tam sňatek, aby byli věrní a upřímní vůči svým smlouvám a závazkům, neboť v domě Páně uzavřeli posvátné smlouvy.¹⁹

Nic nepřipraví lidstvo na slávu v království Božím tak snadno jako věrnost manželské smlouvě. ...

Je-li tato smlouva náležitě přijata, stává se prostředkem k dosažení toho největšího štěstí. Mezi požehnání, která z této smlouvy vyplývají, patří ta největší pocta v tomto životě a pocta, panství a moc v dokonalé lásce v životě, který přijde. Tato požehnání věčné slávy jsou připravena v záloze pro ty, kteří jsou ochotni dodržovat tuto i všechny ostatní smlouvy evangelia.²⁰

Co sňatek znamená pro členy Církve? Znamená to, že tímto obřadem získávají to největší a vrcholné požehnání – požehnání věčných životů. Právě tak to Pán nazývá – „věčné životy“ –, což znamená, že do věčného života nevstoupí jen manžel a manželka, ale i jejich děti, které se narodily ve smlouvě, budou mít díky své spravedlivosti rovněž nárok na věčný život. A dále, že manžel a manželka nebudou mít po vzkříšení z mrtvých konce. Tímto má Pán na mysli, že budou mít pokračování semene na věky a že rodinná organizace nedojde konce. [Viz NaS 132:19–24.]²¹

Aby se mohly naplnit záměry našeho Věčného Otce, musí existovat určitý svazek – manželé a manželky musí obdržet požehnání, která jsou slíbena těm, kteří jsou věrní a pravdiví, a která je oslaví až k Božství. Muž nemůže získat plnost požehnání v království Božím sám, ani ho nemůže získat žena, ale oba společně mohou získat veškerá požehnání a výsady, které přináležejí k plnosti Otcova království.²²

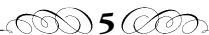
Každý člověk, jehož srdce je spravedlivé, bude mít příležitost obdržet požehnání věčného manželství, ať již v tomto životě, nebo v životě, který přijde.

Ve velikém plánu spasení se nic nepřehlédlo. Evangelium Ježíše Krista je tou nejkrásnější věcí na světě. Zahrnuje každého člověka, jehož srdce je spravedlivé a jenž pilně vyhledává Pána a chce dodržovat Jeho zákony a smlouvy. Pokud je tudíž někomu z nějakého důvodu odepřena výsada žít v souladu s jakoukoli smlouvou, Pán ho bude posuzovat podle úmyslů jeho srdce. Existují tisíce členů Církve [kteří nemají přístup do chrámu], kteří uzavřeli sňatek a vychovávají rodinu v Církvi a kterým byla odepřena výsada být „zpečetěni“ na čas a celou věčnost. Mnozí z nich již zemřeli, a požehnání jsou jim dána v zastoupení. Evangelium je zástupné dílo.

Ježíš pro nás všechny v zastoupení vykonal určité dílo, protože my sami bychom to pro sebe udělat nemohli. Podobně umožnil i žijícím členům Církve, aby mohli jednat jako zástupci pro mrtvé, kteří zemřeli bez možnosti vykonal to sami pro sebe.

Navíc existují tisíce mladých mužů i mladých žen, kteří odešli do světa duchů, aniž by měli příležitost tato požehnání získat. Mnozí z nich položili život v boji; mnozí zemřeli v útlém mládí; a mnozí zemřeli v dětství. Pán ani na jednoho z nich nezapomene. Všechna požehnání, která přináležejí oslavení, jim budou dána, neboť taková je cesta spravedlnosti a milosrdenství. Totéž platí i pro ty, kteří žijí v kůlech Sionu a ve stínu našich chrámů; jsou-li jim odepřena požehnání v tomto životě, budou jim tato požehnání dána během milénia.²³

Nikomu, kdo zůstává věrný, nemůže být odepřeno oslavení. ... Nehodný manžel nemůže zabránit věrné manželce, aby získala oslavení, a naopak.²⁴

Děti a mládež se na věčné manželství připravují tím, že se učí o manželské smlouvě, rozvíjejí neochvějnou víru a uchovávají se čistými a neposkvřenými.

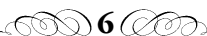
Kéž všichni otcové a matky Svatých posledních dnů dbají na to, aby učili své děti posvátnosti manželské smlouvy. Necht' svým dětem vštěpují, že požehnání *věčných životů* nelze získat jinak, než tím, že budou ctít smlouvy Boží, mezi nimiž je smlouva věčného manželství jednou z nejdůležitějších a nanejvýš povinných.²⁵

Tento život je krátký a věčnost je dlouhá. Když rozjímáme o tom, že manželská smlouva potrvá na věky, uděláme dobře, když se nad tím pozorně zamyslíme. ... Správná rada našim mladým lidem zní, aby k tomu přistupovali s pečlivostí a snažili se dobře si vybrat společníka nebo společnici s neochvějnou vírou v evangelium. Je pravděpodobnější, že takový člověk zůstane věrný každému slibu a každé smlouvě. Když jsou mladý muž a mladá žena pevně zaktoveni v božském poslání našeho Pána a věří evangelium tak, jak bylo zjeveno skrze Proroka Josepha Smitha, je velmi pravděpodobné, že jejich šťastný svazek potrvá na věky.²⁶

Naléhavě žádám vás, mladé v Sionu, ať jste kdekoli, abyste se uchovali čistými a neposkvrněnými, abyste měli právo vstoupit do domu Páně a abyste se se společníkem, kterého si vyberete, mohli těšit ze všech těchto úžasných požehnání, která vám Pán nabízí.²⁷

Na něco ... bych rád upozornil – mladí lidé, když se vezmou, nejsou spokojeni s tím, že mají začít s málem a skromně, ale chtějí toho dostat právě tolik, kolik toho mají jejich rodiče v době, kdy se oni, jakožto jejich děti, vzali. ... Chtějí mít hned na začátku veškeré vymoženosti pod sluncem, aby měli pohodlný život. Myslím, že to je chyba. Myslím, že by měli začít skromně, že by měli vkládat víru v Pána, že by měli budovat zde trochu a tam trochu, podle toho, jak budou moci, a postupně střádat, dokud nedosáhnou takové míry prosperity, jakou si přejí mít.²⁸

Pokud manžel a manželka věrně dodržují všechny obřady a zásady evangelia, jejich radost v manželství se prohlubuje.

Manželství bylo ustanoveno Bohem. Pokud je přijímáno a praktikováno ve svatosti, je to spravedlivá zásada. Pokud by v dnešní době muži a ženy uzavírali tuto smlouvu v duchu pokory, lásky a víry, jak jim to je přikázáno, a kráčeli by spravedlivě po cestách věčného života, neexistoval by rozvod a rozpadlé rodiny, ale štěstí a radost, které ani nelze slovy vyjádřit.²⁹

Chtěl bych vstítit všem svým dobrým bratřím a sestrám, kteří byli oddáni v chrámu, aby nikdy nezapomínali na ona veliká požehnání, kterých se jim tam dostalo – že jim Pán, skrze jejich věrnost, dal právo stát se Jeho syny a Jeho dcerami, spoludědici s Ježíšem Kristem, a vlastnit vše, jak je zde uvedeno, co má Otec. [President Smith zde odkazoval na Římanům 8:13–19 a Nauku a smlouvy 76:54–60.]

A přesto toto někteří členové Církve nechápou a poté, co jsou oddáni na čas a celou věčnost, ... poté, co obdrží zaslíbení plnosti Otcova království, dopouštějí, aby do jejich života vstupovalo to, co způsobuje třenice a co je rozděluje. A zapomínají, že mezi sebou uzavřeli smlouvu na čas a celou věčnost; a nejen to – že uzavřeli smlouvu se svým Otcem v nebi.³⁰

Když manžel s manželkou společně věrně žijí podle evangelia, jejich radost a štěstí v manželství se prohlubuje.

Pokud muž a jeho manželka upřímně a věrně dodržují všechny obřady a zásady evangelia, nemůže vzniknout žádný důvod k rozvodu. Radost a štěstí se v tomto manželském vztahu budou prohlubovat a manžel a manželka budou, jak dny poplynou, stále oddanějšími jeden druhému. Nejen že manžel bude milovat manželku a manželka manžela, ale i děti, které se jim narodí, budou žít v ovzduší lásky a harmonie. Láska každého z nich vůči ostatním nebude ničím narušena, a navíc láska všech vůči našemu Věčnému Otci a Jeho Synu Ježíši Kristu jim v duši pevněji zakoření.³¹

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Na začátku této kapitoly jsou zmíněny příklady radosti i zármutku, které mohou být součástí manželského a rodinného života. Jak nám může nauka o věčných rodinách pomáhat v radostných i smutných obdobích našeho života?
- Díky čemu je celestiální sňatek „vrcholný obřad chrámu“? (Viz 1. oddíl.)

- President Smith porovnal Pánův náhled na manželství s pohledem světským. (Viz 2. oddíl.) Co je podle vás na tomto rozdílu mezi těmito dvěma náhledy významného? Jak můžeme v dnešním světě chránit a posilovat manželství a rodinu?
- Ve 3. oddíle president Smith uvádí nejméně pět požehnání, která získávají ti, kteří jsou „věrní a pravdiví“ manželské smlouvě. Co podle vás znamená být věrný a pravdivý manželské smlouvě?
- Co mohou rodiče dělat pro to, aby „učili své děti posvátnosti manželské smlouvy“? (Některé náměty jsou uvedeny v 5. oddíle.)
- V 6. oddíle president Smith vysvětluje, jak se může manželský vztah prohloubit. Jaké znáte příklady této zásady? Pokud jste již uzavřeli sňatek, zamyslete se nad tím, co můžete dělat pro to, abyste do manželství vnesli více radosti a lásky.

Související verše z písem

1. Korintským 11:11; NaS 42:22; 131:1–4; Mojžíš 3:18–24

Pomůcka k výuce

„Otázky, které jsou před začátkem výuky napsány na tabuli, pomohou studentům začít přemýšlet o tématech ještě před zahájením lekce.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 93.)

Odkazy

1. Viz Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 65–75; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 51–55.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 162.
3. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 214–241.
4. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 249.
5. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12–13.
6. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 268.
7. John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 11; i když jsou spoluautory této knihy John J. Stewart a Joseph Fielding Smith Jr., tato poznámka je osobním postřehem Johna J. Stewarta.
8. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, 27.
9. Conference Report, Oct. 1971, 7.
10. „The Law of Chastity“, *Improvement Era*, Sept. 1931, 643; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:58.
11. „Lay Cornerstone at Provo Temple“, *Deseret News*, May 22, 1971, B2.
12. Conference Report, Oct. 1951, 120.
13. „The Perfect Marriage Covenant“, *Improvement Era*, Oct. 1931, 704.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, *New Era*, July 1971, 7–8.
15. *The Restoration of All Things* (1945), 259.
16. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, 8.
17. *The Restoration of All Things*, 259.
18. Conference Report, Apr. 1915, 119.
19. Conference Report, Oct. 1951, 120.

20. „The Law of Chastity“, 643; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:58–59.
21. Conference Report, Oct. 1951, 120–121.
22. „Obedience to the Truth“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1960, 6.
23. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:37–38.
24. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 2:65.
25. Conference Report, Oct. 1965, 30.
26. „Marriage Ordained of God“, *Young Woman's Journal*, June 1920, 307–308; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:77–78.
27. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, 10.
28. Conference Report, Apr. 1958, 30.
29. *The Restoration of All Things*, 259.
30. Conference Report, Apr. 1949, 135.
31. Conference Report, Apr. 1965, 11.

President Joseph Fielding Smith a jeho pravnička Shanna McConkieová

Vychovávejme děti ve světle a v pravdě

„Prvořadá zodpovědnost za výchovu dětí v Církvi spočívá na rodině.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith popsal svého otce, presidenta Josepha F. Smitha, jako člověka, „kterému jsem důvěřoval více, než komukoli jinému, koho ... na tomto světě znal.“¹ Vzpomínal, že jeho otec často rodinu shromažďoval kolem sebe a „své děti učil zásadám evangelia. Všechny do jednoho byly rády v jeho přítomnosti a byly vděčné za rady a ponaučení, které jim uděloval. ... Nikdy nezapomněly to, čemu byly učeny, a to, co jim bylo vštípeno, si uchovaly, a nejspíše tak tomu bude navěky.“² Také řekl: „Můj otec byl ten nejlaskavější člověk, jakého jsem kdy poznal. ... Mezi mé nejoblíbenější vzpomínky patří hodiny, které jsem trávil po jeho boku, kdy jsme diskutovali o zásadách evangelia a on mě učil tak, jak to dokázal jen on. Tímto způsobem byl v podstatě položen pravdivý základ mého vlastního poznání, takže i já mohu říci, že vím, že můj Vykupitel žije a že Joseph Smith je, byl a vždy bude prorokem živého Boha.“³

Joseph Fielding Smith také s láskou hovořil o své matce Julině L. Smithové a o tom, jak ho učila. Řekl: „Na klíně své matky jsem se učil milovat Proroka Josepha Smitha a svého Vykupitele. ... Jsem vděčný za poučení, kterého se mi dostalo, a snažil jsem se řídit radami, které mi dal otec. Ale nemohu říci, že to byla jen jeho zásluha. Myslím, že podstatná, velmi významná, část zásluhy náleží mé matce, u níž jsem jako malý sedával a naslouchal jsem jejímu vyprávění o pionýrech. ... Učívala mě, a když jsem byl starší a uměl jsem číst, dávala mi do rukou knihy, kterým jsem dokázal rozumět. Učila mě modlit se [a] být věrný smlouvám a závazkům a

plnit své povinnosti jako jáhen a učitel ... a později jako kněz. ... Měl jsem matku, která dohlížela na to, abych četl, a já jsem četl moc rád.“⁴

Když se Joseph Fielding Smith stal otcem, řídil se příkladem svých rodičů. Jeho dcera Amelia vyprávěla:

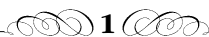
„Otec byl skvělý student i učitel, který nás nejen učil z bohaté zásoby svých znalostí, ale také nás povzbuzoval, abychom se učili sami. ...

Ve vztahu ke svým dětem se řídil radou z NaS 93:40: ‚Ale já jsem vám přikázal, abyste vychovávali děti své ve světle a pravdě.‘

Učil nás u stolu při snídani tím, že nám vyprávěl příběhy z písem, a díky jeho schopnostem se nám každý příběh zdál nový a napínavý, i když jsme ho předtím slyšeli již mnohokrát. Dodnes si pamatuji, jak jsem byla napjatá, když jsem čekala, zda faraonovy vojáci najdou zlatý pohár v Beniaminově žoku s obilím. Učili jsme se o tom, jak Joseph Smith našel zlaté desky a jak ho navštívil Otec a Syn. Když měl otec čas jít s námi do školy, vyprávěl nám dál. Do školy jsme chodili kolem chrámu [Salt Lake] a on nám vyprávěl o andělu Moronim. Dozvěděli jsme se, že chrám je velmi výjimečné místo, že se musíme dobře chovat, abychom do něj mohli vstoupit, a že když tam uzavřeme sňatek, je to na věky. Učil nás tím, za co se modlil při rodinných modlitbách, když jsme před snídaní a znovu u večere poklekli, každý u své židle. ...

Dnes jeho učení povznáší a posiluje nejen jeho potomky, ale i bezpočet věrných členů Církve. Je pro mě velkou výsadou a pozhénáním, že jsem jeho dcera.“⁵

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Rodiče musí své děti vychovávat ve světle a v pravdě, aby dokázaly odolávat vlivu protivníka.

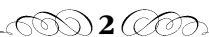
Význam rodinné jednoty – vzájemné lásky a ohleduplnosti mezi členy rodiny – nelze dostatečně zdůraznit. Duchovní soudržnost v rodinných vztazích je spolehlivým základem, na němž bude Církev i sama společnost vzkvétat. Tuto skutečnost protivník velmi dobře zná a uvědomuje si ji a jako nikdy předtím využívá každého důmyslného

prostředku, vlivu a moci, které má v dosahu, aby tuto věčnou instituci podkopal a zničil. Toto ďábelské ničení může překazit jen evangelium Ježíše Krista uplatňované v rodinných vztazích.⁶

Musíme počítat s mnoha velkými a skutečnými nebezpečími a ty, které nás znepokojují více než všechny ostatní dohromady, mají co do činění s našimi dětmi. Jedinou skutečnou ochranu nebo náležitou obranu může poskytnout domov a jeho vliv.⁷

Naše děti se budou muset naučit rozlišovat mezi dobrem a zlem, jinak v mnoha ohledech nedokáží pochopit, proč jim není dovoleno oddávat se praktikám, které jsou u lidí kolem nich běžné. Pokud se nebudou učit naukám Církve, možná nepochopí, co je špatného na nedělním koncertu, nedělním divadelním nebo filmovém představení, sportovním utkání nebo na něčem podobném, když si jejich přátelé těmto činnostem, které Pán o svém svatém dni zakázal, věnují bez omezení a s nadšením. Rodiče jsou zodpovědní za řádnou výuku svých dětí [a] Pán tyto rodiče odsoudí, pokud jejich děti vyrostou, aniž by na ně působily zásady evangelia našeho Pána Ježíše Krista.⁸

Pán nám přikázal, každému z nás, abychom své děti vychovávali ve světle a v pravdě. Tam, kde je přítomen tento duch, se nemůže a nebude dařit nesouladu, neposlušnosti a zanedbání posvátných povinností.⁹

Rodiče jsou v první řadě zodpovědní za výuku svých dětí.

Otec se nikdy nezřekl svého nároku na děti, které se narodí na tento svět. Jsou to stále Jeho děti. Svěřil je do péče smrtelných rodičů s nabádáním, aby je vychovávali ve světle a v pravdě. Rodiče mají prvořadou a také zásadní zodpovědnost učit své děti ve světle a v pravdě.¹⁰

Prvořadá zodpovědnost za výchovu dětí v Církvi spočívá na rodině. Rodiče jsou zodpovědní za to, že své děti budou vychovávat ve světle a v pravdě, a Pán prohlásil, že pokud toto nebudou činit, budou se z toho zodpovídat před soudcovskou stolicí.¹¹

Ve zjevení daném Církvi v roce 1831 Pán řekl:

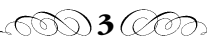
„A opět, nakolik rodiče mají děti v Sionu, nebo v kterémkoli jeho kůlu, jenž je organisován, kteří je neučí porozuměti nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svatého vkládáním rukou, když je jim osm let, bude hřích na hlavě rodičů.

Nebo toto má být zákon obyvatelům Sionu nebo v kterémkoliv z jeho okrsků, jež jsou organisovány.“ [NaS 68:25–26.]

... Toto od nás Pán požaduje.¹²

Rodiče se budou zodpovídat za skutky svých dětí, pokud své děti neučili příkladem a slovem.

Pokud rodiče učinili vše, co bylo v jejich silách, aby svým dětem poskytli správnou výuku, příkladem i slovem, a děti pak sejdou z cesty, rodiče za to nebudou voláni k zodpovědnosti a hřích bude na dětech.¹³

Církev pomáhá rodičům v jejich úsilí učít děti.

Hlavní zodpovědnost činit to, co vede ke spasení, spočívá na každém jednotlivci. Všichni jsme byli posláni na zem, abychom byli prověřeni zkušenostmi smrtelnosti. Jsme zde, aby se ukázalo, zda budeme dodržovat přikázání a přemůžeme svět, a my pro sebe musíme udělat vše, co můžeme.

Za naše spasení je dále zodpovědna naše rodina. Rodiče mají být pro své děti světlem a průvodcem a je jim přikázáno vychovávat je ve světle a v pravdě, učit je evangeliu a být jim správným příkladem. Od dětí se očekává, že budou své rodiče poslouchat a že je budou ctít a respektovat.

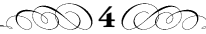
Církev se svými institucemi tvoří vlastně jakousi podpůrnou organizaci, která má rodinám a jednotlivcům pomáhat.¹⁴

Naléhám na vás, drazí bratři a sestry, manželé a manželky, otcové a matky, abyste využili každé příležitosti, kterou Církev nabízí, k tomu, aby se vašim dětem dostalo vzdělání v různých organizacích, které jsou pro ně zajištěny skrze zjevení od Pána: v Primárnkách, v Nedělní škole, v organizacích Vzájemného osvětového sdružení [v Mladých mužích a Mladých ženách] a v kvorech nižšího kněžství pod vedením našich biskupstev. ...

„Církev se svými institucemi tvoří vlastně jakousi podpůrnou organizaci, která má rodinám a jednotlivcům pomáhat.“

... Všude v Církvi, kde máme tu možnost, máme semináře a instituty. ... Bratři a sestry, pošlejte děti do těchto seminářů. Ti, kteří studují na vysoké škole, budou mít, pokud se jim dostalo řádného vzdělání v mládí, dostatečný věk na to, aby mohli navštěvovat církevní instituty.¹⁵

**Rodiče mají udělat vše, co je v jejich silách,
aby svým dětem pomáhali porozumět
evangelium Ježíše Krista a žít podle něho.**

Síla Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů vždy byla a bude spočívat v osobním svědectví jednotlivců. Svědectví se nejlépe pěstuje v rodinném prostředí. ... Získání a udržení svědectví má být společným rodinným úkolem. Nezanedbávejte nic, co pomůže posílit svědectví kteréhokoli člena vaší rodiny.¹⁶

[Děti] musíme co nejvíce chránit před hříchy a zly světa, aby nebyly svedeny z cest pravdy a spravedlivosti.¹⁷

Pomáhejte svým dětem, jak jen můžete, vyrůstat s poznáním evangelia Ježíše Krista. Učte je modlit se. Učte je dodržovat Slovo moudrosti, kráčet před Pánem věrně a pokorně, aby vám, až vyrostou v muže a v ženy, mohly poděkovat za to, co jste pro ně udělali, a ohlédnout se za svým životem s vděčným srdcem a s láskou k rodičům za to, jak o ně tito rodiče pečovali a jak je učili evangeliu Ježíše Krista.¹⁸

Buďte spravedlivým příkladem

Žádáme rodiče, aby byli ve svém životě příkladem spravedlivosti a aby své děti shromažďovali kolem sebe a učili je evangeliu, při domácích večerech i jindy.¹⁹

Rodiče se musí snažit být takoví – nebo musí alespoň věnovat veškeré úsilí tomu, aby takovými byli –, jaké chtějí mít své děti. Není možné být příkladem něčeho, čím nejste.²⁰

Máte učit jak slovem, tak příkladem. Máte se svými dětmi poklekat k modlitbě. Máte je ve vši pokoře učit o poslání našeho Spasitele Ježíše Krista. Máte pro ně být příkladem, a otec, který je svému synovi příkladem, neřekne: „Chlapče, jdi na Nedělní školu nebo jdi na schůzku Vzájemného sdružení nebo jdi na kněžské shromáždění,“ ale řekne: „Pojď se mnou.“ Bude učit svým příkladem.²¹

Začněte učit děti, když jsou ještě malé

Nikdo nemůže začít sloužit Pánovi příliš brzy. ... Mladí lidé se řídí tím, čemu je učili rodiče. Dítě, které je od narození učeno ve spravedlivosti, bude s největší pravděpodobností vždy následovat spravedlivost. Dobré návyky lze snadno vytvořit a člověk se podle nich snadno řídí.²²

Doma má vládnout modlitba, víra, láska a poslušnost vůči Bohu. Je povinností rodičů, aby své děti učili těmto spásným zásadám evangelia Ježíše Krista, aby mohly rozumět tomu, proč mají být pokřtěny, a aby v srdci pociťovaly touhu dál dodržovat přikázání Boží i poté, co jsou pokřtěny, aby se tak mohly vrátit zpět do Jeho přítomnosti. Chcete, drazí bratří a sestry, svou rodinu, své děti; chcete být připečetěni ke svému otci a matce, kteří vás předešli, chcete,

aby tato rodinná jednotka byla úplná, až vstoupíte, bude-li vám to dovoleno, do celestiálního království Božího? Pokud ano, pak musíte začít učit děti již od kolébky.²³

Učte děti modlit se

Co je to za domov, který je bez ducha modlitby? To není domov Svatých posledních dnů. Máme se modlit; nemáme vynechat ani jedno ráno, kdy bychom na kolenou v rodinném kruhu Pánu nepoděkovali a nevzdali Mu díky za Jeho požehnání a nepožádali Ho o vedení. Nemáme vynechat ani jeden večer, nemáme se uložit k spánku, dokud opět neshromáždíme členy rodiny a nepoděkujeme Pánu za Jeho ochranu a nepožádáme Ho o vedení pro každý den našeho života.²⁴

Doufám, že své děti doma učíte, aby se modlily. Doufám, že máte rodinné modlitby ráno i večer a že vaše děti jsou slovem i příkladem učeny zachovávat přikázání, která jsou tak vzácná a tak posvátná a která mají pro naše spasení v království Božím tak velký význam.²⁵

Seznamte děti s písmy

Na celém světě nemá být jediný domov, kde by chyběla Bible. Nemá být jediný domov, kde by chyběla Kniha Mormonova. Mám na mysli domovy Svatých posledních dnů. Nemá být jediný domov, kde by chyběla Nauka a smlouvy a Drahocenná perla. Nenechávejte je na polici nebo ve skříni, ale nechávejte je otevřené tam, kde k nim členové rodiny mají snadný přístup, aby je našli a sedli si a četli je a sami studovali zásady evangelia.²⁶

Pořádejte rodinné domácí večery

Děti, které vyrůstají v rodině, kde se účastní rodinných domácích večerů a kde panuje láska a jednota, si budují pevné základy pro to, aby byli dobrými občany a aktivně se zapojovali v Církvi. Rodiče svým dětem nemohou zanechat větší odkaz než vzpomínku na šťastný, sjednocený a láskyplný domov a na požehnání z něho plynoucí.

Dobře naplánované rodinné domácí večery mohou být zdrojem dlouhodobé radosti a vlivu. Tyto večery jsou příležitostí pro společné činnosti, pro to, aby se rodina zorganizovala, pro vyjádření

lásky, vydávání svědectví, studium zásad evangelia, rodinnou zábavu a odpočinek a především pro rodinnou jednotu a vzájemnost.

Otcům a matkám, kteří věrně pořádají rodinné domácí večery a kteří všemi možnými způsoby budují rodinnou jednotu, se daří úspěšně plnit tu největší zodpovědnost – zodpovědnost být rodičem.²⁷

Otcové nemohou v království Božím poskytnout lepší vedení, než když vedou svou rodinu při pořádání rodinného domácího večera. Když jsou součástí rodinného života takovéto zážitky, posiluje to v rodině jednotu a úctu, což každého ovlivňuje k tomu, aby byl spravedlivější a šťastnější.²⁸

Rodiče, kteří přehlíží, jak moc jim tento program [rodinného domácího večera] může pomoci, riskují budoucnost svých dětí.²⁹

Učte ctnosti, cudnosti a mravnosti

Své děti máte učit ctnosti a cudnosti a máte je tomu učit od nejútlejšího dětství. A máte jim pomáhat uvědomovat si nástrahy a nebezpečí, které jsou v tomto světě tak rozšířené.³⁰

Máme velký zájem na duchovním a morálním blahu každého mladého člověka, ať žije kdekoli. Mravnost, cudnost, ctnost, svoboda od hříchu – to je a musí být základem našeho životního stylu, chceme-li zcela naplnit jeho smysl.

Prosíme otce a matky, aby učili osobní čistotě slovem i příkladem a aby se s dětmi ve všech těchto záležitostech radili. ...

Máme důvěru v mladé nastupující pokolení v Církvi a prosíme mladé lidi, aby nepřejímali styly a zvyky světa, aby se nepodíleli na duchu vzdoru a aby neopouštěli cesty pravdy a ctnosti. Věříme v jejich základní dobro a očekáváme, že se stanou pilíři spravedlivosti a že budou pokračovat v díle Církve s rostoucí vírou a účinností.³¹

Připravujte děti na to, aby se staly svědky pravdy a aby sloužily na misi

Naši mladí lidé patří mezi nejpožehnanější a nejoblíbenější Otcovy děti. Jsou to ušlechtilé děti nebes, vybrané a vyvolené pokolení, které má božské určení. Tito duchové byli uchováváni, aby

vyšli v této době, kdy je evangelium na zemi a kdy Pán potřebuje statečné služebníky, aby dál nesli Jeho veliké dílo posledních dnů.³²

Musíme [děti] připravovat na to, aby byly žijícími svědky pravdy a božskosti tohoto velikého díla posledních dnů, a především v případě svých synů musíme dohlédnout na to, aby byli způsobilí a schopni jít na misi, aby tak mohli kázat evangelium ostatním dětem našeho Otce.³³

Pomozte dětem připravit se, aby měly vlastní věčnou rodinu

Vychováváte [své děti] tak, aby chtěly jít do domu Páně, až budou uzavírat sňatek? Učíte je, aby chtěly přijmout ono nádherné obdarování, které má Pán pro ně připravené? Vštěpujete jim, že mohou být zpečetěni jako manžel a manželka a že mohou obdržet každý dar a každé požehnání, které přináleží k celestiálnímu království?³⁴

Musíme ... [děti] směřovat a vést tak, aby si vybraly vhodného společníka a aby uzavřely sňatek v domě Páně, a staly se tak dědici všech velkých požehnání, o nichž jsme hovořili.³⁵

S pokorou se snažme uchovat svou rodinu neporušenou, udržet ji pod vlivem Ducha Páně a vyškolenou v zásadách evangelia, aby mohla růst ve spravedlivosti a v pravdě. ... [Děti] nám jsou dány proto, abychom je učili cestám života, věčného života, aby se tak mohly znovu vrátit do přítomnosti Boha, svého Otce.³⁶

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- V oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ si všimněte příkladů toho, jak rodiče projevují svým dětem lásku. Zamyslete se nad tím, jak se můžete těmito příklady řídit, ať již jsou vaše zodpovědnosti v rodině jakékoli. Jak se rodiče mohou zorganizovat, aby dokázali s dětmi trávit více času?
- President Smith se zmínil o duchovních nebezpečích, která existovala za jeho života. (Viz 1. oddíl.) Jaká další nebezpečí hrozí v dnešní době? Jak mohou rodiče a prarodiče dětem pomáhat, aby těmto vlivům odolaly?

- Zamyslete se nad tím, jakou důvěru Nebeský Otec vkládá v rodiče, když jim umožňuje starat se o Jeho děti. (Viz 2. oddíl.) Jaké vedení a jakou pomoc Nebeský Otec rodičům nabízí?
- V jakém smyslu je Církev podpůrná organizace, která má pomáhat rodinám a jednotlivcům? (Viz 3. oddíl.) Jak církevní organizace pomáhají vám a vaší rodině? Jak můžeme pomáhat dětem a mladým lidem zapojovat se plně do dění v Církvi?
- Ve 4. oddíle je uvedeno několik námětů, jak můžeme dětem a mládeži pomáhat žít podle evangelia. Až si je budete procházet, zamyslete se nad těmito otázkami: Co vy a vaše rodina děláte dobře? V čem byste se mohli zlepšit? Co můžete dělat pro to, abyste mladým lidem v Církvi pomohli posílit jejich svědectví?

Související verše z písem

Deuteronomium 6:1–7; Žalm 132:12; Mosiáš 1:4; 4:14–15; NaS 68:25–28; 93:36–40; viz také „Rodina – prohlášení světu“

Pomůcka k výuce

„Dbejte na to, abyste ve snaze přednést veškerý materiál, který jste si připravili, neukončovali dobré diskuse příliš brzy. Ačkoli je důležité probrat učební látku, je důležitější pomoci studentům pocítit vliv Ducha, zodpovědět jejich otázky, prohloubit jejich znalost evangelia a posílit jejich závazek dodržovat příkázání.“ Je však také „důležité ukončit diskuse v pravý čas. Když povznášející diskuse trvá příliš dlouho, mnohé z jejího ducha se ztrácí. ... Zacházejte správně s časem. Mějte na paměti, kdy má lekce končit. Ponechte si dost času na to, abyste shrnuli, co bylo řečeno, a abyste vydali svědectví.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 64, 65.)

Odkazy

1. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 40.
2. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 40.
3. Bryant S. Hinckley, „Joseph Fielding Smith“, *Improvement Era*, June 1932, 459.
4. *The Life of Joseph Fielding Smith*, 56.
5. Amelia Smith McConkie, „Joseph Fielding Smith“, *Church News*, Oct. 30, 1993, 8, 10.
6. Poselství Prvního předsednictva, *Family Home Evenings 1970–1971* (family home evening lesson manual, 1970), v.
7. „Our Children – The Loveliest Flowers From God’s Own Garden“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1969, 5.
8. Conference Report, Oct. 1916, 71–72.
9. Conference Report, Apr. 1965, 11.

10. „The Sunday School’s Responsibility“, *Instructor*, May 1949, 206; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:316.
11. *Take Heed to Yourselves!* (1966), 221.
12. Conference Report, Apr. 1958, 29–30.
13. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:316; kurzíva odstraněna.
14. „Use the Programs of the Church“, *Improvement Era*, Oct. 1970, 3.
15. Conference Report, Apr. 1958, 29–30.
16. „The Old and the New Magazines“, *Improvement Era*, Nov. 1970, 11.
17. „Mothers in Israel“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, 886.
18. Conference Report, Apr. 1958, 30.
19. Conference Report, Apr. 1970, 6.
20. „Our Children – The Loveliest Flowers From God’s Own Garden“, 6.
21. Conference Report, Oct. 1948, 153.
22. *Take Heed to Yourselves!* 414.
23. Conference Report, Oct. 1948, 153.
24. „How to Teach the Gospel at Home“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1931, 685.
25. Conference Report, Apr. 1958, 29.
26. „Keeping the Commandments of Our Eternal Father“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1966, 884.
27. Poselství Prvního předsednictva, *Family Home Evenings 1970–1971*, v.
28. Poselství Prvního předsednictva, *Family Home Evenings* (family home evening lesson manual, 1971), 4.
29. „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, 1.
30. „Teach Virtue and Modesty“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1963, 5.
31. Conference Report, Apr. 1970, 5–6.
32. Conference Report, Apr. 1970, 6.
33. „Mothers in Israel“, 886.
34. Conference Report, Oct. 1948, 154.
35. „Mothers in Israel“, 886.
36. Conference Report, Apr. 1958, 30.

Do práce na rodinné historii se mohou zapojit všichni členové rodiny.

Pečeticí moc a chrámová požehnání

„Eliáš přišel, aby na zem znovuzřídil ... plnost moci kněžství. Toto kněžství drží klíče svazování a pečetení, na zemi i v nebi, všech obřadů a zásad, které se týkají spasení člověka.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

V roce 1902 se Joseph Fielding Smith vydal na cestu do státu Massachusetts, kde našel informace o svých předcích z rodu Smithových. Během tohoto pobytu se setkal s genealogem Sidneyem Perleym. Pan Perley mu řekl: „Mým cílem je, bude-li to možné, vyhledat záznamy o každém jednotlivci, který přišel do kraje Essex před rokem 1700.“

President Smith později vyprávěl: „Řekl jsem mu: ‚Dal jste si za úkol pořádný kus práce, pane Perley.‘ On odpověděl: ‚Ano a obávám se, že to nikdy nedokončím.‘ Na to jsem mu řekl: ‚Proč tuto práci děláte?‘ Na chvíli se zamyslel a s trochu rozpačitým výrazem v obličeji odpověděl: ‚To nevím, ale začal jsem a nemohu přestat.‘ Řekl jsem: ‚Já vám mohu říci, proč toto děláte a proč nemůžete přestat, ale kdybych to udělal, nevěřil byste mi a vysmál byste se mi.‘

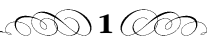
‚To ne,‘ namítl. ‚Jestli mi to dokážete vysvětlit, určitě mě to bude zajímat.‘ Vyprávěl jsem mu tedy o proroctví o Eliášovi a o tom, že toto zaslíbení se naplnilo 3. dubna 1836 Proroku Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu v chrámu Kirtland a jak tento duch bádání ovlivnil mnoho lidí a oni obrátili srdce k hledání mrtvých, což je naplněním tohoto velkého zaslíbení, které se má uskutečnit před Druhým příchodem, aby země nebyla stižena prokletím. Řekl jsem mu, že děti nyní obracejí srdce ke svým otcům a my provádíme

obřady za mrtvé, aby mohli dojít vykoupení a aby se jim dostalo výsady vstoupit do království Božího, i když již zemřeli.

Když jsem mu toto vše řekl, on se zasmál a odpověděl: ‚To je moc hezký příběh, ale já tomu nevěřím.‘ Přesto připustil, že ho něco nutí v bádání pokračovat a že nemůže přestat. Setkal jsem se s mnoha dalšími, kteří začali a nemohli přestat, s muži i ženami, kteří nejsou členy Církve. A tak dnes vidíme, jak tisíce mužů a žen bádá v záznamech o mrtvých. Nevědí proč, ale je tomu tak proto, abychom mohli tyto nashromážděné záznamy získat a jít do chrámu a vykonat práci za naše mrtvé.“¹

President Smith učil, že rodinná historie nespočívá jen v hledání jmen, dat a míst a sbírání příběhů. Jde o poskytnutí chrámových obřadů, které spojí rodiny na věčnost, o pečetění věrných lidí všech pokolení jako členů rodiny Boží. „Rodiče musí být zpečetěni spolu a děti s rodiči, aby mohli obdržet požehnání v celestiálním království,“ řekl. „Naše spasení a náš pokrok proto závisí na spasení našich způsobilých mrtvých, s nimiž musíme být spojeni v rodinném svazku. A toho lze dosáhnout jen v našich chrámech.“² Před pronesením zasvěčující modlitby v chrámu Ogden v Utahu president Joseph Fielding Smith řekl: „Dovolte mi připomenout vám, že když zasvěcujeme dům Pánu, ve skutečnosti zasvěcujeme sebe Pánově službě, se smlouvou, že budeme tento dům používat takovým způsobem, jakým On zamýšlí.“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Eliáš znovuzřídil moc pečetit neboli svazovat na zemi i v nebi.

Malachiáš, poslední prorok Starého zákona, na závěr svého proctví napsal:

„Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův veliký a hrozný,

Aby obrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.“ (Malachiáš 4:5–6.)

Zdá se nanejvýš příznačné, že poslední z dávných proroků svá slova zakončil zaslíbením určeným budoucím pokolením a že

v tomto zaslíbení předpovídá budoucí dobu, kdy dojde k propojení minulých dispensací s dispensacemi pozdějšími. ...

Mnohem jasnější výklad Malachiášových slov máme díky nefitskému proroku Moronim, který se 21. září 1823 zjevil Josephu Smithovi. Tento anděl je citoval takto:

„Vizte, zjevím vám Kněžství rukou Eliáše, proroka, před příchodem velikého a hrozného dne Páně.

A on zasadí do srdce dětí zaslíbení učiněná otcům a srdce dětí se obrátí k jejich otcům.

Kdyby tomu tak nebylo, celá země by byla zcela zpusťována při jeho příchodu.“ (NaS 2:1–3.)

Moroni Josephu Smithovi oznámil, že tato předpověď se brzy naplní. K tomuto naplnění došlo o přibližně 12 let později – 3. dubna 1836. Toho dne se Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu zjevil v chrámu Kirtland Eliáš a předal jim ... moc svazovat neboli pečetit na zemi a v nebi. Klíče tohoto kněžství vlastnil Eliáš, kterému dal Pán moc nad přírodními živly i nad lidmi a pravomoc pečetit, na čas a věčnost, na spravedlivé všechny obřady, které se týkají plnosti spasení.⁴

Někteří členové Církve se mylně domnívají, že Eliáš přinesl klíče křtu za mrtvé nebo spasení mrtvých. Eliášovy klíče byly větší než toto. Byly to klíče pečetení a tyto klíče pečetení se týkají živých a zahrnují i mrtvé, kteří jsou ochotni činit pokání.⁵

Eliáš přišel znovuzřídit na zem plnost moci kněžství tím, že ji předal smrtelným prorokům náležitě pověřeným Pánem. Toto kněžství drží klíče svazování a pečetení, na zemi i v nebi, všech obřadů a zásad, které se týkají spasení člověka, aby se tak mohly stát platnými v celestiálním království Božím. ...

Právě působností této pravomoci jsou v chrámu prováděny obřady za živé i mrtvé. Je to moc, která sjednocuje manžela a manželku na věčnost, když uzavírají sňatek podle věčného plánu. Je to pravomoc, díky níž rodiče získávají nárok na rodičovství ve vztahu ke svým dětem na celou věčnost a nikoli jen na čas, čímž se rodina v království Božím stává věčnou.⁶

 2

Znovuzřízení pečeticí pravomoci chrání zem před naprostým zpusťšením při příchodu Ježíše Krista.

Kdyby Eliáš nepřišel, domníváme se, že veškerá práce uplynulých věků by byla málo platná, neboť Pán řekl, že za těchto podmínek by celá země byla při jeho příchodu zcela zpusťšena. Jeho poslání mělo tudíž pro svět ohromný význam. Není to pouze otázka křtu za mrtvé, ale také pečetení rodičů a dětí k rodičům, aby tak nastalo „úplné a naprosté a dokonalé spojení a stmelení dispensací a klíčů a mocí a sláv“ od počátku až do konce času. [Viz NaS 128:18.] Kdyby na zemi nebyla tato pečeticí moc, pak by v den, kdy přijde Pán, zavládl zmatek a místo řádu by nastoupil nepořádek, avšak k tomuto by samozřejmě nemohlo dojít, neboť všechny věci v království Božím jsou ovládnány a řízeny dokonalým zákonem.⁷

Proč by byla země zpusťšena? Jednoduše proto, že pokud neexistuje stmelující článek mezi otci a dětmi – což je práce za mrtvé –, tak budeme všichni zavrženi; celé Boží dílo se zhroutlí a bude zcela zpusťšeno. Takový stav samozřejmě nenastane.⁸

Znovuzřízení této [pečeticí] pravomoci je oním kvasem, který chrání zem před naprostým zpusťšením při příchodu Ježíše Krista. Když si tuto pravdu pevně a jasně vštípíme do mysli, je snadné pochopit, že kdyby Kristus přišel a pečeticí moc by zde nebyla, byl by zde jen zmatek a pohroma.⁹

 3

Abychom se připravili na spasení v jeho plnosti, musíme skrze pečeticí moc obdržet chrámové obřady.

Pán nám dal výsady a požehnání a příležitost uzavřít smlouvy, přijmout obřady, které se týkají našeho spasení a které přesahují to, co se hlásá ve světě, které přesahují zásady víry v Pána Ježíše Krista, pokání z hřichu a křtu na odpuštění hřichů a vkládání rukou pro dar Ducha Svatého; a tyto zásady a smlouvy není možné obdržet nikde jinde než v chrámu Božím.¹⁰

Chrámová práce je tak vzájemně protkána s plánem spasení, že jedno bez druhého nemůže existovat. Jinak řečeno, neexistují-li chrámové obřady, které výhradně náležl chrámu, neexistuje ani spasení.¹¹

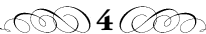

Pečeticí moc kněžství „sjednocuje manžela a manželku na věčnost, když uzavírají sňatek podle věčného plánu“.

Tisíce Svatých posledních dnů ... jsou ochotni chodit na shromáždění, jsou ochotni platit desátek a vykonávat běžné církevní povinnosti, ale jakoby nevnímali či nechápali, jak důležité je obdržet požehnání v chrámu Páně, která jim přinesou oslavení. Je to zvláštní. Zdá se, jako by byli spokojeni s tím, že budou jen tak proplovat životem, aniž by využili příležitostí, které se jim nabízejí, a aniž by přijali tyto nezbytné smlouvy, které je přivedou zpět do přítomnosti Boží jako syny a dcery.¹²

Chcete-li plnost spasení, což je oslavení v království Božím, ... musíte jít do chrámu Páně a obdržet tyto posvátné obřady, které k tomuto domu patří a které jinde získat nelze. Žádný muž neobdrží plnost věčnosti a oslavení sám; žádná žena neobdrží toto požehnání sama; pokud ale muž a manželka obdrží pečeticí moc v chrámu Páně, projdou dál k oslavení a budou kráčet dál a stanou se takovými, jako je Pán. A takový je konečný osud lidí – toto si Pán přeje pro své děti.¹³

Poznámka: Slova presidenta Smitha naplněná nadějí a zaslíbeními určenými věrným, kteří během svého života nejsou schopni přijmout všechny obřady chrámu, najdete v 18. kapitole této knihy.

Díky pečticí moci můžeme provádět spásné obřady za ty, kteří zemřeli, aniž by je přijali.

Kdo jsou oni otcové, o nichž hovoří Malachiáš, a kdo jsou ony děti? Otcové jsou naši mrtví předkové, kteří zemřeli bez výsady přijmout evangelium, ale kteří obdrželi zaslíbení, že přijde doba, kdy jim tato výsada bude dána. Děti jsou lidé, kteří nyní žijí a kteří připravují genealogické údaje a provádějí zástupné obřady v chrámech.¹⁴

Přišel Eliáš, který vlastní klíče pečetění, a my jsme obdrželi moc, díky níž můžeme nabídnout pomocnou ruku mrtvým. Tato pečticí moc zahrnuje ty, kteří již zemřeli a jsou ochotni činit pokání a přijmout evangelium a kteří zemřeli bez této znalosti, stejně jako se týká těch, kteří činí pokání a kteří nyní žijí.¹⁵

Pán prohlásil, že všechny Jeho duchovní děti, každá duše, která kdy žila nebo bude žít na zemi, obdrží poctivou a spravedlivou příležitost uvěřit zákonům Jeho věčného evangelia a podrobit se jim. Ti, kteří evangelium přijmou a budou žít v souladu s jeho zákony, včetně křtu a celestiálního manželství, budou mít věčný život.

Je zřejmé, že jen malá část lidstva dosud uslyšela slovo zjevené pravdy díky hlasu některého z pravých služebníků Páně. Podle moudrosti a spravedlnosti Páně ho ale musí uslyšet všichni. Petr prohlásil:

„Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzeni byli podlé lidí z strany těla, ale živi byli podlé Boha duchem.“
(1. Petrova 4:6.)

Ti, kteří neměli příležitost slyšet poselství evangelia v tomto životě, ale kteří by ho celým srdcem přijali, kdyby se jim taková příležitost naskytla – právě oni ho přijmou v duchovním světě; právě za ně provedeme obřady v chrámu; a právě oni se takto spolu s námi stanou dědici spasení a věčného života.¹⁶

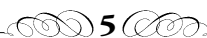
V obrácení srdce otců k dětem a dětí k otcům spočívá moc spasení pro mrtvé prostřednictvím zástupné práce, kterou děti mohou

vykonat za své otce, což je v každém ohledu rozumné a logické. Mnohokrát jsem slyšel ty, kteří se stavějí proti této práci, že není možné, aby jeden člověk zastoupil někoho druhého. Ti, kteří se vyjadřují v tomto smyslu, přehlížejí skutečnost, že veškerá práce spasení je zástupná práce, neboť Ježíš Kristus působí jako smírce, který nás vykoupil ze smrti, za kterou neneseme zodpovědnost, a také nás vykoupil ze zodpovědnosti za své hříchy, pokud činíme pokání a přijmeme evangelium. Toto učinil ve velkolepém neko-
nečném měřítku a na základě téže zásady předal členům své Církve pravomoc jednat v zastoupení mrtvých, kteří za sebe nemohou spásné obřady vykonat.¹⁷

Myslím, že někdy pohlížíme na tuto práci na spasení mrtvých příliš úzkoprse. Není správné uvažovat o lidech, za které provádíme práci v chrámu Páně, jako o mrtvých. Máme o nich uvažovat jako o živých; a žijící zástupce je jen zastupuje, aby mohli přijmout požehnání, která měli přijmout a která by přijali v tomto životě, kdyby žili v dispensaci evangelia. Proto každý mrtvý člověk, za kterého vykonáváme práci v chrámu, je v okamžiku, kdy se dotýčný obřad provádí, považován za živého.¹⁸

Tato nauka spasení pro mrtvé je jednou z nejvelkolepějších zásad, které byly kdy člověku zjeveny. Díky ní bude evangelium nabídnuto všem lidem. Potvrzuje skutečnost, že Bůh nikomu nestrání [viz Skutkové 10:34]; že každá duše je v Jeho očích vzácná a že všichni lidé budou, skutečně a opravdu, souzeni podle svých skutků.

Děkuji Pánu, že nám v dnešní době znovuzřídil své věčné evangelium. Děkuji Mu za pečeticí moc, kterou na zem vrátil prorok Eliáš. Děkuji Mu za věčnou rodinnou jednotku, za to, že máme výsadu být zpečetěni v Jeho svatých chrámech, a za to, že umožnil, aby tato pečeticí požehnání byla dána našim předkům, kteří zemřeli bez znalosti evangelia.¹⁹

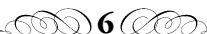
Práce na rodinné historii a chrámová práce pro mrtvé jsou dílem lásky.

Existuje mnoho dobrých, pokorných duší, které obětovaly pohodlí a někdy i životně důležité potřeby, aby mohly připravit záznamy a vykonat práci za své mrtvé, aby i jim mohl být dán dar

spasení. Toto dílo lásky nepřijde nazmar, neboť všichni ti, kteří pracují na této dobré věci, naleznou svůj poklad a bohatství v celestiálním království Božím. Veliká bude jejich odměna, ano, dokonce větší, než mohou smrtelníci pochopit.²⁰

Žádná jiná práce spojená s evangeliem není ve své podstatě tak nesobecká jako práce za naše mrtvé v domě Páně. Ti, kteří pracují za mrtvé, neočekávají, že za to dostanou jakoukoli pozemskou odplatu nebo odměnu. Je to především práce lásky, která klíčí v lidském srdci díky věrnému a vytrvalému úsilí na těchto spásných obřadech. Nepřináší žádné finanční zisky, ale v nebi pocítíme velikou radost s dušemi, kterým jsme pomohli dosáhnout spasení. Je to práce, která rozpíná duši člověka, rozšiřuje jeho pohled na blaho jeho bližních a vštěpuje mu do srdce lásku ke všem dětem našeho Nebeského Otce. Žádná jiná práce neučí člověka milovat své bližní jako sebe sama tolik jako práce v chrámu za mrtvé. Ježíš tak miloval svět, že byl ochoten přinést sám sebe jako oběť za hřích, aby svět mohl být spasen. I my máme výsadu, alespoň do určité malé míry, projevit Jemu a svým bližním svou velkou lásku tím, že jim pomůžeme získat požehnání evangelia, která nyní bez naší pomoci obdržet nemohou.²¹

Prostřednictvím práce na rodinné historii a chrámové práce doplňujeme, pokolení po pokolení, rodinnou organizaci.

Nauka o spasení mrtvých a chrámová práce nám nabízí velkolepé vyhlídky na pokračování rodinného vztahu. Díky ni se dozvídáme, že rodinná pouta nemají být přerušena, že manžel a manželka budou mít na věky právo patřit k sobě a ke svým dětem až do posledního pokolení. Abychom však tyto výsady získali, musíme v chrámu našeho Boha obdržet pečeticí obřady. Všechny smlouvy, dohody, závazky a sliby učiněné lidmi skončí, avšak závazky a sliby učiněné v domě Páně, budou-li věrně dodržovány, potrvají na věky. [Viz D&C 132:7.] Tato nauka nám umožňuje jasněji pochopit Pánovy záměry ve vztahu k Jeho dětem. Ukazuje nám Jeho hojná a neomezená milosrdenství a lásku vůči všem těm, kteří jsou Ho poslušni, ano, i k těm, kteří se proti Němu bouří, neboť ve své dobrotivosti udělí velká požehnání i jim.²²

Evangelium Ježíše Krista nás učí, že co se týče celestiálního oslavení, rodinná organizace bude organizací úplnou, organizací propojenou od otce a matky a dětí jednoho pokolení k otci a matce a dětem dalšího pokolení, a takto se bude rozvíjet a rozprostírat až do konce času.²³

Musí dojít ke stmelení, spojení pokolení od dob Adamových až do konce času. Rodiny budou vzájemně spojeny a propojeny, rodiče s dětmi, děti s rodiči, jedno pokolení s druhým, až budeme spojeni do jedné velké vznešené rodiny v čele se svým otcem Adamem, kterého na toto místo dosadil Pán. A tak nemůžeme být spaseni a oslaveni v království Božím, nemáme-li v srdci touhu dělat tuto práci a vykonávat ji, nakolik je to v našich silách, v zájmu našich mrtvých. Je to vznešená nauka, jedna z velkých zásad pravdy, které byly zjeveny prostřednictvím Proroka Josepha Smitha. Máme využít příležitostí, které máme, a dokázat, že jsme způsobilí a přijatelní v očích Páně, abychom mohli pro sebe obdržet toto oslavení a radovat se v království Božím se svými příbuznými a přáteli při tomto velkém shledání a shromáždění se Svatými Církve Prvorozeného, kteří se uchovali čistými a neposkvrněnými od hříchů světa.

Modlím se o to, aby nám Pán žehnal a umožnil nám, abychom měli v srdci touhu zvelebovat své povolání a věrně Mu sloužit ve všech těchto věcech.²⁴

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- V oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ si přečtěte, co podle slov presidenta Smitha při zasvěcení chrámu „ve skutečnosti zasvěcujeme“. Jak se můžeme řídit touto radou?
- Jak se nauky uvedené v 1. oddíle týkají našeho úsilí pomáhat předkům, kteří zemřeli? Jak se mohou tyto nauky týkat i vztahů, které máme s žijícími členy rodiny?
- Při četbě 2. oddílu si všimněte, jak president Smith vysvětluje, proč pečeticí moc „chrání zem před naprostým zpusťošení při příchodu Ježíše Krista“. Jaké místo v plánu spasení mají podle tohoto učení rodiny?

*Když obracíme srdce k předkům, kteří již zemřeli,
můžeme obrátit srdce i k žijícím členům rodiny.*

- V jakém smyslu je chrámová práce „vzájemně protkána s plánem spasení“? (Viz 3. oddíl.) Jak může tato zásada ovlivnit náš postoj k chrámové práci?
- President Smith radil, abychom při vykonávání chrámové práce za mrtvé uvažovali o těchto lidech jako o živých. (Viz 4. oddíl.) Co to pro vás znamená? Jak může tento postoj ovlivnit to, jak sloužíte v chrámu?
- Až si budete procházet 5. oddíl, všimněte si toho, jaká pozhnaní podle presidenta Smitha obdrží ti, kteří vykonávají práci na rodinné historii. Jak jste se ve svém životě přesvědčili o tom, že tomu tak skutečně je?
- Prostudujte si 6. oddíl a představte si, jak se budete radovat při onom „velkém shledání“ se svými předky. Zamyslete se nad tím, co můžete dělat, abyste se vy a vaše rodina na tuto událost připravili.

Související verše z písem

1. Korintským 15:29; NaS 95:8; 97:15–16; 128:16–19

Pomůcka k výuce

„Když někdo položí otázku, zvažte možnost vyzvat ostatní, aby na ni odpověděli, namísto toho, abyste na ni odpověděli sami. Mohli byste například říci: ‚To je zajímavá otázka. Co si vy ostatní o tom myslíte?‘ nebo ‚Může mi někdo pomoci s odpovědí na tuto otázku?‘“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 64.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1948, 134.
2. „Salvation for the Dead“, *Improvement Era*, Feb. 1917, 361; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 2:147.
3. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, 6.
4. „The Coming of Elijah“, *Ensign*, Jan. 1972, 2, 5.
5. „The Keys of the Priesthood Restored“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1936, 100.
6. „A Peculiar People: The Authority Elijah Restored“, *Deseret News*, Jan. 16, 1932, Church section, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:117.
7. „Salvation for the Living and the Dead“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1918, 677–678; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:121.
8. *Doctrines of Salvation*, 2:122.
9. „The Coming of Elijah“, 5.
10. „Relief Society Conference Minutes“, *Relief Society Magazine*, Aug. 1919, 466; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:40.
11. „One Hundred Years of Progress“, *Liahona: The Elders' Journal*, Apr. 15, 1930, 520.
12. „The Duties of the Priesthood in Temple Work“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1939, 4.
13. „Elijah the Prophet and His Mission – IV“, *Instructor*, Mar. 1952, 67.
14. „Salvation for the Dead“, *Millennial Star*, Dec. 8, 1927, 775; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:127.
15. „The Keys of the Priesthood Restored“, 101.
16. *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2–3; kurzíva odstraněna.
17. *The Restoration of All Things* (1945), 174–175.
18. „The Keys of the Priesthood Restored“, 100–101.
19. *Sealing Power and Salvation*, 3.
20. „A Greeting“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1935, 5; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:180.
21. „Salvation for the Dead“, *Improvement Era*, Feb. 1917, 362; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:144.
22. „Salvation for the Dead“, *Improvement Era*, Feb. 1917, 362–363; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:173.
23. Conference Report, Apr. 1942, 26; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:175.
24. Conference Report, Oct. 1911, 122.

„Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte].“ (Jan 14:15.)

Žijme každým slovem, jež vychází z úst Božích

„Nejvyšším projevem uctívání je dodržovat příkázání, kráčet ve šlépějích Syna Božího, vždy dělat to, co Ho těší.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

„Usiluji o své spasení,“ prohlásil president Joseph Fielding Smith, „a vím, že ho mohu získat pouze díky poslušnosti zákonů Páně, dodržováním příkázání, konáním skutků spravedlivosti, tím, že budu kráčet ve šlépějích našeho vůdce Ježíše, který je příkladem a stojí v čele všech.“¹

Kromě úsilí o své spasení se president Smith pilně snažil pomáhat ostatním činit totéž. Starší Francis M. Gibbons, který sloužil jako tajemník Prvního předsednictva, poznamenal, že president Smith „považoval za svou povinnost pozvedat varovný hlas, když se lidé začali odchylovat od cesty vytyčené písmy. A neměl vůbec v úmyslu se této povinnosti vzdát, bez ohledu na to, co kdokoli říkal. Kvůli této schopnosti mluvit o věcech otevřeně byl v některých kruzích nepopulární, ale to ho, jak se zdá, nijak neodrazovalo; jeho záměrem nebylo stát se populárním nebo slavným v očích druhých. Spíše se považoval za hlídače na věži, jehož povinností je varovat ty, kteří jsou dole a kteří nemohou vidět blížící se nebezpečí.“²

President Smith se jednou podělil o zážitek, který ilustruje změnu srdce, kterou může prožít člověk, který na toto varovné zvolání dbá:

„Před několika lety jsem se zúčastnil jedné konference kůlu a mluvil jsem o Slovu moudrosti. ... Když jsem [po konferenci] šel k zadní části budovy, téměř všichni již odešli, ale jakýsi muž mi podal ruku a řekl:

„Bratře Smithe, to bylo první kázání o Slovu moudrosti, které se mi kdy líbilo.“

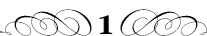
Zeptal jsem se: „Cožpak jste nikdy neslyšel jiné kázání o Slovu moudrosti?“

Odpověděl: „To ano, ale tohle bylo první, které jsem si vyslechl s potěšením.“

Zeptal jsem se: „Jak to?“

On řekl: „Protože teď již Slovo moudrosti dodržuji.“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Bůh řídí vesmír podle zákona a my jsme tomuto zákonu podrobni.

Všichni lidé by měli připustit, že vzhledem k tomu, že Všemohoucí řídí celý vesmír podle nezměnitelného zákona, člověk, který je největším ze všech Božích stvoření, se tomuto zákonu musí sám podřídit. Pán tuto pravdu oznámil stručně, jasně a přesvědčivě ve zjevení určeném Církvi:

„Všem královstvím je dán zákon;

A je mnoho království; neboť není žádného prostoru, ve kterém není žádného království; a není žádného království, ve kterém není žádného prostoru, buď větší, nebo menší království.

A každému království je dán zákon; a ke každému zákonu jsou také určité meze a podmínky.

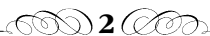
„Žádné bytosti, které se neřídí těmito podmínkami, nejsou ospravedlněny.“ (NaS 88:36–39.)

Tato pravda je zcela zřejmá. A tak je jedině rozumné očekávat, že království Boží bude řízeno podle zákona a že všichni ti, kteří si přejí do něj vstoupit, budou tomuto zákonu podřízeni. „Vizte, můj dům je domem pořádku, praví Pán Bůh, a ne domem zmatku.“ (NaS 132:8.)

Pán dal člověku sbírku zákonů, kterou nazýváme evangeliem Ježíše Krista. Kvůli nedostatku inspirace a duchovního vedení mohou mít lidé na tyto zákony a na jejich uplatňování různé názory, ale

stěží lze něco namítat vůči skutečnosti, že takové zákony skutečně existují a že všichni ti, kteří usilují o vstup do onoho království, jsou těmto zákonům podrobeni.⁴

Máme každou pravdu, každou nauku, každý zákon a požadavek, každý úkon a obřad potřebný pro to, aby nás spasil a oslavil v nejvyšším nebi celestiálního světa.⁵

Dodržování přikázání je projevem naší lásky k Pánu.

Naší zodpovědností v Církvi je uctívat Pána v duchu a v pravdě, a toto se snažíme činit celým svým srdcem, mocí a myslí. Ježíš řekl: „Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužití budeš.“ (Matouš 4:10.)

Věříme, že uctívání je něco mnohem více než modlitba, kázání a praktikování evangelia. Nejvyšším projevem uctívání je dodržovat přikázání, kráčet ve šlépějích Syna Božího, vždy dělat to, co Ho těší. Je jedna věc uctívat Pána jen ústy; je ale něco zcela jiného respektovat a ctít Jeho vůli tím, že následujeme příklad, který nám dal. ... Raduji se z výsady kráčet v Jeho šlépějích. Jsem vděčný za slova věčného života, která jsem obdržel – jsem velmi rád, že to mohu říci – v tomto životě, a za naději, kterou mám, na věčný život ve světě, který přijde, zůstanu-li věrný a pravdivý až do konce.⁶

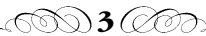
Toto je, slovy Spasitele, zákon pro členy Církve: „Kdož by měl přikázání má, a [zachovával] jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. ...“ (Jan 14:21.) A dále Spasitel znovu řekl: „Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte].“ (Jan 14:15.) ...

Spasitel se nikdy nedopustil žádného hříchu, ani neměl výčitky svědomí. Nemusel činit pokání jako vy a já; ale nějakým způsobem, kterému nerozumím, nesl tíhu mých i vašich přestupků. ... Přišel a nabídl se jako oběť, aby splatil dluh za každého z nás, kdo je ochoten činit pokání z hříchů a navrátit se k Němu a dodržovat Jeho přikázání. Zamyslete se nad tím, pokud můžete. Spasitel nesl břímě určitým způsobem, který přesahuje naše chápání. Víím to, protože přijímám Jeho slovo. Vypráví nám o utrpení, kterým prošel; toto utrpení bylo tak veliké, že prosil Otce, zda by bylo možné, aby nemusel pít hořký kalich a mohl se stáhnout: „... Však ne má vůle,

ale tvá staň se.“ (Lukáš 22:42.) Od svého Otce dostal tuto odpověď: „Musíš ho vypít.“

Mohu Ho snad nemilovat? Ne, nemohu. Milujete Ho? Tak dodržujte Jeho přikázání.⁷

Odvrátíme-li se od Pánových přikázání, nemůžeme očekávat, že obdržíme Jeho požehnání.

Když se odvracíme od přikázání, která nám Pán dal jako vodítko pro nás, pak nemáme nárok na Jeho požehnání.⁸

Co je nám platné prosit Pána, pokud nemáme vůbec v úmyslu dodržovat Jeho přikázání? Taková modlitba je prázdným výsměchem a urážkou před trůnem milosti. Jak se v takovém případě opovažujeme očekávat nějakou příznivou odpověď? „Hleďte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest. Opušť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujet se nad ním, a k Bohu našemu, nebt jest hojný k odpuštění.“ Tak pravil Izaiáš. (Izaiáš 55:6–7.) Není snad Pán vždy nablízku, když Ho o něco prosíme? Vpravdě nikoli! Pán řekl: „Byli pomalí v poslouchání hlasu Pána, svého Boha; tudíž Pán, jejich Bůh, je pomalý v poslouchání modliteb jejich, v odpovídání na ně v den trápení jejich. V den míru svého brali lehkovážně radu mou; ale v den trápení svého mne z nutnosti hledají.“ [NaS 101:7–8.] Pokud se Mu přibližujeme, On se přiblíží nám, a my nebudeme opuštěni; ale pokud se Mu nepřibližujeme, nemáme žádné zaslíbení, že nám v naší vzpurnosti odpoví.⁹

Nemůžeme se modlit k Pánu a říkat: „Naslouchej naším potřebám, zajisti nám vítězství, udělej to, co chceme, abys udělal, ale nežádej nás, abychom my dělali to, co chceš ty.“¹⁰

Je nezbytné, abychom kráčeli v plném světle pravdy, nikoli jen v částečné pravdě. Nemám právo odložit některé zásady evangelia a věřit jiným a poté mít pocit, že mám nárok na plná požehnání plynoucí ze spasení a oslavení v království Božím. Chceme-li získat oslavení, chceme-li získat místo, které Pán připravil pro ty, kteří jsou spravedlní a pravdiví, pak musíme být ochotni kráčet v plném světle evangelia Ježíše Krista a dodržovat všechna přikázání. Nemůžeme říci, že některá z nich jsou nedůležitá a nevýznamná,

Rodiče mohou pomáhat dětem kráčet „v plném světle pravdy“.

a že Pána tudíž nezajímá, zda je porušujeme. Je nám přikázáno žít každým slovem, jež vychází z úst Božích. [Viz Deuteronomium 8:3; NaS 98:11.] Pán řekl: „Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?“ [Viz Lukáš 6:46.]¹¹

4

Když dodržujeme přikázání Páně, jsme na cestě vedoucí k dokonalosti.

Pán od nás očekává, že v Něho budeme věřit, že přijmeme Jeho věčné evangelium a že budeme žít v souladu s Jeho požadavky a podmínkami. Není naší zodpovědností vybírat si ty zásady evangelia, které se nám líbí, a ty pak dodržovat a zapomenout na ostatní. Není naším právem rozhodnout se, že některé zásady již v našich společenských a kulturních poměrech neplatí.

Pánovy zákony jsou věčné a my máme plnost Jeho věčného evangelia a jsme povinni věřit všem Jeho zákonům a pravdám a poté v souladu s nimi žít. Pro nikoho neexistuje nic důležitějšího

než dodržovat Pánova přikázání. Očekává od nás, že budeme lpět na každé pravdivé zásadě, že v životě dáme na prvním místo záležitosti Jeho království, že se budeme tlačit kupředu se stálostí v Kristu a že Mu budeme sloužit celou svou mocí, myslí a silou. Poslechněme si shrnutí celé této záležitosti v řeči písem: „Boha se boj, a přikázání jeho [zachovávej], nebo na tom všechno člověku záleží.“ (Kazatel 12:13.)¹²

Často přemýšlím, a předpokládám, že i vy, o onom velikém a úžasném kázání – o největším kázání, které kdy bylo proneseno, pokud nám je známo –, které nazýváme Kázáním na hoře. ... Pokud jen budeme poslušni tohoto učení, budeme se moci vrátit do přítomnosti Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista.

Často přemýšlím o tom, co je vskutku souhrnem:

„Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž jest v nebesích, dokonalý jest.“ [Matouš 5:48.]

... Jsem přesvědčen, že Pán měl na mysli přesně to, co řekl – že máme být dokonalí, jako je dokonalý náš Otec v nebi. To se nestane najednou, ale řádek za řádkou a předpis za předpisem, příklad za příkladem, a dokonce to ani nenastane, dokud budeme žít v tomto smrtelném životě, neboť budeme muset pokračovat i dál, po smrti, než této dokonalosti dosáhneme a staneme se takovými, jako je Bůh.

Zde ale pokládáme základy. Zde, v tomto zkušebním stavu, se učíme těmto jednoduchým pravdám evangelia Ježíše Krista, abychom se na tuto dokonalost připravili. Je mou povinností, stejně jako vaší, abych byl dnes lepším, než jsem byl včera, a abyste i vy byli dnes lepšími, než jste byli včera, a abyste byli zítra lepšími, než jste byli dnes. Proč? Protože jsme na oné cestě – pokud dodržujeme přikázání Páně, jsme na oné cestě k dokonalosti, a té můžeme dosáhnout jedině skrze poslušnost a touhu v srdci překonat svět. ...

... Máme-li nějaký nedostatek, máme-li nějakou slabost, tak právě na to se máme zaměřit se záměrem to překonat, dokud to nezvládneme a nepřemůžeme. Pokud má někdo pocit, že je pro něj těžké platit desátek, pak je to právě to, co má dělat, dokud se nenaučí desátek platit. Pokud je to Slovo moudrosti, pak je to právě to, co má dělat, dokud se nenaučí mít toto přikázání rád.¹³

 5

Když budeme dodržovat přikázání, Pán nám dodá útěchu, požehná nám a posílí nás, abychom se stali muži a ženami, kteří jsou hodni oslavení.

Abychom potěšili [Pána], musíme Ho uctívat nejen s díkůvzdáním a chválou, ale musíme být i ochotně poslušni Jeho přikázání. Když tak budeme činit, je zavázán k tomu, aby nám udělal svá požehnání; neboť na této zásadě (na poslušnosti zákona) jsou všechny věci založeny. [Viz NaS 130:20–21.]¹⁴

Bůh nám dal [přikázání], abychom se Mu mohli přiblížit, aby se naše víra mohla prohloubit a abychom mohli být posíleni. Nikdy nám nedal žádné přikázání, které by nebylo k naší útěše a požehnání. Přikázání nám nejsou dána proto, abychom mohli jen potěšit Pána, ale aby se z nás stali lepší muži a ženy, způsobilí získat spasení a oslavení v Jeho království.¹⁵

Když jdeme do chrámu, zvedáme ruku a uzavíráme smlouvu, že budeme sloužit Pánu a dodržovat Jeho přikázání a uchovávat se neposkvřenými od světa. Pokud pochopíme, co děláme, tak bude pro nás obdarování po celý život ochranou – ochranou, kterou člověk, který do chrámu nechodí, nemá.

Slýchal jsem svého otce říkat, že v hodině zkoušky, v hodině pokušení myslel na sliby a smlouvy, které uzavřel v domě Páně, a ty pak pro něj byly ochranou. ... Tato ochrana je zčásti důvodem toho, proč tyto obřady máme. Pokud je budeme cítit, spasí nás nyní a oslaví nás v příštím životě. Víím, že tato ochrana je nám dána, neboť i já, podobně jako tisíce jiných, kteří pamatují na své závazky, jsem ji zažil.¹⁶

Pán nám dá dary. Oživí naši mysl. Dá nám poznání, které odstraní veškeré těžkosti a uvede nás do souladu s přikázáními, která nám dal; dá nám poznání, které tak hluboce zapustí kořeny do naší duše, že ho nebude možné vykořenit, pokud jen budeme usilovat o světlo a pravdu a poznání, které nám jsou slíbeny a které můžeme získat, pokud jen budeme upřímně a věrně dodržovat každou smlouvu a závazek týkající se evangelia Ježíše Krista.¹⁷

Ono veliké zaslíbení, které je dáno členům této Církve, kteří jsou ochotni řídit se zákonem a dodržovat přikázání Páně, spočívá

V chrámu uzavíráme smlouvu, že „budeme sloužit Pánu a dodržovat Jeho příkázání a uchovávat se neposkvrněnými od světa“.

v tom, že nejen že obdrží místo v království Božím, ale také budou v přítomnosti Otce a Syna; a to není vše, neboť Pán slíbil, že vše, co má On, jim bude dáno. [Viz NaS 84:33–39.]¹⁸

Skrze poslušnost těchto příkázání, která jsou stanovena v evangeliu Ježíše Krista, a tím, že jich budeme stále poslušni, získáme nesmrtelnost, slávu a věčný život a budeme přebývat v přítomnosti Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista, kde je vskutku poznáme.¹⁹

Budeme-li kráčet po cestách ctnosti a svatosti, Pán na nás vylije svá požehnání do takové míry, o které jsme si nikdy nemysleli, že by to bylo možné. Staneme se vskutku, jak to vyjádřil Petr, rodem vyvoleným, královským kněžstvem, národem svatým, lidem zvláštním. (Viz 1. Petrova 2:9.) A budeme zvláštní, protože nebudeme takovými, jako jsou ostatní lidé, kteří podle těchto měřítek nežijí. ...

Naším účelem, jako služebníků Páně, je kráčet po cestě, kterou pro nás Pán vytyčil. Nepřejeme si jen dělat a říkat to, co Ho potěší, ale snažíme se žít tak, aby náš život byl takový jako ten Jeho.

On sám nám dal dokonalý příklad ve všech věcech a řekl nám: „Následujte mne.“ Svých nefitských učedníků se zeptal: „... Jakými lidmi máte býti?“ a pak odpověděl: „Vpravdě pravím vám, dokonce jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.)

Nyní jsme zapojeni do toho největšího díla na světě. Kněžství, které máme, je mocí a pravomocí samotného Pána; a On nám slíbil, že budeme-li zvelebovat své povolání a budeme kráčet ve světle, jako i On je ve světle, získáme slávu a čest s Ním na věky v království Jeho Otce.

Máme-li před sebou tak velkolepou naději, můžeme snad činit něco jiného než zanechat světských zlovolností? Nedáme snad na první místo ve svém životě záležitosti Božího království? Nebudeme se snad snažit žít každým slovem, jež vychází z Božích úst?²⁰

Svědčím o tom, že Pán promluvil v dnešní době; že Jeho poselství je poselstvím naděje, radosti a spasení; a slibuji vám, že budete-li kráčet v nebeském světle, budete-li věrní tomu, co vám bylo svěřeno, a budete-li dodržovat přikázání, získáte pokoj a radost v tomto životě a věčný život ve světě, který přijde.²¹

Dodržujte přikázání. Kráčejte ve světle. Vytrvejte do konce. Buďte věrní každé smlouvě a každému závazku, a Pán vám požehná více, než se vám kdy zdálo i v těch nejtoužebnějších snech.²²

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Přečtěte si zážitek zaznamenaný na konci oddílu „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“. Proč se náš vztah k evangeliu mění, když se snažíme dodržovat přikázání?
- Co se dozvídáte z pasáží z písem, které jsou citovány v 1. oddíle?
- V jakém smyslu je poslušnost přikázání projevem lásky k Ježíši Kristu? V jakém smyslu je to projevem vděčnosti za Jeho smírnou oběť? V jakém smyslu je to projevem uctívání? (Viz 2. oddíl.)
- Přemístejte o učení uvedeném ve 3. oddíle. Proč není správné očekávat, že nám Pán požehná, pokud se nesnažíme být poslušnými?
- Jak vám pomáhá vědomí toho, že nemáme očekávat, že se stane dokonalými najednou, a dokonce ani v tomto životě? (Viz

4. oddíl.) Přemýšlejte o tom, co můžete každý den dělat, abyste se s Pánovou pomocí udrželi „na oné cestě k dokonalosti“.

- V 5. oddíle president Smith uvádí přinejmenším deset způsobů, kterými nám Pán požehná, když budeme dodržovat přikázání. O jaké zážitky týkající se toho, kdy jste obdrželi některá z těchto požehnání, se můžete podělit?

Související verše z písem

Matouš 4:4; 2. Nefi 31:19–20; Omni 1:26; NaS 11:20; 82:8–10; 93:1; 130:20–21; 138:1–4

Pomůcka k výuce

„Požádejte členy třídy, aby se podělili o to, čemu se díky osobnímu studiu dané kapitoly naučili. Může být vhodné oslovit několik členů třídy během týdne a požádat je o to, aby byli připraveni podělit se o své poznatky.“ (Ze strany vii v této knize.)

Odkazy

1. Conference Report, Oct. 1969, 110.
2. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 313.
3. Conference Report, Oct. 1935, 12.
4. „Justice for the Dead“, *Ensign*, Mar. 1972, 2.
5. „President Smith’s Last Two Addresses“, *Ensign*, Aug. 1972, 46.
6. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, 27.
7. Conference Report, Apr. 1967, 121–122.
8. Conference Report, Oct. 1935, 15.
9. Conference Report, Apr. 1943, 14.
10. Conference Report, Oct. 1944, 144–145.
11. Conference Report, Apr. 1927, 111–112.
12. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, 40.
13. Conference Report, Oct. 1941, 95.
14. „The Virtue of Obedience“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1968, 5.
15. Conference Report, Apr. 1911, 86.
16. „The Pearl of Great Price“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, 103.
17. „Seek Ye Earnestly the Best Gifts“, *Ensign*, June 1972, 3.
18. „Keep the Commandments“, *Improvement Era*, Aug. 1970, 3.
19. Conference Report, Oct. 1925, 116.
20. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, 50.
21. Conference Report, British Area General Conference 1971, 7.
22. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, 27.

Ve světě, ale ne ze světa

*„I když jsme ve světě, nejsme ze světa.
Očekává se, že překonáme svět a že budeme
žít tak, jak se na Svaté sluší a patří.“*

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

29. prosince 1944 zemřel syn presidenta Josepha Fieldinga Smitha Lewis ve službě v armádě Spojených států. President Smith, navzdory zármutku, který pociťoval, nacházel útěchu ve vzpomínce na Lewisův dobrý život. „Pokud kdy Lewis udělal nebo řekl něco špatného, já jsem o tom neslyšel,“ zapsal si president Smith do deníku. „Jeho myšlenky i jeho skutky byly čisté. ... I když je tato rána nesmírně těžká, pociťujeme pokoj a radost z vědomí, že byl čistý a neposkvrněný zlovolnostmi, které jsou ve světě tak rozšířené a které se v armádě vyskytují. Byl věrný své víře a je hoden slavného vzkříšení, kdy se znovu shledáme.“¹

O 11 let později byli president Joseph Fielding Smith se svou ženou Jessie svědky podobných vlastností u jiných armádních příslušníků. Cestovali po církevních misiích ve východní Asii a také navštěvovali Svaté posledních dnů ze Spojených států, kteří sloužili v armádě. Na presidenta a sestru Smithovi tito mladí lidé, kteří navzdory světským pokušením vedli dobrý a čistý život, velmi zapůsobili. Na generální konferenci v říjnu 1955 president Smith řekl:

„Vy, otcové a matky, kteří máte syny sloužící v ozbrojených silách, buďte na ně hrdí. Jsou to úžasní mladí muži. Někteří naši vojáci jsou obrácenými, kteří byli přivedeni do Církve výukou, slovem a příkladem – hlavně příkladem členů Církve, kteří spolu s nimi rovněž sloužili v ozbrojených silách.“

Setkal jsem se s řadou mladých mužů, kteří říkali: ‚Přišli jsme do Církve díky tomu, jak žijí tito mladí muži, a díky tomu, že nás učili zásadám evangelia.‘

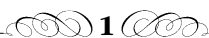
Dokonce i v čase války můžeme žít ve světě, ale nebyt ze světa.

Dělají dobrou práci. Možná, že mezi nimi je jeden či dva, kteří jsou lhostejní, ale ti mladí muži, s nimiž jsem měl tu výsadu se setkat a mluvit s nimi, by vám vydali svědectví o pravdě, a jsou pokorní.

A když jsem se setkal s důstojníky a kaplany ..., všichni shodně říkali: „Máme rádi vaše mladé muže. Jsou mravně čistí. Můžeme se na ně spolehnout.“²

President Smith nabádal členy Církve, aby byli – podobně jako tito mladí vojáci – „jiní než zbytek světa“.³ V kázáních mluvil často o svěcení dne sabatu, o dodržování Slova moudrosti, o používání jmen Nebeského Otce a Ježíše Krista s úctou, o slušném oblékání a o dodržování zákona cudnosti. Ujišťoval Svaté posledních dnů, že požehnání, která získají, pokud se vzdají světských zlovolností a budou dodržovat příkázání, „překonají vše, co nyní dokážeme pochopit“.⁴

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Pán od nás očekává, že se zřekneme světských zlovolností a že budeme žít tak, jak se na Svaté sluší a patří.

Žijeme v hříšném a zlovolném světě. Ale i když jsme ve světě, nejsme ze světa. Očekává se, že překonáme svět a že budeme žít tak, jak se na Svaté sluší a patří. ... Máme více světla, než má svět, a Pán toho od nás očekává více než od nich.⁵

V sedmnácté kapitole Jana – stěží dokáží číst tuto kapitolu, aniž by mi do očí vstoupily slzy – ... se náš Pán, když se modlil k Otci s veškerou jemností své duše, protože věděl, že nadešla hodina, kdy měl přinést sám sebe za oběť, modlil za své učedníky. V oné modlitbě řekl:

„Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys je zachoval od toho zlého.

Z světať nejsou, jako i já nejsem z světa.

Posvětiť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ (Jan 17:15–17.)

Žijeme-li podle náboženství, které Pán zjevil a které jsme přijali, nepatříme světu. Neměli bychom se účastnit žádných jeho bláhovostí. Neměli bychom se účastnit jeho hříchů a omylů – omylů

filosofických a omylů naukových, omylů týkajících se vládního systému či jakéhokoli jiného omylu – nejsme toho součástí.

To jediné, čeho se máme účastnit, je dodržování Božích přikázání. To je to jediné – máme být věrni každé smlouvě, kterou jsme uzavřeli, a každému závazku, který jsme na sebe vzali.⁶

Z toho, co jsem řekl, nemějte dojem, že si myslím, že se máme stranit každého, kdo není členem Církve, a že se s takovými lidmi nemáme stýkat. To jsem neřekl, ale chtěl bych, abychom byli důslední Svatí posledních dnů, a pokud lidé ve světě kráčí v temnotě a hříchu a činí to, co je proti vůli Páně, pak jsme v postavení, kdy máme udělat dělicí čáru.⁷

Když vstupujeme do Církve ..., očekává se od nás, že se zřekneme mnohých světských způsobů a že budeme žít tak, jak se na Svaté sluší a patří. Nemáme se již oblékat, ani mluvit, ani jednat, či dokonce přemýšlet tak, jak to až příliš často dělají ostatní. Mnozí lidé ve světě pijí čaj, kávu a lihoviny, užívají tabák a jsou zapleteni do užívání drog. Mnozí lidé klejí a jsou vulgární a neslušní, vedou nemravný a nečistý život, ale toto vše nám má být cizí. Jsme Svatí Boha Nejvyššího. ...

Vyzývám Církev a všechny její členy, aby se zřekli světských zlovolností. Musíme se stranit necudnosti a každé podoby nemravnosti tak, jako bychom se stranili moru. ...

Naším účelem, jako služebníků Páně, je kráčet po cestě, kterou pro nás Pán vytyčil. Nepřejeme si jen dělat a říkat to, co Ho potěší, ale snažíme se žít tak, aby náš život byl takový jako ten Jeho.⁸

Svěcení dne sabatu

Chtěl bych říci několik slov ohledně zachovávání a svěcení dne sabatu. Toto přikázání bylo dáno již na počátku a Bůh přikázal Svatým a všem národům země, aby zachovávali a světili den sabatu – tento jeden den ze sedmi. V tento den máme odpočívat od práce, máme chodit do domu Páně a přinášet své svátosti v Jeho svatý den. Neboť toto je den určený nám k tomu, abychom si odpočinuli od svých prací a projevili svou oddanost Nejvyššímu. [Viz NaS 59:9–10.] V tento den Mu máme přinášet díky a máme Mu vzdávat čest modlitbou, půstem, zpěvem a tím, že jeden druhého vzděláváme a učíme.⁹

Den sabatu se stal dnem zábavy, hýření, vším možným, jen ne dnem uctívání, ... a lituji, že musím říci, že až příliš mnoho – i jeden by bylo příliš mnoho – členů Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů se k tomuto chování připojilo a někteří členové Církve pohlížejí na den sabatu spíše jako na den hýření a zábavy než na den, kdy můžeme sloužit Pánu, našemu Bohu, celým srdcem a celou mocí, myslí a silou. ...

Toto je zákon určený pro Církev v dnešní době právě tak, jako to byl zákon určený pro Izrael v dobách dávných, a některé naše členy to poněkud zneklidňuje, protože mají pocit, že zachovávání dne sabatu je v jejich činnostech omezuje.¹⁰

Nemáme žádné právo porušovat den sabatu. ... Velmi lituji toho, že dokonce ani v komunitách Svatých posledních dnů někteří nepohlížejí na tuto nauku tak, jak by měli; že mezi námi jsou tací, kteří, jak se zdá, považují za naprosto správné řídit se v tomto ohledu zvyklostmi světa. Přijímají názory a představy světa a porušují přikázání Páně. Budeme-li však takto činit, Pán nás bude volat k odpovědnosti – nemůžeme přestupovat Jeho slovo a zároveň obdržet požehnání, která získávají ti, kteří jsou věrní.¹¹

Dodržování Slova moudrosti

Slovo moudrosti je základní zákon. Ukazuje cestu a poskytuje nám dostatečné pokyny týkající se jídla i nápojů, které jsou pro tělo dobré a které jsou zhoubné. Pokud se upřímně a s pomocí Ducha Páně řídíme tím, co je napsáno, nepotřebujeme žádné další rady. Toto úžasné nařízení obsahuje toto zaslíbení:

„A všichni svatí, kteří pamatují na to, aby zachovávali a činili tato slova, kráčejíce v poslušnosti přikázání, obdrží zdraví v pupku svém a morek pro kosti své;

A naleznou moudrost a veliké poklady poznání, vpravdě skryté poklady;

A poběží, a nebudou znaveni, a budou kráčet, a nebudou umdlévati.“ [NaS 89:18–20.]¹²

Každý rok se utratí miliardy dolarů za lihoviny, po kterých se lidé opíjejí, a za tabák. Opilost a špinavost, které tato zla přinášejí lidské rodině, nepodkopávají jen zdraví, ale i mravní a duchovní ochranu lidstva.¹³

Pán zjevil Proroku Josephu Smithovi Slovo moudrosti, aby pomohl Svatým získat fyzickou i duchovní sílu.

Rodiny se rozpadají kvůli rostoucímu užívání drog a zneužívání legálních léků.¹⁴

Nesmíme věnovat pozornost vábením a zlovolným reklamám na to, co je pro tělo škodlivé a co náš Otec v nebi a Jeho Syn Ježíš Kristus zavrhnou a co je v rozporu s evangeliem, které nám dali. ...

Naše tělo musí být čisté. Naše mysl musí být čistá. Musíme mít v srdci přání sloužit Pánu a dodržovat Jeho příkázání; pamatovat na modlitby a v pokoře usilovat o rady, které přicházejí skrze vedení Ducha Páně.¹⁵

Úcta ke jménu Božství

Jméno Božství máme chovat v té nejposvátnější a nejvážnější úctě. Nic tak nezarmucuje, ani nepohoršuje pocity vytríbeného člověka, jako když slyší nějaké neotesané, nevzdělané či obscenní stvoření neuctivě používat jméno Božství. Někteří jedinci klejí

natolik, že jim připadá téměř nemožné vyslovit dvě či tři věty, aniž by je zdůraznili – k čemuž podle jejich názoru klení slouží – nějakou vulgární nebo rouhačskou nadávkou. Zdá se, že někteří jedinci se rovněž domnívají, že ... když mohou použít rouhačská slova, je to hrdinský výkon a něco, co je pozvedá nad obyčejné smrtelníky. ... Obscénost v jakékoli podobě je potupná a ničí duši a všichni členové Církve by se jí měli vyhýbat jako smrtelnému jedu.

Hodnotné příběhy jsou často zničeny prostě jen tím, že jejich autoři nechápou, jak správně používat posvátná jména. Když jsou do úst jinak úctyhodných postav vloženy rouhačské výrazy, spíše to na hodnotě a zajímavosti příběhu ubírá, než aby ho to nějak obohacovalo. ... Jak podivné, že někteří lidé, a dokonce i dobří lidé, se domnívají, že když použijí výrazy obsahující jméno Páně, přidá to jejich příběhům na zajímavosti, vtípnosti či působivosti! ...

Ze všech ostatních lidí na zemi by Svátí posledních dnů měli chovat to, co je svaté, v nejvyšší posvátnosti a uctivosti. Lidé světa nejsou v tomto ohledu vyučováni tomu, čemu jsme vyučováni my, třebaže je ve světě mnoho čestných, oddaných a kultivovaných lidí. My ale máme vedení Svatého Ducha a zjevení od Pána a Pán nás v dnešní době s vážností učí našim povinnostem, pokud jde o tyto věci.¹⁶

Slušné oblékání a dodržování zákona cudnosti

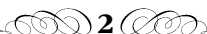
Svátí posledních dnů nemají následovat světskou módu a nezdrženlivost. Jsme lid Páně. Pán od nás očekává, že budeme vést čistý a ctnostný život, že budeme udržovat své myšlenky čisté a mysl neposkvřněnou a že budeme věrně dodržovat i všechna Jeho ostatní přikázání. Proč bychom měli následovat svět, proč nemůžeme být zdrženliví, proč nemůžeme dělat to, co by si Pán přál, abychom dělali?¹⁷

Když jdu po ulici cestou do budovy Úřadu Církve nebo zpátky, vídám mladé i starší ženy, z nichž mnohé jsou „dcery Sionské“, které jsou oblečené necudně. [Viz Izaiáš 3:16–24.] Uvědomuji si, že časy a móda se mění. ... [Avšak] zásada zdrženlivosti a slušnosti je stále tatáž. ... Měřítka vyjádřená generálními autoritami Církve praví, že jak ženy, tak muži se mají oblékat cudně. Učí se, že se mají vždy chovat slušně a být cudní.

Podle mého názoru je to smutný pohled, když se ‚dcery Sionské‘ oblékají necudně. Tato připomínka se však týká jak žen, tak mužů. Pán dal dávnému Izraeli příkázání, že muži i ženy mají mít tělo vždy zakryté a mají dodržovat zákon cudnosti.

Naléhavě žádám o zdrženlivost a cudnost a prosím všechny členy Církve, muže i ženy, aby byli v životě cudní a čistí a aby byli poslušni smluv a příkázání, které nám Pán dal. ...

... Nošení necudného oblečení, což se může zdát jako něco nevýznamného, našim mladým ženám či mladým mužům v Církvi cosi ubírá. Je kvůli tomu zkrátka obtížnější dodržovat ony věčné zásady, podle nichž musíme všichni žít, máme-li se vrátit do přítomnosti našeho Otce v nebi.¹⁸

Požehnání slíbená věrným jsou mnohem větší než dočasná světská potěšení.

[Jeden člen Církve mi kdysi řekl, že] dost dobře nemůže pochopit, proč – když platí desátek a dodržuje Slovo moudrosti, modlí se a snaží se dodržovat všechna příkázání, která mu Pán dal – si musí přesto s námahou vydělávat na živobytí, zatímco jeho soused, který porušuje den sabatu, a myslím, že i kouří a pije, si, řečeno slovy světa, užívá a nevěnuje žádnou pozornost učení našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, a přesto prosperuje.

Je velmi mnoho členů Církve, kteří o tomto v srdci přemýšlejí a podivují se nad tím, proč tomu tak je. Proč se zdá, že je tento člověk požehnan všemi dobrými věcmi země – mimochodem mnoha špatnými věcmi, o kterých se jen domnívá, že jsou dobré –, a přesto tolik členů Církve zápolí a usilovně pracuje ve snaze protlouci se světem.

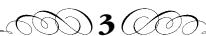
Odpověď je prostá. Když někdy jdu, a jednou za čas to dělávám, na fotbalový nebo baseballový zápas nebo na nějaké jiné zábavní místo, vždy jsou kolem mě muži a ženy, kteří kouří cigarety, doutníky nebo špinavé dýmky. Je to velmi nepříjemné a trochu mě to obtěžuje. A tak se obrátím na sestru Smithovou a něco jí řeknu a ona vždy odpoví: „Však víš, co mě vždy učíš. Jsi v *jejich* světě. Tohle je jejich svět.“ A to mě tak nějak vrátí do reality. Ano, jsme v jejich světě, ale my nemusíme být ze světa.

A tak, vzhledem k tomu, že žijeme v jejich světě, tito lidé sice prosperují, moji dobří bratří a sestry, ale jejich svět se chýlí ke konci. ...

Přijde den, kdy *tento* svět již mít nebudeme. Změní se. Stane se z něj lepší svět. Získáme svět, který je spravedlivý, protože až přijde Kristus, On zemi očistí.¹⁹

Pokud budeme pilně hledat, vždy se modlit, budeme věřící a budeme kráčet zpříma, máme Pánovo zaslíbení, že všechny věci budou společně působit pro naše dobro. [Viz NaS 90:24.] Toto není zaslíbení, že budeme v životě zbaveni zkoušek a problémů, neboť tento zkušební stav je určen k tomu, aby nám dal zkušenosti a připravil nám obtížné a rozporuplné situace.

Nikdy nebylo záměrem, aby byl život snadný, ale Pán slíbil, že způsobí, aby se všechny zkoušky a těžkosti obrátily v naše dobro. Dá nám sílu a schopnost překonat svět a stát pevně ve víře navzdory všemu protivenství. Je to zaslíbení, že budeme v srdci pociťovat pokoj navzdory světskému lomozu a nepokojům. A především je to zaslíbení, že až tento život skončí, budeme hodni věčného pokoje v přítomnosti Toho, na Jehož tvář jsme chtěli pohledět, Jehož zákony jsme dodržovali a Jemuž jsme se rozhodli sloužit.²⁰

Když dáme Boží království na první místo v životě, budeme pro svět světlem a budeme pro druhé příkladem, který mohou následovat.

Svatí posledních dnů jsou jako město postavené na kopci, které nemůže být skryto, a jako svíčka, která dává světlo všem, kteří jsou v domě. Je naší povinností nechat své světlo zářit jako spravedlivý příklad – nejen lidem, mezi nimiž žijeme, ale lidem po celé zemi. [Viz Matouš 5:14–16.]²¹

Přejeme si být svědky toho, aby Svatí v každém národě obdrželi plnost požehnání evangelia a byli ve svém národě duchovními vůdci.²²

Bratří a sestry, dodržujme přikázání Boží tak, jak nám byla zjevena. Buďme příkladem lidem ve světě, aby, když uvidí naše dobré skutky, pocítili touhu činit pokání, obdržet pravdu a přijmout plán spasení, aby mohli získat spasení v celestiálním království Božím.²³

Modlím se o to, aby Svátí stáli pevně vůči tlakům a vábením světa; aby na první místo v životě dávali to, co se týká Božího království; aby věrně vykonávali vše, co jim bylo svěřeno, a aby dodržovali každou smlouvu.

Modlím se za mladé a nastupující pokolení, aby uchovávali svou mysl a tělo čisté – neposkvrněné nemravností, užíváním drog a duchem vzpurnosti a pohrdání slušností, kterýžto duch se šíří po celé zemi.

Otče náš, vylij svého Ducha na tyto své děti, aby byly ochráněny před nebezpečími tohoto světa, a uchovej je čisté a neposkvrněné, aby byly vhodnými uchazeči o návrat do Tvé přítomnosti a mohly tam s Tebou přebývat.

A kéž tvá ochranná péče spočívá na všech těch, kteří hledají Tvou tvář a kteří před Tebou krácejí s bezúhonností v duši, aby mohli být světlem světu a nástrojem v Tvých rukou, aby uskutečňovali Tvé záměry na zemi.²⁴

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Poté, co si přečtete oddíl „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“, zamyslete se nad výzvami, kterým čelí dnešní mladí lidé v situacích, kdy s nimi nejsou jejich rodiče nebo dospělí vedoucí. Co můžeme dělat pro to, abychom mladým lidem pomohli zůstat věrnými i v těchto situacích?
- Jaká požehnání získáváme, když dodržujeme přikázání zmíněná v 1. oddíle?
- Jak byste mohli použít nauky uvedené ve 2. oddíle k tomu, abyste pomohli někomu, jehož pozornost odvádějí věci tohoto světa? Jak můžeme „v srdci pociťovat pokoj navzdory světskému lo-mozu a nepokojům“?
- Jak může náš příklad pomáhat druhým v tom, aby se zřekli způsobů světa? (Viz 3. oddíl.) Kdy jste byli například svědkem toho, jakou moc má spravedlivý příklad? Zamyslete se nad tím, jak můžete být spravedlivým příkladem pro svou rodinu i ostatní.

Souviselící verše z písem

Matouš 6:24; Marek 8:34–36; Jan 14:27; Filipenským 2:14–15; Moroni 10:30, 32

Pomůcka k výuce

„Vyjadřovat lásku k těm, které učíte, můžete tím, že jim pozorně nasloucháte a že se o ně upřímně zajímáte. Kristova láska má moc obměkčit srdce a pomoci lidem, aby byli vnímaví vůči našeptávání Ducha.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 46.)

Odkazy

1. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 287–288.
2. Conference Report, Oct. 1955, 43–44.
3. Conference Report, Apr. 1947, 60–61.
4. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, *Ensign*, June 1971, 50.
5. „President Joseph Fielding Smith Speaks to 14,000 Youth at Long Beach, California“, *New Era*, July 1971, 8.
6. Conference Report, Apr. 1952, 27–28.
7. „The Pearl of Great Price“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1930, 104.
8. „Our Responsibilities as Priesthood Holders“, 49–50.
9. Conference Report, Apr. 1911, 86.
10. Conference Report, Apr. 1957, 60–61.
11. Conference Report, Apr. 1927, 111.
12. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 1:199.
13. „Be Ye Clean!“ *Church News*, Oct. 2, 1943, 4; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:276.
14. „Message from the First Presidency“, *Ensign*, Jan. 1971, 1.
15. Conference Report, Oct. 1960, 51.
16. „The Spirit of Reverence and Worship“, *Improvement Era*, Sept. 1941, 525, 572; viz také *Doctrines of Salvation*, 1:12–14.
17. „Teach Virtue and Modesty“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1963, 6.
18. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, 5.
19. Conference Report, Apr. 1952, 28.
20. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, 40.
21. Conference Report, Oct. 1930, 23.
22. Conference Report, British Area General Conference 1971, 6.
23. Conference Report, Apr. 1954, 28.
24. „A Witness and a Blessing“, *Ensign*, June 1971, 110.

„Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod.“ (Skutkové 3:6.)

Milujme všechny děti našeho Otce a mějme o ně zájem

„Myslím si, že kdyby všichni lidé věděli a chápali, kdo jsou, a kdyby si uvědomovali onen božský zdroj, z něhož pocházejí, ... pocítovali by vůči druhým laskavost a spřízněnost, což by změnilo celý způsob jejich života a přineslo by to na zem mír.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Joseph Fielding Smith ml. a John J. Stewart napsali: „Nejzřetelnější obraz skutečného Josepha Fieldinga Smitha se odráží v ohleduplných malých skutcích jeho života.“ Pak se zmínili o třech takových „ohleduplných malých skutcích“, které Joseph Fielding Smith udělal:

„Jednou přišel na konferenci Církve do mormonského Tabernaclu na Chrámovém náměstí dvanáctiletý chlapec – nadšený, protože tam byl poprvé, a s předstihem, aby si byl jist, že si bude moci sednout někam dopředu. ...Těsně před začátkem shromáždění, když byla již všechna místa obsazena, uvaděč chlapce požádal, aby své sedadlo uvolnil pro jednoho senátora Spojených států, který se opozdil. Chlapec pokorně poslechl a zůstal stát v uličce, zklamaný, rozpačitý a se slzami v očích.“ President Joseph Fielding Smith „si hoča všiml a pokynul mu, aby přišel k němu [na pódium]. Když mu chlapec vysvětlil, co se stalo, řekl: ‚Uvaděč neměl právo něco takového udělat. Ale pojď, sedni si sem ke mně,‘ a nechal ho sedět na sedadle vedle sebe, mezi apoštoly Církve.

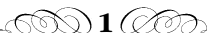
Když jednou dělal pohovory se skupinou mladých mužů, kteří odjžděli na dvouletou církevní misi pro Církev, všiml si chlapce z farmářské rodiny, který byl poslán do východní Kanady. ‚Hochu, tam v Kanadě je zima. Máš nějaký pořádný teplý kabát?‘ ‚Ne, pane.‘

Vzal chlapce přes ulici do obchodního domu a koupil mu ten nejteplejší kabát, který měli.

Toho dne, kdy mu byla na konferenci vyjádřena podpora jako prezidentovi Církve, se po shromáždění nějaká malá holčička snažila projít davem lidí a natáhla k němu ruku. Byl tím gestem tak dojat, že se sklonil a vzal ji do náručí. Dozvěděl se, že se jmenuje Venus Hobbs a ... že jí brzy budou čtyři roky. V den, kdy měla Venus narozeniny, ji překvapil telefonát: Joseph Fielding Smith s manželkou jí v meziměstském hovoru zazpívali ‚Všechno nejlepší k narozeninám‘.¹

Tyto laskavé činy nebyly ojedinělé, ale prolínaly se celým jeho životem. President Smith byl „velmi jemný a soucitný člověk. Jeho život byl naplněn opakovanou řadou skutků, kdy pomohl někomu potřebnému, utěšil zarmouceného, poradil zmatenému a prokázal pravou lásku, která je čistou láskou Kristovou. [Viz Moroni 7:47.]“²

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Díky poznání, že Bůh je Otec všech lidí, máme touhu mít druhé rádi a žehnat jim.

Myslím si, že kdyby všichni lidé věděli a chápali, kdo jsou, a kdyby si uvědomovali onen božský zdroj, z kterého pocházejí, a onen nekonečný potenciál, který je součástí jejich dědictví, pocítovali by vůči druhým laskavost a spřízněnost, což by změnilo celý způsob jejich života a přineslo by to na zem mír.

Věříme v důstojnost a v božský původ člověka. Naše víra je založena na skutečnosti, že Bůh je náš Otec a že jsme Jeho děti a že všichni lidé jsou bratři a sestry v téže věčné rodině.

Jako členové Jeho rodiny jsme s Ním žili před tím, než byly položeny základy této země, a On ustanovil a zavedl plán spásy, díky němuž se nám dostalo výsady růst a rozvíjet se, o což usilujeme.

Bůh, kterého uctíváme, je oslavená bytost, jež se těší veškeré moci a dokonalosti, a On stvořil člověka podle svého vlastního obrazu a podoby, s charakteristikami a vlastnostmi, které sám má.

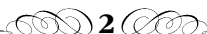
A tak naše víra v důstojnost a v konečné určení člověka je neodmyslitelnou součástí naší teologie i našeho způsobu života. Je samou podstatou učení našeho Pána, že ono „přední a veliké přikázání“ zní: „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí mysli své“; a druhé největší přikázání zní: „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.“ (Viz Matouš 22:37–39.)

Protože Bůh je náš Otec, máme přirozenou touhu milovat Ho a sloužit Mu a být způsobilými členy Jeho rodiny. Cítíme se zavázáni dělat to, co si od nás přeje, dodržovat Jeho přikázání a žít v souladu s měřítky Jeho evangelia – což je všechno nezbytnou součástí pravého uctívání.

A protože všichni lidé jsou naši bratři, máme touhu mít je rádi a žehnat jim a přátelit se s nimi – a i toto přijímáme jako nezbytnou součást pravého uctívání.

A tak se vše, co v Církvi děláme, odvíjí od onoho božského zákona, že máme milovat Boha a uctívat Ho a že máme sloužit svým bližním.

Není tedy divu, že jako Církev i jako členové máme hluboký a trvalý zájem o blaho všech dětí našeho Otce. Usilujeme o časné a duchovní blaho jejich i své. Modlíme se za ně, tak jako za sebe, a snažíme se žít tak, aby až uvidí naše dobré skutky, byli vedeni k tomu, aby oslavovali našeho Otce, který je v nebi. [Viz Matouš 5:16.]³

Tím, že se v Církvi máme vzájemně rádi a podporujeme se, se ve světě stáváme silou ve věci dobra.

„Milujete-li mne, přikázání [má dodržujte].“ [Jan 14:15.]

Tato slova pronesl Mistr ke svým učedníkům jen několik hodin před svou smrtí, když se spolu s nimi shromáždil o přesnicích k večeři a předával jim poslední pokyny předtím, než měl trpět za hříchy světa. Při téže příležitosti, krátce předtím, než pronesl tato slova, ke stejnému tématu řekl toto:

„Synáčkové, ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, ale jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, i vám pravím nyní. Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek;

jakož já miloval jsem vás, abyste i vy milovali jeden druhého.“ [Jan 13:33–34.] ...

... Nejsme jen přátelé; jsme bratři a sestry, děti Boží, které vyšly, jak jsem řekl, ze světa, aby uzavřely smlouvy, aby dodržovaly Jeho zákony a řídily se vším, co je nám dáno inspirací. Je nám přikázáno, abychom měli rádi jeden druhého. „Přikázání nové,“ řekl Pán, a přesto, stejně jako mnoho dalších přikázání, je staré jako věčnost. Nebylo doby, kdy by toto přikázání neexistovalo nebo kdy by nemělo zásadní význam pro spasení, a přesto je stále nové. Nikdy nezestárne, protože je pravdivé.⁴

Věřím, že naší posvátnou povinností je mít se vzájemně rádi, věřit jeden druhému, mít jeden v druhého víru – že naší povinností je vzájemně přehlížet chyby a nedostatky druhých a ne je zveličovat v očích svých či v očích světa. V Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů nemá být žádné vyhledávání chyb, pomlouvání ani zlé řeči o druhých. Máme být věrni sobě navzájem a také všem zásadám našeho náboženství, a ne být na sebe vzájemně nevraživí. Nemáme na sebe žárlit, ani se na sebe zlobit, ani v našem srdci nemá vzklíčit pocit, že si vzájemně neodpustíme své přestupky. V srdci dětí Božích nemá být pocit neodpuštění vůči komukoli, ať již jde o kohokoli. ...

... Nemáme v sobě chovat pocity vzájemné nevraživosti, ale máme pociťovat odpuštění a vzájemnou bratrskou a sesterskou lásku. Necht' každý z nás pamatuje na svá vlastní osobní selhání a slabosti a snaží se je napravit. Ještě jsme nedosáhli stavu dokonalosti, a těžko můžeme očekávat, že bychom ho dosáhli v tomto životě, ale přesto je možné, skrze pomoc Ducha Svatého, abychom byli spolu v jednotě a sdíleli stejný pohled a abychom překonávali své hříchy a nedostatky. Budeme-li toto činit a mít při tom na zřeteli všechna Pánova přikázání, budeme ve světě silou ve věci dobra; přemůžeme a překonáme veškeré zlo, vše, co odporuje pravdě, a budeme na tváři země uskutečňovat spravedlivost. Neboť evangelium se bude šířit a lidé ve světě budou pociťovat jeho vliv, který bude vyzářovat z lidu Sionu, a budou více nakloněni tomu, aby činili pokání z hříchů a přijali pravdu.⁵

Když podáváme pomocnou ruku druhým, projevujeme jim tím lásku.

3

Lásku bližním vyjadřujeme tím, že jim sloužíme.

Náš Spasitel přišel na svět, aby nás učil vzájemné lásce, a podobně, jako se tato vznešená nauka projevila prostřednictvím Jeho velkého utrpení a smrti, abychom my mohli žít, nemáme snad i my svým bližním projevovat lásku službou, kterou pro ně vykonáme? ...

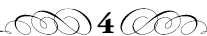
Služba musí být poskytována v zájmu druhých. Musíme podat pomocnou ruku těm, které potkalo neštěstí, kteří neslyšeli pravdu a jsou v duchovní temnotě, potřebným i utiskovaným. Nedaří se vám to? Zamysleme se nad slovy básníka Willa L. Thompsona. ... Jeho báseň začíná takto:

„Udělal jsem dnes na tomto světě něco dobrého?
 Nebo pomohl ztrápeným?
 Komu zmírnil jsem žal,
 když byl nešťastný, lkal?“
 Pokud ne, nepodařilo se mi to. [Hymns, č. 223.]⁶

Naše poslání se týká celého světa – je určeno k zajištění míru, naděje, štěstí a časné i věčné spásy pro všechny děti našeho Otce. ... S veškerou naléhavostí, jíž jsem schopen, vybízím tento lid, aby

i nadále podával pomocnou ruku všem dětem našeho Otce a byl požehnáním pro jejich život, ať jsou kdekoli.⁷

Je třeba, abychom si druhých vážili a měli je rádi takové, jací jsou.

Když jsem byl malý, měli jsme klisnu jménem Junie. Bylo to jedno z nejchytřejších zvířat, jaké jsem kdy viděl. Skoro to vypadalo, jako kdyby měla lidské schopnosti. Nedokázal jsem ji udržet zavřenou ve stáji, protože neustále rozvazovala řemínek u vrátek svého stání. Řemínek, který byl připevněný k vrátkům stání, jsem přehazoval kolem sloupku, ale ona ho nosem a zuby dokázala zvednout. A pak si vyšla na dvůr.

Na dvoře byl vodovodní kohoutek, ze kterého jsme pro zvířata napouštěli do žlabu vodu. Junie ho zuby otevřela a pak nechala vodu téct. Otec mi vždy vyhuboval, že nedokážu toho koně udržet ve stáji. Junie nikdy neutekla; jen pustila vodu a pak chodila po dvoře, po trávníku nebo po zahradě. Stávalo se uprostřed noci, že jsem zaslechl, jak teče voda, a tak jsem musel vstát a jít vypnout vodu a Junie zase zavřít.

Otec říkal, že ten kůň je nejspíše chytřejší než já. Jednou se rozhodl, že ji zavře tak, aby nemohla utéct. Vzal řemínek, který se obvykle omotával kolem sloupku, zapnul ho na přezku kolem sloupku a pod příčný trám a pak řekl: „Tak, a teď uvidíme, milá dámo, jestli se odsud dostaneš!“ Odešli jsme s otcem ze stáje a zamířili jsme zpátky k domu; a než jsme tam došli, Junie nás dostihla. Pak přeběhla dvůr a znovu pustila vodu.

Podotkl jsem, že je asi stejně chytrá jako my dva. Prostě jsme Junie nedokázali zabránit v tom, aby ze svého stání neutekla. Ale to neznamená, že byla zlá, protože nebyla. Otec ji nechtěl prodat nebo vyměnit, protože měla mnoho dobrých vlastností, které tuto malou vadu vynahradily.

Ta klisna uměla táhnout naši bryčku stejně spolehlivě a bezpečně, jako dokázala utéct ze stáje. A to bylo důležité, protože matka byla certifikovaná porodní asistentka. Když ji zavolali, aby jela někam v údolí k porodu, obvykle uprostřed noci, musel jsem vstát, vzít ze stáje lucernu a zapřáhnout Junie do bryčky.

V té době mi bylo teprve deset nebo jedenáct let a kůň musel být mírný, a přitom dost silný, aby mě a mou matku dokázal dovézt kamkoli a v jakémkoli počasí přes celé údolí. Jednu věc jsem však nedokázal pochopit, a to, proč se většina dětí musela narodit o půlnoci a tolik z nich v zimě.

Často jsem na matku čekal v bryčce a tehdy mi společnost staré dobré Junie byla milá. Zkušenost s tímto koněm pro mě byla dobrá v tom, že jsem se již v mládí musel naučit vidět její hodnotu a mít ji rád takovou, jaká byla. Byl to skvělý kůň, který měl jen několik málo zlovyků. S lidmi je to hodně podobné. Nikdo z nás není dokonalý; a přesto se každý z nás snaží dokonalým stát, dokonce jako je náš Otec v nebi. Je třeba, abychom si druhých vážili a měli je rádi takové, jací jsou.

Možná je třeba, abyste na to pamatovali, když hodnotíte své rodiče nebo učitele nebo vedoucí ve sboru či kůlu nebo přátele – nebo bratry a sestry. Na toto poučení jsem nikdy nezapomněl – vidět v lidech dobro, i když se jim snažíme pomoci překonat jeden či dva zlovyky. ...

Již v mládí jsem se naučil mít druhé rád a nesoudit je, a přitom se snažit překonávat vlastní chyby.⁸

Když se snažíme milovat Pána z celého srdce a své bližní jako sebe samé, jsme v souladu se všemi posvátnými zákony.

„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své.

To jest přední a veliké přikázání.

Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci.“ (Matouš 22:37–40.)

Jinak řečeno, vše, co bylo zjeveno ke spáse člověka, od počátku do dnešní doby, je zahrnuto, začleněno a obsaženo v těchto dvou velkých zákonech. Jestliže Pána milujeme z celého srdce, ze vši duše a ze vši mysli a jestliže své bližní milujeme jako sebe samé,

pak si již nemusíme přát nic víc. Pak budeme v souladu s celým posvátným zákonem. Kdybychom byli ochotni žít v souladu s těmito dvěma velkými příkázáními – a nakonec podle nich budeme muset žít, chceme-li být způsobilí žít v přítomnosti Boží – byla by tím ze země odstraněna zlovolnost, řevnivost, přehnaná ctižádost, chamtivost, krveprolévání a hříchy všeho druhu. Pak by nastal den věčného míru a štěstí. Jak velkolepý den by to byl! Byli jsme obdařeni dostatečným porozuměním, abychom věděli, že takový stav je nanejvýš žádoucí a že by mezi lidmi nastolil Otcovství Boha a dokonalé bratrství člověka.

... Můžeme říci, že Pána milujeme celou svou duší? Můžeme říci, že o blaho svého bližního máme stejný zájem jako o to své?⁹

Milujme Pána, protože to je základ všeho. To je první příkázání a to druhé, miluj bližního svého jako sebe samého, je mu podobné, a když toto činíme, naplnili jsme zákon, protože již nezbývá nic, co bychom neudělali.¹⁰

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Přemýšlejte o „ohleduplných malých skutcích“, které president Joseph Fielding Smith dělal pro druhé. (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Co můžeme dělat, abychom se naučili být podobně laskaví?
- Jak nám mohou nauky v 1. oddíle pomoci být laskaví k těm, kteří jsou kolem nás, a mít je rádi?
- Která slova presidenta Smitha ve 2. oddíle vás zaujala? Proč podle vás budeme „ve světě silou ve věci dobra“, když se budeme řídit těmito radami?
- Co Ježíš Kristus udělal, aby nás učil vzájemné lásce? (Viz 3. oddíl.) Jak se můžeme řídit Jeho příkladem?
- Připomeňte příběh o klisně Junie. (Viz 4. oddíl.) Proč je podle vás důležité, „abychom si druhých vážili a měli je rádi takové, jací jsou“? Co můžeme dělat, abychom v lidech viděli dobro, i když se jim snažíme pomoci překonat zlozvyky?

- Co podle vás znamená dodržovat přikázání z Matouše 22:37–40? (Některé příklady jsou uvedeny v 5. oddíle.) Proč jsme „v souladu s celým posvátným zákonem“, když tato přikázání dodržujeme?

Související verše z písem

Skutkové 17:28–29; Římanům 8:16–17; 1. Janova 4:18–21; Mosiáš 2:17; 18:8–10; Moroni 7:45–48

Pomůcka k výuce

Můžete vyzvat studenty, aby si přečetli podtitulky v této kapitole a vybrali si oddíl, který se nějak vztahuje k nim osobně nebo k jejich rodině. Vyzvěte je, aby si prostudovali, čemu president Smith v daném oddílu učí, včetně příslušných otázek na konci kapitoly. Poté požádejte členy třídy, aby se podělili o to, čemu se naučili.

Odkazy

1. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 10–11.
2. S. Perry Lee, „Church Expresses Devotions to President Smith“, *Church News*, July 14, 1956, 2.
3. Conference Report, Apr. 1970, 4–5.
4. Conference Report, Oct. 1920, 53–55.
5. Conference Report, Apr. 1915, 119–120.
6. Conference Report, Apr. 1968, 12.
7. Conference Report, Apr. 1970, 4.
8. „My Dear Young Fellow Workers“, *New Era*, Jan. 1971, 4–5.
9. Conference Report, Apr. 1943, 12.
10. Conference Report, Oct. 1920, 59.

Starší Joseph Fielding Smith v roce 1910; krátce poté byl vysvěcen apoštolem

Hlásání evangelia světu

„Ochutnali jsme plody evangelia a víme, že jsou dobré, a přejeme si, aby všichni lidé obdrželi tatáž požehnání a téhož ducha, který je na nás v takové hojnosti vyléván.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Joseph Fielding Smith a jeho manželka Louie nebyli překvapeni, když dostali dopis podepsaný presidentem Lorenzem Snowem, kterým byl Joseph povolán na misii na plný úvazek. V počátcích Církve ženatí muži často sloužili mimo domov. Když tedy 17. března 1899, měsíc před prvním výročím jejich svatby, dorazil tento dopis, Joseph a Louie přijali tuto příležitost s vírou a s odvahou, ale i s jistým smutkem při pomyslení na dvouleté odloučení.

Starší Smith sloužil v Anglii, asi 7 600 kilometrů od domova. S Louie si často vyměňovali dopisy, které byly plné vyjádření lásky a svědectví. V jednom z prvních dopisů adresovaném Louie starší Smith napsal: „Vím, že dílo, k němuž jsem byl povolán, je dílo Boží, jinak bych zde nezůstal ani minutu, vlastně bych ani neopustil domov. Vím ale, že naše štěstí závisí na mé věrnosti, zatímco jsem zde. Pokud náš Spasitel za nás mohl trpět tak, jak trpěl, měl bych já být ochoten toto udělat z lásky k lidstvu. ... Jsem v rukou Nebeského Otce a On nade mnou bude bdít a bude mě ochraňovat, budu-li činit Jeho vůli. A bude i s tebou, zatímco jsem pryč, a bude nad tebou bdít a bude tě ve všem ochraňovat.“¹

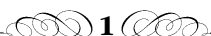
Starší Smith a jeho misionářští společníci byli oddanými služebníky Páně. V jednom dopise Louie napsal, že každý měsíc společně s ostatními misionáři rozdali asi 10 000 traktátů neboli letáků a navštívili asi 4 000 domácností. Poté ale vážným tónem pokračoval touto poznámkou: „Nemyslím si, že z každé stovky traktátů někdo

jeden, nebo více než jeden, přečte.“² V době, kdy byl starší Smith v Anglii, přijalo poselství znovuzřízeného evangelia jen velmi málo lidí. Během jeho dvouleté služby „nezískal ani jednoho obráceného, neměl příležitost vykonat ani jeden křest – ačkoli jednoho obráceného konfirmoval“.³ I když nebyl svědkem toho, že by jeho práce přinesla mnoho výsledků, čerpal útěchu z vědomí, že konal Pánovu vůli a že pomáhal připravovat ty, kteří možná přijmou evangelium později v životě.

Během misie musel starší Smith spolu se čtyřmi dalšími misionáři strávit zhruba dva týdny v nemocnici. Těchto pět starších se dostalo do kontaktu s neštovicemi, a proto museli být nějaký čas v karanténě, aby se předešlo možnému šíření nemoci. I když starší Smith označoval jejich pobyt za „věznění“, on i jeho společníci se snažili využít tuto situaci co nejefektivněji. Podělili se o evangelium i s nemocničním personálem. Na konci tohoto pobytu si starší Smith napsal do deníku: „Spřátelili jsme se se zdravotními sestrami i s dalšími, kteří nás během našeho věznění navštívili. Mnohokrát jsme s nimi mluvili o evangeliu; také jsme jim nechali knihy na čtení. Když jsme z nemocnice odcházeli, zazpívali jsme jim jednu nebo dvě náboženské písně, které, kromě jiného, na ty, kteří si je vyslechli, velmi zapůsobily, neboť když jsme je opouštěli, měli v očích slzy. Myslím, že jsme v nemocnici zanechali dobrý dojem, zvláště u zdravotních sester, které uznávají, že nejsme takovými lidmi, jakými si mysleli, že jsme, a [říkají, že] nás nyní budou vždy bránit.“⁴

Starší Smith dokončil svou misii v červnu 1901. O sedmdesát let později se vrátil do Anglie jako president Církve, aby zde předsedal konferenci území. Tou dobou již seménka, která spolu s ostatními kdysi zasel, vyrašila a rozkvetla. Měl radost, když viděl na shromáždění přicházet tolik britských Svatých.⁵ Řekl: „Několik kůlů Sionu, chrám zasvěcený Pánu, značný počet sborových a kůlových budov a velmi úspěšná misionářská práce – to vše svědčí o skutečnosti, že Církev ve Velké Británii dospívá.“ A poznamenal, že tento pokrok ve Velké Británii znázorňuje to, k čemu bude docházet po celém světě. Prohlásil, že evangelium je určeno všem lidem a že „Církev bude před Druhým příchodem Syna Muže zřízena všude, ve všech národech, dokonce i v končinách země“.⁶

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Jedině my máme plnost znovuzřízeného evangelia a přejeme si, aby všichni lidé získali totéž požehnání.

Pán ve své nekonečné moudrosti, a aby naplnil smlouvy a zaslíbení dané prorokům z dávných dob, znovuzřídil v těchto posledních dnech plnost svého věčného evangelia. Toto evangelium je plán spasení. Bylo ustanoveno a zřízeno ve věčných radách ještě předtím, než byly položeny základy této země, a bylo opětně zjeveno v naší době pro spasení a požehnání všech dětí našeho Otce, ať jsou kdekoli. ...

Téměř před šesti sty lety před Kristem – to jest před Jeho příchodem – velký prorok Nefi pravil svému lidu: „... Jest jeden Bůh a jeden Pastýř nad celou zemí.

A přichází čas, kdy se projeví všem národům. ...“ (1. Nefi 13:41–42.)

Onen slíbený den se nyní probouzí. Toto je onen čas určený pro hlásání evangelia na celém světě a pro budování Pánova království v každém národě. V každém národě jsou dobří a čestní lidé, kteří přijmou pravdu; kteří vstoupí do Církve a kteří se stanou světlem, které povede jejich lid. ...

... Evangelium je určeno všem lidem a Pán od těch, kteří ho přijímají, očekává, že budou žít podle pravd evangelia a že je budou nabízet lidem v jejich vlastním národě a jazyce.

A tak nyní, v duchu lásky a bratrství, vyzýváme všechny lidi, ať jsou kdekoli, aby věnovali pozornost slovům věčného života, která byla v této době zjevena prostřednictvím Proroka Josepha Smitha a jeho společníků.

Vyzýváme ostatní děti našeho Otce, aby přišly „ke Kristu a [byly] v něm [zdokonalovány]“ a aby v sobě popřely „veškerou bezbožnost“. (Moroni 10:32.)

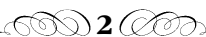
Vyzýváme je, aby věřily v Krista a v Jeho evangelium, aby vstoupily do Jeho Církve a připojily se k Jeho Svatým.

Ochutnali jsme plody evangelia a víme, že jsou dobré, a přejeme si, aby všichni lidé obdrželi tatáž požehnání a téhož ducha, který je na nás v takové hojnosti vyléván.⁷

Jsem si vědom toho, že mezi všemi sektami, společnostmi a denominacemi jsou dobří a oddaní lidé, kteří budou požehnáni a odměněni za vše dobré, co dělají. Skutečností ale zůstává, že jedině my máme plnost oněch zákonů a obřadů, které připravují člověka na plnost odměny v nebeských příbytcích. A tak těmto dobrým a vznešeným, čestným a oddaným lidem, ať jsou kdekoli, říkáme: ponechte si vše dobré, co máte; lpěte na každé pravdivé zásadě, kterou nyní vlastníte; ale přijďte a přijměte další světlo a poznání, které Bůh, jenž je tentýž včera, dnes a na věky, opět vylévá na svůj lid.⁸

Modlím se o to, aby Pánovy záměry na zemi, jak v Církvi, tak mimo ni, byly rychle uskutečněny; aby Pán požehnal svým věrným Svatým; a aby srdce mnoha lidí, kteří hledají pravdu a jejichž srdce je na správném místě před Pánem, aby se tito lidé mohli spolu s námi stát dědici plnosti požehnání plynoucích ze znovuzřízeného evangelia.⁹

Všichni členové Církve mají zodpovědnost používat svou sílu, energii, prostředky a vliv ke hlásání evangelia.

Slyšeli jsme, že my všichni jsme misionáři. ... My všichni jsme ustanoveni, nikoli vkládáním rukou; nejsme povoláni nějakým zvláštním povoláním; nejsme každý osobně povoláni vykonávat misionářskou práci, ale jakožto členové Církve se tím, že jsme se zavázali podporovat evangelium Ježíše Krista, stáváme misionáři. To patří k zodpovědnostem každého člena Církve.¹⁰

Se srdcem naplněným láskou ke všem lidem prosím členy Církve, aby se učili evangeliu, žili podle něj a používali svou sílu, energii a prostředky ke hlásání evangelia světu. Obdrželi jsme pověření od Pána. Dal nám své božské zplnomocnění. Prikázal nám jít kupředu s neochvějnou pílí a nabízet ostatním Jeho dětem ony spásné pravdy, jež byly zjeveny Proroku Josephu Smithovi.¹¹

Pravím, že naším posláním, nakolik je to v naší moci, je uzdravit a přivést k pokání tolik dětí našeho Otce v nebi, kolik jsme jen

„Každý člověk, který přijímá světlo evangelia, se stává světlem a vodítkem pro všechny ty, které je schopen učit.“

schopni. ... Takový je závazek, který Pán uložil Církvi a zejména kněžským kворům Církve, nicméně tento závazek spočívá na každém člověku.¹²

Mezi námi je velmi mnoho čestných lidí, kteří nikdy nedostali příležitost, nebo nikdy nevěnovali úsilí hledání, aby mohli najít tyto vznešené pravdy, které byly oznámeny ve zjeveních Páně. Nepřemýšlejí o těchto věcech – žijí mezi námi, my se s nimi setkáváme a každý den s nimi přicházíme do styku. Domnívají se, že jsme celkem dobří lidé, ale že máme zvláštní náboženské názory, a tak naši víře nevěnují žádnou pozornost – cílem tohoto velikého misionářského díla, které nyní probíhá v kůlech Sionu, je tudíž shromáždit úrodu čestných a věrných duší právě zde, z těch, kteří dosud nevyužili příležitosti, kterou, jak pravím, měli, vyslechnout si evangelium.¹³

My, kteří jsme obdrželi pravdu věčného evangelia, bychom neměli být spokojeni s ničím jiným než jen s tím nejlepším – a tím nejlepším je plnost Otcova království; a proto doufám a modlím se, abychom žili ve spravedlivosti a byli příkladem spravedlivosti všem lidem, aby nikdo nemusel klopýtnout, aby nikdo nemusel zakolísat, aby se nikdo nemusel odvrátit od stezky spravedlivosti kvůli něčemu, co bychom mohli udělat nebo říci.¹⁴

Existuje určitý vliv, který vyzařuje nejen z jednotlivce, ale i z celé Církve. Jsem přesvědčen o tom, že náš úspěch ve světě do značné míry závisí na postoji Svatých. Pokud bychom byli zcela sjednoceni, v myšlenkách, ve skutcích, ve svém jednání; pokud bychom milovali slovo pravdy, pokud bychom podle něj kráčeli tak, jak by si to přál Pán, pak by z tohoto společenství, z [kongregací] Svatých posledních dnů ve všech těchto společenství vyzařoval vliv, jenž by byl neodolatelný. Bylo by obráceno více čestných mužů a žen, neboť Duch Páně by šel před námi, aby připravoval cestu. ... Pokud by tento lid dodržoval přikázání Páně, stal by se silou a mocí a vlivem, který by zlomil protivensství a připravil by lidi na přijetí světla věčného evangelia; když toto ale nečiníme, bereme na sebe zodpovědnost, která je ve svých důsledcích hrozná.

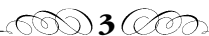
Jak se budu já nebo vy cítit, až budeme povoláni před soudcovskou stolicí a někdo na mě, nebo na vás, ukáže prstem a řekne, že „nebýt skutků tohoto muže nebo této skupiny, pravdu bych přijal, ale byl jsem zaslepen, protože tito lidé prohlašovali, že mají pravdu, ale nežili podle ní“?¹⁵

Pán říká, že pokud budeme pracovat po všechny své dny a zachráníme jen jednu duši, jak velká bude naše radost s ní [viz NaS 18:15]; na druhé straně, jak veliký bude náš zármutek a naše odsouzení, pokud svými skutky svedeme jednu duši od pravdy.¹⁶

Svatí posledních dnů, ať jsou kdekoli, jsou a mají být světlem světa. Evangelium je světlo, které září v temnotě, a každý člověk, který přijímá světlo evangelia, se stává světlem a vodítkem pro všechny ty, které je schopen učít.

Vaší zodpovědností ... je být žijícími svědky pravdy a božskosti tohoto díla. Doufáme, že budete žít podle evangelia a budete

pracovat na svém spasení a že ostatní, kteří uvidí vaše dobré skutky, budou moci velebit našeho Otce v nebi. [Viz Matouš 5:16.]¹⁷

Církev potřebuje více misionářů, kteří by vyšli plnit Pánovo pověření.

Potřebujeme misionáře. ... Pole je široké; žeň veliká; ale dělníků je málo. [Viz Lukáš 10:2.] Pole je již také bílé a připravené ke žni. [Viz NaS 4:4.] ...

... Naši misionáři jdou vpřed. Žádná moc nemůže zastavit jejich ruce. Takové snahy zde již byly. Bylo vyvíjeno veliké úsilí na samém počátku, kdy jsme měli jen hrstku misionářů, ale pokrok tohoto díla nebylo možné zastavit. Nelze ho zastavit ani nyní. Musí jít kupředu, a půjde, aby obyvatelé země měli příležitost činit pokání z hříchů a přijmout odpuštění svých hříchů a vstoupit do Církve a království Božího, než tato poslední zničení dopadnou na zlovolné, neboť tak to bylo slíbeno. ...

A tito misionáři, většinou mladí muži, neškolení ve způsobech světa, jdou vpřed s tímto poselstvím spasení a zahanbují velké a mocné, protože mají pravdu. Hlásají toto evangelium; čestní a upřímní ho slyší, činí pokání z hříchů a vstupují do Církve.¹⁸

Doufáme, že nadejde den, kdy každý způsobilý a schopný mladý Svätý posledních dnů bude mít výsadu vyjít vpřed a plnit Pánovo pověření jako svědek pravdy mezi národy země.

Nyní máme mnoho oddaných a vyzrálých manželských párů a můžeme jich v tomto velkém misionářském díle využít mnohem více – a doufáme, že ti, kteří jsou způsobilí a schopní, dají své záležitosti do pořádku a přijmou povolání kázat evangelium a budou vykonávat své zodpovědnosti přijatelně.

Také máme, a můžeme v tomto díle využít, mnoho mladých sester, ačkoli na nich nespočívá tatáž zodpovědnost jako na bratřích, a naším největším zájmem, pokud jde o mladé sestry, je to, aby vstoupily do náležitého manželského svazku v chrámu Páně.

Vyzýváme členy Církve, aby finančně podporovali misionářskou práci a aby dobrovolně přispívali svými prostředky na šíření evangelia.

„Chválíme ty, kteří tak statečně slouží v tomto velikém misionářském díle.“

Chválíme ty, kteří tak statečně slouží v tomto velikém misionářském díle. Joseph Smith řekl: „Po všem, co bylo řečeno, je největší a nejdůležitější povinností hlásat evangelium.“¹⁹

4

Máme kázat nauky spasení, jak jsou zaznamenány v písmech, prostě a jednoduše a tak, jak nás vede Duch.

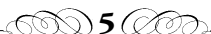
V prvních dnech této dispensace Pán řekl těm, kteří byli povoláni do Jeho služby: „Aby každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa; ... Aby plnost evangelia mého mohla býti hlásána slabými a prostými do končin světa a před králi a vladaři.“ (NaS 1:20, 23.)

Těm, kteří byli povoláni, aby vyšli kázat jeho evangelium, a všem starším, kněžím a učitelům své Církve pravil: „Budou učití zásadám evangelia mého, jež jsou v Bibli a v Knize Mormonově“ a v dalších písmech tak, jak „budou vedeni Duchem“. (Viz NaS 42:11–13.)

Jako zástupci Pána nejsme povoláni ani oprávněni učit filosofiím světa nebo spekulativním teoriím naší vědecké doby. Naším

posláním je kázat nauky spasení *prostě* a jednoduše, jak jsou zjeveny a zaznamenány v písmech.

Poté, co nám Pán nařídil, abychom učili zásadám evangelia, které se nacházejí ve standardních dílech, tak, jak nás povede Duch, promysl toto veliké prohlášení, kterým se řídí veškerá výuka Jeho evangelia kýmkoli v Církvi: „A Duch vám bude dán skrze modlitbu víry; a neobdržíte-li Ducha, učiti nebudete.“ (NaS 42:14.)²⁰

Evangelium je jedinou nadějí pro svět, jedinou cestou, která na zemi přinese mír.

Víte, jaká je největší moc, nejschopnější činitel na celém světě pro trvalé zřízení míru na zemi? Položil jsem tuto otázku, a tak ji také zodpovím, přinejmenším na ni vyslovím svůj názor – nebudu mluvit za jiná hnutí. Tím největším činitelem na celém světě je moc svatého kněžství, a tuto moc vlastní Svatí posledních dnů. Od samého počátku Pán vysílal starší do světa a přikazoval jim, aby volali k lidem řka: Čiňte pokání, přijďte do Sionu. Věřte v mé evangelium a budete mít mír.

Mír samozřejmě přijde skrze spravedlivost, skrze spravedlnost, skrze milosrdenství Boží, skrze moc, kterou nám Bůh udělí a díky níž se dotkne našeho srdce a my budeme mít lásku jeden k druhému. Nyní je naší povinností hlásat tyto věci mezi všemi lidmi, vyzývat je, aby přišli do Sionu, kde je vztyčena korouhev – korouhev míru –, a aby přijali požehnání domu Páně a vliv Jeho Svatého Ducha, který se tam projevuje. A chci vám říci, že my sami, pokud budeme sloužit Pánu, budeme mít úžasnou moc, pokud jde o nastolování míru ve světě.

Jsme rádi, když se tímto směrem ubírají i další hnutí. Jsme zastánci všeho, co na svět přinese mír; ale nezapomínejme na skutečnost, že pokud se my, Svatí posledních dnů, spojíme a budeme v jednotě sloužit Pánu a vysílat slovo věčného života mezi národy, budeme mít dle mého úsudku větší moc zříditi mír ve světě než pomocí kterýchkoli jiných prostředků. Plně souhlasím s myšlenkou, která již byla kdysi vyjádřena, že Pán používá mnoho prostředků; Jeho dílo není omezeno jen na Svaté posledních dnů, neboť ke své službě povolal i mnohé další mimo Církev a obdařil je mocí,

inspiroval je k tomu, aby konali Jeho dílo. ... Nicméně, bratří a sestry, nezapomínejme na skutečnost, že jsme na této zemi vlivem ve věci dobra a v šíření pravdy a zřízení míru mezi všemi národy, pokoleními, jazyky a lidmi. ... Naším posláním bylo a je toto: „Čiňte pokání, neboť království Boží je na dosah.“ [Viz NaS 33:10.]

Musíme pokračovat, dokud všichni spravedliví nebudou shromážděni, dokud všichni lidé nebudou varováni, dokud ti, kteří chtějí slyšet, neuslyší a ti, kteří nechťejí slyšet, také neuslyší, neboť Pán prohlásil, že nebude duše, která neuslyší, ani srdce, které nebude proniknuto [viz NaS 1:2], neboť Jeho slovo půjde dál, ať již to je slovo Jeho starších, nebo je proneseno nějakým jiným způsobem, na tom nezáleží, ale On ve svém příhodném čase uspíší své dílo ve spravedlivosti; zřídí svou pravdu a přijde a bude panovat na zemi.²¹

Respektujeme ostatní děti našeho Otce ze všech sekt, společností a denominací, a nemáme žádné jiné přání, než být svědkem toho, že přijímají dodatečné světlo a poznání, kterého se dostalo nám skrze zjevení, a stávají se společně s námi dědici velkých požehnání plynoucích ze znovuzřízeného evangelia.

My ale máme plán spasení; spravujeme evangelium; a evangelium je jedinou nadějí pro svět, jedinou cestou, která na zemi přinese mír a která napraví nepravosti, které ve všech národech jsou.²²

Víme, že pokud budou lidé mít víru v Krista, budou činit pokání, uzavřou ve vodách křtu smlouvu, že budou dodržovat Jeho přikázání, a poté obdrží Ducha Svatého vkládáním rukou těch, kteří jsou k této moci povoláni a vysvěceni – a pokud pak budou dodržovat přikázání –, budou mít pokoj v tomto životě a věčný život ve světě, který přijde. [Viz NaS 59:23.]²³

Neexistuje jiný lék na nemoci světa než evangelium Pána Ježíše Krista. Naše naděje na mír, na časnou a duchovní prosperitu a na konečné dědictví v království Božím se nachází jediné ve znovuzřízeném evangeliu a skrze něj. Žádná jiná práce, do níž se kdokoli z nás může zapojit, není tak důležitá jako hlásání evangelia a budování Církve a království Božího na zemi.²⁴

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Zamyslete se nad tím, jak Joseph Fielding Smith reagoval na výzvy spojené se službou jako misionáře na plný úvazek. (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Jaký vliv může mít jeho příklad na způsob vaší služby v Církvi?
- Přemístejte o požehnání plynoucím z toho, když ochutnáte „plody evangelia“. (1. oddíl.) Přemýšlejte o těch, se kterými se můžete o tyto „plody“ podělit.
- Jak nám slova presidenta Smitha ve 2. oddíle mohou pomoci dělit se o evangelium s druhými?
- President Smith řekl, že Církev potřebuje více misionářů na plný úvazek, včetně „vyzrálých manželských párů“. (3. oddíl.) Jak můžeme pomáhat mládeži s přípravou na tuto službu? Co můžete dělat, abyste se sami připravili na službu?
- Jak mohou naše slova a skutky prostým a jednoduchým způsobem vyjadřovat evangelium? (Viz 4. oddíl.) Kdy jste pocítili, že vás v tomto úsilí vede Duch Svatý?
- Jaké nauky v 5. oddíle jsou pro vás obzvláště inspirující? Jaké vás napadají myšlenky, když přemýšlíte o tom, jak se s druhými dělit o „jedinou [nadějí] pro svět, jedinou [cestu], která na zemi přinese mír“?

Související verše z písem

Matouš 24:14; Marek 16:15; 1. Nefi 13:37; 2. Nefi 2:6–8; 3. Nefi 12:13–16; NaS 1:17–24; 4; 50:13–14; 88:81; 133:57–58

Pomůcka k výuce

Zatímco jeden člen čte nahlas z učení presidenta Smitha, požádejte ostatní členy třídy, aby „vyhledali konkrétní zásady nebo myšlenky. Pokud nějaká pasáž obsahuje neobvyklá nebo obtížná slova nebo výrazy, vysvětlete je předtím, než se pasáž bude číst. Pokud by někdo ve skupině mohl mít problémy se čtením, požádejte raději dobrovolníky, než abyste se střídali ve čtení.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 56.)

Odkazy

1. Joseph Fielding Smith to Louie Shurtliff Smith, Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 114–115.
2. Joseph Fielding Smith to Louie Shurtliff Smith, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 102.
3. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 91.
4. Journal of Joseph Fielding Smith, Apr. 30, 1901, Church History Library; interpunkce a psaní velkých písmen standardizovány.
5. Viz Conference Report, British Area General Conference 1971, 85.
6. Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
7. „I Know That My Redeemer Liveth“, *Ensign*, Dec. 1971, 26–27.
8. „A Witness and a Blessing“, *Ensign*, June 1971, 109–110.
9. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 4.
10. *Take Heed to Yourselves*, comp. Joseph Fielding Smith Jr. (1966), 27–28.
11. Conference Report, Oct. 1970, 5–6.
12. Conference Report, Apr. 1944, 50; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:308.
13. Conference Report, Apr. 1921, 42.
14. Conference Report, Apr. 1923, 139.
15. Conference Report, Oct. 1933, 62–63.
16. Conference Report, Apr. 1951, 153.
17. Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
18. Conference Report, Apr. 1953, 19–20.
19. Conference Report, Oct. 1970, 7; viz také *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 328.
20. Conference Report, Oct. 1970, 5.
21. Conference Report, Oct. 1919, 89–90.
22. „To the Saints in Great Britain“, *Ensign*, Sept. 1971, 3–4.
23. Conference Report, Oct. 1970, 7.
24. „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, 27.

Modlitba – přikázání a požehnání

„Jen málo věcí v životě je důležitější než komunikace s Božstvím prostřednictvím modlitby.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith učil, že ducha modlitby máme učinit „součástí našeho samotného bytí“.¹ Sám byl příkladem této zásady tím, jak žil, a tím, jak se modlil – sám, se členy rodiny i na veřejnosti.

Po smrti své první manželky Louie si do deníku zapsal tuto láskyplnou prosbu, která nám umožňuje nahlédnout do jeho osobních modliteb: „Můj Otče v nebi, pomoz mi prosím žít tak, abych byl hoden setkat se s ní ve věčné slávě a opět být s ní, abychom se již nikdy nerozdělili, po celé nespočetné věky věčnosti. Pomoz mi, abych byl pokorný a abych Ti důvěřoval. Dej mi moudrost a poznání nebeských věcí, abych měl sílu odolávat veškerému zlu a zůstat pevný ve Tvé *pravdě*. Ó, Pane, pomoz mi, dopřej mi věčný život v Tvém království. Veď mé kroky ve spravedlivosti, dej mi svého neporušeného Ducha. Pomoz mi vychovávat své drahé děti tak, aby zůstaly čisté a bez poskvrny po celý život, a až dojdeme na konec cesty, vezmi nás do svého celestiálního království, o to Tě prosíme. Ve jménu našeho Vykupitele, nechť se tak stane, amen.“²

Joseph ml., syn presidenta Smitha, vyprávěl o nezapomenutelné modlitbě, kterou president Smith pronesl, když se spolu vraceli domů do Salt Lake City z východního Utahu. „Zastihla je bouře a prudký déšť a oni špatně odbočili,“ a tak dojeli na místo, které se nazývá Indiánský kaňon. „Bouře zesílila a silnice se rozbahnila a byla tak kluzká, že pokračovat v cestě bylo nejen nebezpečné, ale přímo nemožné. Hluboká rokle těsně vedle jednoproudé

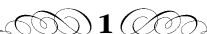
„Povinností rodičů je učit své děti modlit se, jakmile začínají chápat.“

rozbahnělé silnice byla zahalena hustou mlhou a Joseph ml. a dr. David E. Smith, kteří cestovali spolu s prezidentem Smithem, se snažili auto tlačit a udržet na silnici, neboť se báli, že sklouzne do hlubokého kaňonu pod nimi. Kola začala v blátě prokluzovat a nakonec se auto zastavilo. ... Joseph si vzpomněl, že jeho otec řekl: ‚Udělalí jsme všechno, co je v našich silách. Požádáme o pomoc Pána.‘ Sklonil hlavu v modlitbě a prosil Pána, aby nějak zajistil, aby mohl napravit chybu a dostat se z tohoto nebezpečného kaňonu a pokračovat v cestě domů. Řekl Mu, že má důležité povinnosti, které potřebuje druhý den vyřídit, a že se musí dostat zpět do Salt Lake City. Bouře zázračně zeslábla a zvedl se vítr, který silnici dostatečně vysušil, takže se nakonec dokázali ... dostat zpátky na dálnici. Jakmile sjeli do nížiny, bouře se opět vrátila a na několik hodin zastavila dopravu v nejbližším okolí. Když cestou do Salt Lake City, po mnoha neplánovaných hodinách jízdy navíc, projížděli kaňonem Provo, zastavila je hlídka dopravní policie a ptala se jich, odkud jedou. Když řekli, že projeli Indiánským kaňonem, policista namítl: ‚To není možné! Máme hlášení, že všechny mosty v té oblasti strhla voda.‘ K jejich překvapení novinové titulky druhý den hlásaly, že v oblasti, z které se jim podařilo odjet, uvázlo 200 aut.“³

President Smith během oněch 62 let, kdy sloužil jako apoštol, pronesl mnoho kázání, při nichž se na veřejnosti modlil o požehnání nebes pro členy Církve i pro lidi po celém světě. Když se například poprvé zúčastnil generální konference jako prezident Církve, pronesl tuto prosbu: „Modlím se, aby Bůh, náš Nebeský Otec, otevřel průduchy nebeské a vylil na své děti po celé zemi ona velká a věčná požehnání, která zlepší jejich časný i duchovní úděl.“⁴

V modlitbách presidenta Smitha se projevovala hloubka jeho svědectví a jeho láska k Otci v nebi a ke Spasiteli. President Boyd K. Packer, který byl ke službě v Kvoru Dvanácti apoštolů povolán v době, kdy byl Joseph Fielding Smith prezidentem Církve, řekl: „Byl to zážitek slyšet presidenta Josepha Fieldinga Smitha se modlit. I když mu již bylo přes devadesát let, modlil se o to, aby ‚dodržel své smlouvy a závazky a aby vytrval až do konce‘.“⁵

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Je nám přikázáno, abychom se k Nebeskému Otcí přibližovali v modlitbě.

Je přikázáním od Pána, abychom Ho neustále hledali v pokorné modlitbě. Když byl Spasitel se svými učedníky, učil je, jak se mají modlit, a sám jim byl příkladem v tom, že se často modlil ke svému Otcí. Můžeme si být jisti tím, že v modlitbě je spravedlivost – neboť je to přikázání od Pána –, a když Pána hledáme, máme tak činit v duchu pokory a uctivosti. ...

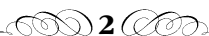
... Povinností rodičů je učit své děti modlit se, jakmile začínají chápat. Ať si vytvoří zvyk obracet se na svého Otce v nebi a ať rozumějí smyslu modlitby. Pokud si tento zvyk v dětství vytvoří, může přetrvat během let dospělosti a muž nebo žena, kteří Pána usilovně vyhledávají a děkují Mu za požehnání, mohou očekávat, že je Pán v době nouze neopustí.⁶

Zajímalo by mě, zda se někdy pozastavíme nad tím, proč nás Pán žádá, abychom se modlili. Požádal nás, abychom se modlili, protože chce, abychom se Mu klaněli a uctívali Ho? Je to ten hlavní důvod? Myslím, že ne. Je naším Nebeským Otcem a nám je přikázáno, abychom Ho uctívali a modlili se k Němu ve jménu Jeho milovaného Syna Ježíše Krista. Pán se ale bez našich modliteb dokáže obejít. Jeho dílo přesto půjde kupředu, ať již se budeme modlit, nebo ne. ... Modlitba je něco, co potřebujeme *my*, nikoli to, co potřebuje Pán. On ví, jak řídit své záležitosti a jak je spravovat, bez jakékoli naší pomoci. Smyslem našich modliteb není, abychom Mu radili, jak má vést své dílo. Pokud si něco takového myslíme, tak jsme samozřejmě na omylu. Modlitby pronášíme spíše pro svůj užitek, aby nás rozvíjely a dodávaly nám sílu a odvalu a aby posílily naši víru v Něj.

Modlitba dodává naší duši pokoru. Rozšiřuje naše porozumění; oživuje mysl. Přibližuje nás k našemu Otcí v nebi. My Jeho pomoc potřebujeme – o tom není pochyb. Potřebujeme vedení Jeho Svatého Ducha. Potřebujeme vědět, které zásady, jež jsme obdrželi, nám pomohou vrátit se do Jeho přítomnosti. Potřebujeme, aby naše mysl byla oživena inspirací, která od Něj přichází; a z tohoto důvodu se k Němu modlíme, aby nám pomohl žít tak,

abychom poznali Jeho pravdu a dokázali kráčet v Jeho světle a abychom se tak skrze svou věrnost a poslušnost mohli vrátit do Jeho přítomnosti.⁷

Jen málo věcí v životě je důležitější než komunikace s Božstvím prostřednictvím modlitby. Pán překryl naši mysl závojem zapomnění, abychom si nepamatovali Jeho, ani to, jak jsme spolu žili jako členové Jeho rodiny v předsmrtném životě. Modlitba je komunikačním prostředkem, který nám poskytl, abychom s Ním mohli znovu rozmlouvat. Jedním z hlavních cílů naší smrtelné zkoušky je tudíž to, abychom se naučili mít vždy v srdci ducha modlitby, abychom, když se Pán rozhodne hovořit, slyšeli ve své duši Jeho hlas.⁸

Na modlitbu je vždy vhodná doba.

„A dávám jim (neboli rodičům v Sionu) příkázání – že ten, kdo nedodrží modlitby své před Pánem v době jejich, nechť je v paměti před soudcem lidu mého.“ [NaS 68:33.]

Nemyslím si, že jsme tento verš v tomto oddíle četli příliš často, a někdy si říkám, zda si vůbec uvědomujeme, jak je toto příkázání ve skutečnosti důležité. Nikdo si nedokáže udržet Ducha Páně, pokud se nemodlí. Nikdo nemůže mít inspiraci Svatého Ducha, pokud v srdci nemá tohoto ducha modlitby. ...

Rád bych se u této pasáže na chvíli zastavil. ... Co je to doba modlitby?

Někteří z nás se možná domnívají, že doba modlitby je tehdy, když ráno vstáváme a když se večer chystáme k odpočinku poté, co jsme dokončili svou práci, a že jiná doba pro modlitbu vhodná není. Ale říkám vám, a mám pro to dobrý důvod, že na modlitbu je vždy vhodná doba. Dovolte mi vám o tom něco přečíst. Víte, že rád dokládám to, co říkám; rád si zvu svědky k tomu, co říkám, a nežádám po lidech, aby to přijímali, pokud to není zcela v souladu s tím, co řekl Pán, ať již přímo, nebo skrze své proroky. V Knize Mormonově čteme o tom, co řekl [Amulek] chudým Zoramitům, kteří se vzdálili od pravdy a kteří byli vyhnáni ze synagog proto, že byli chudí, a jelikož si mysleli, že se mohou modlit jen tak, že postupně vystoupí na rameumptom, jak to nazývali [viz Alma 31:12–23], nevěděli, co mají dělat. [Amulek] jim řekl toto:

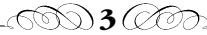

Amulek, který je zde zobrazen s Almou, povzbuzoval lid: „Volejte k [Pánu] o milosrdenství, neboť On je mocný, aby spasil.“ (Alma 34:18.)

„Ano, volejte k němu o milosrdenství; neboť on je mocný, aby spasil; ano, pokořte se a pokračujte v modlitbě k němu; volejte k němu, když jste na polích svých, ano, za všechna stáda svá; volejte k němu v domě svém, ano, za celý dům svůj, jak ráno, tak v poledne i večer; ano, volejte k němu proti moci nepřátel svých; ano, volejte k němu proti ďáblovi, který je nepřítelem vši spravedlivosti. Volejte k němu za úrodu na polích svých, aby vám byla prospěšná; volejte za stáda polí svých, aby se rozrůstala. Ale to není vše; musíte vylít duši svou v komůrce své a na tajných místech svých a v pustině své; ano, a když k Pánu nevoláte, nechť je srdce vaše plné, pohnuté neustále k modlitbě k němu za blaho vaše a také za blaho těch, kteří jsou kolem vás. A nyní vizte, milovaní bratří moji, pravím vám, nedomnívejte se, že to je vše; neboť jestliže poté, co učiníte všechny věci tyto, budete odmítati potřebné a nahé a nebudete navštěvovati

nemocné a soužené a nebudete udíleti ze jmění svého, máte-li, těm, kteří toho mají zapotřebí; pravím vám, nebudete-li činiti některou z těchto věcí, vizte, modlitba vaše je marná a nic vám neprospěje a vy jste jako pokrytci, kteří zapírají víru.“ [Alma 34:18–28.]

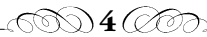
Myslím si, že to je velmi vznešená nauka, a přečetl jsem vám ji proto, abych vám vštípl do mysli, kdy je vhodná doba na modlitbu. Doba modlitby je ráno, než se rodina rozejde. Doba vhodná pro modlitbu je tehdy, když se před snídaní shromáždíte u stolu – a necht' se v pronášení modlitby členové rodiny střídají. To je doba modlitby. Pro kupce je doba modlitby ráno, když odchází do obchodu, než začne toho dne pracovat a zabývat se obchodními záležitostmi. Pro pastýře je doba modlitby tehdy, když venku hlídá ovce. Farmář se modlí tehdy, když jede s pluhem na pole, když jde sít obilí a když jde sklízet úrodu. Když se lidé budou modlit, jak je jim přikázáno v této pasáži písem, kterou jsem četl, pak je více než pravděpodobné, že budou ve všech věcech spravedlivě dodržovat Pánova přikázání.⁹

Vše, co děláme, má být v souladu s tím, co říkáme v modlitbách.

Nemáme se modlit jen rty; ale při každém skutku, v tom, jak jednáme, ve všem, čím se zabýváme, se máme snažit uskutečňovat to, co jsme vyjádřili v modlitbách, a máme být v souladu s myšlenkami, které sdělujeme Pánu v každodenních prosbách.¹⁰

Máme ducha modlitby? Učinili jsme ho součástí svého bytí? Jsme v kontaktu s naším Nebeským Otcem skrze Ducha Svatého, nebo nejsme?¹¹

Při modlitbách máme vylévat svou duši v díkuvzdání.

Postoj vděčnosti bychom ve svém životě měli pečlivě rozvíjet právě prostřednictvím modlitby. Jsem přesvědčen, že jedním z největších hříchů, kterým se provinují obyvatelé země v dnešní době, je hřích nevděčnosti, nedostatek uznání z jejich strany vůči Pánu a Jeho právu vládnout a řídit.¹²

V modlitbách máme svou duši vylévat v díkuvzdání za život a za to, že jsme, za vykupující oběť Syna Božího, za evangelium spasení, za Josepha Smitha a za ono úžasné dílo znovuzřízení, jež bylo skrze něho uskutečněno. Máme uznávat Pánovu ruku ve všech věcech a děkovat Mu za všechny věci, časné i duchovní.¹³

Nebeskému Otci máme předkládat všechna svá spravedlivá přání.

[Nebeského Otce] máme prosit o víru a bezúhonnost a o každou božskou vlastnost, o zdar a úspěch Jeho díla, o vedení Jeho Svatým Duchem a o spasení v Jeho království. Máme se modlit za svou rodinu, za manželku a za děti, za jídlo a přístřeší a oděv, za svou práci a za všechna svá spravedlivá přání.¹⁴

Modlím se o to, aby na nás i na všech lidech spočinula požehnání nebe a aby s námi zůstávala.

Kéž by nebesa vylila spravedlivost a pravdu na celý svět!

Kéž by všichni lidé, ať již jsou kdekoli, měli uši k slyšení, a kéž by dbali slov pravdy a světla, která přicházejí od Pánových služebníků!

Kéž by se rychle naplnily Pánovy záměry mezi všemi lidmi v každém národě!

Modlím se za členy Církve, kteří jsou Svatými Nejvyššího, aby byli posílení ve víře a aby v jejich srdci rostla touha po spravedlnosti a aby si vypracovali své spasení s bázni a třesením před Pánem. [Viz Filipenským 2:12; Mormon 9:27.]

Modlím se za všechny dobré a čestné lidi, aby byli vedeni k hledání pravdy, k podpoře každé pravdivé zásady a k šíření věci svobody a spravedlnosti.

V této nesnadné a obtížné době se modlím o to, aby všichni lidé byli vedeni oním světlem, které osvěcuje každého člověka, jenž přichází na svět [viz Jan 1:9; NaS 93:2], a aby díky tomu získávali moudrost k řešení problémů, které trápí lidstvo.

Naléhavě prosím milostivého Otce, aby vylil svá požehnání na všechny lidi, na mladé i na staré, na ty, kteří mají důvod ke smutku, na hladovějící a potřebné, na ty, kteří se nemohou vymanit

z nepříznivých poměrů a nezdravého prostředí, a na všechny ty, kteří potřebují podporu, pomoc, úlevu a moudrost a všechno to dobré a úžasné, co nám může dát jen On.

Stejně jako vy všichni, pocítuji lásku, zájem a soucit vůči dětem našeho Otce na celé zemi a modlím se o to, aby se jejich situace zlepšila, jak časně, tak duchovně; modlím se o to, aby přišli ke Kristu a učili se od Něj a aby na sebe vzali Jeho jho a našli tak odpočinutí v duši, neboť Jeho jho je příjemné a Jeho břímě je lehké. [Viz Matouš 11:29–30.]

Modlím se o to, aby Svatí posledních dnů a všichni ti, kteří spolu s nimi budou dodržovat přikázání Otce nás všech, žili tak, aby získali pokoj v tomto životě a věčný život ve světě, který přijde [viz NaS 59:23] – a o to všechno prosím s pokorou a díkuvzdáním a ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.¹⁵

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Oddíl „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ obsahuje čtyři příklady modliteb, které president Smith pronesl. Čemu se z jednotlivých příkladů můžeme naučit?
- Zamyslete se nad svým přístupem k modlitbě. Co můžeme udělat pro to, aby nám naše modlitby pomohly přiblížit se „k našemu Otci v nebi“? (Viz 1. oddíl.)
- President Smith učil: „Na modlitbu je vždy vhodná doba.“ (2. oddíl.) Jak se můžeme řídit jeho radou, abychom se modlili vždy?
- Co podle vás znamená „uskutečňovat to, co jsme vyjádřili v modlitbách“? ((Viz 3. oddíl.) Přemýšlejte o tom, co můžete udělat pro to, abyste se v této oblasti zlepšili.
- Jak se změní náš postoj, když svou duši vyléváme v díkuvzdání Nebeskému Otci? (Viz 4. oddíl.)
- Při studiu modlitby presidenta Smitha v 5. oddíle se zamyslete nad vlastními modlitbami. V duchu přemítejte o této otázce: Za koho a za co byste se měli modlit častěji?

Související verše z písem

Matouš 7:7–8; Filipenským 4:6; 1. Tesselonicenským 5:17–18; Jakub 1:5–6; 2. Nefi 32:8–9; Alma 34:38–39; 3. Nefi 18:18–21; NaS 10:5

Pomůcka k výuce

„Chcete-li studenty povzbudit k diskusi, použijte otázky na konci kapitoly. Také si můžete připravit vlastní otázky, které budou konkrétně zaměřeny na ty, které učíte.“ (Viz strana vi v této knize.)

Odkazy

1. Conference Report, Apr. 1918, 156.
2. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 162–163; kurzíva v originále.
3. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 232–233.
4. Conference Report, Apr. 1970, 6.
5. Boyd K. Packer, „Covenants“, *Ensign*, Nov. 1990, 84; z původního textu kurzíva odstraněna.
6. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3:83–85.
7. Conference Report, Apr. 1968, 10; kurzíva v originále.
8. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, *New Era*, Sept. 1971, 40.
9. Conference Report, Oct. 1919, 142–143.
10. Conference Report, Oct. 1913, 73.
11. Conference Report, Apr. 1918, 156.
12. Conference Report, Oct. 1969, 110.
13. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, 40.
14. „President Joseph Fielding Smith Speaks on the New MIA Theme“, 40.
15. Conference Report, Apr. 1970, 149.

Osobní zodpovědnost

„Očekáváme od členů, ať jsou kdekoli, že se naučí správným zásadám a že se budou vést sami.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Když jednou bratr D. Arthur Haycock přicházel k Církevní administrativní budově, uviděl presidenta Josepha Fieldinga Smitha, jak odemyká postranní dveře. Protože bratr Haycock, který pracoval jako tajemník Kvora Dvanácti apoštolů, také potřeboval do budovy vstoupit, „rozeběhl se do schodů a bral je po dvou nebo po třech, aby stihl vstoupit do dveří, než se zavřou. Stihl to jen tak tak. Když vstoupil dovnitř, znovu zrychlil, aby dostihl presidenta Smitha a mohl jít do výtahu s ním. Řekl mu: ‚Doufám, že budu mít štěstí a i do nebe se protáhnu škvírou ve dveřích, které mi otevřete.‘“ President Smith mu nejdříve neodpovídal a bratr Haycock se obával, že při svém pokusu o vtip možná řekl něco špatně. Ale „když došli k výtahu, president Smith s šibalskou jiskrou v oku odpověděl: ‚S tím, milý bratře, ani nepočítejte!“¹

President Smith se ve svých prosloveh a činech opakovaně vracel k zásadě, o které hovořil s bratrem Haycockem – zdůrazňoval, že i když Svatí posledních dnů mají druhým pilně pomáhat získat požehnání evangelia, spasení je osobní zodpovědností. Rovněž Svaté povzbuzoval, aby byli soběstační a aby byli pracovití ve svém časném snažení. „V životě jde především o to, abychom rozvíjeli své schopnosti, a především o to, abychom se naučili ovládat.“²

Joseph Fielding Smith se naučil pracovat již jako malý chlapec. Otec často nebyl doma, a tak „velkou část dětství strávil tím, že vykonával práce dospělých“. Byl dokonce tak pracovitý, že „mu jedna práce byla mimoděk svěřena dříve, než bylo třeba, protože z chlapecké hrdosti tajně podojil jednu z krav, které rodina

„Pán ... od nás očekává, že se obeznámíme s časnými věcmi.“

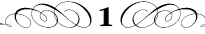
měla, a tím dokázal, že to již zvládne, a proto byl tímto úkolem pověřen natrvalo“.³

Jeho ochota pracovat se projevovala i v době, kdy sloužil misii na plný úvazek v Anglii. Jeho manželka Louie mu během jeho misie napsala: „Vím, že povinnost je pro tebe mnohem důležitější než potěšení, a proto tě tolik miluji a důvěřuji ti, neboť mám pocit, že jsi téměř natolik dokonalý mladý muž, jaký vůbec může být.“⁴ Kromě toho, že plnil svou povinnost učit evangelium ostatní, pilně pracoval i na vlastním studiu evangelia. V jednom dopise, který poslal domů, popsal své úsilí naučit se nazpaměť jednu pasáž z písem: „Celý den se snažím naučit se nazpaměť jednu pasáž z písem a ještě se mi to nepodařilo. Ale jsem odhodlán se ji naučit nejpozději do konce misie.“⁵

President Smith předával svou pracovní morálku svým dětem. Řekl jim: „Lidé umírají v posteli. A stejně tak i touha něčeho dosáhnout.“ Věrní této zásadě společně s manželkou dbali na to, aby jejich děti vstávaly brzy ráno a odvedly svůj díl práce na tom, aby měli doma uklizeno a pořádek. „Připadalo nám téměř neslušné, aby nás tatínek viděl ležet po šesté hodině v posteli,“ vzpomíná jeden jeho syn. „Samozřejmě, že jsem to jednou zkusil. Tatínek se ale postaral o to, aby se to již neopakovalo.“⁶ President Smith také pomáhal s domácími pracemi. Po svatbě s Louie odvedl na stavbě jejich prvního domu tolik práce, jak jen to bylo možné. Během let se pak staral o většinu oprav na domě, pomáhal v kuchyni a při sklizni ovoce a jeho zavařování.⁷

Brother Haycock, ten, který kdysi za presidentem Smithem vběhl do Církevní administrativní budovy, se později stal osobním tajemníkem pěti presidentů Církve, včetně presidenta Smitha. Tím, že s ním byl v častém kontaktu, byl svědkem toho, jak president Smith neustále pracoval na svém duchovním růstu. Řekl, že často, když vešel do jeho pracovny, viděl presidenta Smitha studovat písma nebo číst nějakou jinou knihu.⁸

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Pán od nás očekává, že budeme pilně usilovat o časná a duchovní požehnání.

Pán řekl [Adamovi]: „V potu tváři své chléb jísti budeš,“ [Genesis 3:19; viz také Mojžíš 4:25] a po celé věky Pán svůj lid vyzývá, aby byli pilný, věrně Mu sloužil a pracoval. ...

V počátcích Církve v těchto údolích [v Utahu], president Brigham Young a ostatní bratři kladli veliký důraz na pracovitost, a bylo to nezbytné, protože naši předci sem přišli s holýma rukama. Museli pracovat. Museli být pilní. Bylo nutné, aby si vyrobili věci, které potřebovali, a proto jim byly neustále udílěny rady ohledně toho, aby byli pracovití. Byli učeni, aby nebyli pyšní v srdci. Přišli na toto místo, kde mohli uctívat Pána, svého Boha, a dodržovat Jeho příkázání. Byli vedeni k tomu, aby byli nejen pracovití, ale i pokorní. ... Moc bych si přál, abychom na to pamatovali. Je mi líto, že jsme na to zapomněli. ...

... Pán řekl: „Nebudeš líný; neboť ten, kdo je líný, nebude jísti chléb ani nositi šat dělníka.“ [NaS 42:42.] To zní rozumně, že? Proč by někdo, kdo zahálí, měl mít prospěch z příčinnivosti těch, kteří pracují – pokud tento člověk, který zahálí, je v takovém tělesném stavu, že pracovat může? V žádném případě nesouhlasím s jakýmkoli hnutím, které se snaží muže zničit tím, že je povzbuzuje k lenošení, ať již je to v jakémkoli věku. Nezáleží na tom, jak je starý, ale pokud je fyzicky silný a je schopen pracovat, má se o sebe postarat; to od něj Pán očekává.

V jiném zjevení Pán řekl:

„A opět, vpravdě pravím vám, že každý muž, jenž je povinen starati se o svou vlastní rodinu, nechť se stará, a neztratí nikterak korunu svou; a nechť pracuje v církvi. Nechť každý člověk je pilný ve všech věcech. Lench nebude míti v církvi místo, ledaže činí pokání a napraví cesty své.“ [NaS 75:28–29.]

Tak tedy zní rada, kterou Pán Církvi v dnešní době dává. A tuto radu nemáme vztahovat jen na orání pole nebo sklízení úrody a žně nebo na práci v průmyslu, ale znamená i to, že člověk, kromě

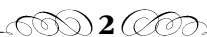
časných věcí, kterými si zajišťuje živobytí, má být pilný i ve věcech duchovních.⁹

Náš zdejší život má velký význam. Cílem není žít 100 let nebo méně a osévat pole, sklízet úrodu a sbírat plody, žít v domě a obklopit se základními potřebami smrtelného života. To není smyslem života. Tyto věci jsou nezbytné pro naši zdejší existenci, a právě proto máme být pracovití. Kolik lidí však zůstává celý život přesvědčeno, že v životě jde jen o to, hromadit věci tohoto světa, žít v pohodlí a obklopit se veškerým přepychem, výhodami a vymoženostmi, které může smrtelný život poskytnout, a nikdy nepomyslet na cokoli jiného?

Všechny tyto věci jsou však jen dočasná požehnání. Jíme proto, abychom žili. Odíváme se, abychom byli v teple a měli zakryté tělo. Máme domy k bydlení, pro své pohodlí a potěšení, ale na všechna tato požehnání máme pohlížet jako na dočasná požehnání, která jsou potřebná pro naši pouť tímto životem. A to je celý jejich význam. Až odejdeme, nic z toho si nebudeme moci vzít s sebou. Zlato, stříbro a drahokamy, které nazýváme bohatstvím, mají pro člověka jen ten význam, že mu umožňují postarat se o sebe a uspokojit své zdejší životní potřeby.¹⁰

Pán ... od nás očekává, že se obeznámíme s časnými věcmi, abychom se tak dokázali o sebe postarat z časného hlediska; abychom dokázali posloužit bližním; a abychom dokázali poselství evangelia šířit mezi Jeho ostatními dětmi po celém světě.¹¹

Cílem naší zdejší existence je činit vůli Otce tak, jako je činěna v nebi, konat spravedlivost na zemi, přemoci zlovolnost a podrobit si ji, přemoci hřích a protivníka naší duše a povznést se nad nedokonalosti a slabosti ubohého padlého lidstva skrze Pánovu inspiraci a projevy Jeho moci, a tak se stát Svatými a Pánovými služebníky na zemi.¹²

V konečném slova smyslu jsme za plnění svých povinností odpovědni Pánu.

Jednáme s ohledem na svou víru a svědomí; nejednáte s ohledem na mě, ani na předsednictvo Církve, ale na Pána. Při placení desátků nejednám s ohledem na druhé – činím tak s ohledem na

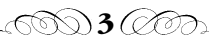

Pána; alespoň pokud jde o mé chování v Církvi a pokud jde o to, jak dodržuji ostatní zákony a pravidla Církve. Pokud nedodržuji zákony Církve, jsem za to zodpovědný Pánu a Jemu se nakonec budu muset zodpovídat z toho, že jsem zanedbal svou povinnost, a možná se budu muset zodpovídat i Církvi za své členství v ní. Pokud své povinnosti plním v souladu s tím, jak chápu požadavky, které ke mně Pán vznáší, pak bych měl mít čisté svědomí. Měl bych v duši cítit uspokojení z toho, že jsem jednoduše vykonal svou povinnost, tak jak ji chápu, a že přijmu důsledky. Co se mě týče, je to věc mezi mnou a Pánem; a tak je to i s námi všemi.

Ten, který seslal svého Jednorozeného Syna na svět, aby naplnil poslání, které vykonal, také vyslal každou duši v dosahu mého hlasu a vskutku každého muže a ženu na světě, aby splnili své poslání, a toto poslání nemůže být splněno zanedbáváním, ani lhostejností, ani nemůže být splněno v nevědomosti.

Máme se naučit svým povinnostem vůči Pánu a ostatním; toto je zcela zásadní a my nemůžeme duchovně prospívat, nemůžeme růst v poznání Pána nebo v moudrosti, aniž bychom své myšlenky a své úsilí nezasvětili zlepšování sama sebe, získávání další moudrosti a poznávání věcí Páně.¹³

Lidé velmi snadno obviňují druhé ze svých vlastních chyb, a děláme to velmi snadno i my sami, protože lidskou povahou je přivlastnit si zásluhu za něco, čeho bylo dosaženo, pokud to bylo něco příjemného a prospěšného. Ale nikdy nechceme přijmout zodpovědnost za své chyby, které nejsou příjemné, a tak se snažíme zodpovědnost za ně přenést někam jinam a na druhé. ... Přijměme svou zodpovědnost a nesnažme se ji přenášet někam jinam.¹⁴

Bůh nám dal svobodu jednání a očekává od nás, že se o sebe postaráme, jak jen můžeme.

Svoboda jednání [je] velký dar, který Pán udělil každé duši, aby mohla jednat sama za sebe, činit vlastní rozhodnutí, být aktivním činitelem se schopností věřit, přijímat pravdu a obdržet věčný život, nebo pravdu odmítat a mít výčitky svědomí. Je to jeden z největších darů Božích. Čím bychom bez ní byli, kdybychom byli ke všemu nuceni tak, jak by si někteří lidé přáli, aby jejich bližní byli nuceni

„Nikdo nebyl nikdy žádným Otcovým ustanovením nucen činit dobro. ... Každý může jednat sám za sebe.“

chovat se podle jejich vůle? Nemohlo by existovat spasení; nemohly by být odměny za spravedlivost; nikdo by nemohl být trestán za nevěnost, protože lidé by před svým Tvůrcem nebyli odpovědní.¹⁵

Josephu Smithovi byla položena otázka, jak vede tak velký počet rozmanitých lidí, jako jsou Svatí posledních dnů. Odpověděl: „Já je učím správným zásadám, a oni se vedou sami.“

A právě na základě této zásady v Církvi pracujeme. Očekáváme od členů, ať jsou kdekoli, že se naučí správným zásadám a že se budou vést sami.¹⁶

Tento velký dar svobody jednání, neboli výsada daná člověku sám se rozhodovat, nebyl nikdy odvolán a ani nikdy nebude. Je to věčná zásada, která dává každé duši svobodu myšlení a jednání. Nikdo nebyl nikdy žádným Otcovým ustanovením nucen činit dobro; nikdo nebyl nikdy nucen činit zlo. Každý může jednat sám za sebe. Právě Satanovým plánem bylo zničit tuto svobodu jednání

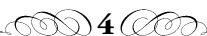
a donutit lidi chovat se podle jeho vůle. Bez tohoto velkého daru by nemohlo být uspokojivé existence. Lidé musí mít výsadu rozhodovat se dokonce do té míry, že se proti božským výnosům mohou vzbouřit. Spasení a oslavení se musí samozřejmě uskutečnit skrze svobodnou vůli bez donucování a na základě vlastní zásluhy, aby tak mohly být uděleny spravedlivé odměny a přestupníkovi mohl být vyměřen náležitý trest.¹⁷

Věříme, že milostí jsme spaseni po všem, co můžeme učinit, a že všichni lidé si musí vypracovat své spasení s bázní a třesením před Pánem, zatímco stavějí na základě Kristova Usmíření. [Viz 2. Nefi 25:23; Mormon 9:27.]¹⁸

Důležitou skutečností, která je doložena přímými činy a vyplývá ze všech písem, je to, že Bůh pro lidi udělal to, co lidé pro sebe udělat nemohou, aby si zajistili spasení, ale že od lidí očekává, že pro sebe udělají vše, co je v jejich moci.

Vzhledem k této zásadě by bylo v rozporu s nebeským řádem, který byl zaveden před založením země, aby svatí poslové, kteří prošli vzkříšením, nebo poslové, kteří náležejí do nebeské sféry, přišli na zem a vykonávali za lidi práci, kterou pro sebe mohou udělat sami. ...

Je nanejvýš vážnou chybou domnívat se, že Ježíš vykonal za lidi všechno a že stačí jen Ho vyznat ústy a nic jiného již není třeba udělat. Lidé musí něco dělat, chtějí-li získat spasení. V souladu s tímto věčným zákonem poslal anděl Kornelia za Petrem [viz Skutkové 10] a Ananiáše za Pavlem [viz Skutkové 9:1–22]. I Moroni byl poslušen tohoto zákona, a i když rozuměl záznamům na nefitských deskách, nepřeložil je sám, ale pod Pánovým vedením předal Josephu Smithovi Urim a Thumim, jehož prostřednictvím Joseph Smith dokázal, darem a mocí Boží, tuto důležitou práci vykonat.¹⁹

Našimi dvěma velkými zodpovědnostmi je usilovat o své vlastní spasení a pilně pracovat na spasení ostatních.

Máme tyto dvě velké zodpovědnosti. ... Zaprvé – usilovat o své vlastní spasení; a zadruhé – máme povinnost vůči bližním. Chápu to tak, že moje prvořadá povinnost, co se mě osobně týče, spočívá

v tom, že mám usilovat o vlastní spasení. To je i vaše prvořadá osobní zodpovědnost, a stejně tak to platí pro všechny členy této Církve.²⁰

V prvé řadě se máme starat o své vlastní spasení. Máme usilovat o to, abychom získali každé požehnání evangelia. Máme být pokřtěni a vstoupit do řádu věčného manželství, abychom se mohli stát dědici plnosti Otcova království. Pak se máme starat o svou rodinu, své děti a své předky.²¹

Naší povinností ... je spasit svět, jak živé, tak mrtvé. Přinášíme spásu žijícím, kteří jsou ochotni činit pokání, tím, že kážeme evangelium mezi národy a shromažďujeme z nich děti Izraele, ty, kteří jsou čestní v srdci. Přinášíme spásu mrtvým tím, že chodíme do domu Páně a vykonáváme tyto obřady – křest, vkládání rukou, konfirmaci a vše ostatní, co od nás Pán požaduje – v jejich prospěch.²²

Mou povinností, stejně tak jako vaší povinností, bratří a také sestry – neboť i na vás spočívá zodpovědnost – je dělat vše, co je v našich silách, a nevyhýbat se tomu, ale snažit se z celé duše zvelebovat povolání, která nám Pán dává, pracovat pilně na spasení svého vlastního domu, každého z nás, a na spasení bližních, spasení těch, kteří žijí v cizích zemích.²³

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Co vás zaujalo na snaze presidenta Smitha naučit své děti pracovat? (Viz „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“.) Jak můžete dětem pomoci v tom, aby byly zodpovědnější?
- Jak vám to, o čem se učí v 1. oddíle, pomohlo více porozumět soběstačnosti? Zamyslete se nad tím, co můžete dělat pro to, abyste byli soběstačnější.
- Přečtěte si rady uvedené ve 2. oddílu. Co podle vás znamená být „zodpovědný Pánu“?
- President Smith učil: „Očekáváme od členů, ať jsou kdekoli, že se naučí správným zásadám a že se budou vést sami.“ (3. oddíl.) Jak toto učení může pomoci rodinám? Jak může být vodítkem pro kněžská kvora a Pomocná sdružení?

- Proč se podle vás při své snaze sloužit druhým máme „v prvé řadě ... starat o své vlastní spasení“? (Viz 4. oddíl.)

Související verše z písem

Filipenským 2:12; 2. Nefi 2:14–16, 25–30; NaS 58:26–28

Pomůcka k výuce

„Při výuce z této knihy povzbuzujte druhé k tomu, aby se dělili o své myšlenky, pokládali otázky a jeden druhého učili. Když se do výuky aktivně zapojí, budou lépe připraveni něčemu se naučit a získat osobní zjevení.“ (Viz strany v–vi v této knize.)

Odkazy

1. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 358–359.
2. Joseph Fielding Smith, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 10.
3. Joseph Fielding Smith Jr. a John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 51–52.
4. Louie Shurtliff Smith, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 113.
5. Joseph Fielding Smith, *The Life of Joseph Fielding Smith*, 116.
6. Joseph Fielding McConkie, „Joseph Fielding Smith“, v Leonard J. Arrington, ed. *The Presidents of the Church* (1986), 336–337; viz také *The Life of Joseph Fielding Smith*, 217–221.
7. Viz *The Life of Joseph Fielding Smith*, 12–13, 155–157; Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 202.
8. Viz Jay M. Todd, „A Day in the Life of President Joseph Fielding Smith“, *Ensign*, July 1972, 5.
9. Conference Report, Apr. 1945, 48–49.
10. „Salvation for the Dead“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1926, 154–155; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:68–69.
11. Proslov pronesený v Institutu náboženství v Loganu v Utahu, 10. ledna 1971, 2, Church History Library; nepublikovaný rukopis.
12. Conference Report, Oct. 1969, 108.
13. Conference Report, Oct. 1969, 108.
14. Conference Report, Oct. 1932, 88.
15. Conference Report, Oct. 1949, 88.
16. Conference Report, British Area General Conference 1971, 6; viz také *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 283.
17. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:20.
18. „Out of the Darkness“, *Ensign*, June 1971, 4.
19. „Priesthood – Restoration of Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 2, 1933, Church section, 4; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:90–91.
20. „The Duties of the Priesthood in Temple Work“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Jan. 1939, 3; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:145.
21. *Sealing Power and Salvation*, BYU Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), 2.
22. Conference Report, Oct. 1911, 120; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:192–193.
23. Conference Report, Apr. 1921, 41.

Práce žen Svatých posledních dnů – „Nesobecká oddanost této velkolepé věci“

„Dobro, jež naše milé sestry mohou vykonat, nezná hranic.“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

Na generálním shromáždění Pomocného sdružení 2. října 1963 president Joseph Fielding Smith řekl: „My, bratří v Církvi, ctíme a respektujeme naše dobré sestry za jejich nesobeckou oddanost této velkolepé věci.“¹

President Smith pronesl tato slova na základě svých dlouholetých zkušeností. Celý život sloužil po boku věrných žen Svatých posledních dnů. Tato služba začala koncem 80. let 19. století, kdy mu bylo přibližně 10 let. V té době byly ženy Svatých posledních dnů povzbuzovány, aby se vzdělávaly v lékařství a ve zdravotní péči. Jeho matka, Julina L. Smithová, se touto radou řídila a absolvovala kurzy, aby mohla být porodní asistentkou. Často ho probudila uprostřed noci, aby ji dovezl na voze taženém koněm k rodině, kde se mělo narodit miminko. Díky tomu, že Joseph Fielding Smith takto sloužil se svou matkou, již v mládí viděl příklad síly a soucitu žen Církve.² Sestra Smithová později sloužila jako rádkyně v generálním předsednictvu Pomocného sdružení.

President Smith si Pomocného sdružení velmi vážil – řekl o něm, že „je životně důležitou součástí království Božího na zemi“.³ Jeho druhá žena Ethel sloužila 21 let jako členka generální komise Pomocného sdružení. Sestra Amy Brown Lymanová, která v komisi sloužila s Ethel a později sloužila jako generální presidentka Pomocného sdružení, řekla: „Sestra Smithová byla jednou z nejlepších žen, které jsem kdy poznala. Podle mého názoru uměla z nás, členek

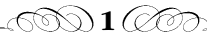
*Po celou historii Církve zastávaly ženy zásadní
roli v Pánově díle posledních dnů.*

komise, nejlépe psát a mluvit.“⁴ Ethel v této funkci navštěvovala konference kůlů a školila při nich sestry z místního Pomocného sdružení. Presidenta Smitha doprovázela při plnění některých církevních úkolů a oba často promlouvali od řečnického pultu ke členům.⁵

Poté, co Ethel zemřela, se president Smith oženil s Jessie Evansovou. Jessie ho doprovázela téměř na všech cestách za Svatými. Měla krásný zpěvný hlas a president Smith vždy chtěl, aby zazpívala na shromážděních, kterých se účastnili. Starší Francis M. Gibbons, který sloužil jako tajemník Prvního předsednictva, vzpomínal: „Kdykoli Joseph Fielding předsedal, chtěl, aby zazpívala – již jen proto, že ho její zpěv nikdy neomrzela. Kromě toho však její školený kontraalt přispíval zpěvem posvátných náboženských písní k duchovnosti celého shromáždění, inspiroval posluchače a jemu samotnému poté pomáhal předat to, co chtěl říci. Později, díky tomu, že na něj Jessie s žertem a vytrvale naléhala, se Joseph občas ke své manželce připojil v duetu, v němž k jejímu hlasu připojil svůj ušlechtilý baryton. Při těchto příležitostech většinou seděli spolu na stoličce u piana, přičemž Jessie hrála doprovod a snažila se tlumit svůj obvyklý sytý hlas, aby nepřehlušila zpěv svého manžela.“⁶

Joseph Fielding Smith v roli presidenta Církve často spolupracoval se sestrou Belle S. Spaffordovou, generální presidentkou Pomocného sdružení. Sestra Spaffordová o spolupráci s ním později řekla: „President Joseph Fielding Smith byl citlivý muž s velkou láskou ke všem lidem, který vždy projevoval hluboké porozumění pro práci žen Církve a toto porozumění bezpočtukrát a mnoha způsoby předával předsednictvu Pomocného sdružení, čímž rozšiřoval naši vizi a vedl naše kroky.“⁷

Učení Josepha Fieldinga Smitha

V písmech se píše o věrných ženách, které měly zodpovědnosti v Pánově Církvi.

V Drahocenné perle se můžeme dočíst, že poté, co na Evu a Adama dolehly následky pádu, Eva pronesla kázání. Je sice krátké, ale nádherně smysluplné a zní takto:

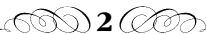
„... Kdyby nebylo našeho přestupku, nikdy bychom neměli sítě a nikdy bychom neznali dobré a zlé a radost svého vykoupení a věčný život, který Bůh dává všem poslušným.“ [Mojžíš 5:11.]

„A Adam a Eva velebili jméno Boží a *oznámili* všechny tyto věci svým synům a dcerám.“ [Mojžíš 5:12; kurzíva přidána.]

Zde se dozvídáme, že Adam i Eva obdrželi zjevení a přikázání, aby své děti učili cestám věčného života.⁸

Čteme, že v [dávném] Izraeli byly ženy aktivní a vykonávaly určité zodpovědnosti. [Viz Exodus 15:20; Soudců 4–5.]⁹

V Novém zákoně čteme o mnoha věrných ženách, které vyhledávaly a udílely rady. Mnohé z nich následovaly Pána a sloužily Mu. [Viz Lukáš 8:1–3; 10:38–42.]¹⁰

Sestry z Pomocného sdružení zastávají ve znovuzřízení Církvi Ježíše Krista v těchto posledních dnech zásadní roli.

17. března 1842 se Prorok Joseph Smith v Nauvoo sešel s několika sestrami z Církve a zorganizoval je do společenství, které bylo pojmenováno „Pomocné sdružení žen v Nauvoo“. ... Není pochyb o tom, že tato organizace vznikla na základě zjevení. Tato skutečnost se hojně projevuje již řadu let a i dnes se význam a potřebnost této organizace hojně potvrzuje.¹¹

Církev Ježíše Krista by dozajista nebyla plně zorganizována, kdyby nedošlo ke vzniku této úžasné organizace. ... Toto znovuzřízení by nebylo úplné bez Pomocného sdružení, v němž sestry mohou vykonávat Bohem stanovenou službu, jež je tak nezbytná pro blaho Církve.¹²

„Pomocné sdružení žen v Nauvoo“ bylo zorganizováno Prorokem Josephem Smithem za pomoci staršího Johna Taylora. Pán zjevil, že ženy Církve mají být zorganizovány do společenství, neboť mají odvést důležitou práci, která přispěje k „nastolení a utvrzení věci Sionu“. [NaS 6:6.] Tato práce sester měla především přinášet užitek, povzbuzení a pokrok ženám v Církvi, aby mohly být ve všech věcech připraveny na místo v celestiálním království. Byla jim také dána zodpovědnost pomáhat v díle milosrdenství a přinášet úlevu v nouzi v a utrpení všem chudým, nemocným a souženým členům

v Církvi. Po všechna ta léta od tohoto zorganizování byly sestry v tomto sdružení věrný svému povolání a zvelebují se ve věrnosti, s níž tuto práci vykonávají. Žádný úkol, který jim byl zadán, pro ně nebyl příliš obtížný; žádná zodpovědnost nebyla zanedbána a díky jejich službě bylo a je požehnáno tisícům lidí.¹³

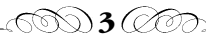
Pomocné sdružení ... vyrostlo v mocnou sílu v Církvi. Naprosto nezbytnou – hovoříme o něm jako o pomocné organizaci, což znamená podporu, ale Pomocné sdružení je více než to. Je potřebné.¹⁴

Rád bych pochválil sestry z této skvělé organizace za jejich bezúhonnost a věrnost, kterou neustále projevují již od dob v Nauvo. ¹⁵

Pána vaše práce těší. Svou službou pomáháte budovat a posilovat království Boží. Práce Pomocného sdružení v Církvi je stejně nezbytná jako – mohu-li to tak říci – práce kněžských kvor. Někteří mohou mít pocit, že to jsou poněkud silná slova, ale podle mého názoru práce, kterou vy, milé sestry, vykonáváte, má v tomto království své místo a je stejně tak důležitá pro jeho budování, jeho posilování a pro to, aby se šířilo a abychom měli základ, na němž můžeme všichni stavět, jako je důležitá práce bratrů, kteří jsou držitelé kněžství Božího. Nemůžeme se bez vás obejít.¹⁶

[Sestry v Pomocném sdružení] jsou členkami největší organizace žen na světě, organizace, která je životně důležitou součástí království Božího na zemi a která je navržena a pracuje tak, aby pomáhala svým věrným členkám získat věčný život v království našeho Otce. ...

Pomocné sdružení bylo ustanoveno duchem inspirace, je tímto duchem [od té doby] vedeno a vstúpilo do srdce bezpočtu našich drahých sester onu touhu po spravedlnosti, která těší Pána.¹⁷

Sestry v Pomocném sdružení pomáhají pečovat o časné a duchovní blaho Božích dětí.

Pán skrze svou moudrost povolal naše sestry, aby pomáhaly kněžství. Díky jejich soucitu, citlivému srdci a laskavosti Pán na [ženy] pohlíží a dává jim povinnosti a zodpovědnosti, aby sloužily potřebným a trpícím. Vyznačil cestu, po které mají jít, a dal jim tuto skvělou organizaci, v níž mají pravomoc sloužit pod vedením

Pomocné sdružení je „největší organizace žen na světě, organizace, která je životně důležitou součástí království Božího na zemi“.

biskupa sboru a v souladu s biskupem sboru a pečovat o zájmy našich členů z hlediska duchovního i časného.

A Pán může naše sestry povolat, aby chodily do domovů utěšovat potřebné, aby pomáhaly trpícím, aby s nimi poklekaly a modlily se s nimi, a Pán modlitby těchto sester vyslyší, budou-li pronášeny upřímně v zájmu nemocných, stejně jako vyslyší modlitby starších Církve.¹⁸

Cílů a povinností Pomocného sdružení je mnoho. ... Můj otec president Joseph F. Smith [řekl]: „Je to organizace, která byla zřízena Prorokem Josephem Smithem. Je tedy nejstarší pomocnou organizací Církve a má prvořadou důležitost. Nezabývá se pouze potřebami chudých, nemocných a nuzných, ale součástí jeho povinností – a to součástí větší – je dohlížet na duchovní blaho a spasení matek a dcer Sionu; dbát na to, aby žádná nebyla zanedbávána, ale aby všechny byly ochraňovány před nepřízní osudu, pohromou, mocnostmi temnoty a zly, které jim ve světě hrozí. Povinností

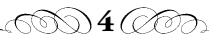
Pomocných sdružení je pečovat o duchovní blaho sebe samých a všech členek Církve.“¹⁹

Povinností Pomocného sdružení je nejen pečovat o ty, které jsou členkami Pomocného sdružení, ale jejich úsilí má přesahovat za tyto meze. Kdykoli je někdo v nouzi, potřebuje pomoc, má těžkosti, je nemocný nebo nějak trpí, obracíme se na Pomocné sdružení. ... Sestry mohou vykonat skvělou a úžasnou práci tím, že povzbuzují svéhlavé, pomáhají jim, přivádějí je zpět k aktivitě, pomáhají jim překonat slabosti nebo hříchy a nedokonalosti a přivádějí je k pochopení pravdy. Říkám, že dobro, jež naše milé sestry mohou vykonat, nezná hranic.

... Nevím, co by si naši presidenti kůlů a biskupové ve sborech počali, kdyby neměli tyto skvělé sestry v Pomocném sdružení, na něž spoléhají; které mohou povolát ke službě a často i k řešení situací, které by, alespoň pro bratry, byly příliš choulostivé, ale které naše sestry mohou velmi úspěšně zvládnout. Bylo by nádherné, kdyby všichni členové Církve byli dokonalí. Kdyby tomu tak bylo, všichni bychom měli méně zodpovědností, jak muži, tak ženy, ale k tomu ještě nedošlo. Mezi našimi členkami máme sestry, které potřebují povzbuzení, trochu pomoci duchovně i časně, a nikdo to nedokáže udělat lépe, než naše sestry, které patří k této velké a úžasné organizaci.

V této práci sestry mohou pomoci tím, že nabízejí povzbuzení a pomoc svéhlavým, lhostejným, lehkomyšlným, právě tak jako bratři z kněžství jsou povoláni, aby se o totéž snažili ve vztahu ke svéhlavým, lhostejným a lehkomyšlným bratrům. Všichni máme pracovat na uskutečňování spravedlivosti a usilovat o to, abychom přivedli zpět k aktivitě ty, kteří se odchýlili a zanedbali své církevní povinnosti.²⁰

Od skromných počátků v těch nejobtížnějších podmínkách, kdy členů Církve bylo jen málo, jsme byli svědkem toho, jak se toto sdružení rozrostlo. ... Nikdy se přesně nedozvíme o dobru, které bylo vykonáno při péči o chudé a při péči o nemocné a trpící a o ty, kteří jsou tělesně, duševně nebo duchovně v nouzi. ... Toto všechno bylo uskutečněno skrze ducha lásky v souladu s pravým duchem evangelia Ježíše Krista.²¹

Pán od žen očekává, že budou usilovat o světlo a pravdu, aby tak měly nárok na celestiální slávu.

Evangelium má pro sestry stejně velký význam jako pro bratry. Mají o něj stejně velký zájem jako bratří. A když Pán řekl Proroku Josephu Smithovi: „Zkoumejte tato přikázání, neboť jsou pravdivá a věrná a proroctví a zaslíbení, která jsou v nich, budou všechna splněna,“ [NaS 1:37] neomezil toto přikázání jen na mužské členy Církve. ... Rozumět plánu spásy je pro naše sestry stejně důležité jako pro muže. Stejně tak je důležité, aby dodržovaly přikázání. Žádná žena nebude spasena v království Božím bez křtu na odpuštění hříchů a bez vkládání rukou pro dar Ducha svatého. ...

... Když Pán řekl, že nikdo nemůže být spasen v nevědomosti [viz NaS 131:6], domnívám se, že tím myslel muže i ženy, a myslím, že ženy v Církvi mají tutéž povinnost studovat písmo.²²

Pán od žen, stejně jako od mužů v Církvi, požaduje, aby znaly Jeho božskou vůli a aby měly v srdci neochvějně svědectví o zjevené pravdě ohledně spasení v království Božím. Pán nezjevil Knihu Mormonovu pouze pro dobro těch, kteří jsou držiteli kněžství, ale pro každou duši, která hledá pravdu, jak pro muže, tak pro ženy.²³

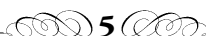
Pán od sester očekává, že díky svědectví o pravdě získají schopnost rozumět naukám Církve, tak jako to očekává od těch, kteří jsou držiteli kněžství. Chceme-li dosáhnout oslavení, v což doufáme, je nezbytné, abychom se připravili znalostí, vírou a modlitbou. A když Pán řekl: „... Hledejte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho,“ [Matouš 6:33; 3. Nefi 13:33] nemluvil jen ke skupině mužů – bylo to shromáždění mužů i žen.²⁴

Každé ženě, která je pokřtěna do Církve, vloží starší ruce na hlavu pro dar Ducha svatého, aby ji Duch svatý mohl vést ve veškeré pravdě. Je vůlí Páně, aby nikdo nezůstal bez božského vedení, které mu zjeví pravdu a umožní mu rozlišovat světlo od tmy a získat tak sílu a moc odolávat všem falešným naukám, teoriím a názorům, které jsou v dnešním světě tak rozšířeny.²⁵

Naše sestry mají v každém ohledu právě takový nárok získávat pro své potřeby inspiraci od Svatého Ducha, jaký mají muži. Mají nárok na dar proroctví ohledně záležitostí, jejichž znalost je pro ně

nezbytná. ... Když se modlí, mají se modlit upřímně a očekávat na svou modlitbu odpověď. Pán je vyslyší, jsou-li upřímné, věrné a spravedlné, stejně jako vyslyší bratři.²⁶

Pán slíbil všem – mužům i ženám – dar Ducha Svatého pod podmínkou věrnosti, pokory a opravdového pokání. Mají studovat a poznávat pravdy evangelia a připravovat se studiem, vírou a poslušností všech přikázání a usilovat o světlo a pravdu, aby mohli mít nárok na celestiální slávu.²⁷

**Prostřednictvím kněžství Bůh svým dcerám
nabízí každý duchovní dar a požehnání,
které mohou obdržet Jeho synové.**

Myslím, že všichni jsme si vědomi toho, že požehnání kněžství nejsou omezena jen na muže. Tato požehnání jsou vylévána ... i na všechny věrné ženy Církve. Tyto dobré sestry se mohou dodržováním přikázání a službou v Církvi připravit na požehnání domu Páně. Pán svým dcerám nabízí každý duchovní dar a požehnání, které mohou získat jeho synové, neboť ani muž bez ženy, ani žena bez muže v Pánu. [Viz 1. Korintským 11:11.]²⁸

Všichni víme, že Pán řekl Abrahamovi, že bude otcem mnoha národů a že jeho sémě bude jako hvězdy nebeské a jako písek, kterého je na břehu moře bezpočtu, ale nesmíme přehlížet, že stejná zaslíbení dostala i Sára.

„Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její. Nebo požehnám jí a dámť z ní syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou.“ [Genesis 17:15–16.]²⁹

Když Pán mluvil o kněžství a o moci kněžství a o obřadech Církve, kterých se nám prostřednictvím kněžství dostává, řekl toto: „A toto větší kněžství spravuje evangelium a drží klíč tajemství království, a to klíč poznání Boha.“

... Dovolte mi to přečíst znovu: „A toto větší kněžství spravuje evangelium a drží klíč tajemství království, a to klíč poznání Boha. Tudíž, v obřadech jeho se projevuje moc božskosti. A bez obřadů jeho a bez pravomoci kněžství se moc božskosti lidem v těle

„Pán od žen ... v Církvi požaduje, aby znaly Jeho božskou vůli a aby měly v srdci neochvějně svědectví.“

neprojevuje. Neboť bez tohoto žádný člověk nemůže viděti tvář Boží, vpravdě Otcovu, a žítí.“ [NaS 84:19–22.]

Když něco takového čteme, měl by se každý muž, který je držitelem kněžství, zaradovat při pomyšlení, že máme tuto velkou pravomoc, díky níž můžeme poznat Boha. Tuto velkou pravdu znají nejen muži, kteří jsou držiteli kněžství, ale díky tomuto kněžství a jeho obřadům může Boha poznat každý člen Církve, muž i žena.³⁰

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Čemu se můžeme naučit ze zkušeností, které jsou popsány v oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“? Jaké podobné zážitky jste měli?
- President Smith hovořil o ženách z různých dob, které měly v království Božím důležité zodpovědnosti. (Viz 1. oddíl.) Jak podle vašich zkušeností ženy přispívají k síle svých rodin a Církve?
- V jakém smyslu je podle vašich zkušeností služba Pomocného sdružení „nezbytná pro blaho Církve“? (Viz 2. oddíl.) Jak sestry z

Pomocného sdružení a držitelé kněžství vzájemně spolupracují na budování království Božího?

- Jak Pomocné sdružení pečuje o duchovní blaho žen Svatých posledních dnů? Jak sestry z Pomocného sdružení přesahují svým vlivem hranice své organizace? (Některé příklady jsou uvedeny ve 3. oddíle.)
- President Smith zdůraznil, že všechny ženy a všichni muži potřebují rozumět naukám evangelia, posilovat svědectví a přijímat zjevení. (Viz 4. oddíl.) Proč je podle vašeho názoru důležité, abychom všichni usilovali o tyto dary?
- President Smith učil, že požehnání kněžství jsou „vylévána ... na všechny věrné ženy Církve“. (5. oddíl.) Proč ženy potřebují požehnání kněžství, aby mohly plnit své zodpovědnosti v rodině a v Církvi? Jaké znáte příklady žen, které obdržely duchovní dary?

Související verše z písem

Skutkové 5:12–14; Alma 32:22–23; NaS 46:8–9

Pomůcka k výuce

„Často pomáhá, když začnete přemýšlet o následující lekci krátce poté, co jste odučili lekci předcházející. Pravděpodobně budete nejvíce pamatovat na ty, které učíte, a uvědomíte si nejlépe jejich potřeby a zájmy ihned poté, co jste s nimi byli.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 97.)

Odkazy

1. „Purpose of the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1964, 5.
2. Další informace o tom, jak Joseph Fielding Smith pomáhal své matce s jejími povinnostmi porodní asistentky, najdete v 24. kapitole této knihy.
3. „Mothers in Israel“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1970, 883.
4. Amy Brown Lyman, v Joseph Fielding Smith and John J. Stewart, *The Life of Joseph Fielding Smith* (1972), 243.
5. Viz Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God* (1992), 261.
6. Francis M. Gibbons, *Joseph Fielding Smith: Gospel Scholar, Prophet of God*, 281.
7. Belle S. Spafford, *Latter-day Prophet-Presidents I Have Known* (proslov pronesený na Univerzitě Brigham Younga, 29. května 1973), 4.
8. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 3: 66.
9. „The Relief Society Organized by Revelation“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1965, 5.
10. *Answers to Gospel Questions*, 3:67.
11. „Purpose of the Relief Society“, 4.
12. „The Relief Society Organized by Revelation“, 6.
13. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 644.

14. „Relief Society – An Aid to the Priesthood“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1959, 4.
15. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 646.
16. „Relief Society – An Aid to the Priesthood“, 6; interpunkce upravena podle současných norem.
17. „Mothers in Israel“, 883.
18. „Relief Society – An Aid to the Priesthood“, 5.
19. „Teaching the Gospel“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1966, 5; viz také Joseph F. Smith, Conference Report, Apr. 1906, 3.
20. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Mar. 1954, 151–152.
21. „Purpose of the Relief Society“, 5.
22. „Obedience to the Truth“, *Relief Society Magazine*, Jan. 1960, 6–7.
23. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 644.
24. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Mar. 1954, 152.
25. „Relief Society Responsibilities“, *Relief Society Magazine*, Oct. 1954, 644.
26. „Obedience to the Truth“, 7.
27. *Answers to Gospel Questions*, 3:68–69.
28. Conference Report, Apr. 1970, 59.
29. „Mothers in Israel“, 885.
30. „And the Truth Shall Make You Free“, *Deseret News*, Mar. 30, 1940, Church section, 4; viz také *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 3:142–143.

Narození Ježíše Krista – zvěst veliké radosti

„Co tento úžasný příběh? Dovolili jsme mu, aby prostoupil naším životem a měl na něj vliv? Přijali jsme ho v celém jeho smyslu a bez výhrad?“

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

O Vánocích roku 1971 měl jeden novinový reportér příležitost pobýt s presidentem Josephem Fieldingem Smithem a s jeho rodinou. Reportér se podělil o dojmy z prorokova života:

„Pro presidenta Josepha Fieldinga Smitha jsou Vánoce výjimečným obdobím. Je to doba věnovaná rodině a také vzpomínání. Ale Vánoce jsou pro presidenta Smitha především dobou věnovanou dětem.

„Na Vánocích mám nejraději děti,“ řekl president Smith a ještě pevněji objal v náručí svou pravnučku.

President Smith a jeho dvě pravnučky, čtyřletá Shanna McConkie a dvouletá Sherri, listovali velkou ilustrovanou Biblií, kterou měl položenou na klíně, a četli v ní o narození Ježíška. Nad stránkou s obrázkem jeslí se dlouho zastavili. President Smith a děvčátka měli k sobě velmi blízko. ...

President Smith měl během vánočního období mnoho návštěv od rodinných příslušníků. „Vánoce jsou dobou, kdy mají být rodiny spolu,“ řekl.¹

Pro presidenta Smitha jsou vánoční tradice zaměřeny na Spasitelovo narození, službu a Usmíření. Na vánoční přání, které dostal od členů Církve, odpověděl takto: „Děkuji všem, kteří mi zaslali vánoční přání, za jejich pozornost. Tato přání považuji za vyjádření lásky a připomínku narození našeho Spasitele, kterého si

Příběh o Spasitelově narození „nikdy nezestárne bez ohledu na to, jak často je vyprávěn“.

vážíme a kterého uctíváme jako hlavu Církve. Jeho poselství bylo poselstvím pokoje a dobré vůle. A takové je i mé přání mým bližním, ať jsou kdekoli.“²

V prosinci 1970 vydal president Smith vánoční poselství určené členům Církve po celém světě. Řekl v něm:

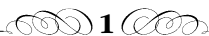
„Zdravím vás v tomto vánočním období, s láskou a přátelstvím a s modlitbou, aby na vás náš Věčný Otec shlédl s milostí a vylil na vás svá hojná požehnání.

V této době, kdy se rozmáhá nepravost, kdy jsou na zemi velká soužení, kdy jsou války a zvěsti o válkách, potřebujeme my všichni, více než kdykoli předtím, Pánovo vedení a Jeho ochraňující péči.

Je třeba, abychom věděli, že navzdory všem těžkostem a neštěstím, která nás potkávají, Pán řídí záležitosti země, a jestliže budeme dodržovat Jeho příkázání a budeme věrní a oddaní jeho zákonům, bude nám žehnat zde a nyní a v příslušný čas nás odmění věčným životem ve svém království. ...

... Modlím se o to, abychom v tomto vánočním období, i vždy jindy, zaměřili svou víru na Syna Božího a abychom získali onen pokoj, který převyšuje veškeré porozumění.“³

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Příběh narození našeho Vykupitele je výmluvný svou skromnou jednoduchostí.

Neexistuje příběh, který by byl tak krásný nebo který by pronikl do duše pokorných lidí tak hluboko, jako tento velkolepý příběh o narození našeho Vykupitele. Žádná slova, která by mohl člověk vyslovit, nemohou přikrášlit, ani vylepšit výmluvnost tohoto skromně jednoduchého příběhu. Nikdy nezestárne bez ohledu na to, jak často je vyprávěn, i když se v domovech lidí vypráví až příliš zřídka. Snažme si představit sami sebe s pastýři, kteří oné památné noci hlídali své stádo. Byli to prostí muži, kteří neztratili víru svých otců, jejichž srdce se nezatvrdilo tak jako srdce židovských vládců během působení našeho Pána, protože kdyby jejich srdce zatvrdelé bylo, andělé by se jim s oním velkolepým poselstvím nezjevili. Připomeňme si tento podivuhodný příběh.

„A pastýři byli v krajině té, ponocující, a stráž noční držíce nad svým stádem.

A aj, anděl Páně postavil se podlé nich, a sláva Páně osvítila je. I báli se bázni velikou.

Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.

Nebo narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově.

A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, ležící v jeslech.

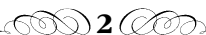
A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválicích Boha a řkoucích

sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.

I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti pastýři řekli vespolek: Podme až do Betléma, a vizme tu věc, kteráž se stala, o níž Pán oznámil nám.

I přišli, chvátajíce, a našli Marii a Jozefa, i to nemluvnátko ležící v jeslech.“ [Lukáš 2:8–16.]

Může snad kterýkoli člověk toto číst, aniž by se ho dotkl duch pokory a aniž by na něj zapůsobila prostá pravda tohoto příběhu?⁴

Ačkoli byl Ježíš Kristus Syn Boží, přišel do tohoto světa jako nemluvně a postupoval od jedné milosti k druhé, dokud nedosáhl plnosti.

Předpokládám, že všichni chápeme skutečnost, že Ježíš Kristus byl Jehova, který vedl Izrael za dnů Abrahamových a Mojžíšových a v podstatě již od dob Adamových. Také, že Jehova neboli Ježíš Kristus se jako duchovní bytost zjevil bratru Jaredovu a že se do tohoto světa narodil jako nemluvně a v tomto světě dospěl v muže.⁵

Náš Spasitel byl Bohem předtím, než se narodil na tento svět, a stejný stav si přinesl, když sem přišel. Byl právě tak Bohem, než se na tento svět narodil, jako byl Bohem předtím. Co se však týče tohoto života, zdá se, že musel začít tak, jak začínají všechny ostatní děti, a získávat vědomosti řádku za řádkou. Lukáš říká, že „prospíval

Ježíš získal své znalosti v mládí „řádku za řádkou a předpis za předpisem“.

moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí. [Lukáš 2:52.] Jan znamená, že Ježíš „zprvu neobdržel plnost“, ale musel pokračovat „od milosti k milosti, dokud neobdržel plnost“. [NaS 93:13.] ...

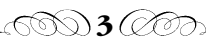
Je zřejmé, že do svých dvanácti let – neboť v té době udivil učence a mudrce v chrámu – se toho o záležitostech svého Otce naučil hodně. [Viz Lukáš 2:46–49.] Tyto znalosti mohl získat prostřednictvím zjevení, návštěv andělů nebo nějakým jiným způsobem. Ale tyto znalosti, alespoň co se týče tohoto života, získal řádku za řádkou a předpis za předpisem. Není pochyb o tom, že čas od času komunikoval se svým Nebeským Otcem.

... „Ježíš vyrůstal s bratřími svými a zesílil a čekal na Pána, na čas příchodu služby své. A sloužil pod otcem svým a nemluvil tak, jak jiní lidé, ani nemohl býti učen; neboť nepotřeboval, aby ho někdo učil. A po mnohých letech se hodina služby jeho přiblížila.“ [Překlad Josepha Smitha, Matouš 3:24–26.]

Prohlášení našeho Pána, že nemůže udělat nic jiného než to, co viděl dělat Otce, jednoduše znamená, že Mu bylo zjeveno, co činil Jeho Otec. [Viz Jan 5:19–20.] Není pochyb o tom, že když Ježíš přišel na tento svět, musel se podrobit stejným podmínkám jako každý z nás – zapomněl vše a musel růst od milosti k milosti. To, že

vše zapomněl neboli že mu jeho dřívější znalost byla odňata, bylo nutné, stejně jako to bylo nutné v případě každého z nás, aby mohl projít stávající časnou existencí.

Spasitel neměl plnost od počátku, ale poté, co obdržel tělo a vzkříšení, Mu byla dána veškerá moc jak na nebi, tak na zemi. I když to byl Bůh, samotný Syn Boží, s mocí a pravomocí stvořit tuto zem i jiné země, přesto postrádal určité věci, které získal až po vzkříšení. Jinak řečeno, nezískal plnost, dokud neobdržel vzkříšené tělo.⁶

Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby nás vykoupil od tělesné a duchovní smrti.

Ježíš sem přišel proto, aby naplnil určité poslání, jímž byl pověřen před tím, než byly položeny základy této země. V písmech se o Něm mluví jako o Beránkovi zabitým od počátku světa. [Viz Zjevení 13:8.] Nabídl se, že přijde v zenitu času, aby vykoupil lidi od pádu, který na ně přišel kvůli přestupku Adamovu.

... Ježíš je jediným člověkem narozeným na tento svět, který neměl pozemského otce. Otec Jeho těla je zároveň Otcem Jeho Ducha a Otcem duchů všech lidí. Od svého Otce obdržel věčný život; od své matky získal schopnost zemřít, neboť Jeho matka byla smrtelná žena. Od ní získal krev a od svého Otce získal nesmrtelnost. Díky tomu, že měl moc položit svůj život a opět si ho vzít, byl schopen zaplatit cenu za Adamův přestupek a vykoupit všechno stvoření z hrobu.⁷

Skutečným důvodem, proč Ježíš Kristus přišel na svět, ... bylo zaprvé, aby vykoupil *všechny* lidi z tělesné neboli časné smrti, kterou do světa vnesl Adam, a zadruhé, aby vykoupil všechny lidi z duchovní smrti neboli z vypovězení z Pánovy přítomnosti pod podmínkou, že budou činit pokání, budou jim odpuštěny hříchy a vytrvají do konce smrtelné zkušební doby.⁸

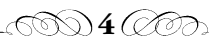
Radujeme se z toho, že se mezi lidi narodil Syn Boží.

Jsme vděční za smírnou oběť, kterou vykonal tím, že prolil svou vlastní krev.

Jsme vděční, že nás vykoupil ze smrti a otevřel nám dveře k získání věčného života.

Modlíme se za mír na zemi, za šíření evangelia a za konečné vítězství pravdy.

Prosíme děti našeho Otce, ať jsou kdekoli, aby se k nám připojily při konání toho, co nám všem přinese mír na tomto světě a věčnou slávu ve světě, který přijde. [Viz NaS 59:23.]⁹

Máme dovolit příběhu o Spasitelově narození, aby prostoupil naším životem a měl na něj vliv.

Až nastanou [vánoční svátky], někteří skloní hlavu v pokorné prosbě k Otci světel o požehnání, která obdrželi skrze utrpení Jeho milovaného Syna, a budou číst tento podivuhodný příběh s chválami vděčnosti. Jiní, naneštěstí, kteří vědí jen málo, pokud vůbec něco, o svém dluhu vůči Synu Božímu, budou slavit, ne s chválami a s pokornou modlitbou, ale v bezbožném opojném veselí, bez sebemenší myšlenky na to, jak významné je narození tohoto Muže z Galileje. ...

Jak může někdo číst tento působivý příběh o narození Ježíše Krista, aniž by si přál zanechat svých hříchů? V tomto období roku je dobré, aby všichni lidé – král v paláci, pokud dnes ještě nějakí králové v palácích jsou, rolník ve svém skromné chaloupce, bohatí i chudí – poklekli a vzdali čest tomu, který byl bez hříchu, který svůj život strávil v oběti a utrpení ve prospěch svých bližních; jehož krev byla prolita jako oběť za hřích. ...

... Co tento úžasný příběh? Dovolili jsme mu, aby prostoupil naším životem a měl na něj vliv? Přijali jsme ho v celém jeho smyslu a bez výhrad? Věříme, že toto nemluvně bylo vskutku jednorozným Synem Božím v těle? Máme neochvějnou víru v Jeho poslání a jsme ochotni Ho poslušně následovat? Kdyby svět tomuto věřil a upřímně dbal Jeho učení, pak by nebyl rozerván spory a zlovolnostmi, jež se dějí po všechny věky. ... Mezi těmi, kteří se prohlašují za následovníky Syna Božího, bylo a je až příliš mnoho neupřímné zbožnosti a příliš málo skutečného uctívání založeného na bezúhonnosti Jeho učení.

Oné velkolepé noci anděl pastýřům oznámil, že jim zvěstuje radost velikou, která je určena pro všechen lid [viz Lukáš 2:8–10], avšak poměrně všeobecně lidé po celém světě odmítají přijmout požehnání plynoucí z této zvěsti. Nejsou ochotni zanechat hříchů, pokořit se a uvést svůj život do souladu s Mistrovým učením. ...

Ještě jednou prosím všechny lidi kdekoli: obraťte se od svých zlých cest k pravému uctívání Syna Božího, aby vaše duše mohla být spasena v Jeho království.¹⁰

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Jak si u vás doma během Vánoc připomínáte Spasitele? Jak se můžeme poučit z vánočních tradic presidenta Smitha? (Viz „Života Josepha Fieldinga Smitha“.)
- Proč podle vás příběh o narození Ježíše Krista „nikdy nezeštírne“? (Viz 1. oddíl.)
- Přečtěte si slova presidenta Smitha týkající se toho, že Ježíš Kristus přišel na svět jako nemluvně a trpělivě snášel těžkosti smrtelnosti. (Viz 2. oddíl.) Jaké myšlenky vás napadají a jaké pocity to ve vás vyvolává, když přemítáte o Spasitelově ochotě toto vykonat?
- Zamyslete se nad vztahem mezi Spasitelovým narozením a Jeho Usmířením. (Viz 3. oddíl.) Jak mohou rodiče pomoci svým dětem porozumět tomuto vztahu? Jak může toto porozumění ovlivnit naše vánoční tradice?
- Jak můžeme dovolit příběhu o Spasitelově narození, aby „prostoupil našim životem a měl na něj vliv“? (Viz 4. oddíl.)

Související verše z písem

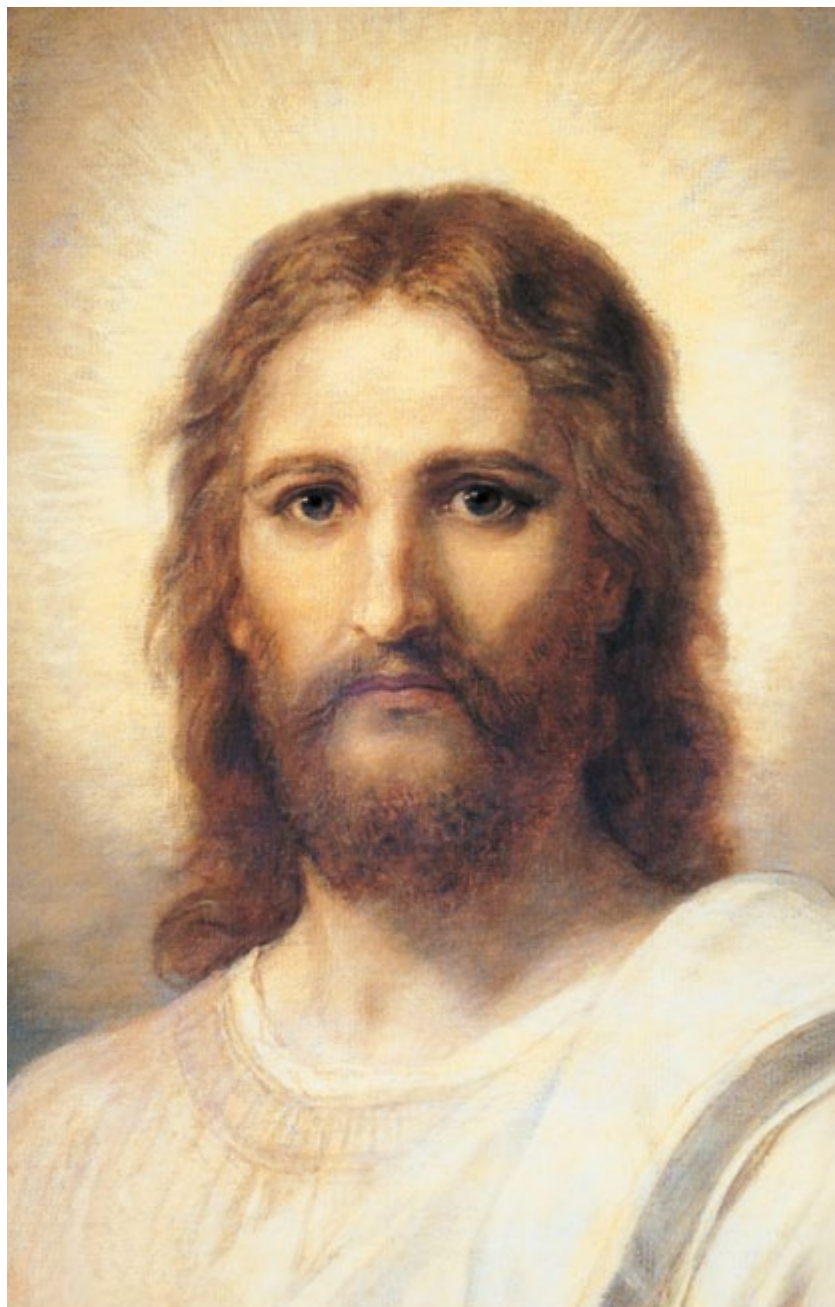
Izaiáš 53; Lukáš 1:26–35; 2; 1. Nefi 11:8–23

Pomůcka k výuce

Diskuse v malých skupinkách umožňují „většímu počtu lidí, aby se zapojili do lekce. Ti, kteří se obvykle zdráhají do lekce zapojit, mohou v menších skupinkách vyjádřit myšlenky, které by neřekli před celou skupinou studentů.“ (*Učení – není většího povolání* [2000], 161.)

Odkazy

1. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith“, *Church News*, Dec. 25, 1971, 3.
2. „A Big Christmas Hug from Pres. Smith“, 3.
3. „Christmas Greetings from President Joseph Fielding Smith to the Members of the Church throughout the World“, *Church News*, Dec. 19, 1970, 3.
4. *The Restoration of All Things* (1945), 279–280.
5. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–1956), 1:11.
6. Osobní korespondence, citováno v *Doctrines of Salvation*, 1:32–33.
7. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1966), 2:134, 136.
8. „The Resurrection“, *Improvement Era*, Dec. 1942, 780–781; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:259.
9. „Christmas Greetings“, 3.
10. *The Restoration of All Things*, 278–279, 281–282, 286; interpunkce upravena podle současných norem.

„Toužíme po dni, kdy přijde Kniže pokoje.“

Připravujme se na příchod našeho Pána

*„Připravujte cestu Páně a přímé čiňte stezky jeho,
neboť hodina příchodu jeho je blízko.“ (NaS 133:17.)*

Ze života Josepha Fieldinga Smitha

President Joseph Fielding Smith jednou vyprávěl skupině Svatých posledních dnů, že „se modlí o konec světa“. Řekl: „Kdyby nastal zítra, byl bych rád.“ Na toto prohlášení zareagovala jedna žena, dostatečně nahlas, aby ji slyšeli i ostatní. „No, to doufám, že ne,“ řekla.

Když o tom president Smith později hovořil, řekl:

„Nepřejete si snad, aby nastal konec světa?“

Většina lidí má nesprávnou představu o tom, co konec světa znamená. ...

... Až přijde Kristus, nastane konec světa. ... Nebudou žádné války, nepokoje, nevraživost, lži; nebude žádná zlovolnost. Lidé se naučí milovat Pána a dodržovat Jeho přikázání, a pokud se to nenaučí, nezůstanou zde. To je konec světa a právě o to se Spasitel modlil, když k Němu přišli učedníci a řekli: ‚Nauč nás modliti se.‘ Co udělal? Učil je: ‚Otče náš, kterýž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. [Přijď] království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi.‘ [Viz Lukáš 11:1–2.]

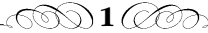
A právě o to se modlím i já. Pán se modlil o konec světa a o totéž se modlím i já.¹

V kázáních i v psaných textech president Smith často citoval z písem prorocství o posledních dnech, o roli Josepha Smitha v přípravě cesty Pánovi a o tom, že Spasitel přijde na zem v slávě. Svůj hluboký vztah k těmto prorocstvím vyjádřil v zasvěcovací modlitbě chrámu Ogden v Utahu:

„Jak víš, ó Bože, žijeme v posledních dnech, kdy se projevují znamení časů; kdy urychluješ své dílo ve svém čase; a kdy již slyšíme hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, čiňte přímé stezky jeho. [Viz Matouš 3:3.] ...

Ó, náš Otče, toužíme po dni, kdy přijde Kníže pokoje, kdy si země odpočine a na její tváři se bude opět nalézat spravedlivost; a modlíme se, ze srdce pokorného a zkroušeného, abychom snesli ten den a abychom byli shledáni způsobilými žít s tím, kterého jsi ustanovil Králem králů a Pánem pánů a kterémuž buď sláva a čest a moc a síla nyní i na věky.“²

Učení Josepha Fieldinga Smitha

Příchod Páně je blízko.

Rychle se blížíme velkému dni Páně, oné době „občerstvení“, kdy Pán přijde v oblacích nebe, aby odplatil bezbožným a připravil zem na vládu míru pro všechny ty, kteří jsou ochotni dodržovat Jeho zákon. [Viz Skutkové 3:19–20.]³

Udalo se mnoho věcí, ... které přivádějí věrné členy Církve k poznání, že příchod Páně je blízko. Evangelium bylo znovuzříženo. Církev byla plně zorganizována. Člověku bylo předáno kněžství. Byly zjeveny různé dispensace od svého počátku a jejich klíče a pravomoci byly předány Církvi. Izrael se začal shromažďovat a shromažďuje se do země Sionu. Židé se vracejí do Jeruzaléma. Evangelium je kázáno celému světu na svědectví každému národu. Jsou budovány chrámy a vykonávají se v nich obřady za mrtvé i za živé. Srdce dětí se obrací k otcům a děti vyhledávají své zesnulé blízké. Smlouvy, které Pán slíbil uzavřít s Izraelem v posledních dnech, byly zjeveny a tisíce příslušníků shromážděného Izraele je uzavřely. A tak Pánovo dílo postupuje kupředu a všechny tyto věci jsou znamením blízkého příchodu našeho Pána. ...

Slova proroků se rychle naplňují, avšak děje se to tak přirozeně, že většina z nás to nevidí.

Joel slíbil, že Pán vylije svého Ducha na veškeré tělo: synové a dcery budou prorokovat, staří lidé budou mít sny a mladí budou mít vidění. [Viz Joel 2:28–29.] ...

Jedním z oněch znamení posledních dnů byl vzrůst poznání. Danielovi bylo přikázáno: „Zavři slova tato, a zapečeť knihu [svého proroctví] až do času jistého. [A v té době] mnozí budou pilně zpytovat,“ řekl, „a rozmnoženo bude [poznání].“ (Daniel 12:4.) Což snad lidé v dnešní době pilně nezpytují neboli nebadají jako nikdy předtím v historii světa? ...

... Nerozmnožuje se snad poznání? Byla snad někdy během historie světa doba, kdy bylo na lidi vylito tolik poznání? Naneštěstí ale platí i Pavlova slova – lidé se „vždycky ... učí, ale nikdy ku poznání pravdy přijít nemohou“. (2. Timoteovi 3:7.) ...

Neslyšeli jsme snad mnoho zvěstí o válkách? [Viz NaS 45:26.] Nezažili jsme války, takové války, jakých svět nikdy předtím nebyl svědkem? Nevládne snad v dnešní době mezi národy zmatek a nejsou jejich vládci znepokojeni? Nebyla snad království svržena a nedošlo mezi národy k velkým změnám? Celá země je ve zmatku. Každý den slyšíme zprávy o zemětřeseních na rozličných místech. [Viz NaS 45:33.] ...

Starý svět si však jde dál za svými zájmy a jen velmi málo dbá všeho, co Pán řekl, a znamení a náznaků, jež byly dány. Lidé zatvrzují srdce a říkají: „... Kristus oddaluje příchod svůj až na konec země.“ (NaS 45:26.)⁴

Nedávno se mě někdo zeptal, zda dokáži říci, kdy Pán přijde. Odpověděl jsem: „Ano“ a i nyní odpovídám: „Ano.“ Víím, kdy Pán přijde. Přijde zítra. To jsou Jeho slova. Dovolte mi je přečíst:

„Vizte, nyní se nazývá dneškem až do příchodu Syna Muže, a vpravdě, je to den oběti a den pro desátek lidu mého.“

Zde je dostatečně vysvětlen desátek.

„Neboť po dnešku přichází spálení – toto jest řečeno po způsobu Páně – neboť vpravdě pravím, zítra všichni pyšní a ti, kteří si počínají zlovolně, budou jako strniště; a já je spálím, neboť jsem Pán zástupů; a neušetřím nikoho, kdo zůstává v Babyloně.“ [NaS 64:23–24.]

Takže říkám, že Pán přijde zítra. Buďme proto připraveni.⁵

 2

Po Kristově příchodu nastane soud.

Podobenství o pšenici a kookolu, kterému Pán učil, se vztahuje na poslední dny. Podle tohoto příběhu rozsévač zasel na svém poli dobré semeno, ale zatímco spal, přišel nepřítel a zasel tam kookol. Když začaly vyrážet lístky, služebníci chtěli jít kookol vytrhat, ale Pán jim přikázal, aby kookol nechali růst společně s pšenicí, dokud nedozraje ke žni, aby při ničení kookolu nevytrhali i výhonky pšenice. Na konci sklizně měli vyjít a shromáždit pšenici a kookol svázat ke spálení. Když Pán vysvětloval toto podobenství učedníkům, řekl, že „žeň pak jest skonání světa, a ženci jsou andělé“. [Viz Matouš 13:24–30, 36–43; NaS 86.]⁶

Kookol a pšenice rostou a rostly společně na stejném poli po všechna tato léta, ale čas je již nadosah, kdy pšenice bude shromážděna do obilnice a kookol bude také shromážděn ke spálení a dojde k oddělení spravedlivých od zlovolných, a proto je nutné, aby každý z nás dodržoval Pánova přikázání, činil pokání z hříchů a obrátil se ke spravedlivosti, pokud naše srdce pokání potřebuje.⁷

Upevňujte a posilujte členy Církve ve víře v Boha; nebesa vědí, že to potřebujeme. Přímo mezi členy Církve působí velmi mnoho vlivů, které se nás snaží rozdělit, a někdy v blízké budoucnosti dojde k oddělení pšenice od kookolu, a my jsme buď pšenicí, nebo kookolem. Budeme buď na jedné straně, nebo na druhé.⁸

Přijde den, kdy nebudeme mít *tento* svět. Změní se. Stane se z něj lepší svět. Získáme svět, který je spravedlivý, protože až přijde Kristus, On zemi očistí.

Čtěte, co se píše v našich písmech. Čtěte, co On sám řekl. Až přijde, očistí tuto zem od vši zlovolnosti, a ohledně Církve řekl, že pošle své anděly a oni z Jeho království, což je Církev, shromáždí vše, co pohoršuje. [Viz Matouš 13:41.]⁹

[Ten] veliký a hrozný den nemůže být nic jiného než příchod Ježíše Krista, který s mocí založí své království na zemi a očistí ji od vši nepravosti. Pro spravedlivé to nebude den strachu, ani nezpůsobí děs v jejich srdci, ale bude to velký den strachu a hrůzy pro bezbožné. Toto se dozvídáme z toho, co řekl sám Spasitel, když učil své učedníky. [Viz Matouš 24; Joseph Smith–Matouš 1.]¹⁰

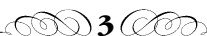

*„Rychle se blížíme velkému dni Páně, oné době
,občerstvení‘, kdy Pán přijde v oblacích nebe.“*

Až přijde Kristus, začne soud. Bylo nám řečeno, že budou otevřeny knihy, mrtví budou souzeni podle toho, co je napsáno v těchto knihách, a mezi těmito knihami bude i kniha života. [Viz Zjevení 20:12.] Uvidíme její stránky. Uvidíme sami sebe takové, jací jsme, a budeme chápat se spravedlivým porozuměním, že soudy, které nám budou vyměřeny, jsou spravedlivé a správné, ať již přijdeme do království Božího, ... abychom obdrželi tato velkolepá pozhnání, nebo z něj budeme vyhnáni.¹¹

Obracím se na Svaté posledních dnů s prosbou, aby zůstávali pevní a věrní v plnění všech povinností, v dodržování Pánových příkázání, v respektování kněžství, abychom se, až Pán přijde, mohli – ať již jako živí či mrtví, na tom nezáleží – stát podílníky této slávy.¹²

Abychom se připravili na Pánův příchod, je třeba, abychom bděli a modlili se a uvedli svůj dům do pořádku.

V dnešní době se ve světě děje mnoho věcí, které naznačují, že se blíží velký den Páně, kdy se znovu objeví Vykupitel, aby ve spravedlnosti zřídil své království v přípravě na mileniální vládu. Do té doby je povinností členů Církve usilovat o poznání a připravovat se studiem i vírou na počátek onoho velkého a slavného dne.¹³

Nemusíme si dělat starosti ohledně časů a období, kdy Kristus přijde, ale je třeba, abychom bděli a modlili se a byli připraveni.¹⁴

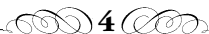
Zlobím se, když někdy někteří naši starší říkají, že Pán přijde, až všichni budeme natolik spravedliví, abychom Ho přijali. Pán nebude čekat na to, až se staneme spravedlivými. Přijde, až bude připraven přijít – až se pohár zlovolnosti naplní – a nebudeme-li v té době spravedliví, budeme mít prostě smůlu, neboť budeme zařazeni mezi bezbožné a budeme jako strniště, které má být smeteno z tváře země, neboť Pán říká, že zlovolnost neobstojí.¹⁵

Budeme dále podřimovat v naprosté nedbalosti či lhostejnosti vůči všemu, co nám Pán dal jako varování? Říkám vám: „Bdětež tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijítí má.

Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v které by bdění zloděj měl přijítí, bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého.

Protož i vy buďte [připraveni]; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde.“ (Matouš 24:42–44.)

Kéž dbáme tohoto varování, které nám Pán dal, a uvedeme svůj dům do pořádku a připravíme se na Pánův příchod.¹⁶

Svatí posledních dnů mohou být nástrojem v Božích rukou při přípravě lidu na Pánův příchod.

Nebylo by snad mimořádně podivné, kdyby měl Pán přijít a zahájit svou vládu míru, odplatit zlovolným a očistit zem od hříchu, a nevyslal by posly, aby před Ním připravili cestu? Máme očekávat, že Pán přijde, aby soudil svět, aniž by ho předtím varoval a připravil opatření pro ty, kteří budou činit pokání, aby tomu mohli uniknout?

Noé byl vyslán, aby varoval svět před potopou. Kdyby mu lidé naslouchali, zachránili by se. Mojžíš byl poslán, aby dovedl Izrael do zaslíbené země, aby se tak naplnila zaslíbení daná Abrahamovi. Jan Křtitel byl poslán, aby připravil cestu pro Kristův příchod. V každém případě tato povolání přišla skrze otevření nebes. Izaiáš, Jeremiáš a ostatní proroci byli posláni, aby varovali Izrael a Judu, než je postihlo rozptýlení a zajetí. Kdyby jich dbali, psala by se jiná historie. Měli příležitost je vyslechnout; byli varováni a měli možnost zachránit se, což odmítli.

Pán slíbil, že před svým druhým příchodem bude mít o lidstvo stejný zájem.¹⁷

Joseph Smith byl poslán, aby připravil cestu pro tento druhý příchod skrze hlásání plnosti evangelia a tím, že všem lidem poskytl možnost, jak uniknout nepravosti a přestupku.¹⁸

Jan na ostrově Patmos viděl ve vidění posledních dnů „anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku i lidu“. [Zjevení 14:6.]

Toto zaslíbení se naplnilo, když Joseph Smith prohlásil, že Moroni, dávný prorok na tomto kontinentu, nyní vzkříšený, ho učil evangeliu a předal mu pokyny ohledně znovuzřízení všech věcí před Kristovým příchodem. A Pán pravil: „Neboť vizte, Pán Bůh vyslal anděla volajícího skrze prostředek nebe, řkoucího: Připravujte

Když mladého Josepha Smitha navštívil anděl Moroni, prorokoval o Spasitelově Druhém příchodu. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:36–41.)

cestu Páně a přímé čiňte stezky jeho, neboť hodina příchodu jeho je blízko.“ [NaS 133:17.]

Svatí posledních dnů toto přijímají jako pravdu a věří, že i v novodobé historii byla ustanovena komunikace s nebesy, a „evangelium království“ je nyní vysíláno jako svědectví světu před tím, než Kristus přijde. [Viz Matouš 24:14.]¹⁹

Lidem může připadat zvláštní a podivné, že Svatí posledních dnů věří, že byli povoláni, aby naplnili tento verš z písma [Matouš 24:14], ale oni pilně vysílají misionáře do všech koutů světa s naprostou důvěrou, že tak pravil Pán. Navíc, až všechny národy uslyší toto poselství, které bylo v těchto posledních dnech zjeveno, pak budeme moci vyhlížet příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, neboť v ten den již budou všechny národy varovány posly, kteří k nim byli vysláni podle Pánova slibu.²⁰

Evangelium je určeno pro všechny lidi a před Druhým příchodem Syna člověka bude Církev zřízena všude, ve všech národech, dokonce i v končinách země. ...

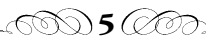
... Pán podruhé vztáhl ruku, aby do Církve shromáždil Izrael, a tentokrát povolá shromáždění svých svatých ve všech národech.²¹

Ze zasvěcující modlitby chrámu Ogden v Utahu:

Ó Otče, urychli den, kdy převládne spravedlivost; kdy vládcové národů otevřou své hranice pro hlásání evangelia; kdy dveře spasení se rozevřou dokořán pro čestné a poctivé a dobré lidi ve všech národech.

Modlíme se o šíření pravdy; modlíme se za misionářskou práci; žádáme o sílu a počty a prostředky, abychom hlásali Tvé věčné pravdy většímu množství Tvých dalších dětí v každém národě, v každém pokolení a hovořících každým jazykem. ...

... Přejeme si být nástrojem ve Tvých rukou a připravovat lid na příchod Tvého Syna.²²

Milénium bude obdobím míru a časem na práci na Pánově díle.

Až Pán přijde, budou se spravedliví radovat, protože pak mír přijde na zem, k lidem přijde spravedlivost, a mezi lidmi bude opět nastolen tentýž duch míru a radosti a štěstí, který vládl na tomto kontinentu dvě stě let [viz 4. Nefi 1:1–22] a který se nakonec rozšíří do celého světa, a Kristus bude tisíc let vládnout jako Pán pánů a Král králů. Těšíme se na tu dobu.²³

Tato šťastná doba bude trvat tisíc let a v příslušný čas budou všichni obyvatelé země přivedeni do stáda Církve.²⁴

Evangelium bude během milénia vyučováno mnohem intenzívnejšie a s väčšou mocou, dokud ho neprijmou všetci obyvatelé zeme.²⁵

Milénium nemá byť časom odpočinku, ale časom, kedy budú všetci pracovať. Nebude sa vyskytovať zahálka, budú sa používať lepšie metódy, každodenná práca nezaberou toľko času a viac času bude venované vecem Kráľovstiev. Svätí budú mať plné ruky práce v chrámoch, jež budú postavené vo všetkých koutoch zeme. Ve skutočnosti budú mať toľko práce, že chrámy budú po väčšinu času obsadené.²⁶

Během onoho tisíce let bude na tváři země smrtelnost kvůli onomu velkému dílu, které je třeba vykonat – kvůli spasení mrtvých. Během onoho tisíce let míru bude v chrámech probíhat velké Pánovo dílo a do těchto chrámů budou lidé chodit pracovat za ty, kteří již odešli a kteří čekají, až za ně ti, kteří dosud dlí ve smrtelnosti na zemi, vykonají tyto obřady, které se týkají jejich spásy.²⁷

Je naší povinností spasit mrtvé a tato práce bude pokračovat během milénia, dokud nebudou obdarováni a zpečetěni všichni ti, kteří mají na toto požehnání nárok.²⁸

Všichni ti, kteří zemřeli v Kristu, vyjdou při Jeho příchodu z mrtvých a budou dlít na zemi, stejně jako bude na zemi během milénia dlít i Kristus. Nezůstanou zde po celou dobu onoho tisíce let, ale budou se družiti s těmi, kteří jsou zde ještě ve smrtelném životě. Tito vzkříšení Svätí a samotný Spasitel nám přijdou dát pokyny a vedení; přijdou nám zjevit věci, které máme znát, a předat nám znalosti ohledně práce v chrámech Páně, abychom mohli vykonávat práci, která je nezbytná pro spasení těch, kteří toho jsou hodni.²⁹

Pán skrze své služebníky řekl, že během milénia ti, kteří odešli a dosáhli vzkříšení, osobně zjeví těm, kteří jsou dosud ve smrtelnosti, všechny znalosti, které jsou nutné k vykonání práce pro ty, kteří již z tohoto života odešli. Pak budou mít mrtví výsadu uvést ve známost vše, co si přejí a co mají právo obdržet. Takto nebude přehlédnuta žádná duše a dílo Páně bude přivedeno k dokonalosti.³⁰

Modlím se každý den svého života, aby Pán uspíšil své dílo. ... Modlím se o konec světa, protože si přeji lepší svět. Přeji si Kristův příchod. Přeji si vládu míru. Přeji si, aby přišel čas, kdy každý člověk bude moci žít v míru a v duchu víry, pokory a modlitby.³¹

Náměty ke studiu a k výuce

Otázky

- Jaký vliv mají slova uvedená v oddíle „Ze života Josepha Fieldinga Smitha“ na váš postoj týkající se konce světa?
- Jak nám mohou prorocství zmíněná v 1. oddíle pomoci připravit se na Pánův příchod?
- Projděte si, čemu v 2. oddíle president Smith učil ohledně podobnosti o pšenici a koukolu. Co můžeme dělat, abychom patřili mezi „pšenici“? Jak v tom můžeme pomáhat své rodině a ostatním?
- Co podle vás znamenají slova „bděte a modlete se“ v souvislosti s přípravou na Pánův příchod? Co podle vás znamená „uvést svůj dům do pořádku“? (Viz 3. oddíl.)
- President Smith se modlil: „Přejeme si být nástrojem ve Tvých rukou a připravovat lid na příchod Tvého Syna.“ (4. oddíl.) Jak můžeme druhým pomáhat připravit se na Pánův příchod?
- Projděte si 5. oddíl. Jak nám může v současné době pomoci to, že víme, co se stane během milénia?

Související verše z písem

Žalm 102:17; Izaiáš 40:3–5; Jakub 5:7–8; NaS 1:12; 39:20–21; 45:39, 56–59

Pomůcka k výuce

„Vrcholná, přesvědčující moc výuky evangelia, která má schopnost obrátit člověka, se projeví, když inspirovaný učitel řekne: ‚Vím mocí Ducha Svatého, zjevením Svatého Ducha své duši, že nauky, kterým jsem učil, jsou pravdivé.‘“ (Bruce R. McConkie, v *Učení – není většího povolání* [2000], 43.)

Odkazy

1. *The Signs of the Times* (1943), 103–105.
2. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, *Ensign*, Mar. 1972, 10–11.
3. *The Restoration of All Things* (1945), 302.
4. Conference Report, Apr. 1966, 12–14.
5. Conference Report, Apr. 1935, 98; viz také *Doctrines of Salvation*, ed. Bruce R. McConkie, 3 vols. (1954–56), 3:1.
6. „Watch Therefore“, *Deseret News*, Aug. 2, 1941, Church section, 2; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:15.

7. Conference Report, Apr. 1918, 156–157; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:15–16.
8. „How to Teach the Gospel at Home“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1931, 688; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:16.
9. Conference Report, Apr. 1952, 28; kurzíva v originále.
10. „The Coming of Elijah“, *Ensign*, Jan. 1972, 5.
11. „The Reign of Righteousness“, *Deseret News*, Jan. 7, 1933, 7; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:60.
12. Conference Report, Apr. 1935, 99; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:38.
13. *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–1956), 5:xii.
14. „A Warning Cry for Repentance“, *Deseret News*, May 4, 1935, Church section, 6.
15. „A Warning Cry for Repentance“, 8.
16. Conference Report, Apr. 1966, 15.
17. „A Peculiar People: Modern Revelation – The Coming of Moroni“, *Deseret News*, June 6, 1931, Church section, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:3–4.
18. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled“, *Deseret News*, Sept. 19, 1931, Church section, 6.
19. „A Peculiar People: Modern Revelation – The Coming of Moroni“, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:4–5.
20. „A Peculiar People: Prophecy Being Fulfilled“, *Deseret News*, Nov. 7, 1931, Church section, 6; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:6.
21. Conference Report, British Area General Conference 1971, 176.
22. „Ogden Temple Dedicatory Prayer“, 9, 11.
23. „The Right to Rule“, *Deseret News*, Feb. 6, 1932, Church section, 8.
24. „Priesthood – Dispensation of the Fulness of Times“, *Deseret News*, Aug. 19, 1933, 4; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:66.
25. „Churches on Earth During the Millennium“, *Improvement Era*, Mar. 1955, 176; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:64.
26. *The Way to Perfection* (1931), 323–324.
27. „The Reign of Righteousness“, 7; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:58.
28. „Question Answered“, *Deseret News*, Jan. 13, 1934, Church section, 8; viz také *Doctrines of Salvation*, 2:166.
29. „The Reign of Righteousness“, 7; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:59.
30. „Faith Leads to a Fulness of Truth and Righteousness“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Oct. 1930, 154; kurzíva odstraněna; viz také *Doctrines of Salvation*, 3:65.
31. *The Signs of the Times*, 149.

Přehled ilustrací

- Obálka: Pozadí © Artbeats.
- Strana 5: *Mladý Joseph Fielding Smith studuje Knihu Mormonovu*, Michael T. Malm. © Michael T. Malm.
- Strana 34: Detail z obrazu *Spatřil jsem světlo*, Jon McNaughton. © Jon McNaughton.
- Strana 40: Detail z obrazu *Pán mu ukázal celou zemi*, Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.
- Strana 46: *(Kristus) Záchrana ztraceného beránka*, Minerva Teichert.
- Strana 51: *Poslední večeře*, Simon Dewey. © Simon Dewey.
- Strana 56: Detail z fotografie © Corbis. Nekopírujte, nestahujte ani nedistribuuje.
- Strana 59: Detail z obrazu *Odchod ze zahrady Eden*, Joseph Brickey. © 1998 Joseph Brickey.
- Strana 64: Detail z obrazu *Kristus v Getsemanech*, Heinrich Hofmann. Laskavě poskytla společnost C. Harrison Conroy Co., Inc.
- Strana 92: Detail z obrazu *Ježíš ustanovuje svátost*, Gary E. Smith. © 1982 Gary E. Smith.
- Strana 102: *Joseph a Hyrum Smithovi stojí u řeky*, Theodore S. Gorka. © 1996 Intellectual Reserve, Inc.
- Strana 107: Detail z obrazu *První vídění*, Del Parson. © 1987 Intellectual Reserve, Inc.
- Strana 110: *Mučednická smrt Josepha a Hyruma*, Gary E. Smith. © 1984 Intellectual Reserve, Inc.
- Strana 126: *Anděl ukazuje zlaté desky Josephu Smithovi, Oliveru Cowde-rymu a Davidu Whitmerovi*, William L. Maughan. © 1988 William L. Maughan.
- Strana 130: *Osm svědků si prohlíží desky Knihy Mormonovy*, Harold T. (Dale) Kilbourn. © Dale Kilbourn.
- Strana 140: Detail z obrazu *Ježíš učí lid u mořského pobřeží*, James Tissot.
- Strana 148: *Znovuzřízení Melchisedchova kněžství*, Minerva Teichert. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 153: *Eliáš se zjevuje v chrámu Kirtland*, Daniel A. Lewis. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Strana 168: Detail z obrazu *Můj křest v Kyjevě*, Mykola Krisachenko. Laskavě poskytlo Muzeum církevní historie.
- Strana 178: Detail z obrazu *Pavel uděluje Duchu Svatého*, Michael T. Malm. © 2006 Michael T. Malm.
- Strana 224: Detail z obrazu *Modlitba Páně*, James Tissot.
- Strana 240: Detail z obrazu *Slovo moudrosti zjeveno*, Kenneth A. Corbett. © Kenneth A. Corbett.
- Strana 246: *Což mám, to tobě dám*, Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.
- Strana 256: Fotografie laskavě poskytla Knihovna a archivy církevní historie.

Strana 274: Detail z obrazu *Alma a Amulek ve vězení*, Gary L. Kapp.

© Gary L. Kapp.

Strana 302: Detail z obrazu *Viz, Beránek Boží*, Walter Rane. © Intellectual Reserve, Inc.

Strana 305: *Kristus v chrámu*, Heinrich Hofmann. Laskavě poskytla společnost C. Harrison Conroy Co., Inc.

Strana 310: Detail z obrazu *Kristova podobizna*, Heinrich Hofmann. Laskavě poskytla společnost C. Harrison Conroy Co., Inc.

© Gary L. Kapp.

Strana 315: *Druhý příchod*, Harry Anderson. © Intellectual Reserve, Inc.

Strana 318: *Anděl Moroni se zjevuje Josephu Smithovi*, Tom Lovell.

© 2003 Intellectual Reserve, Inc.

Rejstřík

B

Benson, Ezra Taft, 27

Bůh Otec. *Viz* Nebeský Otec

C

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů

je královstvím Božím na zemi, 117–118

je zorganizována, aby pomáhala jednotlivcům a rodinám získat radost a věčný život, 118

láska v Církvi je příkladem pro svět, 249–251

pomáhá rodičům učit děti, 204–205

pomocné organizace v Církvi, 118–119

rozšíří se po celém světě, 121–122

řídí ji Ježíš Kristus, 117–118

služba v Církvi vyjadřuje vděčnost za Pánovu službu nám, 119–121

výsada plynoucí z členství v Církvi, 117–118

znovuzřízení Církve po staletích odpadlictví, 116–117

Cudnost, 208, 241–242

Cudnost, zákon cudnosti, 208, 241–242

D

Dar Ducha Svatého. *Viz* Duch Svatý, dar Ducha Svatého

Domov. *Viz* Manželství; Rodiče; Rodina; Rodinný domácí večer

Druhý příchod Ježíše Krista

je blízko, 312–313

příprava na něj, 316–319

soud v době Druhého příchodu, 314, 316

svět bude při Druhém příchodu očištěn, 243, 314

Duch Svatý

Jeho moc, kterou promlouvá k duchu jednotlivce, 180

Jeho poslání, 180

Joseph Fielding Smith získává vedení od Ducha Svatého ve své rodině, 179, 180

nebude přebývat v nesvatých stáncích, 184

projevuje pravdu všem lidem, 141–143, 181

Duch Svatý, dar Ducha Svatého a plán spasení, 63

příprava na přijetí požehnání plynoucích z daru Ducha Svatého, 183–184

umožňuje nám mít Ducha Svatého jako stálého společníka, 182–184

vede ke zjevením, kterými se můžeme řídit v osobním životě, 185

vkládáním rukou, 181–182

E

Eliáš

duch Eliášův, 213, 214

znovuzřídil pečeticí moc, 214–215

Viz také Chrámová práce; Pečeticí moc; Rodinná historie

Evangelium

jeho plnost je pouze ve znovuzřízené Církvi, 259–260

je jedinou nadějí pro tento svět, 47, 265–266

je určeno všem lidem, 122, 259

je zaměřeno na rodinu, 73–74

má být kázáno jednoduše, 264–265

znovuzřízeno skrze Josepha Smitha, 108, 259

G

Grant, Heber J., 138, 151

H

Hinckley, Gordon B., 1

CH

Chrám, jeho zasvěcení je vyjádřením osobního zasvěcení, 214

Chrámová práce

je prací lásky, 219–220

obrací srdce k předkům, 213, 214, 215, 218

pomáhá doplňovat rodinnou organizaci od pokolení k pokolení, 220–221

Viz také Eliáš; Pečeticí moc; Rodinná historie

J

Ježíš Kristus

a Joseph Smith, 105–106

Jeho dětství a mládí, 304–306

Jeho Druhý příchod, 311, 312–314, 316–319

Jeho narození, 50, 303–308

Jeho úloha v plánu spasení, 42–43, 49, 60–65, 105

Jeho utrpení v Getsemanech a na kříži, 60–62, 95–98

je Jednorozeným Synem Božím, 48–49

je velkým pravzorem kněžské služby, 165

láska Josepha Fieldinga Smitha k Ježíši Kristu, 47–48

následování Jeho příkladu,

52–53, 165–166, 232–233

postupoval od milosti k milosti, dokud nedosáhl plnosti, 304–306

používání víry v Něho, 82–83

přináší spasení od hříchu, 60–63

přináší spasení od Pádu, 60–63

připomínán o Vánocích, 301–303, 307–308

připomínán prostřednictvím svátosti, 95–100

řídí Církev, 117–118

stáváme se Jeho syny a dcerami, 50

Usmíření Ježíše Krista, 42–43, 50,

60–65, 95–98, 105, 306–307

ustanovuje svátost, 93–94

víra Svätých posledních dnů v

Ježíše Krista, 48–50

vše se soustřeďuje na Něj a kolem Něj, 49

v této dispensaci, 50–51

získání svědectví o Něm, 52

zůstat věrný svědectví o Ježíši Kristu, 50–52

Viz také Druhý příchod Ježíše Krista; Usmíření Ježíše Krista

Jiná náboženství, úcta k nim, 265–266

Joseph Fielding Smith. *Viz* Smith, Joseph Fielding

Joseph Smith. *Viz* Smith, Joseph

K

Klení, 240–241

Klíče kněžství. *Viz* Kněžské klíče

Kněžské klíče

ctít ty, kteří jsou jejich držiteli, 149, 150, 154–155
 definice, 150–151
 držitelem klíčů pro celou Církev je president Církev, 154
 znovuzřízeny nebeskými posly skrze Josepha Smitha, 151–154

Kněžství

Ježíš Kristus je velikým pravzorem kněžství, 165
 požehnání plynoucí z kněžství jsou nabízena všem, 160, 165–166, 297–298
 přísaha a smlouva kněžství, 160–162
 zaslíbení určená jeho způsobilým nositelům, 164–165
 zvelebování povolání v kněžství, 160–163, 165–166

Kniha Mormonova

Joseph Fielding Smith ji čte jako malý chlapec, 4–5, 137
 obsahuje evangelium, 127–128
 osobní studium, 132–133
 osobní svědectví Josepha Fieldinga Smitha o Knize Mormonově, 125, 127, 134
 svědčí o Ježíši Kristu, 127–128
 Tři svědci a osm svědků, 125–132
 získání svědectví o ní, 132–133

Křest

a plán spasení, 63
 dvojí podstata křtu, 176
 jako vzkříšení ze života hříchu k duchovnímu životu, 171
 křest Josepha Fieldinga Smitha, 169
 není potřeba u dětí mladších osmi let, 171–173
 smlouva křtu, 173–175
 symbolismus křtu ponořením, 169, 170–171

věrnost po křtu, 175–176

Kvorum Dvanácti apoštolů, rady od kvora, 155–156

L

Láska

Joseph Fielding Smith se učí o lásce díky své klisně Junie, 252–253
 láska k Pánu a k druhým vede k souladu se všemi posvátnými zákony, 253–254
 mezi Svatými posledních dnů, 249–250
 mít rád a vážit si druhých takových, jací jsou, 252–253
 prohlubuje ji poznání, že všichni lidé jsou Boží děti, 248–249
 vyjadřována skrze službu, 251–252
 zahrnuje odpouštění druhým a schopnost vidět v nich to dobré, 250

Lee, Harold B., 31

M

Manželství

celestiální sňatek bude dostupný všem věrným, 194–192
 celestiální sňatek je vrcholným obřadem evangelia, 191
 podle plánu evangelia přetrvá na věky, 191–192
 posvátná povaha manželství, 192
 prohlubuje se, když manžel a manželka společně žijí podle evangelia, 196–197
 příprava dětí a mládeže na manželství, 195–196
 věrnost v manželství přináší štěstí a věčná požehnání, 193–194
Viz také Pečeticí moc; Rodiče; Rodina

Milénium, 319–320
 Misionářská práce
 a sdílení plnosti požehnání evangelia, 259–260
 Církev potřebuje více misionářů, 263–264
 Joseph Fielding Smith jako misionář na plný úvazek, 7–11, 257–258
 má být prováděna jednoduše a s Duchem, 264–265
 přináší světu naději a mír, 265–266
 Zodpovědnost Svatých posledních dnů účastnit se jí, 260–263

Modlitba
 modlitba o porozumění naukám evangelia, 144
 předkládat spravedlivá přání v modlitbě, 276–277
 přibližuje jednotlivce k Bohu, 272–273
 příklad Josepha Fieldinga Smitha týkající se modlitby, 269, 271, 275–276
 vyjádření vděčnosti v modlitbě, 275–276
 vždy vhodná doba na modlitbu, 273–275
 žít v souladu s modlitbou, 275

Monson, Thomas S., 1

N

Nebeský Otec
 chce, abychom se k Němu vrátili, 42–44
 Jeho dílem je uskutečnit nesmrtelnost a věčný život, 39–41
 Jeho láska k nám, 39–41
 Jeho poznání ve světě chybí, 35, 37–38
 Jeho vlastnosti, 37–42

je Otcem duchů všech lidí, 38–39, 248–249
 pláče kvůli svým neposlušným dětem, 41–42
 plán Nebeského Otce, 42–44, 49, 57–67
 používání víry v Něho, 37–38, 82–83
 seslal svého Jednorozeného Syna, 42–43, 306
 všichni lidé jsou členy Jeho rodiny, 38–39, 60, 248–249
 vyzývá všechny lidi, aby přišli k Jeho Milovanému Synu, 43

O

Odpadlictví, 116–117
 Osobní zodpovědnost, 279–287

P

Packer, Boyd K., 18, 27
 Pád Adama a Evy
 nezbytný v plánu spasení, 58–59
 překonán Usmířením Ježíše Krista, 42–43, 59–62
 přirovnán k pádu člověka do hluboké jámy, 62
 Pečetící moc
 a spasení mrtvých, 218–219
 chrání zemi před zničením, 216
 připravuje Svaté na spasení v jeho plnosti, 216–217
 znovuzřízena Eliášem, 214–215
Viz také Eliáš; Chrámová práce; Rodinná historie
 Plán spasení
 a Usmíření Ježíše Krista, 42–43, 50, 59–64, 105
 byl přijat s radostí v předsmrtném duchovním světě, 58
 jeho součástí je Pád, 58–59
 je zaměřen na rodinu, 66–67

- zaveden Nebeským Otcem ještě před Stvořením, 58
- Pokání**
 a plán spasení, 63, 85
 je druhou zásadou evangelia, 85
 je projevem milosrdenství Nebeského Otce a Ježíše Krista, 85–86
 poslání Josepha Fieldinga Smitha volat druhé k pokání, 81–82
 společně s vírou vede k odpuštění, 81
 začít s pokáním máme hned, 87–88
 zahrnuje upřímný zármutek kvůli hříchu a odvrácení se od hříchu, 87
 zodpovědnost pomáhat druhým činit pokání, 88–89
- Pomocné sdružení**
 jeho časné a duchovní účely, 293–295
 jeho založení, 292
 je nezbytné pro dílo Církve, 292–293
Viz také Ženy
- Poslušnost. Viz** Příkázání
- Povinnost, osobní odpovědnost za její vykonávání, 283–284**
- Práce**
 její hodnota, 279–283
 na spasení, 284–286
- Pracovitost. Viz** Práce
- President Církve**
 je držitelem klíčů kněžství pro celou Církev, 154
 nesvede Církev z cesty, 155–156
- Protivenství, přináší užitek, 243**
- První předsednictvo, rady od něj, 155**
- První vidění**
 díky němu stojí Joseph Smith v čele poslední dispensace, 106–107
 znovuzfídilo pravé poznání Boha, 36–37
Viz také Smith, Joseph
- Příkázání**
 jejich dodržováním vyjadřujeme lásku k Pánu, 227–228
 jejich dodržování vede k velkým požehnáním, 63–64, 66–67, 229–233
 odvrácení se od nich vede ke ztrátě požehnání, 228–229
- Příklad, 206, 235–237, 243–244**
-
- R, Ř**
- Rodiče**
 jejich spravedlivý příklad, 206
 jejich zodpovědnost za výuku dětí pravdě, 202–203
 pomáhají dětem odolat protivenství, 202–203
 pořádají rodinné domácí večery, 207–208
 příprava dětí na to, aby se samy staly rodiči, 209
 příprava dětí na to, aby svědčily o pravdě a sloužily na misi, 208–209
 seznamují děti s písmy, 207
 učí děti, aby byly cudné a ctnostné, 208
 učí děti, když jsou ještě malé, 206–207
 učí děti modlit se, 207
 v jejich zodpovědnostech jim pomáhá Církev, 204–205
Viz také Manželství; Rodina; Rodinný domácí večer

- Rodina
 a oslavení, 66–67
 jak ji posilovat, 73–74, 77–78
 nejdůležitější organizace v čase a
 na věčnosti, 28, 73–74
 zřízena Pánem, aby trvala věčně,
 74–76
Viz také Manželství; Pečeticí
 moc; Rodiče; Rodinná historie;
 Rodinný domácí večer
- Rodinná historie
 je prací lásky, 219–220
 obrací srdce k předkům, 213,
 214–215
 pomáhá doplňovat rodinnou
 organizaci od pokolení k poko-
 lení, 220–221
Viz také Eliáš; Pečeticí moc
- Rodinný domácí večer, 207–208
Viz také Rodiče; Rodina
- Rozlišování pravdy od nepravdy,
 139, 143–145
- Řeč, uctívá, 235
- S**
-
- Sabatní den, 238–239
- Shromáždění svátosti, 93
- Slovo moudrosti, 225–226, 239–240
- Služba, 251–252
- Smith, Hyrum (dědeček)
 jeho bezúhonnost, 109
 jeho mučednická smrt, 3, 110–111
 jeho oddanost Josephu Smithovi
 a Církvi, 103, 109–110
 jeho služba, 1, 3, 103
- Smith, Joseph
 a Ježíš Kristus, 105–106
 evangelium znovuzříženo skrze
 něho, 106–108
 jako zjevovatel znalosti o Kristu,
 106
- jeho mučednická smrt, 3, 110–111
 jeho První vidění, 36–37, 106–107
 klíče kněžství znovuzříženy skrze
 něho, 149, 151–154
 osobní svědectví Josepha
 Fieldinga Smitha o Josephu
 Smithovi, 104
 povolán stát v čele poslední dis-
 pensace, 108
 sjednocen se svým bratrem Hyru-
 mem, 109–111
 získání svědectví o jeho poslání,
 104
- Smith, Joseph F. (otec), 1, 3, 104,
 137, 163, 201, 294
- Smith, Joseph Fielding
 ctí klíče kněžství, 149, 150
 čte rukou psané svědectví Davida
 Whitmera a Olivera Cowde-
 ryho, 125
 dává kabát misionáři, který ho
 potřebuje, 247–248
 dává radu D. Arthuru Haycoc-
 kovi, 279
 chválí příklad spravedlivých Sva-
 tých posledních dnů v armádě,
 235–237
 inspirován pomoci synovi do-
 držovat Slovo moudrosti, 179,
 180
 jako církevní historik, 16, 125
 jako člen Kvora Dvanácti, 15–18,
 23–26, 115–116
 jako manžel, otec a dědeček,
 18–19, 71–73, 189, 190–191,
 202
 jako mladý muž se účastní zasvě-
 cení chrámu Salt Lake, 5–6
 jako mladý muž se učí pracovat,
 3–4, 279–281
 jako mladý muž studuje písmo,
 4–5, 137

- jako nemluvně se účastní zasvěcení chrámu St. George v Utahu, 115
- jako president Církve, 26–29
- jde pěšky na shromáždění, ačkoli si zlomil nohu, 116
- jeho blízký vztah k Bohu, 35
- jeho dětství, 3–5
- jeho křest, 169
- jeho milosrdná povaha, 17–18, 82
- jeho narození, 1
- jeho odkaz, 1, 3, 103, 110–111
- jeho osobní svědectví, 104
- jeho píle ve studiu evangelia, 4–5, 137, 138
- jeho posláním je volat druhé k pokání a pozvedat varovný hlas, 17–18, 81–82, 225
- jeho služba charakterizována přísností i odpuštěním, 17–18
- jeho úmrtí, 30
- láska k lidem, které učil, 81–82
- manželství s Ethel Reynoldsovou, 15, 189, 190
- manželství s Jessie Evansovou, 21–23, 190
- manželství s Louie Shurtliffovou, 6–7, 13–14, 189
- mluví s genealogem, který si nedokáže vysvětlit svůj zájem o rodinnou historii, 291, 213
- mluví s mužem, který si s potěšením vyslechl kázání o Slovu moudrosti, 225–226
- modlí se na veřejnosti při kázání, 271
- modlí se o konec světa, 311, 312
- modlí se o sílu být věrným až do konce, 1, 271
- modlí se o sílu po smrti své první manželky Louie, 269
- modlí se za to, aby ustala bouře, 269, 271
- modlí se za všechny lidi, 275–276
- na generální konferenci zve chlapce, aby si sedl k němu, 247
- nachází pokoj při úmrtí druhých, 14, 20–21, 24, 30, 57, 189, 190–191, 235
- pocty, které mu byly vzdávány, 25–26, 29, 30–31
- pomáhá matce s jejími povinnostmi porodní asistentky, 252–253, 289
- pomáhá otci s administrativními povinnostmi, 13
- povolán ke službě v Kvoru Dvanácti, 15–17, 115
- projevuje milosrdenství vůči muži, který narazil do auta s misionáři, 18
- pronáší zasvěcující modlitbu v zastoupení svého otce, 13
- růst Církve během jeho předsednictví, 28
- slouží na misi na plný úvazek v Anglii, 7–9, 257–258
- slouží po boku skvělých žen v Církvi, 289, 291
- slouží v Evropě na počátku 2. světové války, 23–24
- slouží v mnoha různých povoláních v Církvi, 12–13, 115–116, 159, 160
- tráví Vánoce s rodinou, 301
- truchlí nad smrtí své druhé manželky Ethel, 21, 190
- truchlí nad smrtí své první manželky Louie, 14, 189, 269
- truchlí nad smrtí své třetí manželky Jessie, 30, 190
- učí se evangeliu od rodičů, 201, 202
- učí se o lásce a přijetí od klisny Junie, 252–253
- učí své děti evangeliu, 202
- věnuje pozornost holčičce v davu lidí, 248

vrací se do Anglie jako president
Církve, 258
vydává vánoční poselství, 303
vyjadřuje lásku, kterou chová
k Ježíši Kristu, 47–48
vyjadřuje lásku, kterou chová
k Josephu Smithovi, 104
vysvětluje osobní důvody, proč
slouží v Církvi, 116
zakládá s manželkou Louie do-
mov a rodinu, 12–13
zdůrazňuje důležitost rodiny, 28,
73–74
zpívá na veřejnosti se svou man-
želkou Jessie, 291

Smithová, Ethel Reynolds (druhá
manželka), 14–15, 18–21, 71–72,
189, 190, 289, 291

Smithová, Jessie Evans (třetí man-
želka), 21–22, 30, 190, 291

Smithová, Julina Lambson (matka),
1, 3, 201, 202, 253, 289

Smithová, Louie Shurtliff (první
manželka), 6–13, 189

Smrt, tělesná a duchovní, 60

Spasení
pomáhání druhým usilovat o
spasení, 286–287
usilování o vlastní spasení,
286–287
Viz také Plán spasení

Svatost
Ježíš Kristus ji zavedl, 93–94
na památku Usmíření Ježíše
Krista, 95–98
postoj při přijímání, 98–100
posvátný obřad, 94
příkázání přijímat ji, 94
smlouvy uzavírané při přijímání,
98–100

Světskost
odpovědi na námitky ohledně
domnělé úspěšnosti světských
lidí, 242–243
zřeknutí se světskosti, 237–244

Svoboda jednání, 284–286

T

Thompsonová, Mercy, 103

U

Uctívání
duch uctívání během svátosti,
95, 99
následování příkladu Ježíše Krista
při uctívání, 52–53
nejvyšším projevem uctívání je
dodržovat příkázání, 227, 231
uctívání Boha přináší pokoj, 89
uctívání Boha vyžaduje znalost
Jeho vlastností, 37–38
v sabatní den, 238–239

Učení se
nejdůležitější je studium evange-
lia, 138–139
od církevních vedoucích, 141
poznávání a rozlišování pravdy
od nepravdy, 138–139
prohlubuje se skrze spravedlivý
život, 143–145
skrze studium, víru a poslušnost,
141–143
skrze vedení od Duchu Svatého,
141–143
získávání poznání v mnoha ob-
lastech, 138–139
z písem, 132–133, 139–141,
143–145

Usmíření Ježíše Krista
připomínáno o Vánocích,
301–303, 307–308
připomínáno prostřednictvím
svátosti, 95–98

- přirovnáno k záchraně člověka z hluboké jámy, 62
 spasení skrze Usmíření, 59–63, 306–307
 vděčnost za Usmíření, 62
 v Getsemanech a na kříži, 60–62, 95–98
 vzkříšení skrze Usmíření, 65, 105
Viz také Ježíš Kristus
- V**
-
- Vánoce, 301–303, 307–308
Viz také Ježíš Kristus
- Varování
 poslání Josepha Fieldinga Smitha pozvedat varovný hlas, 18, 81–82, 225
 zodpovědnost Svatých posledních dnů pozvedat varovný hlas, 88–89
- Víra
 a plán spasení, 63
 chození podle víry, 84
 je první zásadou evangelia, 82–83
 společně s pokáním vede k odpuštění, 81
 víra v Nebeského Otce a Ježíše Krista, 37–38, 82–83
 vyžaduje znalost Božích vlastností, 37–38
 znamená konat skutky, 83–84
- Vytrvání do konce, 1, 63, 66–67, 271
- Vzkříšení, 65
- Z, Ž**
-
- Zákon
 poslušnost zákona je nutná pro spasení, 63
 řídí vesmír a království Boží, 226–227
- Zákon svědků, 128–130
- Zkoušky, přinášejí užitek, 243
- Znalost. *Viz* Učení se
- Ženy
 jejich nezbytná práce v Pánově království, 291–293
 jejich příklady služby v písmech, 291–292
 očekává se od nich, že budou usilovat o světlo a pravdu, 296–297
 požehnání kněžství jsou jim dostupná, 297–298
Viz také Pomocné sdružení
- Žití ve světě, ale ne ze světa, 242
Viz také Světskost
- Život, jeho účel, 63–64

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ

